สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม
NA BANVANNAGUM PUBLISHING

ลังกุ ร วรรณกรรมผจญภัย
นสจนวางไมลง ตัวจริง!

19

ป่าโลกล้านปี

เพชรพระอุมา 3

"ขณะนั้นหมอกกำลังลงจัด จนมองไม่เห็นอะไรเกินกว่า 4–5 วา แม้จะใช้ไฟฉาย" แงซายพูดพร้อมกับทอดสายตามองออกไปยังความมืดมิดของรัตติกาลคลุมผ่านหมอกทางปากถ้ำ ดวงตาเป็นประกายคมวาวทั้งคู่หรี่ซึมลง

"นีลาเดินนำไปเบื้องหน้า ห่างประมาณ 3 ก้าว ตามหลังผม มีทโมนใหญ่อีก 2 ตัวกระชั้นชิดมาด้วย ผมทิ้งผู้กองรพินทร์กับนายหญิงไว้เบื้องหลัง เพราะอยู่ในอาการรีบด่วน ผมไม่ต้องการให้มันไต่ทางขึ้นมาได้ก่อน แต่จะพยายามสกัดมันไว้ทางปากทางสูงชันที่มันจะไต่ขึ้นมานั้น ซึ่งย่อมจะให้ความปลอดภัยได้มากกว่าปล่อยให้มันทรงตัวได้ถนัดอยู่ในพื้นอันมีระดับเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลากลางคืน ที่มองอะไรไม่เห็นถนัด..."

“ผู้กองและนายหญิงตามมา เว้นระยะห่างสักเท่าใด ผมไม่อาจทราบได้ ในการที่มุ่งรุดหน้าไปแต่ประการเดียวนั้น”

“ผมพยายามใช้ความระมัดระวังเตรียมพร้อมอย่ทกขณะจิตระหว่างที่เดินไปนั้นและเริ่มหนักใจ เมื่อรู้แน่ว่าผมกำลังเดินตามลมมันหมายถึงว่าศัตรูอยู่ใต้ลมของเรา หากเส้นทางเดินยังไม่เปลี่ยน นีลาก็เริ่มแสดงอาการกระสับกระส่ายเพราะรู้ถึงความเสียเปรียบในข้อนี้อยู่แล้ว แต่ก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น เป้าหมายที่เราจะต้องมุ่งหน้าไปนั้นมันอยู่ใต้ลมโดยตลอด นีลายิ่งแสดงท่าบอกให้รู้ว่าใกล้ปากทางเข้าไปเท่าใดผมก็เร่งระวังตัวมากขึ้นเท่านั้น”

“หนทางเริ่มทอดลงต่ำ สังหรณ์เตือนให้ผมทราบว่าปลายทางอันตัดชันลงไปสู่เบื้องล่าง ซึ่งไอ้สามเขาพยายามจะใช้เป็นทางไต่ขึ้นมานั้นคงจะอยู่ไม่ห่างไกลออกไปนักเบื้องหน้า ขณะนั้นมันเงียบสงัดไปหมดไม่มีศัพท์สำเนียงใดๆ จะแว่วมาให้จับสังเกตได้เลย นอกจากการเคลื่อนไหวอันแผ่วเบาของเราที่กำลังเคลื่อนที่กันไปเท่านั้น”

“ผมเริ่มผ่อนฝีเท้าช้าลง พยายามสดับตรับฟังรอบตัว แต่มันดูเหมือนจะไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย กระแสลมอ่อนพัดไล่หลังเราอยู่ตลอดเวลา พากลิ่นไอของเราไปเบื้องหน้าบางขณะ ผมคิดปลอบใจตัวเองว่า มันยังคงไต่ทางขึ้นมาไม่สำเร็จ และนั่นคือความหวังอันแจ่มใสเพราะโอกาสที่จะยิงมันได้จากที่สูงอย่างถนัดถนี่ แต่บางขณะผมก็คิดว่ามันไต่ทางขึ้นมาถึงข้างบนแล้ว กำลังได้กลิ่นเราทั้งหมดที่เดินใกล้เข้าไปและซุ่มรอ

คอยจังหวะอยู่ ซึ่งนั่นหมายถึงความหายนะแห่งชีวิตอันยากที่จะคลี่คลายแก้ไขได้ทันท่วงทีในสภาวการณ์เช่นนั้น”

“ในความคิดเช่นนั้น ทำให้ผมต้องคิดตำหนิตัวเองที่ไม่ควรจะด่วนเดินผละจากผู้กองรพินทร์ ล่วงหน้ามาก่อนเลย เพราะสี่หู ย่อมดีกว่าสองหู ปืนสองกระบอกย่อมดีกว่ากระบอกเดียว และเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมดผมมีความเชื่อมั่นอย่างแน่นแฟ้นว่า จะไม่มีใครได้รับอันตรายจากสัตว์ร้ายทุกชนิดเมื่ออยู่ใกล้ผู้กองรพินทร์ ผมอาจพลาดได้แต่ผู้กองต้องไม่พลาด มันเป็นธรรมชาติพิเศษส่วนหนึ่งของเขาที่สวรรค์ประทานมาให้ในงานเกี่ยวกับการล่า ซึ่งผมตระหนักดีมานานแล้ว”

“แต่ผมก็ถอยหลังกลับไม่ได้เสียแล้ว ในเมื่อนีลาและทหารทโมนที่ร่วมทางไปด้วยกันไม่มีตัวไหนถอยหลังเลย แม้จะแสดงความตื่นเต้นหวาดหวั่นและไม่แน่ใจต่อสถานการณ์ทุกฝีก้าวที่ย่างไป”

“การถ่วงฝีเท้าจนกลายเป็นย่องของผม ทำให้ทโมนอีกตัวหนึ่งล้ำหน้าตัดผ่านผมไปและไปเดินอยู่ด้านหลังของนีลา ผมทิ้งระยะจากเจ้าสองตัวนั่นห่างพอที่จะฉายไฟเห็นหลัง”

“ทันใดนั้นเอง ทั้งๆ ที่คิดอยู่ตลอดเวลาแล้วว่า วินาทีวิกฤตมันจะอุบัติขึ้นเมื่อใดก็ได้ ผมได้ยินเสียงลมหายใจอย่างแรง...แรงเสียจนแทบว่าจะปลิวมาปะทะตัวผมให้ผงะลอยไป เสียงนี้ดังขึ้นพร้อมๆ กับเสียงร้องอย่างตกใจของนีลาและทโมนอีกตัวหนึ่ง”

“แล้วเงาทะมึนมหึมาเงาหนึ่ง ก็โผล่พรวดพราดออกมาจากหลังก้อนหินใหญ่ แลเห็นในความมืดไม่ผิดอะไรกับอสูร

แผ่นดินที่ยืนอยู่ไหวสะเทือนเหมือนจะแยกถล่มลง นีลาขณะนั้นอันตรธานไปทางใด ผมไม่อาจเห็นได้ทัน แต่ที่เห็นถนัดตาก็คือ ทโมนตัวที่ตัดขึ้นหน้าผมไปถกปะทะเข้ากับภเขาเคลื่อนที่ลูกนั้นอย่างถนัดถนี่ ปลิวลอยสูงขึ้นไปบนอากาศด้วยอาการถูกงัดเสยขึ้น”

“ผมจำได้ว่า ยิงออกไปอย่างเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้สองนัด ในวินาทีแรกที่มันขยี้ทโมนตัวนั้น ระยะห่างกันไม่เกิน 4 วา อย่างจวนตัวกะทันหันขีดสุด”

“มันพ่งตะลยเข้ามาหาผม ในทันทีที่ผมลั่นกระสนนัดที่สอง”

แงซายเว้นระยะการเล่าลงชั่วขณะ ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้าอันมอมแมมเป็นมันระยับไปด้วยละอองไอน้ำ ทุกคนเงียบกริบ เบิกตามองที่เจ้าคนใช้พิเศษของคณะเป็นตาเดียวอย่างตื่นเต้นเหมือนจะมองเห็นภาพนั้นปรากฏขึ้นกับตา

“มีหินใหญ่อยู่อีกก้อนหนึ่ง บังอยู่ในทิศทางเบื้องหน้าระหว่างผมกับมัน ผมคำนวณแล้วว่า จะอย่างไรเสีย หินก้อนนั้นก็เล็กเกินไปเมื่อเปรียบเทียบกับขนาดความใหญ่โตของไอ้สามเขา แต่ผมไม่มีโอกาสจะเลือก...”

“แกโดดเข้าไปหลบกำบังอยู่หลังหินก้อนนั้นใช่ไหม?”

เชษฐาถามแทรกขึ้นเป็นประโยคแรก

เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามก้มศีรษะลง พร้อมกับฝืนยิ้มออกมาปร่า ๆ แลเห็นไรฟันงามแถวหน้าขาววับเป็นระเบียบ

“ครับ นายใหญ่ ผมโจนเข้าหาหินก้อนนั้น เพื่อจะดึง

ลูกเลื่อนบรรจุกระสุนนัดที่สาม แต่มันไม่ให้โอกาสผมอีกเลย ไม่ยอมแม้แต่จะวกอ้อมหลีกหินก้อนนั้นเข้าไล่ผม หากแต่มันใช้วิธีตะลุยเข้าปะทะ ชนหินใหญ่ทั้งก้อนที่ผมหลบมมอยู่ และดันหินก้อนนั้นพลิกเคลื่อนที่บดเข้าหาผม เหมือนใครสักคนหนึ่งกลิ้งครกหินเข้าบดทับมดฉะนั้น ความรู้สึกของผมยามนั้นเหมือนนรกทั้งขุมวูบเข้าครอบงำ จำได้อย่างเดียวแต่ว่า พอหินเริ่มถูกชนและกลิ้งเข้าหา ผมก็พยายามเผ่นถอยหนีให้เร็วที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ แล้วตัวเองก็ล้มกลิ้งลง ด้วยความรู้สึกครั้งสุดท้ายในขณะนั้นว่า ร่างกายคงไม่เหลือเป็นตัวตนอีกแล้ว จากนั้น...ผมก็จำอะไรไม่ได้ชั่วขณะ อาจหมดสติหรือมิฉะนั้นก็คงจะสลบไป”

“เธอกระเด็นตกจากหน้าผาบริเวณนั้นไปหรือ?”

ดารินถามโดยเร็ว

“หามิได้ครับ นายหญิง”

แงซายตอบด้วยเสียงที่แหบพร่าลง

“ผมไม่ได้หลุดพ้นไปจากรัศมีของหินก้อนใหญ่ที่เคลื่อนเข้าไล่บดทับนั้นเลย ทั้งๆที่ผมพยายามจะทำเช่นนั้น เหตุการณ์มันกะทันหันและหินก็ก้อนใหญ่เกินไปกว่าที่ผมจะเผ่นให้พ้นออกไปได้ ผมตกอยู่ในลักษณะลนลานหนีหินที่กำลังกลิ้งเข้าใส่ในเส้นทางเดียวกันและสะดุดล้มลงโดยแรง ในจังหวะนั้นร่างกายก็กระเด็นกลิ้งจนโลกหมุนไปหมด”

“เอาละ มันถึงตอนสำคัญแล้ว แงซาย บอกมาซิว่า แกรอดตายได้อย่างไร พวกเราทั้งหมดได้ไปยืนพิจารณาดูที่หินก้อนนั้นแล้ว ไรเฟิลและผ้าโพกหัวของแกยังโผล่บางส่วนออก

มาให้เราเห็นภายใต้การบดทับของหินนั้น ซึ่งทำให้เราเชื่อมั่นร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มว่า แกต้องเละอยู่ข้างใต้”

ไชยยันต์กระชั้นคำถามมาบ้าง ทุกคนรอคอยคำตอบของแงซายอย่างกระหาย

“ถูกแล้วครับ นายทหาร แงซายถูกทับอยู่ภายใต้ก้อนหินนั้นแหละ เพียงแต่ว่าร่างกายไม่ได้แหลกเหลวหรือมีส่วนใดพิการไปอย่างที่ควรเท่านั้น! ซึ่งความจริงข้อนี้ ผมก็เพิ่งจะมารู้และค้นพบสาเหตุได้ภายหลัง...”

“ขณะที่ผมรู้สึกตัวขึ้นอีกครั้งนั้น สัมผัสบอกกับตนเองว่าได้นอนอยู่ในแอ่งของดินปนทรายยุ่ยๆ เนื้อที่จำกัดซึ่งมืดมิดไปหมด ไม่เห็นและไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น นอกจากเสียงเต้นของหัวใจตนเอง ซึ่งบอกให้ผมทราบว่า ผมยังไม่ตาย”

“เมื่อแรกรู้สึก ผมยังไม่แน่ใจนัก พยายามสงบจิตใจใคร่ครวญสอบหาความจริงอยู่ขณะหนึ่ง แล้วก็พบว่าผมยังมีลมหายใจอยู่จริงๆ ร่างกายก็ไม่มีส่วนใดชำรุด นอกจากความขัดเคล็ดยอกระบมไปหมด แต่ไม่อาจขยับเขยื้อนได้ถนัดนัก เพราะรอบตัวของผมมันจำกัดไปหมด เหมือนถูกบรรจุอยู่ในท้องดินแคบๆพอตัว ได้ใช้มือกวาดคุ้ยเขี่ยดินที่นอนอยู่ไปรอบๆ และก็พบว่า ส่วนเหนือเบื้องบนขึ้นไปของผมมีก้อนหินใหญ่ปิดบังทับอยู่ประดุจภูเขาหลวงทั้งลูก”

“ผมตะโกนเรียกชื่อผู้กองรพินทร์จนสุดเสียง...เรียกซ้ำๆ อยู่หลายครั้ง เสียงของผมสะท้อนก้องกลับมาหลอกหลอนตัวเอง ไม่มีสัญลักษณ์ใดๆ บอกได้เลยว่าเสียงผมจะรอดพ้นขึ้นไปได้ เท่าๆ กับที่ก็ไม่ได้แว่วเสียงใดๆ ลงมาได้ยินเลยเหมือน

ถูกตัดขาดออกจากโลกเบื้องบนโดยสิ้นเชิง ผมถูกฝังทั้งเป็นเสียแล้ว ภายในรูดินที่คับแคบครือ ๆ ตัว โดยมีหินใหญ่ทั้งลูกปิดทับสนิทอยู่เบื้องบน!”

“แม้จะไม่ตายในทันใดจากการถูกบดแหลกเหลว แต่ผมก็คงจะต้องตายอย่างทรมานที่สุดโดยการถูกฝังทั้งเป็น นี่คือความรู้สึกที่บอกกับตนเองเช่นนั้นเพราะไม่ว่าจะใช้ความพยายามสักเพียงใด ผมก็ไม่สามารถจะขยับเขยื้อนก้อนหินที่ปิดทางเบื้องบนออกไปได้เลย”

“เวลาอาจล่วงผ่านไปไม่น้อยกว่า 20 นาที ที่ผมนอนทอดอาลัยคิดถึงวาระสุดท้ายของตนเอง ภายหลังจากที่ได้ดิ้นรนจนสุดฤทธิ์ที่จะหาทางออกอันปราศจากผล สมองดูจะตันตื้อไปหมด”

“ทันใดนั้น ในเจตสิกของผมก็คลับคล้ายคลับคลาว่าจะแว่วเสียงหนึ่งกระซิบอยู่ในหูว่า ‘แงซาย...เจ้าจะงอมืองอตีนรอความตายอย่างโง่เง่าอยู่เช่นนี้นะหรือ’ ผมร้องถามออกมาว่า ‘ใคร’ แล้วก็ขนลุกชันขึ้นทั้งกาย เมื่อแว่วเสียงตอบว่า ‘เราคือโกฑัญญะมุนี’”

“พระคุณเจ้า!! โปรดด้วยเถิด แงซายถูกฝังทั้งเป็นอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว!!”

“ไม่มีใครช่วยเหลือเจ้าได้หรอก นอกจากตัวของเจ้าเอง!”

“ผมไม่มีกำลังพอที่จะเคลื่อนหินที่บดทับอยู่ข้างบนนี่ออกไปได้!”

“ใช้สมองของเจ้า ถามตัวเองว่าที่เจ้ามีลมหายใจอยู่ได้ในขณะนี้อากาศมาจากทางไหน”

“แล้วเสียงของฤาษีโกฑัญญะก็ขาดหายไปจากโสตประสาท หรืออาจเป็นทางดวงจิตของผม อย่างไรก็ตาม นั่นคือช่องทางแห่งปัญญาซึ่งท่านได้ชี้ให้แก่ผม ถกแล้วความตกใจต่อเหตุการณ์ ทำให้ผมเขลาและขาดสติจนลืมคิดถึงความจริงไปเสียอย่างหนึ่ง หินใหญ่ปิดทับผมไว้เบื้องบนอย่างสนิทที่สุด แต่ผมมีอากาศหายใจได้อย่างไร เมื่ออากาศถ่ายเทได้ ผมก็น่าจะมีช่องทางออกได้แน่นอน”

“ผมเริ่มใช้มือสำรวจคลำควานไปรอบๆ ตัวอีกครั้งอย่างระมัดระวัง ชั่วครู่เดียว ความหวังก็เริ่มปรากฏเป็นรอยราง พื้นดินปนทรายทางด้านหนึ่ง เบื้องต่ำลงไปยุ่ยพอที่จะเอามือคุ้ยขุดได้ ผมขุดให้เกิดเป็นช่องว่างขยับตัวได้ถนัดขึ้นจากท่าที่นอนอยู่ในหลุมแคบอันบีบบังคับคลำสำรวจไปที่ตัว พบว่ามีมีดเหน็บหลังยังอยู่ ผมใช้ประโยชน์จากมีดเล่มนั้นทันที”

“แล้วไม่นานต่อมา ก็ค้นพบโพรงใต้ดิน เจาะชอนเป็นแนวคดเคี้ยว เลี้ยวลึกลงไปช่องโพรงนั้น มีเส้นผ่าศนย์กลางประมาณ 3 ฟุต ผมก็รู้ได้ทันทีว่า มันจะต้องเป็นเส้นทางเดินของสัตว์จำพวกเม่นหรืออ้นขนาดใหญ่ เป็นทางเก่าแก่ซึ่งสัตว์ชนิดนั้นเลิกใช้มานานแล้วบางทีก็ผ่านไประหว่างรากไม้และแคบทำท่าเหมือนจะตีบตันลง แต่เมื่อใช้มือขุดเซาะมันก็ขยายออกได้เพราะสภาพอันร่วนซุยของดินปนทราย”

“ผมกลับตัว วางลำตัวในแนวยาวขนานไปกับช่องโพรงนั้น แล้วก็ค่อยๆ คลานเลื้อยออกไป มันจะนำไปสู่ที่ใดก็สุดแล้วแต่ ทว่าที่แน่นอนที่สุด ผมเชื่อมั่นว่ามันจะต้องนำออกไปสู่แผ่นดินเบื้องนอก เพราะอากาศผ่านเข้ามาทางนั้น”

“ประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมา อากาศสดก็ผ่านเข้ามากระทบหน้าของผม จากความมืดของเหวใต้ดินที่ผมคลำมุดเลื้อยมาโดยตลอดนั้น บัดนี้แลเห็นสีขาวมัวของหมอกจากปรากฏการณ์ของท้องฟ้าภายนอกปรากฏรำไรให้เห็น ผมรอดตายแล้ว!”

“หนทางที่โผล่ออกมาและสามารถยืนยืดกายขึ้นรับกับอากาศเบื้องนอกได้อีกครั้ง เป็นซอกหินในเส้นทางด่านอันเทลาดชันตอนหนึ่งซึ่งผมทราบต่อไปว่าแท้ที่จริง มันก็คือทางด่านสงชัน ด้านที่ไทรเซราทอปส์ใช้เป็นทางบกรกขึ้นมานั่นเองห่างจากที่เกิดเหตุ ตอนที่ไอ้สามเขาชนก้อนหินเข้าบดทับผมไม่ไกลนัก”

“เมื่อนั้นเอง เสียงของฤาษีโกฑัญญะก็แว่วมาอีก ‘เจ้าปลอดภัยแล้ว แงซาย แต่พรานใหญ่รพินทร์กำลังตกอยู่ในอันตราย’”

“พระคุณเจ้า! พรานใหญ่ได้รับอันตรายจากไอ้สามเขาตัวนั้นเข้าด้วยหรือ”

“หามิได้...เขาฆ่ามันได้แล้ว แต่ตัวเขาเองถูกแมงมุมพิษกัดเอาโดยไม่ทันรู้ตัว ขณะที่ไม้ใหญ่โค่นล้มฟาดลงมา แมงมุมตัวนั้น มีรังอยู่ใต้ซอกหินตรงปลายกิ่งของต้นไม้ที่ล้มฟาดเขาลงมานั่นเอง จงรีบกลับไปแก้ไขเถิด ถ้าเจ้าตระหนักว่า เขาเป็นบุคคลที่มีค่าที่สุดสำหรับเจ้า ไม่มีใครสำนึกได้หรอกว่าเขากำลังจะตาย นอกจากเจ้าคนเดียวเท่านั้น”

แงซายหยุดการเล่าลงแค่นั้น ท่ามกลางการตะลึงฟังของคณะทุกคน

“พวกเรานึกกันไปไม่ถึงเลย แงซาย ว่าในที่สุดพระ-คุณเจ้าโกฑัญญะก็ช่วยชีวิตแกและรพินทร์ไว้ในครั้งนี้ แม้จะโดยวิธีเข้าดลใจเตือนบอกให้ทราบก็ตาม”

ในที่สุด เชษฐาก็เอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบา ขนลุกเกรียวขึ้นด้วยความศรัทธาและปีติถึงกับพนมมือขึ้นบูชาเหนือศีรษะ ไชย-ยันต์และดารินก็ปฏิบัติเช่นเดียวกัน ด้วยความเต็มตื้นซาบซ่านใจในความเมตตาปรานีของนักพรตผู้ทรงศีลเหนือที่จะกล่าว

“ขอให้พระคุณเจ้าจงจำเริญและสำเร็จในธรรมชั้นสูงสุดเช่นที่ตั้งปรารถนานั้นไว้เถิด ถึงอย่างไรท่านก็ยังมีน้ำใจที่เผื่อแผ่เมตตาให้แก่พวกเราทุกคน เราจะไม่ลืมเมตตาธรรมของท่านเลยจนตลอดชีวิตของพวกเราทุกคน”

ดารินพึมพำ พร้อมกับก้มลงกราบราบลงไปกับพื้น ส่วนมาเรียครางออกมาว่า

“มหัศจรรย์!”

“แงซาย ก่อนหน้าที่แกจะโผล่กลับเข้ามาอย่างปาฏิหาริย์ พวกเราทุกคนในที่นี้อยู่ในภาวะสิ้นหวังทอดอาลัยแล้ว เราเห็นกันว่าแกสิ้นไปคนหนึ่งแล้ว และผู้กองรพินทร์กำลังจะสิ้นตามแกไปอีกคน นายหญิงพยายามจะแก้ไขผู้กองเท่าใด ก็มองไม่เห็นทางว่าเขาจะฟื้นขึ้นมาได้ แต่แล้วก็เหมือนพระเจ้ามาโปรด แกยังไม่ตาย ซ้ำยังกลับมาช่วยชีวิตผู้กองได้อีก”

ไชยยันต์พูดเสียงเครือ น้ำตาเอ่อออกมาด้วยความตื้นตันเหลือขนาด เข้ามาโอบแขนกอดรอบไหล่เจ้าคนใช้พิเศษไว้แน่น กระชับไม่มีใครสามารถบอกได้ว่า เขายิ้มหรือร้องไห้ในขณะนั้น กล่าวอย่างพยายามฝืนระงับความรู้สึกต่อมาว่า

“แงซาย แกสมแล้วที่จะเป็นเจ้าแห่งไพรกว้างเคียงบ่าเคียงไหล่คู่กับผู้กองรพินทร์ ก่อนหน้านี้ฉันคิดว่าฉันไม่ชอบหน้าแกนัก เพิ่งจะมาเข้าใจความรู้สึกแท้จริงของตัวเองเอาวินาทีสุดท้าย เมื่อคิดว่าเราได้สูญเสียแกไปแล้วนั่นแหละ นั่นคือฉันรักแกว่ะ และพวกเราคนอื่นๆ ทุกคนก็รักแกทั้งนั้น แม้แต่ผู้กองรพินทร์ซึ่งมีท่าเหมือนจะเกลียดแกอย่างเข้ากระดูกดำ แกคงไม่รู้หรอกว่า ผู้กองยืนน้ำตาไหลอยู่ข้างๆ ก้อนหินลูกที่บดทับแกนั้น พวกเราทุกคนเพิ่งจะเห็นน้ำตาของเขาเป็นครั้งแรกขอให้เข้าใจไว้ด้วย การที่แกรีบกลับมาช่วยชีวิตผู้กองในครั้งนี้ แกทำได้ถูกต้องและควรจะภูมิใจที่สุดแล้ว เพราะผู้กองไม่ได้ชิงชังหรือมีอคติอะไรกับแกเลยจนนิดเดียว คนเราจะอ่านจิตใจหยั่งรู้กันได้ ก็ต่อเมื่ออยู่ในวินาทีแห่งความเป็นความตายเช่นนี้แหละ”

แงซายสูดลมหายใจลึกจนแผงอกไหว มองระไปตามใบหน้าของแต่ละคนที่กำลังจับจ้องมาอย่างชื่นชมโสมนัสนั้นด้วยประกายตาอันสุกพราวแจ่มใส

“แงซายเข้าใจความรู้สึกของเจ้านายทุกท่านดี รวมทั้งสหายร่วมตายพรานป่าเหล่านั้นทุกคนด้วย ไม่เคยคิดเอาใจออกห่างหรือมีเล่ห์กลพิษร้ายใดๆ แฝงอยู่เลย และขอสาบานต่อดวงจิตอันศักดิ์สิทธิ์ของฤาษีโกฑัญญะไว้ ณ ที่นี้ด้วยว่า แงซายจะซื่อสัตย์ต่อคณะเจ้านายตลอดไป...”

เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงาม เปลี่ยนสายตาไปจับนิ่งอยู่ที่ร่างอันนอนนิ่งไม่ติงกายของรพินทร์ ไพรวัลย์

“สำหรับผู้กองรพินทร์ ผมหยั่งทราบถึงแก่นแท้แห่งน้ำใจของเขามานานแล้ว และโดยใจจริงผมก็เคารพนับถือเขาเสมอ

ด้วยพี่ชาย ไม่เคยคิดที่จะวัดรอยเท้าตีเสมอเขาเลยในทุกด้าน ผมรักเคารพเขามานานก่อนที่เขาเองก็เพิ่งจะมาเห็นน้ำใจผมในคราวที่เราร่วมงานกันครั้งนี้”

นั่นเป็นคำกล่าวอย่างบริสุทธิ์และเปิดใจเป็นครั้งแรกของอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง ซึ่งคณะนายจ้างทุกคนอยากจะให้รพินทร์ได้ฟื้นขึ้นมาได้ยินกับตนเองยิ่งนัก

“พวกเราทั้งหมดได้ไปยืนล้อมดูอยู่ที่ก้อนหินนั้นนานทีเดียว”

มาเรียพูดขึ้นบ้าง ตาสีดอกผักตบของหล่อนเริ่มมีประกายวาววามขึ้น ยิ้มสดใสออกมาได้

“และช่วยกันตะโกนเรียกหาเธอเอะอะลั่นไปหมด โดยมีความหวังรางๆ ว่าเธออาจหลบหนีไปอยู่ในละแวกที่ไม่ห่างออกไปนัก เป็นต้นว่าถูกหินกระแทกกระเด็นไปหมดสติอยู่ที่ใดที่หนึ่ง และทั้งๆ ที่ความจริงเธอก็ถูกหินบังทับอยู่ข้างบน ถ้าหากจะวัดระยะจากที่พวกเราไปยืนล้อมอยู่ก็คงห่างไปไม่กี่วาเธอไม่ได้ระแคะระคายอะไรของพวกเราบ้างเลยหรือ”

แงซายสั่นศีรษะ

“ผมไม่ได้ยินเสียงใดๆ เลย นายแหม่ม รู้สึกไม่ผิดอะไรกับถูกตัดออกจากโลกข้างบนเหนือตัวของผมขึ้นไปโดยสิ้นเชิงหรือมิฉะนั้น ระยะเวลาระหว่างนั้นอาจเป็นเวลาที่ผมนอนหมดสติอยู่ก็ได้ ผมเองก็ได้เล่าให้ฟังแล้วว่า เมื่อรู้สึกตัวขึ้นผมตะโกนเรียกผู้กองหลายครั้งจนแทบจะหมดเสียง แต่ก็ไม่มีสัญญาณใดๆ ดังตอบมาให้จับได้เลย”

“ถ้าเช่นนั้น นีลาก็แม่นยำต่อการตามกลิ่นและร่องรอย

ที่สุดแล้ว ในการที่มันแสดงกิริยาให้เรารู้ว่าแงซายถูกทับอยู่ใต้หินก้อนนั้นแน่นอน”

ดารินหันไปบอกกับพรรคพวกทุกคน

“ยิ่งกว่านั้นมันเองก็ใกล้ชิดเหตุการณ์ที่สุด คงเห็นชัดกับตาด้วยว่า หินได้กลิ้งทับแงซายลงไป”

แล้วหล่อนก็เล่าให้แงซายฟังถึงเหตุการณ์ด้านที่เกิดขึ้นกับหล่อนและรพินทร์ ผู้ตามหลังไปให้เจ้าคนใช้พิเศษได้รับทราบในช่วงระยะเวลาติดพันสืบเนื่องกันนั้น จนกระทั่งคณะทั้งหมดพากันออกจากที่พักไปตาม ตลอดจนกระทั่งได้ชุมนุมกันไว้อาลัยตรงก้อนหินนั้นก่อนที่ผละกลับมาอย่างสิ้นหวังสลดใจ และรพินทร์ก็เกิดล้มพับลงเฉย ๆ เมื่อกลับมาถึงถ้ำ

“เธอย้อนกลับขึ้นมาแลเห็นต้นไม้ใหญ่ที่ล้มทับเรา อันเกิดจากการชนของไอ้สามเขาแล้วไม่ใช่หรือ?”

“ครับ นายหญิง ผมยังได้เห็นไรเฟิลของผมเอง ถูกบดแหลกโผล่พานท้ายส่วนหนึ่งออกมา และค้นพบไฟฉายของผมเองตกอยู่ในพุ่มรกริมทางข้างหนึ่ง โชคดีมาก ที่ผมบังเอิญได้พบไฟฉาย จึงทำให้สามารถจับตัวแมงมุมหกขาได้สะดวกขึ้นในเวลากลางคืนเช่นนี้ และก็พบสร้อยเครื่องรางของผู้กองด้วย ผมรู้ว่าทุกคนคงต้องเข้าใจว่าผมตายไปแล้ว ซึ่งความจริงผมก็เหมือนกับตายแล้วเกิดใหม่ ผมไม่คิดเช่นกันว่าในที่สุดผู้กองรพินทร์เองกลับเคราะห์ร้ายยิ่งไปกว่าผมในครั้งนี้ โชคดีอยู่บ้างที่ฤาษีโกฑัญญะกระซิบบอกให้ผมทราบ มิฉะนั้นกว่าที่จะค้นพบสาเหตุแก้ไขทันผู้กองเสียชีวิตลงเสียก่อน”

บรรยากาศอันตึงเครียดขนาดหนักของคณะ บัดนี้ เริ่มคลี่คลายลงแล้ว พวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์และคะหยิ่นเพิ่งจะมีโอกาสได้เข้ามาจับเนื้อต้องตัวแงซาย แสดงความยินดีด้วย ทุกคนปรากฏรอยยิ้มหัวออกมาได้

“แงซาย นอกจากพรานใหญ่แล้ว ข้ายังไม่เคยเห็นใครกระดูกเหล็กอย่างเอ็ง”

คะหยิ่นกล่าวปนหัวเราะออกมาด้วยใจจริง **อันว่าคะหยิ่นแห่งหล่มช้างนั้น ในอาณาจักรไพรแล้วตัวมันหาเคยคิดที่จะเป็นรองใครไม่เว้นแต่รพินทร์ ไพรวัลย์ผู้มันเคารพเหมือนพ่อ แต่บัดนี้มันยอมรับแล้ว สำหรับเจ้าพรานหนุ่มเจ้าพเนจรนามว่า ‘แงซาย’ ซึ่งมันแอบนิยมน้ำใจและฝีมืออยู่ในใจเงียบๆ มานาน**

“นอกจากพวกเขาจะร้องไห้เพราะนึกว่าเอ็งตายแล้ว พวกข้ายังเป็นทุกข์อยู่อีกว่าขาดคนช่วยแบกของไปอีกคนหนึ่ง”

เกดว่า

“ข้าไม่ค่อยจะเชื่อลูกไม้เอ็งนักหรอกวะ ไอ้แงซาย” เส่ยพูดดักคออย่างยั่วเย้าเล่นมากกว่าที่จะหมายความแท้จริง

“เอ็งมันไอ้มหากะล่อน เรื่องราวทั้งหลายเอ็งอาจกุขึ้นเพื่อหลอกเจ้านายให้ดูสมเหตุสมผลจริงจังก็ได้ ว่าเอ็งติดอยู่ใต้ก้อนหินนั่น แล้วมุดออกมาทางรูเม่น แต่ความจริงนั้นเอ็งอาจหลบมุมไปนั่งพักสบายอยู่ตรงไหนสักแห่ง หลังจากที่ไอ้สามเขาขวิดเอ็งผิด เพื่อจะคอยแอบดูว่าพวกเราจะมีความรู้สึกอย่างไรมั่ง เมื่อคิดว่าเอ็งตายโหงไปแล้ว เสร็จแล้วค่อยโผล่กลับเข้ามาใช่ไหมละ ที่ข้าว่านี่?”

“เอ็งอย่าอกุศลกับมันเลยวะ ไอ้เส่ย แงซายมันคงไม่ไปหักหรือลูกไม้อะไรหรอกคราวนี้”

ตาเฒ่าบุญคำหันไปแก้แทนให้แงซายเป็นครั้งแรก เจ้าคนถูกกล่าวหาไม่ตอบว่ากระไร นอกจากยิ้มขรึมๆ เฉยๆ อยู่ตลอดเวลา คนเหล่านั้นพูดจากันภาษากะเหรี่ยงโดยที่เจ้านายทั้งหลายฟังไม่เข้าใจอะไรไม่ได้หันมาสนใจด้วยนัก ปล่อยให้แงซายพูดจาสนทนากับเพื่อนๆ พรานพื้นเมือง ซึ่งคงจะอยากซักถามอะไรบ้างตามประสาคนรักสนิทร่วมเป็นร่วมตายกันมานาน

“คิดแล้วมันน่ากระทืบไอ้ส่างปา”

จันบอก หันไปมองดูเจ้าต่องสู่ ที่คอยเฝ้าดูตัวยาดูดติดแผลของรพินทร์ พร้อมกับอ้าปากหาวอยู่หวอดๆ ท่าทางมันไม่ค่อยจะยินดียินร้ายกับอะไรนัก พอรู้แน่ว่าแงซายยังมีชีวิตอยู่มันแสดงอาการตื่นเต้นยินดีขึ้นมาขณะหนึ่ง แล้วก็ไม่สนใจจะซักถามอะไรอีก มีหน้าที่จะต้องเป็นหมอแก้ไขเรื่องพิษแมงมุมที่มันถนัด มันก็ทำของมันไปตามเรื่องสลับไปกับนานๆ ก็หันไปดูดกัญชาจากบ้องเสียครั้งหนึ่ง ควันตลบอบอวลโขมงไปหมด

“ตัวมันเป็นหมอแก้สารพัดพิษอยู่แล้ว เห็นอาการของพรานใหญ่มันก็น่าจะเฉลียวใจคิดรู้บ้าง นี่ปล่อยให้นายหญิงปล้ำไปคนเดียว กว่าจะรู้เรื่องได้ ก็จนเมื่อแงซายโผล่กลับมาโง่รียำ!”

“เอ็งก็อย่าไปว่ามันเลยวะ จัน ก็รู้อยู่แล้วว่า ส่างปานะมันไอ้บ้องตัน มันคงนึกไปไม่ถึงเหมือนกันเพราะความตกใจ ดีเท่าไหร่บ้างแล้วที่มีมันร่วมอยู่กับพวกเราด้วย ไม่มีมันเสียคน

เดียวเราจะแย่ ถ้าเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น นายทหาร แงซายเคย รอดชีวิตมาแล้วเพราะมัน มาคราวนี้พรานใหญ่อีกคนหนึ่ง”

บุญคำซึ่งขณะนี้อารมณ์ดีขึ้นเป็นพิเศษ จากนิสัยเดิมที่มักหงุดหงิดชอบด่าพ่อล่อแม่คนอื่นอยู่เป็นประจำ ช่วยแก้มาให้อีก พร้อมกับเอื้อมมือไปลูบกระบาลส่างปาอย่างเอ็นดู เจ้าต่องสู่หันมายิ้มให้หวานจ๋อย

“วันนี้ตาเฒ่าของกูน่ารักจริงว่ะ”

มันว่าแล้วส่งบ้องกัญชาประเคนให้

“เห็นจะหมดเคราะห์กันไปเสียที”

ทางด้านกลุ่มนายจ้าง ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างแจ่มใสในที่สุด

“ว่าแต่เมย์ลองถามส่างปาดูซิว่า รพินทร์จะรู้สึกตัวอีกสักเมื่อไหร่?”

แหม่มสาวหันไปส่งภาษากับคนรับใช้ประจำตัวของหล่อนแล้วบอกว่า

“ผลัดยาดูดบาดแผลออกไปได้สองชุดแล้วค่ะพี่ใหญ่ ส่างปาให้บอกว่า ขออย่าให้ทุกคนห่วงและนอนพักเสียเถิด มันจะรับหน้าที่เฝ้าเอง พรุ่งนี้สายๆ รพินทร์ก็จะรู้สึกตัวได้ เรื่องพิษแมงมุมตัวนั้นไม่มีอะไรจะต้องวิตกอีกแล้ว หลังจากส่างปารักษาตามพิธีการของมันเสร็จก็ขอให้เป็นหน้าที่ของน้อยก็แล้วกัน แต่รู้สึกว่าจะอย่างไรเสีย พรุ่งนี้เราก็คงยังไม่สามารถออกเดินทางจากที่นี่ได้แน่นอน”

เชษฐาพยักหน้าพอวางใจต่อสถานการณ์ได้ ทุกคนก็เริ่มรู้สึกถึงความอ่อนล้า ระโหยละเหี่ยและอยากจะพักที่สุด ขณะ

ที่นั่นเข็มเวลาจากนาฬิกาเดินป่าของหัวหน้าคณะชี้บอก04.45น. และอากาศก็แสนจะหนาวเหน็บเข้าขั้วหัวใจ ซึ่งตลอดเวลาแห่งความฉกละหกทำให้ทุกคนลืมเสียอย่างสนิทเพิ่งจะมารู้สึกขึ้นมาครั้งเอาเดี๋ยวนี้

“ช่างมันเถอะ เสียเวลาอีกสักวันสองวันก็คงไม่กระไรหรอก ขออย่างเดียวให้รพินทร์ปลอดภัยก็แล้วกัน เขาเป็นอะไรไปแล้วไป เราก็เดินทางไม่ได้อยู่แล้ว ตอนนี้ก็เป็นอันว่าน้อยปล่อยภาระรับผิดชอบในอาการของรพินทร์ไว้ให้ส่างปาตามลำพังก่อน”

แล้วเขาก็หันไปจับไหล่แงซาย สายตาเต็มไปด้วยความรักสนิทยิ้มให้

“แงซาย ท่าทางแกสะบักสะบอมไม่น้อยเหมือนกัน พวกเราทั้งหมดนี่แหละ งีบเอาแรงกันเถอะ พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่เห็นจะนอนกันตาหลับได้เสียทีสำหรับก่อนอาทิตย์ขึ้นพรุ่งนี้”

ทั้งหมดเข้าประจำที่นอนล้อมกองไฟใหญ่ที่ก่อไว้เมื่อตอนที่รพินทร์เริ่มแสดงออกว่าไม่สบายมาก หนังตาหนักอึ้งประสาทมึนชาไปหมดเพราะการพักผ่อนที่กระท่อนกระแท่นไม่ติดต่อกัน ประกอบกับการเพลียหนักมาอย่างไม่ว่างเว้นตลอดเวลาติดต่อกันหลายชั่วโมง การพูดจาสนทนาจึงสิ้นสุดยุติลงโดยปริยายไปอย่างรวดเร็ว

เชษฐานั้นเมื่อสั่งให้ทุกคนนอนแล้ว เขาก็ล้มตัวลงแทบไม่ถึงกลั้นใจก็ผล็อยหลับไปทันที มาเรียกับไชยยันต์ก็มีสภาพเช่นเดียวกัน คงเหลือแต่แงซาย ซึ่งยังนั่งกอดเข่ามองดูพรานใหญ่อยู่เงียบ ๆ

ดาริน วราฤทธิ์นั้น พิสูจน์ออกมาได้ยามนี้ว่าทรหดอดทนที่สุด เพราะอย่างน้อยที่สุดวิญญาณแห่งการรับผิดชอบในด้านแพทย์ของหล่อนก็เป็นเครื่องเสริมพลังอย่ หล่อนกำลังจะล้มตัวลงนอนอยู่แล้ว แต่พอเหลือบเห็นแงซายยังนั่งอยู่ ก็เลยชะงักอยู่ในอาการครึ่งนั่งครึ่งนอนนั้น

“แงซาย”

“ครับผม นายหญิง”

“เธอแน่ใจหรือว่า เธอไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าที่บอก”

“ผมแน่ใจ”

“ลุกขึ้นยืนซิ แล้วเดินสักสี่ห้าก้าวให้ฉันดู”

แงซายค่อย ๆ พยุงกายขึ้นยืน ก่อนจะทรงกายตรงซวนเซเล็กน้อย แต่พยายามฝืนไว้แล้วก็ยืดกายตรงเดินกลับไปมาให้นายหญิงดูตามคำสั่ง ดารินจ้องสังเกตแล้วก็กัดริมฝีปากนิดหนึ่งอย่างไม่ค่อยจะสบายใจนัก

“ขาซ้ายของเธอไม่ปกตินะ มันลาก ๆ อย่างไรพิกล แม้ว่าเธอจะพยายามทำให้มันดูปกติที่สุด”

“ผมไม่เป็นอะไรมาก นายหญิง เพียงแต่เคล็ดยอกเท่านั้น พรุ่งนี้อาจหายเป็นปกติ ผมสาบานว่าผมเดินหรือทำงานหนักได้ทุกชนิดในวันพรุ่งนี้ นายหญิงไม่ต้องเป็นห่วง”

“ฉันน่ะ มีภาระที่จะต้องห่วงทุกคนนั่นแหละ สิบสองชีวิตของพวกเรา ไม่ว่าใครทั้งสิ้น ถ้าเป็นอะไรลงไป มันหมายถึงอุปสรรคในการเดินทางของเราทันที เธอกับรพินทร์เป็นคนประเภทเดียวกันคือเป็นอะไรไม่เคยบอก กว่าจะรู้ก็เกือบสายทุกครั้ง ถ้าเธอคิดว่าจะให้ฉันสบายใจและให้การเดินทางของ

เราเรียบร้อย เจ็บป่วยหรือบาดเจ็บอย่างไรก็ควรจะรีบบอกฉันทันทีเพื่อจะให้แก้ไขได้ทันท่วงที อย่านึกว่าการเงียบไว้ มันจะแสดงถึงความเข้มแข็ง ผู้กองเป็นคนโง่คนหนึ่งแล้วในเรื่องเช่นนี้ ฉันไม่ต้องการให้เธอต้องโง่แกมหยิ่งอย่างเขาอีกคนเข้าใจไหม?"

"แงซายเข้าใจ นายหญิง และสัญญาว่าจะไม่ให้นายหญิงต้องลำบากใจในเรื่องนี้อีกเป็นอันขาด"

ดารินลุกขึ้นเดินอ้อมกองไฟมาทรุดกายลงนั่งข้างๆส่างปา ผู้กำลังทำหน้าที่เป็นบุรุษพยาบาลพรานใหญ่อยู่ในระหว่างที่ทุกคนหลับหมด แล้วพยักหน้าให้องครักษ์ประจำตัวของหล่อนนั่งลงตรงหน้าใกล้ๆ ส่งยาเม็ดชุดหนึ่งสามเม็ดสีสันต่างๆ ให้ ออกคำสั่งว่า

"กินเสีย มันจะทำให้เธอหลับได้อย่างสบาย และทุเลาอาการอักเสบทุกชนิดในเวลาตื่นขึ้นมา"

แงซายรับยาไปเทใส่ปากและกลืนโดยไม่จำเป็นต้องอาศัยน้ำ ด้วยอาการอันบริสุทธิ์ซื่อเหมือนเด็กน้อยที่ทำตามคำสั่งของมารดา หมอดารินทอดสายตาจับอยู่ที่ใบหน้านั้นด้วยความเอ็นดูปรานีลึกซึ้ง เอื้อมมือไปลูบเบาๆ ที่เส้นผมหยักเป็นคลื่นสีน้ำตาลด้วยไอแดดแต่อ่อนนุ่มยาวปรกต้นคอนั้น

"เราจะคุยกันเป็นการส่วนตัวโดยเฉพาะสักสองสามนาทีก่อนที่ยานอนหลับของฉันจะออกฤทธิ์"

"ครับ นายหญิง"

ราชสกุลสาวชำเลืองไปทางส่างปา แล้วบุ้ยปาก

"หวังว่าเจ้าส่างปา คงฟังภาษาไทยที่เราพูดกันอยู่นี่ไม่รู้เรื่องแน่นะ"

“วางใจเถิดครับ นายหญิง ส่างปาพูดและฟังภาษาไทยไม่เข้าใจแม้แต่คำเดียว”

และก็จริงดังว่า นายหญิงกำลังพูดอะไรอยู่กับแงซายเจ้าพรานต่องสู่ของมาเรียไม่ได้สนใจอะไรด้วยเลย แม้ว่ามันจะนั่งอยู่ด้วยใกล้ๆ คงเฝ้าจับมองดูแท่งยาของมันที่ดูดติดอยู่กับปากแผลของรพินทร์อย่างเดียวตามหน้าที่ของมัน

หล่อนมองสำรวจไปยังพรรคพวกทุกคนที่กำลังหลับอยู่อีกครั้ง แล้วก็กวาดไปจับนิ่งยังดวงหน้าอันซีดเซียว ตาหลับสนิทของสุภาพบุรุษไพร พลางถอนใจออกมาเบาๆ อดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปแตะอังที่แก้มซีกหนึ่งของคนป่วยหนักด้วยใจพะวงสุดห่วง

“บอกฉันมาตามตรงเถิด แงซาย เราหลอกผู้กองใช่ไหมในการไปบอกเขาว่า นายใหญ่ตื่นขึ้นเห็นฉันกับเขาหายออกไปนอกที่พักแล้วใช้ให้เธอไปตาม”

คนเจ้าเล่ห์ลึกแต่ก็น่ารัก หลบตาก้มต่ำลง แต่ฝ่ายที่ถามก็พอจะสังเกตเห็นรอยยิ้มที่หลบซ่อนนั้นได้ ตอบอ้อมแอ้มว่า

“ครับ นายหญิง ผมปดเขา”

“มีเจตนาอะไร ที่ต้องโกหกเขาเช่นนั้น?”

แงซายอึ้งไปครู่ก็เงยหน้าขึ้น เผชิญสายตาตรงกับนายหญิงอย่างเปิดเผย

“นายหญิงอาจไม่ทราบมาก่อนว่า ผู้กองมีคำสั่งให้ผมตามล่าไทรเซราทอปส์ตัวนั้นลำพังคนเดียว เขาสั่งผมอย่างเฉียบขาด และไม่อนุญาตให้ใครร่วมกับผมด้วยทั้งสิ้น”

“แล้วยังไง?”

“ผมรู้ตัวเองดีว่า ผู้กองจะแก้เผ็ดอะไรผมบางอย่าง จึง

ให้งานชิ้นนี้ให้ผมทำตามลำพัง มันเป็นงานที่หนักและเสี่ยงที่สุด ผมไม่แน่ใจนักว่าผมจะทำได้สำเร็จถ้าไม่มีผู้กองร่วมด้วย ผู้กองรู้ดีอยู่เหมือนกันว่าผมต้องการอยู่ใกล้เขาในงานเสี่ยงหนัก ๆ ทุกครั้ง แต่เขาก็แกล้งที่จะใช้ให้ผมไปคนเดียว บางทีอาจเป็นการลงโทษผมทางอ้อมก็ได้”

ดารินยิ้ม สั่นหน้าช้า ๆ

“เอาละ ขัดจังหวะหน่อย อย่าหาว่าฉันแก้แทนให้เขาเลยนะ ฉันคิดว่าผู้กองคงไม่ได้คิดร้าย หรือว่าคิดจะลงโทษอะไรเธอ ในการที่เขาใช้ให้เธอไปทำงานคนเดียวครั้งนี้หรอก แต่คิดว่าเขาเชื่อและไว้วางใจฝีมือของเธอมากกว่า คนของเขาถึง 4 คน คะหยิ่นนั่นก็อีกคนหนึ่ง ทำไมเขาถึงไม่ใช้ เพราะเขารู้ว่าคนเหล่านั้น มือไม่ถึงเธอนั่นเอง อย่าคิดขุ่นใจว่าเขาจะแกล้งเลยนะ”

“ผมไม่ได้โกรธเคืองหรือคิดขุ่นใจอะไรผู้กองเลย ผมมีแต่ความวิตกและกังวลเท่านั้น และสาเหตุนี้เองทำให้ผมต้องคอยดูแลเขาย หาทางเหนี่ยวรั้งเอาผู้กองให้ไปร่วมกับผมด้วยให้ได้ เพราะถ้าผมพลาด เขาก็ยังช่วยผมได้ จังหวะมันพอดีกับที่เขาเดินกลับผู้กองออกไปพูดกันอยู่นอกที่พัก ระหว่างนั้นเองผมแอบเผลอพลาดทโมนที่ลาดตระเวนตรวจพื้นที่อยู่ ได้วิ่งมาบอกว่าเขาเผลอ เป็นหน้าที่ของผมตามคำสั่งอยู่แล้ว ที่จะต้องออกไปแจ้งให้ผู้กองทราบ ผมก็เลยต้องไปบอกผู้กองว่า นายใหญ่ตื่นแล้ว ให้ให้ผมออกมาตาม คำบอกของผมเช่นนั้นทำให้ผู้กองเปลี่ยนใจไม่อยากจะกลับเข้าไปในที่พักในขณะนั้น ก็เลยต้องเดินมาไปไหนมาวิยาย”

ฉบับเถื่อน
WBSWS:OU
ปราโลกล้านปี

หญิงสาวถอนใจเฮือกออกมาอีกครั้ง ส่ายหน้าไปมาอยู่เช่นนั้น

“บอกจริงๆ เลยนะ เธอกับรพินทร์นี่เหลี่ยมจัดด้วยกันทั้งคู่ กินกันไม่ลงเลย และจะโทษฝ่ายใดก็ไม่ถนัดนัก เพราะร้ายพอๆ กันนั่นแหละไม่มีใครดีกว่าใคร แต่ถึงอย่างไรเหตุการณ์ในคืนนี้ก็ให้ความประทับใจปลาบปลื้มแก่ฉันอย่างที่สุด”

“แงซายเกือบตาย ผู้กองรพินทร์ก็แทบไม่รอด นายหญิงปลาบปลื้มใจอะไร?”

เจาองครักษ์พิเศษตหน้าเชือถามมา

“ก็ความเกือบตายของแงซายและความเกือบไม่รอดของผู้กองรพินทร์นี่แหละ ทำให้ฉันเพิ่งจะมาแน่ใจได้จากเหตุการณ์ว่า ทั้งสองคนไม่ได้เป็นศัตรูคู่อาฆาตหรือว่าชิงชิงกันอย่างที่ฉันเกรงไปเลย ตรงกันข้ามเขาทั้งสองฝ่ายรักกันอย่างที่สุด ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ฉันและพวกเราทกคนต้องการ มันไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าปลื้มหรอกหรือ ฉันไม่เคยเชื่อมาก่อนเลยว่ารพินทร์จะรักและห่วงใยเธอจนกระทั่งฉันได้เห็นกับตาเองในคืนนี้ คืนที่เขาคิดว่าเขาคงจะไม่มีโอกาสได้เธอมาเคียงบ่าเคียงไหล่อีกแล้ว เหตุการณ์ในครั้งนี้ หวังว่าทั้งสองฝ่ายคงจะเข้าใจน้ำใจของกันและกันเสียทีนะ อย่าให้มีเรื่องขัดแย้งประลองดีอะไรกันอีก เธอให้สัญญากับฉันได้ไหม แงซาย?”

จอมพเนจรอมยิ้ม

“แต่ไหนแต่ไรมา แงซายก็ไม่เคยจะลองดีขัดแย้งอะไรกับผู้กอง”

“ไม่ต้องมาเถียงแก้ตัวหรอก เราน่ะตัวดีนัก คอยยวนแหย่เขาเงียบๆ อยู่ตลอดเวลา เธอเป็นฝ่ายเริ่มก่อนทุกครั้ง แงซายทำให้เขาต้องเสียบคลิกของคนใจเย็นหนักแน่นลงไปมากและฉุนเฉียวพื้นเสียอยู่ตลอดเวลา ฉันไม่ชอบให้เขาแยกเขี้ยวเข้าใส่เธอหรือแม้แต่ฉันเอง ในเวลามีเรื่อง”

“ผู้กองเป็นอย่างนี้มานานแล้ว ตั้งแต่เขายังเป็นนายตำรวจตระเวนชายแดน เขาชอบแยกเขี้ยวใส่ทุกคน หรือบางทีก็แยกเขี้ยวใส่ตัวเขาเองในกระจกเงาด้วย...”

แงซายพด พร้อมกับยักไหล่

“แต่เขาก็ไม่เคยฆ่าใคร มีแต่จะช่วยเหลือเจือจาน แงซายแงก็ไม่อยากจะให้เขาเสียบุคลิกเดิม ในการชอบแยกเขี้ยวเคี้ยวกราดของเขามันน่าดูดี คนอย่างผู้กองรพินทร์นะ ถ้าลงหน้ายิ้มระรื่นอยู่ทั้งวันละก็ไม่สวยหรอกนายหญิง ต้องให้ตีหน้าขุ่งคิ้วขมวดอย่างนี้แหละ ถึงจะสวย”

คำพูดของแงซาย ทำให้ดารินหัวเราะคิกออกมาได้เป็นครั้งแรกอารมณ์เริ่มผ่องใสแช่มชื่นขึ้นอย่างประหลาด

“อือ...ก็จริงของเธอเหมือนกันแหละนะ เขาเป็นคนชอบแก้เกหน้าบางทีดูแล้วเมื่อยแทนเหลือเกิน อย่างไรก็ตามสำหรับทางด้านเธอ ฉันขอร้องให้เพลาๆ ลงเสียบ้าง อย่าทำให้ผู้กองแงเธอต้องหัวเสียบ่อยนักเธออาจสนุกอยู่คนเดียว แต่พวกเราทั้งหมดไม่ได้พลอยสนุกไปด้วย เขาเป็นผู้นำของคณะ ถ้าเขาหงุดหงิดพื้นเสียคนเดียว พวกเราก็ไม่ปลอดโปร่งใจและจะพลอยหงุดหงิดไปด้วย เรื่องมันจะไปกันใหญ่ เอาละ นอนได้แล้ว!”

นายหญิงกับทุกคนหลับกันหมดสิ้นแล้ว ในอากาศอันแสนจะเยือกเย็นยามใกล้รุ่งซึ่งคืบคลานใกล้เข้ามานี้แต่แงซายยังไม่หลับ แม้หนังตาจะถูกถ่วงหนักด้วยฤทธิ์ยาระงับประสาทที่นายหญิงบังคับให้กินไว้

พอคะเนว่าคณะนายจ้างทุกคนไม่มีใครตื่นขึ้นมาเห็นอาการของตน ก็ดึงกายขึ้นมานั่งอีกครั้งมองดูส่างปาซึ่งตื่นอยู่คนเดียวยามนี้ทำหน้าที่เยียวยาพรานใหญ่

เจ้าพรานต่องสู่ของมาเรีย เปลี่ยนตัวยาดูดแผลเป็นผลัดที่สี่ง่วนอยู่คนเดียว พอเงยหน้าเห็นไอ้คนที่แต่แรกมันนึกว่าเป็นผีมาหลอก กำลังนั่งจ้องนิ่งอยู่ในระยะใกล้ๆ เพียงแค่เอื้อมถึงก็สะดุ้งโหยงอย่างขวัญหายแล้วมองตอบอย่างใจไม่ดีนักยิ้มออกมาแห้งๆ

“ไอ้แงซาย เอ็งยังไม่ตายแน่นา แฮะ! แฮะ!”

“ไม่ต้องห่วงหรอก ถ้าข้าตายข้าจะมาหาเอ็งเป็นคนแรก”

“ฮื้อ!” ส่างปาร้อง

เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามผู้ลึกลับ เอื้อมมือมาจับที่ข้อมือของพรานใหญ่ ซึ่งวางประสานกันอยู่บนอก ดวงตาเริ่มเป็นประกายไปด้วยความหวัง มือของรพินทร์ ไพรวัลย์ อันเคยเย็นชืดประดุจท่อนไม้นั้น บัดนี้เริ่มอบอุ่นขึ้นแล้ว

“ส่างปา ไม่มีหมอแก้พิษที่ไหนในโลกนี้แล้ว ที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่าเอ็ง”

แงซายกล่าวออกมาจากใจจริง มองดูส่างปาด้วยความหมายลึกซึ้งเกินกว่าที่ไอ้คนถูกมองจะเข้าใจอะไรได้ นอกจากจะสยายอวดขี้ฟันยิ้มออกมาอย่างชอบใจ

"เอ็งควรจะรู้มาตั้งนานแล้ว ตั้งแต่คราวที่ข้าช่วยชีวิตเอ็งอย่างเดียวกับที่ข้ากำลังช่วยพรานใหญ่อยู่นี่ แต่ถ้าเอ็งไม่มาบอกข้าว่าไอ้หกขากัดพรานใหญ่ และไม่จับตัวไอ้หกขามาให้ข้าด้วย ข้าก็จนปัญญา ไม่รู้จะทำยังไงได้เหมือนกันเพราะกลางค่ำกลางคืนอย่างนี้ ข้าไม่รู้จะไปค้นหาไอ้หกขาได้ที่ไหน ถ้ารอพรุ่งนี้พรานใหญ่ก็คงตายเสียก่อน ผ่าวะ! เอ็งมันแน่จริง ไอ้แงซาย ข้าไม่คิดว่าเอ็งจะไม่ตาย ซ้ำยังมาช่วยพรานใหญ่ได้ทันเวลาเสียอีก"

แงซายถอนใจเบาๆ หยิบส่วนปลายของดุ้นฟืนที่ถูกไฟกัดเสามออกมาข้างนอกเสือกสุมเข้าไปในกอง

"ข้ายังไม่ตายง่ายนักหรอกส่างปา จนกว่าข้าจะทำอะไรตามที่ข้าปฏิญาณไว้ได้สำเร็จ"

ขณะที่กล่าวแผ่วลึกนั้น ดวงตาทั้งคู่แลทอดเหม่อมองเข้าไปในเปลวไฟ ที่กำลังลุกแลบเลียเป็นรัศมีแสดส้มอยู่ในกอง ท่าทางเหมือนจะตกอยู่ในภวังค์ ส่างปาเหลือบตามองนิดหนึ่ง แต่ก็ไม่สนใจอะไรมากนัก หันไปคว้าบ้องกัญชาคู่ชีพโรยผงใบกัญชาลงไป แล้วเอากิ่งไม้เล็กๆ ต่อไฟจากในกองมาจุดลนดูดควันผ่านน้ำในกระบอกดังโครกๆ ปล่อยให้ผ่านออกมาทางช่องจมูกและขอบปากราวกับโรงสี

ความสุขสุดยอดในชีวิตของมัน อยู่ที่ไอ้บ้องยอดเสน่หาเท่านี้ ไม่เคยปรารมภ์เรื่องใดอีกทั้งสิ้น

กระนั้น ก็ยังไม่วายจะถามว่า

"เอ็งปฏิญาณที่จะทำอะไร แงซาย?"

“สิ่งจำเป็นที่สุด ในการเกิดมาเป็นตัวข้า...สิ่งที่สาบานไว้กับวิญญาณพ่อแม่ของข้าเอง!...”

เสียงนั้นกร้าวเฉียบดดันขึ้น แต่แล้วก็ลดลงมาเป็นความแผ่วเบาตามเดิม เอื้อมมือมาตบไหล่อันผอมบางของส่างปา

“ส่างปา ทุกคนที่รวมชีวิตอยู่ด้วยกันนี่ ล้วนมีจุดหมายปลายทางแห่งชีวิตและความหวังทั้งสิ้น คณะเจ้านายไปตามน้องชายที่หายสาบสูญ พวกเขาจะค้นพบหรือไม่ก็ตาม สักวันหนึ่งเขาก็จะต้องกลับคืนถิ่นของเขา พรานใหญ่ ก็คงต้องกลับไปทำงานอยู่ที่หนองน้ำแห้ง พร้อมคนของเขา คะหยิ่นจะกลับไปปกครองหล่มช้าง ส่วนนายแหม่มก็จะต้องกลับไปบ้านเกิดเมืองนอน ส่วนเอ็งล่ะ อะไรคือความหวัง อะไรคือจุดหมายปลายทาง สมมติว่าการเดินทางครั้งนี้เสร็จสิ้นลงแล้ว”

เจ้าส่างปาคู่บุญของมาเรียนั่งกอดเข่า กะพริบตาปริบๆ มองหน้าแงซาย แล้วเอามือกุมหัวในที่สุดก็สั่นหน้า

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน ไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหน ทำอะไรเพื่อใคร ข้ามันคนหัวเดียวกระเทียมลีบไม่มีพ่อแม่ญาติพี่น้องหรือลูกเมีย แต่...”

ส่างปาหันไปมองทางมาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งนอนตะแคงสงบนิ่งอยู่ด้วยสายตาจงรักภักดี

“นายแหม่มเหมือนแม่ข้า นายแหม่มคงจะไม่ทอดทิ้งข้าคงเอาข้าไปรับใช้ด้วยไม่ว่านายแหม่มจะไปไหน”

แงซายยิ้ม มองดูเจ้าเกลอชาวป่าอย่างสงสารในความซื่อของมัน

“เป็นไปไม่ได้หรอก ส่างปา เอ็งเป็นคนป่า นายแหม่ม

พวงเอ็งเป็นคนเมือง และเมืองที่เต็มไปด้วยแสงสี ก็ชั่วขณะหนึ่งเท่านั้นที่คนป่าอย่างเอ็งกับคนเมืองอย่างนายแหม่มจะคบหาเสมาคมเป็นเพื่อนตายกันได้ แต่เมื่อถึงเวลาต่างคนก็ต่างไปเอ็งย่อมไปตามทางของเอ็ง และนายแหม่มก็ไปตามทางของนายแหม่ม น้ำกับน้ำมันมันผสมคลุกเคล้ากันไม่ได้ มันแบ่งแยกเขตกันอยู่แม้จะเทใส่กระบอกเดียวกันก็ตาม นายแหม่มต่อให้รักเอ็งเหมือนลูกสักขนาดไหน ก็คงไม่ยอมเป็นภาระหอบหิ้วเอ็งกลับไปบ้านเกิดเมืองนอนด้วย และถึงจะได้เอ็งก็คงทนอยู่ไม่ได้ในสิ่งแวดล้อมที่ผิดไปจากธรรมชาติเดิมของเอ็งอย่างนั้น”

“เอ็งพูดจริง แงซาย...แต่ข้าไม่คำนึงถึงหรอก วาระสุดท้าย ข้าก็อยู่กับไอ้บ้องกัญชาของข้านี่แหละวะ ทุกป่าทุกเขาข้าที่อยู่ของข้าได้คนเดียว ไม่เคยต้องพึ่งพาอาศัยใคร”

“ข้ารักน้ำใจเอ็ง ส่างปา และเห็นว่าเอ็งคนเดียวเท่านั้นที่ไม่มีจุดหมายปลายทางชีวิต เพราะฉะนั้น...”

แงซายเว้นระยะไปนิดหนึ่ง จ้องหน้า แล้วกล่าวต่อมาอย่างแผ่วเบาแต่ชัดเจนว่า

“เอ็งอยู่กับข้าไหม?”

ส่างปาเหลือบสบตาอีกครั้ง ปากยังจ่อติดบ้องกัญชา

“เอ็งอยู่ที่ไหนละ แงซาย?”

แงซายยิ้มละไมอยู่ในสีหน้า

“นั่นไม่เป็นปัญหาหรอก ส่างปา ข้าไปทิศเหนือ เอ็งก็ไปทิศเหนือกับข้า หรือข้าวกลงใต้เอ็งก็ลงใต้กับข้าด้วย ข้าอยู่ไหนเอ็งอยู่นั่น สุขเราก็สุขด้วยกัน ทุกข์เราก็ทุกข์ร่วมกัน”

“ข้าไม่รู้เรื่องที่เอ็งพูด” ส่างปาพูดซื่อๆ “และข้าก็ยังไม่รู้

ว่าเอ็งจะไปอยู่ที่ไหนอย่างไร ถึงชวนเข้าไปร่วมกับเอ็งด้วย เอ็งคิดจะแยกกับคณะเจ้านายหรือ?"

"แน่นอน แต่คงไม่ใช่เดี๋ยวนี้หรอก ข้าบอกเอ็งแล้วว่าเมื่อการเดินทางครั้งนี้ถึงที่สิ้นสุดของมัน ทุกคนก็ย่อมจะแยกจากกันไป เราทั้งหมด 12 ชีวิต คงไม่ได้มาร่วมกันอยู่อย่างนี้ตลอดไปหรอก"

"ข้าได้ยินกิตติศัพท์ของเอ็งมานานพอสมควร แงซาย เอ็งมันคนพเนจร เร่ร่อนไปเรื่อยๆ ไม่ใช่หรือ?"

แงซายก้มศีรษะลง

"ก็ถูกตามที่เอ็งได้ยินมา ข้าเป็นคนพเนจร แต่มันไม่ตลอดไปหรอก ข้ามีจุดมุ่งหมายในชีวิตของข้าเหมือนเขาอื่นเหมือนกัน และในบรรดาพวกเราทั้งหมดที่ร่วมกันอยู่นี้ ทุกคนก็คงมีหนทางของตัวเองอยู่แล้ว เหลือแต่เพียงเอ็งคนเดียวเท่านั้นที่ข้าห่วง จึงอยากจะชวนเอ็งให้อยู่กับข้าเสีย ไม่ว่าข้าจะอยู่ที่ใด"

ภายหลังจากตรึกตรองอยู่นาน ส่างปาก็ยิงฟัน แล้วว่า

"แงซาย ข้าก็รักเอ็งมากอยู่ แต่อย่าเพิ่งให้ข้ารับปากกับเอ็งเสียเดี๋ยวนี้ก่อนเลย เอาไว้ให้เวลานั้นมาถึงเสียก่อนแล้วข้าจะขออนุญาตนายแหม่มไปหรือว่าอยู่กับเอ็ง"

จอมพเนจรตบที่ไหล่ส่างปาหนักหน่วง พร้อมกับพยักหน้ายิ้ม

"ตกลง ส่างปา เอาไว้ถึงเวลานั้นเสียก่อน แต่ขอให้รู้ไว้เถิดว่าข้าจะไม่ชวนเอ็งไปหรืออยู่กับข้า ในขณะที่คณะพวกเราทุกคนยังต้องการเอ็งอยู่หรอก ข้าหมายถึงว่า ทุกคนหมดเรื่องที่

ะใช้เอ็งแล้วเท่านั้นข้าไม่ได้มาชักชวนให้เอ็งหลบหนี หรือว่าแยกแยกออกไป”

“ข้าเป็นคนโง่ แงซาย แต่ถึงข้าจะโง่อย่างไร ข้าก็ยังอดคิดไม่ได้ว่า เอ็งเป็นคนลึกลับที่สุด เอ็งไม่ได้เป็นกะเหรี่ยง ไม่ได้เป็นเซาวเขาอย่างพวกข้าทั้งหลาย ข้าไม่รู้ว่าเอ็งเป็นเผ่าใด”

“ใช่แล้ว ส่างปา ข้าเป็นคนลึกลับ ไม่มีใครรู้หรอกว่าข้าเป็นใครหรือชนเผ่าใด แต่เมื่อถึงเวลาเอ็งและทุกคนจะรู้เอง มันคงอีกไม่นานนักหรอก”

“ข้าขอถามเอ็งบ้าง แงซาย ถ้าการเดินทางสดสิ้นลง ทุกคนกลับหมด เอ็งจะร่วมทางกลับด้วยหรือไม่”

แงซายสั่นศีรษะ คงยิ้มเยือกขรึมอยู่เช่นนั้น ตอบแช่มช้าว่า

“ข้าจะไม่กลับไปอีกแล้ว ส่างปา”

“ทำไม?”

“แล้วเอ็งจะรู้เหตุผลเองทีหลัง แต่ขอให้เชื่อเถิดว่า ข้าไม่ได้หักหลัง หรือทรยศต่อทุกคน และทุกคนจะต้องเห็นใจข้าที่ยอมให้ข้าแยกทางไป”

“เอ็งจะทิ้งพวกเราทุกคนทีเดียวหรือ?”

“ไม่เรียกว่าทิ้งหรอก ส่างปา เพราะเมื่อเวลานั้นมาถึง ข้าคงเป็นเวลาแห่งความสันติสุขราบรื่นแล้ว ไม่มีภยันตรายใดๆ เกิดขึ้นแก่ใครทั้งสิ้น คนอื่นๆ ต่างหาก ที่จะเป็นฝ่าย ‘จาก’ ข้าไป ไม่ใช่ข้าเป็นฝ่ายจาก วันเวลานั้นแหละที่ข้าต้องการตัวเอ็งไว้ อย่างน้อยที่สุดก็เอาไว้ดูต่างหน้าพวกเราคนอื่นๆ ทุกคนที่ข้าคงอาจไม่มีโอกาสได้พบเห็นอีกแล้ว”

ส่างปานิ่งฟัง สมองของมันทำงานไม่ได้ไกลนัก แล้วก็ว่า
“ถ้าข้าเป็นเอ็ง ข้าจะกลับไปอยู่กับพรานใหญ่รพินทร์”
“ถึงข้าจะรักพรานใหญ่ หรือพรานใหญ่จะรักข้าสักเพียงไหน แต่เสือสองตัวก็อยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้หรอก ส่างปา เว้นแต่ชั่วขณะที่มีความจำเป็นต้องมาร่วมกันเท่านั้น ข้อนี้พรานใหญ่รพินทร์เองก็ย่อมตระหนักดี”

กล่าวดังนั้นแล้ว แงซายก็เป็นลุกขึ้นยืนเต็มตัว บิดกายอย่างเมื่อยขบ ขณะนั้นมีเสียงห้าวต่ำ ดังมาจากแท่นที่นอนของวายาจอมวานร เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงาม ตัวปริศนาลึกลับที่สุดของคณะเดินทางเหลียวกลับไปดู เห็นประมุขแห่งนครลิงผงกชันศีรษะขึ้น กำลังจ้องมองด้วยตาเบิกวาวมาก่อนแล้ว พอสบตาก็ยกมือขึ้นโบกกวักเรียก

แงซายเคลื่อนเข้าไปหาจนชิดแท่น ทอดสายตาแห่งความเป็นมิตรอันการุณย์ จับอยู่ที่ใบหน้าของวายาอย่างสงบพลางยิ้มให้

“ข้าเพิ่งจะรู้ ว่าเจ้ายังไม่ตาย แงซาย ข้าดีใจมาก”

พระเจ้ากรุงขีดขินพูด

“ตลอดเวลา เจ้าไม่ได้นอนหลับเลยหรือ วายา?”

“ข้านอนหลับ แต่ข้าเพิ่งตื่นมาเดี๋ยวนี้เอง”

“แล้วเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้ายังไม่ตาย”

“มหาฤาษีโกฑัญญะบอกข้าทางดวงจิต ข้ามองเห็นเหตุการณ์โดยตลอดแล้ว ว่าเจ้ารอดมาได้อย่างไรและกลับมาช่วย

คนที่มีบุญคุณ คนที่เจ้าหวังจะต้องพึ่งพาเขาต่อไปในอนาคตเช่นไร”

“วายา เจ้ารู้หรือว่า ข้าจะต้องพึ่งพาเขาในอนาคตอีกต่อไป?”

“ทำไมข้าจะไม่รู้ ฤาษีโกฑัญญะบอกข้าแล้วว่า แท้ที่จริงนั้น เจ้าคือใคร ติดตามมากับคณะนี้ด้วยวัตถุประสงค์เช่นไร และอะไรจะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคตอันใกล้นี้”

“ถ้าเช่นนั้นก็หุบปากของเจ้าไว้ก่อนเถิดในเรื่องที่เกี่ยวกับตัวข้า” แงซายกระซิบ

วายาพยายามจะยันกายขึ้นนั่งอย่างยากเย็น แงซายเข้ามาประคองร่างกายอันใหญ่โตนั้น ให้เลื่อนขึ้นนั่งพิงผนังหินถนัดขึ้น ต่างมองหน้ากันเงียบไปขณะใหญ่ จอมวานรจึงเอ่ยขึ้นจากสีหน้าอันตายด้านว่า

“ฤาษีโกฑัญญะสั่งสอนข้าไว้นานแล้วว่า จงอย่าพูดในสิ่งที่ไม่ควรพด แต่จงทำในสิ่งที่ควรกระทำ”

“เจ้าเป็นศิษย์ที่ประเสริฐสุดของฤาษีโกฑัญญะ”

“แงซาย เจ้าและพวกเจ้าทุกคนมีบุญคุณอยู่เหนือตัวข้าและลิงทุกตัวแห่งภูเขานิลกาญจน์นี้จนสุดที่ข้าจะตอบแทนได้ จึงขอเตือนว่าสิ่งที่เจ้ามุ่งหวังไว้นั้น มันยากเหลือประมาณ”

“ข้ารู้ตัวดี วายา แต่ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนแปลงข้าได้เว้นไว้แต่ข้าจะตายเสียก่อนเท่านั้น”

“อย่าลืมว่า เจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น จริงอยู่ อีก 11 คนภายใต้การตัดสินใจของพรานใหญ่และนายใหญ่ จะยืนหยัดเคียงข้างเป็นเพื่อนร่วมตายกับเจ้าในเวลาสำคัญมาถึง แต่กำลัง

คนเพียง 12 คนกับอาวุธอันเป็นกระบอกสายฟ้าเพียงไม่กี่อัน จะรับมือทหารทั้งอาณาจักรได้ทีเดียวหรือ”

แงซายยิ้มเหี้ยมเกรียม ตาเป็นประกายวาวกล้า

“ขอบใจมาก วายา ในคำเตือนของเจ้า เจ้าย่อมเป็นเสมือนสื่อกลาง ที่ถ่ายทอดเจตนาและคำตักเตือนอันการุณย์ของฤาษีโกฑัญญะมาสู่ข้า อย่างน้อยที่สุดคำพูดของเจ้า ก็ทำให้ข้าได้แน่ใจแล้วว่า พรานใหญ่รพินทร์และคณะเจ้านายทุกคนจะไม่ทอดทิ้งข้าเมื่อเวลาสำคัญมาถึง ซึ่งข้าก็หวังไว้เช่นนั้น ข้ามีความมั่นใจอยู่สองประการ วายา ประการแรกคือสมองและปัญญา”

แงซายชี้ไปที่ศีรษะตนเอง กล่าวอย่างหนักแน่นเฉียบขาด

“ประการที่สองคือธรรมประพฤติ อันเป็นอำนาจจากสวรรค์เบื้องบน ข้าเป็นฝ่ายธัมมะ เป็นฝ่ายสุจริต สวรรค์ย่อมไม่เข้าข้างคนผิดคนทรยศ ทรราช ชัยชนะจะต้องเป็นของข้าในที่สุด ข้าไม่ได้มักใหญ่ใฝ่สูงต่อราชบัลลังก์ ซึ่งอันที่จริงก็เป็นสมบัติอันชอบธรรมของข้า แต่ข้ากลับไป เพื่อจะแก้แค้นแทนวิญญาณของพระชนกชนนีของข้าตามที่ข้าได้สาบานไว้ เพื่อปลดแอกอาณาประชาราษฎร์ที่ถูกกดขี่ข่มเหงจากทรราช ซึ่งครอบครองอยู่ในขณะนี้นับแต่แผ่นดินได้ผลัดราชวงศ์เพราะไอ้คนขบถคิดคด!”

“เจ้าเป็นลูกผู้ชาย ที่เกิดมาไม่เสียชาติเกิด แงซาย”

วายากล่าว ขณะที่เอื้อมมือมาจับแขนแงซายไว้

“เมื่อเจ้ามีความมุ่งมั่นแน่นอนแล้วเช่นนี้ ข้า วายา ก็ขอสนับสนุนและเอาใจช่วย แต่ข้าก็จนใจนัก ที่ต้องมานอนเจ็บอยู่

เช่นนี้ อีกประการหนึ่งเพศพันธุ์ของข้า ธรรมชาติแห่งข้า ก็ไม่อาจจะเข้ากับพันธุ์มนุษย์ของฝ่ายเจ้าได้สนิทนัก ที่ข้าสามารถพูดจาทำความเข้าใจกับเจ้าได้อย่ในขณะนี้ ก็เพราะสะพานสายใยติดต่อซึ่งมหาฤาษีโกฑัญญะต่อเชื่อมให้เท่านั้น ถ้าฤาษีโกฑัญญะตัดสายเชื่อมโยงนี่ออกเมื่อใด ข้าก็มองเห็นพวกเจ้าทั้งหลายเป็นสัตว์ประเภทหนึ่ง เท่าๆ กับที่พวกเจ้าก็เห็นว่าข้าเป็นสัตว์อีกประเภทหนึ่งเช่นกัน แต่ถึงอย่างไรสัญชาตญาณแห่งความเป็นมิตรที่จะต้องช่วยเหลือ ก็คงไม่เสื่อมคลายไปจากจิตใจของวายาได้”

“เจ้าไม่ต้องเดือดร้อนวุ่นวายใจไปหรอก วายา จงอยู่ตามธรรมชาติเดิมของเจ้าและพยายามรักษาตัวให้หายดี เป็นสุขอยู่ตามสภาพเถิด ข้าไม่ปรารถนาจะต้องให้เจ้าเดือดร้อนใดๆ กับข้าด้วยทั้งสิ้น”

“แงซาย”

ในที่สุด วายาพูดอย่างฉะฉานชัดเจน และหนักแน่นในคำหมาย

“สิ่งที่ข้าจะแนะนำเจ้าได้ก็คือ ในวาระสุดท้ายที่เจ้าเข้าตาจน จงอย่าลืมฤาษีโกฑัญญะเสีย ภาวนาระลึกถึงท่าน วิงวอนท่านให้เข้าสิงสู่ดลใจวายา สั่งให้วายานำกองทัพลิงแห่งภูเขานิลกาญจน์แห่งนี้ไปช่วยเจ้า ถ้าปราศจากคำสั่งของท่านแล้ว วายาและลิงทโมนทุกตัวที่นี่ จะทำอะไรไม่ได้เลย ข้าหวังไว้ว่า ข้าจะต้องไปช่วยเจ้าได้อย่างแน่นอนโดยคำสั่งของโกฑัญญะมุนี”

แงซายบีบฝ่ามืออันหยาบกระด้างใหญ่โตของวายาแน่นกระชับ

"ขอบใจเจ้าอีกครั้งวายา ข้าจะไม่ลืมในสิ่งที่เจ้าพูดไว้ในคืนนี้เลย สิ่งอื่นข้าไม่ขอร้องเจ้า มีอยู่สิ่งเดียวเท่านั้นที่จะขอ"

"บอกมาเถิด แงซาย สิ่งใดที่เจ้าต้องการจากข้า"

"เจ้ารู้เห็นอันใดเกี่ยวกับตัวข้า ก็ขอให้ปิดงำไว้ อย่าแพร่งพรายให้พวกข้าทุกคนรู้"

"เจ้าปิดบังเขามาตลอดหรือ ว่าเจ้าคือ จักราชแห่งมรกต-นคร"

"ก็เป็นการสมควรหรือที่พวกเขาจะต้องรู้ก่อนเวลาอันควร มันไม่ยังประโยชน์อันใดขึ้นมาเลย วายา"

วายาแสยะยิ้ม แล้วก้มหัวลง บีบมือตอบ

"อย่ากังวลในข้อนั้นไปเลย แงซาย ถึงเจ้าจะไม่ขอร้องข้า ฤาษีโกฑัญญะก็สั่งข้าไว้แล้วมิให้พูดอะไรเกี่ยวกับเจ้าให้พวกของเจ้ารู้ ว่าแต่เจ้าคิดหรือว่า เจ้าจะค้นหาทางเข้ามรกตนครแผ่นดินของเจ้าได้?"

"ข้าต้องพยายาม วายา"

"ฤาษีโกฑัญญะบอกเส้นทางให้แก่เจ้าบ้างหรือไม่?"

"ท่านไม่ยอมบอกอะไรทั้งสิ้น ไม่ว่าข้าจะอ้อนวอนท่านสักเพียงใด แต่ข้ามั่นใจว่าข้าจะต้องค้นหาทางได้เอง ว่าแต่เจ้าเถิด วายา เจ้าเป็นใหญ่อยู่ในถิ่นนี้ เจ้าเคยผ่านล้ำแดนเข้าไปยังแผ่นดินเดิมของข้ามาก่อนบ้างหรือไม่"

"โดยสัตย์จริง แงซาย ข้าไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่ามีนครแห่งมนุษยชาติแอบแฝงซ่อนอยู่ในแถบยอดเขาพระศิวะ ทั้งที่ข้าก็ครองความเป็นใหญ่อยู่ในแถบตีนเขาพระศิวะมานานนม ข้าเพิ่งจะมารู้ความจริงเกี่ยวกับตัวเจ้า และอาณาจักรแห่งเจ้า

ไฟเช่วงที่ข้าหลับและตื่นขึ้นมานี่เอง ฤาษีโกฑัญญะบอกข้าว่า ดินแดนนั้นเป็นดินแดนในเขตปกปิดของเทพเจ้าเบื้องบน ยากนักที่ชีวิตใดจะผ่านเข้าหรือออกได้ นอกจากจะเป็นบัญชาจากสงรรค์"

"แต่พระชนนีของข้า ก็ได้เคยนำข้าเล็ดลอดซมซานหนีออกมาได้ในขณะที่แผ่นดินกำลังนองเลือด ราชบัลลังก์ถูกพลิกไค่นและพระชนกของข้าถูกปลงพระชนม์ ขณะนั้นข้ายังเป็นทารกเยาว์วัยนัก แต่บัดนี้ข้าเติบใหญ่ และหวนกลับมาอีกครั้ง เทพเจ้าเบื้องบนก็ควรจะต้องเปิดทางให้แก่ข้าเช่นนั้นมิใช่หรือ"

"เจ้าเป็นรัชทายาทอันชอบธรรมของบัลลังก์มรกตนคร ฉะนั้นเจ้าก็ควรจะกลับคืนไปสู่ราชสมบัติของเจ้าได้ แงซาย แต่นั่นแหละ เจ้าจะต้องตะลุยไปบนซากศพและทะเลเลือด แผ่นดินมรกตนครจะลุกเป็นไฟอีกครั้ง!"

เสียงนั้น ผ่านออกมาจากริมฝีปากของวายา จอมวานร แต่แงซายสดับฟังคล้ายจะเป็นเสียงของโกฑัญญะมุนี ผู้ทรงศีลอยู่เหนือหน้าผาขึ้นไป ทำให้ต้องยืนตะลึงจังงังนิ่ง!

รพินทร์ ไพรวัลย์ พยายามจะเปิดเปลือกตาขึ้น แต่รู้สึกหนังตาหนักอึ้งไปหมด เขาพยายามอยู่นาน มันยากเย็นเหลือประมาณ

'เอ๊ะ! นี่ตัวเราเป็นอะไรไป ?' คำถามผ่านขึ้นสมอง

'แขนขาก็อ่อนเปลี้ยหมดเรี่ยวแรง ดูจะกระดิกกระเดี้ยไม่ได้ ลำคอแห้งผากเป็นผง'

ขณะนั้น โสตก็แว่วเสียงเบาๆ ดังขึ้นใกล้ๆ ตัวว่า

“รู้สึกตัวแล้ว!”

ต่อจากนั้น ก็มีเสียงเรียกนามเขาเบาๆ อยู่ริมหู กายถูกจับต้องและเขย่าใบหน้าสัมผัสกับผ้าอ่อนๆที่เปียกชื้นด้วยไออุ่นประคบไปทั่ว

ในที่สุดของความพยายาม เขาก็เผยม่านตาขึ้นมาได้

ครั้งแรกมันพร่ามัวไปหมด ขณะใหญ่ต่อมา จึงแลเห็นใบหน้าเป็นดวงๆ แวดล้อมอยู่รอบกาย ยังไม่สามารถจะจำได้ว่าใครเป็นใคร หก็ยังแว่วเสียงเรียกชื่ออยู่เช่นนั้น เป็นสำเนียงกระซิบอ่อนหวาน

จำได้อย่างกระจ่างใจจากเสียงนั้น แม่ดอกฟ้าดารินของใครก็ไม่รู้ แต่เป็นที่เฝ้าละเมอฝันเพียงเดียวดายของหัวใจตนเองอย่างมิได้ปองหวัง

“รพินทร์...”

“คุณหญิง...”

ได้ยินเสียงหัวใจของตนเอง ร้องออกไปเช่นนี้ **แล้วก็รู้สึกถึงฝ่ามืออนุ่ม อบอุ่น ที่ประคองมาที่ใบหน้า พลิกเขย่าไปมาเบาๆ**

เขาก็เริ่มจะแลเห็นวงหน้าที่ก้มลงมาใกล้ที่สุดนั้นเป็นภาพค่อยๆ แจ่มชัดขึ้นเป็นลำดับ ดาริน วราฤทธิ์ คนที่กำลังฝันวกวนถึงจริงๆ นั่นแหละ นี่เขาตายไปแล้ว แต่แลเห็นหล่อนโดยทางจิตวิญญาณหรืออย่างไร

จ้องนิ่งที่ใบหน้าดวงนั้น ต่อมาก็แลละไปตามลำดับของแต่ละใบหน้าที่ชะโงกล้อมมุงดูอยู่ คุณชายเชษฐา...คุณไชยยันต์...

มาเรีย ฮอฟมัน แม่ตาสีดอกผักตบ แล้วก็ห่างออกไปนั่น คือเหล่าพรานพื้นเมืองคู่ชีพของเขาทั้งหลาย ซึ่งเป็นภาพพร่ามัวออกไปเป็นลำดับ

แสงแห่งทิวากาลอันกระจ่างแจ่ม สาดชัดให้เห็นทางปากถ้ำ และกระจายรัศมีเข้ามาถึงปากเพิงที่ร่างกายนอนอยู่ในขณะนี้ ไม่มีซอกมุมใดสลัว

อยากจะอ้าปากทักทาย หรือพูดอะไรออกไป แต่อนิจจา! หลอดเสียงมันดูจะตีบตันไปหมด เขาไม่มีเสียงที่ผ่านจากลำคอออกมาได้เลย

ใครคนหนึ่งไม่ทราบ อาจเป็นไชยยันต์ หรือมิฉะนั้นก็เชษฐาประคองช้อนศีรษะให้สูงขึ้น มาเรียส่งอะไรชนิดหนึ่งข้ามไหล่มาให้หมอดาริน ผู้ซึ่งรับมาแล้วบรรจงจ่อให้ที่ริมฝีปากเขา หูก็แว่วเสียงเบาหวานบอกว่า

“ดื่มเสีย รพินทร์ อย่าเพิ่งพยายามพูดอะไรทั้งสิ้น ถ้าคุณยังพูดไม่ได้”

เขาอ้าปากรับกับขอบถ้วยนั้น สัมผัสกับลิ้นและผ่านลำคอ โดยของเหลวที่ไหลเข้าไป ก็บอกได้ทันทีว่ามันคือนมวัวนมสดๆ ที่ยังอุ่นอยู่ ประหลาดแท้คนเหล่านี้ไปเอานมวัวได้มาจากไหนท่ามกลางพงไพรอันแสนจะกันดาร ซึ่งยากแค้นขาดแคลนในด้านอาหารกันมานานแล้ว

เพิ่งสองสามอึกก็สำลัก ดารินก็ถอนถ้วยพลาสติกออกไปในทันทีนั้นโดยไม่ฝืน มีเสียงพูดจาปรึกษาอะไรกันอยู่ใกล้ๆ พึมพำอยู่ตลอดเวลาฟังไม่ได้ศัพท์ ตาของเขาก็โรยหรี่ปิดหลับลงไปอีก ในขณะที่ประสาทสัมผัส และความรู้สึกเริ่มจะ

กระจ่างชัดขึ้น พยายามนึกทบทวนเหตุการณ์ เกิดอะไรขึ้นกับตัวเขาเองหรือ? นี่เขาเป็นอะไร อยู่ที่ไหน?"

"อย่าเพิ่งรบกวนอะไรเขาเลยค่ะ พี่ใหญ่ รู้สึกว่าจะอิดโรยมาก"

เสียง ม.ร.ว.สาวสวย เทพธิดาในดวงใจคนนั้นพูด

"ดีเหมือนกัน รู้สึกตัวลืมตาขึ้นมาได้ ก็บุญที่สุดแล้ว เอาละ ปล่อยให้เขานอนพักต่อไปก่อน"

"มียาอะไรที่กระตุ้นทางประสาทหรือบำรุงหัวใจบ้างไหมน้อย รู้สึกว่าเขาสะลึมสะลือไม่ค่อยจะได้สตินัก"

นั่นเป็นเสียงไชยยันต์ แล้วมาเรียก็สอดมาว่า

"ฉันคิดว่าอย่าเพิ่งโด๊ปอะไรเข้าไปตอนนี้จะดีกว่ากระมัง ปล่อยให้เขานอนพักตามสบายเป็นดีที่สุด"

"ฉันผสมยาลงไปในนมวัวป่า ที่นีลาไปรีดมาให้นี่แล้ว เชื่อว่าอีกสักครู่ คงจะดีขึ้น"

รพินทร์ ไพรวัลย์ได้ยินชัดเจน และจำเสียงพูดได้ดีหมดทุกคนเพียงแต่เขายังไม่สามารถจะทำอะไรได้อย่างที่ใจคิดเท่านั้น

ระยะนี้ เป็นระยะที่เขาพยายามลำดับภาพถามตัวเอง

เหตุการณ์ถูกเรียกร้องเข้ามาสู่ความทรงจำเป็นลำดับเมื่อเซลล์ในสมองเริ่มทำงานขึ้นทีละน้อย เหมือนละอองหมอกที่ค่อย ๆ ระเหยเมื่อแสงตะวันสาดส่องลงมา

เวลาผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ แขนขาเริ่มมีกำลังขึ้น ความหนาวเหน็บจนชา เริ่มจะแปรเป็นความอบอุ่น

ผมหายใจที่ติดขัดเริ่มจะสะดวก เมื่อนั้นเขาจึงลืมตาขึ้นอีกครั้ง และพยายามจะผงกศีรษะขึ้นมอง แต่อีกหลายคนก็เข้ามาประคองยึดตัวไว้ คราวนี้แลเห็นชัดเจนที่สุด ทุกคนที่แวดล้อมอยู่

หลายเสียงช่วยกันเรียกนามเขาอีก ในขณะที่จ้องมาเป็นตาเดียว ทุกสายตาแสดงความปีติปราโมทย์ใจเหลือที่จะกล่าว

"ใครสักคนก็ได้ ช่วยบอกผม..."

เขาได้ยินเสียงตนเองพูดออกมาเป็นถ้อยคำประโยคแรกหนึ่งที่แทบจะจำเสียงตนเองไม่ได้

"ผมเป็นอะไรไปนี่?"

ไชยยันต์หัวเราะเบาๆ เอื้อมมือมาจับไหล่เขาไว้ บีบแน่นและชับแล้วว่า

"คุณ'ล้ม' ยังไงละ ผู้กอง 'ล้ม' ตึงใหญ่ทีเดียว เหมือนๆ กับที่ผมเอง เชษฐา และใครต่อใครในบรรดาพวกเราได้เคยล้มหลายหนเส้นตายมาแล้ว ต่อไปนี้เราเห็นจะไม่เสียเปรียบกันเสียทีละ พนาดพรานใหญ่เจ้าป่าอย่างคุณ ก็เกือบตายจากพิษภัยของป่าไต้เหมือนกัน เป็นแต่พวกผมข้างเดียวเมื่อไหร่"

"ผม 'ล้ม'

รพินทร์ทวนคำงงๆ

"...เอ๊ะ! ผมล้มตอนไหนเมื่อไหร่กันครับ ล้มไปฟาดกับอะไรแล้วหมดสติกระมัง?"

"ไชยยันต์ไม่ได้หมายความว่า คุณล้มจะไปฟาดกับอะไรหรอกรพินทร์..."

เชษฐาตอบ ใบหน้ายิ้มแจ่มใส

"แต่คำว่า 'ล้ม' ของเขาหมายถึง 'เกือบตาย' ยังไงล่ะ

คุณจำเหตุการณ์ครั้งสุดท้ายของตนเองได้หรือเปล่า ว่ามันเกิดอะไรขึ้น?”

“เราทั้งหมดเดินกลับมาถึงถ้ำที่พักของวายานี่...”

รพินทร์พูดช้าๆ ขมวดคิ้ว พยายามจะเหลียวไปรอบๆ แต่ก็มองไม่เห็นอะไรถนัดนัก เพราะพรรคพวกที่มุงล้อมอยู่

“ผมรู้สึกหนาวสั่นเหมือนจะจับไข้ จึงนั่งลง แล้วต่อจากนั้น...ถูกแล้ว! ต่อจากนั้นผมก็ไม่รู้สึกอะไรอีกเลย”

“คุณถูกแมงมุมหกขากัด เกือบตายไปแล้ว รู้ไหม พอลงนอนคุณก็หมดสติไปเลย เพิ่งจะมาฟื้นรู้สึกตัวเอาเดี๋ยวนี้”

หมอดารินบอก

“ผมถูกแมงมุมหกขากัด!”

เขาร้อง เบิกตากว้าง

“เป็นไปได้อย่างไรกัน เท่าที่ผมจำได้ ผมยังไม่ได้ถูกอะไรกัดทั้งสิ้น!”

“มันกัดคุณโดยไม่รู้สึกตัว ตรงบริเวณที่ต้นไม้ใหญ่ล้มฟาดลงมาขณะที่ไทรเซราทอปส์แล่นชนนั่นแหละ พอกลับมาถึงถ้ำก็หมดสติไปเลย รอดขึ้นมาได้ครั้งนี้ก็เพราะยาของส่างปาเหมือนๆ กับคราวที่แงซายเคยรอดนั่นแหละ”

มาเรียช่วยอธิบายมาอีกคน

พรานใหญ่มึนงงไปหมด ขยับตัวขึ้นนั่งตรง แล้วพยายามมองสำรวจไปทั่วกาย เชษฐาก็ชี้บอกให้ตรงตำแหน่งที่ถูกกัด เขาจึงเอื้อมมือไปลูบคลำ พร้อมกับครางออกมา

“โอว์! นี่ไปยังไงมาไง ผมไม่รู้ตัวเอาเลยสักนิด ครั้งแรกที่เริ่มรู้สึกตัวขึ้นมา ผมพยายามถามตัวเองว่า นี่ผมเป็นอะไร จะ

ไม่แจ็บไข้ได้ป่วยหนัก ผมก็ไม่เคยเป็นถึงขนาดนี้มาก่อน หรือจะไม่รับอันตรายจากอะไร ผมก็มองไม่เห็นวี่แววสักนิด ว่าผมโดนอะไรเข้า”

“อย่าเพิ่งสนใจถึงเรื่องอื่นใดเลย รพินทร์ ว่าแต่รู้สึกเป็นยังไงบ้างตอนนี้?”

เชษฐาถาม สีหน้าและแววตาของทุกคนที่แวดล้อมอยู่ยามนี้แสดงถึงความรักห่วงใย และยินดีตื่นเต้นกันทั่วทุกคนที่เห็นเขาฟื้นขึ้นมา

“ตอนนี้ไม่รู้สึกอะไรมากไปกว่าเพลียเท่านั้นครับ คุณชายนี่เวลาเท่าไหร่แล้ว และมันล่วงเลยมานานสักเท่าไหร่จากเวลาเกิดเหตุ?”

“เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมันราวๆ 2 นาฬิกาของเมื่อคืนนี้ แต่เดี๋ยวนี้เกือบบ่ายโมงของวันรุ่งขึ้นแล้วคุณนอนหมดสติไปรวม ๑ ชั่วโมงเต็มๆ ”

พรานใหญ่ร้องอะไรในลำคอออกมาอีกครั้ง ตั้งท่าจะลุกขึ้น แต่ดารินกดไหล่ไว้

“อย่าเพิ่งออกแรงอะไรก่อนตอนนี้เลย รพินทร์ คุณเพิ่งจะโงหัวขึ้นได้เท่านั้น วันนี้คุณควรจะนอนนิ่งอยู่กับที่ทั้งวัน ขอให้รู้ด้วยว่าครั้งนี้เป็นครั้งที่หนักที่สุดในชีวิตของคุณ นับตั้งแต่ออกเดินทางมาไชยยันต์พูดถูกแล้ว คุณล้มดังโครมทีเดียว ล้มอย่างชนิดที่ฉันเองก็ไม่คิดว่าคุณจะลุกขึ้นมาได้อีกแล้วตลอดไป ถ้าไม่มีส่างปา เหมือนตายแล้วเกิดใหม่รู้ไหม? เอ้า นี่ ดื่มเสียเดี๋ยวให้หมดแหละ”

พร้อมกับพูด หมอดารินส่งถ้วยนมมาให้อีกครั้ง พยายาม

จะป้อนให้ แต่รพินทร์เอื้อมมือไปรับขึ้นมาดูด้วยความประหลาดใจครามครัน

“นม! มันมาจากไหนครับนี่?”

“วัวป่า นีลากับบริวารของวายาไปหามาให้ อย่าเพิ่งมีปัญหาอะไรนักเลยตอนนี้ หน้าที่ของคุณก็คือปฏิบัติตามคำสั่งของหมอก่อนเมื่อคุณสบายดีกว่านี้ คุณจะรู้เองว่าเมือง ‘ขีดขิน’ ที่เราเข้ามาเป็นแขกเมืองชั่วคราว นี่อุดมสมบูรณ์ดีที่สุด อาหารการกินทุกชนิดมีพร้อมเพรียงเกือบจะเท่า ๆ กับเมืองมนุษย์ และชาวเมืองลิงที่นี่ก็สามารถทำความเข้าใจกับเราได้ดีเสียกว่ามนุษย์เผ่ากินคนในนิวกินี หรือพวกสางเขียวเสียอีก วัฒนธรรมการเป็นอยู่ก็ดีกว่ามาก”

รพินทร์ดื่มนมถ้วยนั้นจนหมดตามคำสั่ง รู้สึกแช่มชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาก แต่ยังระโหยโรยแรงอยู่เหมือนคนเพิ่งสร่างไข้

ทันใดความโทมนัส ขมขื่น ก็วิ่งเข้าครอบงำดวงจิต

“แงซาย...”

เขาพึมพำออกมาด้วยเสียงแหบเหือด

“มีใครพวกเราไปพลิกหิน เอาศพแงซายออกมาหรือยังครับ ในระหว่างที่ผมนอนหมดสติอยู่”

ทั้งหมดมองตากันยิ้ม ๆ อยู่ในที รพินทร์จ้องอาการของคนเหล่านั้นด้วยความฉงนฉงายใจขีดสุด ก่อนที่ความสงสัยของเขาจะคืบหน้าไปอย่างไร ท่านหัวหน้าคณะก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงกังวานว่า

“รพินทร์ คุณฟื้นขึ้นมาครั้งนี้ พวกเรามีของขวัญชนิด

ที่แงจะมอบให้แก่คุณด้วย เชื่อว่ามันคงทำให้คุณดีใจอย่างที่สุด และช่วยให้คุณหายเป็นปกติโดยเร็วเพื่อการเดินทางต่อไปของเขา"

"ของขวัญ!"

"แงซาย ก้าวเข้ามานี่ซิ!"

เชษฐาหันไปร้องเรียกด้วยเสียงปกติ

ขาดคำ ทุกคนที่มุงล้อมพรานใหญ่อยู่ก็เปิดทางออกแล้วร่างตระหง่านของเจ้าคนที่รพินทร์ ไพรวัลย์ คิดว่าแหลกลาญย่อยยับไปแล้วภายใต้ก้อนหินบดทับ ก็เคลื่อนเข้ามาอย่างแช่มช้า ทรุดกายลงคุกเข่าตรงหน้าเอื้อมมือมาจับเข่ารพินทร์ไว้

พรานใหญ่ตะลึงพรึงเพริด ร้องออกมาเกือบเป็นตะโกน

"แงซาย!!"

เจ้าคู่ปรับ สหายศึกของเขายิ้มละไม กัมศีรษะต่ำลงนิดหนึ่งเหมือนจะคำนับคารวะ แล้วตอบคำด้วยเสียงอันแจ่มใสกังวานว่า

"ครับ ผมเอง ผู้กองที่รัก ผม แมงซาย ผู้ซึ่งผู้กองและทุกคนคิดแต่แรกว่าได้ตายไปแล้ว"

รพินทร์หยุดลมหายใจนิ่งไปชั่วขณะ จ้องค้างเหมือนจะไม่เชื่อสายตา ระหว่างนี้เขาไม่อาจเอ่ยคำใดออกมาได้ทั้งสิ้น ได้แต่จ้องหน้าแมงซาย และมองไปยังพรรคพวกทุกคนที่เวดล้อมอยู่ในขณะนี้สลับกันอยู่ไปมา

เชษฐาอ่านความรู้สึกนั้นออก จึงช่วยทำความกระจ่างให้

"คุณไม่ได้ฝันไปหรอก รพินทร์ แมงซายยังไม่ตายจริงๆ เขายังมีชีวิตอยู่และปลอดภัยดีที่สุด คุณเองต่างหากที่ได้รับ

ที่แตรายจากเหตุการณ์เมื่อคืนที่ผ่านมานี้จนเกือบถึงชีวิต เหตุ-
การณ์มันโอละพ่อ กลับตาลปัตรไปหมด”

“ผมยังไม่เข้าใจ...”

จอมพรานผู้เพิ่งฟื้น ครางออกมา สีหน้าของเขาในยามนี้ ไม่มีใครบรรยายถูก มันเต็มไปด้วยความตื่นงง สับสนอลหม่าน ไปหมด แต่เหนือกว่าอื่นใดทั้งปวง มีแววความตื่นเต้นยินดี ประกาศชัดออกมาจากสีหน้าและแววตาจนปิดบังไม่ได้ เอื้อม มือไปขยุ้มไหล่แงซายไว้ บีบเหมือนจะเคล้นให้แหลกไปคามือ

“ไม่เข้าใจจริงๆ แงซาย แกรอดตายได้อย่างไร ถ้าหาก สิ่งที่ฉันเห็นอยู่ในขณะนี้เป็นความจริง เหตุการณ์เมื่อคืนนี้ก็ เป็นฝันร้ายของฉันนะซิ”

“ระงับความตื่นเต้นอัศจรรย์ใจลงเสียก่อนเถิด รพินทร์” ไชยยันต์ปลอบโยน

“ประเดี๋ยวเราจะเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้คุณฟังเองว่า แงซายรอดตายมาได้อย่างไร ขณะนี้ แน่ๆ ก็คือ คุณควรจะยินดี และสบายใจได้แล้ว เพราะแงซายยังมีชีวิตอยู่ร่วมกับเรา คำนึง ถึงด้านสุขภาพของตัวคุณเองก่อนดีกว่า”

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่นมึนงงไปหมด ไม่อาจทายเหตุ-การณ์ใดๆ ได้ถูก ขณะนั้นแงซายก็ถามว่า

“ยังไม่ต้องห่วงถึงผมหรอกครับ ผู้กอง ว่าแต่ผู้กองเถิด รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง”

พรานใหญ่สะบัดแรงๆ แล้วลืมตาขึ้นจ้องแงซายเขม็งนิ่ง ไปอีกครู่ใหญ่ ก็ร้องออกมาว่า

"ไอ้กะล่อน!! นี่แกออกลูกไม้อะไรหลอกลวงฉันเข้าให้หรือนี่ ตุ่นฉันเสียอย่างสนิททีเดียวนะ"

พร้อมกับพด มือหนึ่งรวบหมับไปที่คอแงซาย อีกมือหนึ่งง้างหมัดขึ้น

บัดนั้นเอง ดาริน วราฤทธิ์ที่คอยทีอยู่ก่อนแล้ว เพราะนึกคาดการณ์อะไรได้ล่วงหน้า ก็ปัดมือคนเจ็บที่เพิ่งจะโงหัวขึ้นมาได้ กระเด็นหลุดจากคอแงซายไป พร้อมกับร้องเสียงเขียว

"แน้ๆ รพินทร์ พอโงหัวลืมตาขึ้นมาได้ก็อวดเบ่งตามธรรมเนียมเก่าๆ ทีเดียวนะ ขอให้รู้ไว้ด้วย ถ้าไม่มีแงซายละก็ป่านนี้พวกเราทำพิธีฝังคุณไปเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถ้าเขาตาย คุณก็ต้องตายตามไปด้วยแล้ว โชคดีเหลือเกินที่แงซายรอดชีวิตได้และจากการรอดชีวิตของแงซายนี่แหละ เขาถึงได้หวนกลับมาช่วยพรานใหญ่ขี้เก๊กผู้ชอบวางอำนาจไว้ได้ เมื่อคืนนี้จำเหตุการณ์ได้หรือเปล่า คุณเต็มไปด้วยโทสะจริตและอคติ ไม่ได้ช่วยเหลืออะไรแงซายเลย ปล่อยให้เขาเผชิญหน้ากับอันตรายไปตามลำพังจนเขาเกือบถึงชีวิต แต่แล้วเขาเสียอีกที่เป็นฝ่ายช่วยชีวิตคุณ เห็นคนที่ช่วยชีวิตตัวเองไว้ได้ แทนที่จะดีใจและขอบใจเขา กลับข่มขู่เสียอีก เป็นยังงั้นไป!"

ดารินพูดพลางหัวเราะพลาง ไม่มีความหมายอะไรในคำพูดนักนอกจากจะแกล้งว่าเล่น แงซายเองก็ไม่มีปฏิกิริยาอื่นใดนอกจากยิ้มพราย ทำอาการเหมือนจะยื่นคางไปให้เขาต่อยเสียด้วยซ้ำ ทุกคนก็ไม่มีใครตื่นตกใจกับอากัปกิริยาของเขา เพราะบัดนี้อ่านกันออกหมดแล้วว่าอะไรเป็นอะไร

รพินทร์ ไพรวัลย์นั่งงงไปอีกพักใหญ่ ยกมือทั้งสองขึ้นเกาหัวแกรกๆ

"แงซาย นี่เป็นอันแน่นอนแล้วใช่ไหมว่า แกไม่ตาย ไม่ได้เป็นอะไรเลยสักอย่าง?"

เจ้าคู่ปรับหัวเราะ ยังคงจับเข่าเขาบีบเบาๆ อยู่เช่นนั้น

"ครับ ผู้กอง ผมไม่ตาย เป็นเพียงแต่สะบักสะบอมพอสมควรเท่านั้น แต่ถึงอย่างไรก็อยู่ในสถานการณ์ที่ดีกว่าผู้กองมากนัก ไม่ถึงกับต้องหยอดน้ำข้าวอย่างผู้กองในขณะนี้!"

หางเสียงในตอนท้ายกังวานยั่วอยู่ในที ระหว่างที่รพินทร์นิ่งอึ้ง แงซายก็กล่าวต่อมาว่า

"แต่ผมไม่ได้กะล่อนหรือออกลูกไม้หลอกลวงอะไรผู้กองอย่างที่ผู้กองเข้าใจหรอก ทุกคนจะเป็นพยานให้ผมได้เป็นอย่างดีในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มันเป็นเหตุการณ์เหลือวิสัยที่ผมจะส่งข่าวให้ผู้กองทราบได้ในขณะนั้นว่าผมยังไม่ตาย เพราะฉะนั้น ผู้กองก็เห็นจะต้องปวดหัวหงุดหงิดอีกต่อไปในการที่แงซายยังมีชีวิตอยู่!"

ประโยคสุดท้าย แงซายกระซิบมาเป็นภาษากะเหรี่ยงให้เขาได้ยินเพียงสองต่อสอง พร้อมกับหรี่ตาให้นิดหนึ่ง

บัดนั้น หัวใจของรพินทร์ ไพรวัลย์ฉีดแรงแม้เค้าหน้าจะอยู่ในอาการสงบ แต่อาการของความปีติปราโมทย์ก็ยากที่จะซ่อนเร้นได้ จากดวงตาที่สาดประกายออกมาในขณะที่มองสำรวจไปตลอดทั้งเรือนกายของเจ้าคู่ปรับเหมือนพยายามจะให้แน่ใจที่สุด

แล้วเขาก็ตอบคำมันด้วยท่าทีอันเฉยเมย เป็นภาษากะเหรี่ยงเช่นกันว่า

“ฉันเสียใจจริงๆ ที่แกเสือกรอดตายมาได้ แงซาย และนี่เป็นครั้งแรกที่ฉันอ่านรูปการณ์เกี่ยวกับแกผิดไปถนัดใจ!”

แงซายคงยิ้มอยู่เช่นนั้น คำพูดโต้ตอบของทั้งสองฝ่ายกลายเป็นภาษาที่คณะนายจ้างฟังไม่ออก จึงพากันจ้องมองสภาพคำโต้ตอบนั้นอย่างสงสัย

“เพราะฉะนั้นก็ควรจะเสียใจ สำหรับการมีชีวิตรอดขึ้นมาได้ของตัวผ้กองเองด้วย เพราะถ้าผมตายผ้กองเองก็คงไม่ฟื้น”

“ใช่ซิ ฉันเสียใจสำหรับตัวฉันเองเหมือนกัน ที่เสือกรอดชีวิตขึ้นมาเพื่อต้องทุกข์ยากทำงานหนักต่อไป ทั้งๆ ที่ความจริงฉันควรจะหลับสบายไปแล้ว!”

จอมพรานกระแทกเสียง

แงซายสายหน้าช้าๆ

“ยังก่อนหรอก ผู้กองยังตายไม่ได้...ผู้กองจะต้องลำบากตรากตรำในสภาพของการที่เกิดมาเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์ต่อไปทั้ง 11 ชีวิตของพวกเราต้องการผู้กอง”

“รวมทั้งแกด้วยงั้นรึ?”

“แน่นอน ไม่มีผู้กองรพินทร์เสียคนเดียว ความหวังของคณะเจ้านายก็คงพินาศ รวมทั้งความหวังของแงซายด้วย!”

“แกหวังอะไร?”

“หวังที่จะได้ทรยศหักหลังในบั้นปลายยังไงล่ะ!”

ทั้งสองฝ่ายประสานสายตากันสนิทนิ่ง

ครั้นแล้วก่อนที่จะกล่าวคำใดแก่กันต่อไปนั่นเอง

ฑ เวินก็ขัดแทรกออกมาทันทีว่า

“สองคนมีความจำเป็นอะไรที่จะต้องพูดกันในภาษาที่พวกเว เฟังไม่รู้เรื่อง แงซาย! เธอพูดอะไรกับผู้กอง?”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ นายหญิง ผู้กองกล่าวแสดงความยินดีกับผมที่เห็นผมรอดตาย ส่วนผมก็บอกถึงความยินดีของผมให้ผู้กองทราบที่เห็นผู้กองฟื้น”

“ตอแหล! ต้องมีความลับอะไรที่ไม่ต้องการให้เราฟังออกแน่นอน...ใช่ไหม รพินทร์?”

“แงซายพูดความจริงครับ เราไม่ได้พูดความลับอะไรกันเลย และไม่ได้มีเจตนาจะปิดบังอะไรคณะเจ้านายทั้งสิ้น เมื่อพูดกับผมตามลำพังนั้น แงซายมักจะพูดกะเหรี่ยง ผมเองก็ติดนิสัยความเคยชินเช่นนี้”

หมอดารินมองหน้าทั้งสองอย่างเท่าทัน นึกรู้ในทันทีว่าทั้งสองฝ่ายต้องมีคารมอะไรปะทะกันอีกตามนิสัยแน่ แต่หล่อนก็ไม่ติดใจอะไรต่อไป เพราะเห็นว่าไม่สำคัญ ตราบใดก็ตามเมื่อรู้เช่นเห็นชาติและหยั่งซึ้งถึงแก่นแท้กลางดวงใจของบุคคลทั้งสองเสียแล้วเช่นนี้

“ต่างคนต่างรอดตายมาได้หยก ๆก็ทำท่าจะปีนเกลียวกันอีกหรือ ให้ตายเถอะ นี่ถ้าเป็นเด็กเป็นเล็กละก้อ จะจับหวดก้นด้วยกันเสียทั้งคู่ทีเดียว รพินทร์! พวกเราทุกคนมีความรู้สึกเหมือนพระเจ้ามาโปรดเมื่อเห็นคุณฟื้นขึ้นมา แต่คุณไม่แสดงความยินดีเลยแม้แต่นิดเดียว ที่ฟื้นขึ้นมาแล้วพบว่าแงซายที่คุณนึกว่าเขาตายไปแล้วนั้น ความจริงเขาไม่ตาย”

หล่อนพูดยิ้มๆ

เมื่อนั้น ทุกคนจึงเห็นรพินทร์ ไพรวัลย์ยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก แต่ก็เป็นยิ้มบางๆ เท่านั้น เขาไม่มองที่แงซายอีก แต่แลไปยังพรรคพวกทุกคน เค้าหน้าใสขึ้น

“ครับ คุณหญิง ผมยังไม่ได้แสดงอาการยินดีอะไรขึ้นมาเลยในการที่ตัวเองฟื้นขึ้นมาได้ ทั้งที่ควรจะตายไปแล้ว และเมื่อฟื้นแล้วก็ยังได้เห็นแงซายยังมีชีวิตอยู่เสียอีก บางทีมันอาจเป็นเพราะจิตใจของผมมันตายด้าน และกระด้างเกินไปก็ได้ แต่ทุกท่านที่แวดล้อมผมอยู่ในขณะนี้ รู้เห็นอะไรได้ดีกว่าผมซึ่งตายไปชั่วขณะ จะไม่กรุณาให้ผมทราบบ้างทีเดียวหรือว่าเรื่องราวทั้งหลายมันดำเนินไปอย่างไร ในระหว่างที่ผมหมดสติไป ขณะนี้ผมรู้สึกว่าสบายดีพอสมควรแล้ว”

คณะนายจ้างทั้งหมด ช่วยกันเล่าความจริงให้เขาทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้น โดยแงซายมิได้ปริปากพูดคำใดทั้งสิ้น นอกจากนั่งมองหน้าเขาอยู่เฉยๆ

ภายหลังจากทราบเรื่องราวโดยตลอด จอมพรานก็ ระบายลมหายใจยาวเยือกเหลือบตาไปจับที่แงซายอีกครั้ง ไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้นนอกจากเอื้อมมือไปตบที่ไหล่แรงๆ เพียงครั้งเดียว มันมีความหมายยิ่งกว่าคำพูดแสดงความยินดีใดๆ ทั้งสิ้นสำหรับคนอย่างเขาและคนอย่างแงซาย แต่หันกลับไปพูดกับคณะนายจ้างในเวลาต่อมาว่า

“เป็นโชคดีของคณะเรามากครับ ที่ผ่านพ้นวิกฤตการณ์

ที่แน่ๆกลัวที่สุดครั้งนี้มาได้ ผมรู้สึกคล้ายๆ ฝันร้ายไปงั้นแหละ สำหรับเหตุการณ์ที่ผ่านมา”

“คิดๆ ดู ดวงของพวกเราทั้ง 12 ชีวิตที่ร่วมกันอยู่นี่ เป็นดวงที่สอดคล้องสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้นทีเดียว รพินทร์ และแต่ละดวงแข็งเปรี๊ยะทั้งสิ้น ผมแน่ใจที่สุดแล้วว่าต่อไปนี้เราจะประจันหน้ากับอุปสรรคขวากหนามทุกสิ่งทุกอย่างไปได้อย่างปลอดภัยที่สุด ไม่หวั่นอะไรอีกแล้ว”

ไชยยันต์กล่าวขึ้นอย่างชื่นชม และเต็มไปด้วยพลังใจอันเต็มเปี่ยม

“คุณรู้ไหม ว่าสภาพแห่งความรู้สึกของพวกเราทั้ง 10 ชีวิตเป็นอย่างไร ภายหลังจากเชื่อมั่นว่าแงซายแหลกไปใต้ก้อนหินนั้นแล้ว ซ้ำกลับมาถึงที่พักนี่ คุณก็มีอันเป็นไปอีกคนหนึ่ง...”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวขึ้นอย่างแช่มช้า ขณะที่มองนิ่งมาที่เขาพร้อมกับยิ้มเคร่งขรึม

“ความว้าว่นในตอนแรก ที่เห็นคณลงไปนอนนั้นไม่ต้องพูดถึง แต่นาทีวิกฤตที่สุดซึ่งเรามีสภาพเหมือนคนถูกลอยคอกันอยู่ในทะเล และสิ้นหวังใดๆ ทั้งปวงก็คือตอนที่เราค้นพบกันว่าพลังอำนาจอันมหัศจรรย์ไกรของคุณแข็ง อันหมายถึงสัญญาณมรณะ เราถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาด้วยหัวใจแทบช็อคดับไปว่า เมื่อเราสิ้นแงซายก็ต้องเสียคุณไปพร้อมกันทั้งสองคนเช่นนี้ พวกเราจะทำอย่างไรกันต่อไป นาทีสำคัญที่สุดนี่แหละ ที่แงซายก็โผล่กลับเข้ามา พร้อมทั้งความหวังทั้งมวลของเราที่สูญสลายไปหมดแล้วก็กลับคืนมาด้วย”

อดีตท่านทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์หันไปทางแงซายโอบแขนข้างหนึ่งไปกอดไหล่ไว้อย่างรักใคร่ชื่นชม

“แงซายเป็นคนดีมีฝีมือครับ อย่างน้อยที่สุด ก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าผมเลย”

ทกคนได้ยินรพินทร์ ไพรวัลย์พดด้วยเสียงอันหนักแน่นมั่นคงซึ่งหลุดออกมาจากใจจริง ปราศจากการเสแสร้ง และนี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินจากปากคำของเขา เหนือไปจากอาการรับอยู่ในทีมานาน

“และเป็นความจริงเช่นที่ทุกท่านกล่าว ถ้าแงซายตายผมก็ต้องตายตามไปด้วยแล้ว เพราะไม่มีใครทราบความจริงและแก้ไขได้ทัน อย่างไรก็ตาม ทกท่านอาจไม่เคยทราบ ผมเองนั้นได้กล่าวอย่างเปิดใจกับแงซายมาก่อนแล้ว ตั้งแต่สมัยเริ่มเดินทางในระยะต้นๆ สิ่งที่ผมกล่าวขอร้องแงซายไว้ก็คือ ถ้าพลาด-พลั้งผมมีอันเป็นไปลงเสียก่อน ก็ขอฝากคณะเดินทางทั้งหมดนี้ไว้ภายใต้การนำของแงซายด้วย ผมมีความไว้วางใจต่อฝีมือของเขาอย่างเต็มที่ ถ้าหากว่าเขามีความสุจริตใจจริงต่อการร่วมเดินทางมาด้วยในครั้งนี้โดยไม่มีเล่ห์กลอื่นใดแฝงอยู่ด้วย”

“จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ คุณก็ยังคิดว่าแงซายมีเล่ห์กลอะไรแฝงอยู่อีกหรือ ในการร่วมเดินทางมากับเรา”

ดารินถามซึ่งๆ หน้า ต่อหน้าทุกคน

รพินทร์ ไพรวัลย์แลด้วยสายตาตรงไปยังแงซาย สายตาทั้งสองคู่เผชิญกันอีกครั้ง แล้วเขาก็กล่าวอย่างชัดเจนเช่นเดิมว่า

“มีครับ คุณหญิง ผมขอยืนยันว่ามีแน่ๆ เพราะแงซายไม่เคยบอกความจริงกับเราเลยว่า เขาร่วมเดินทางมาในครั้งนี้เพื่อวัตถุประสงค์อันใด? หรือแกจะปฏิเสธ แงซาย?”

ประโยคหลัง เขาถามเจ้าตัวคนลึกลับเอาซึ่งๆ หน้าต่อหน้าทุกคนแช่นกัน

แงซายไม่ตอบ แต่หัวเราะเบาๆ อยู่ในลำคอ

"ไพรวัลย์!..."

เสียงใสกังวานของมาเรีย ฮอฟมันแทรกความสนใจในเรื่องอื่นๆ ของทุกคนเข้ามาอย่างกะทันหัน

"ตั้งแต่คุณฟื้นขึ้นมา จนกระทั่งทราบความจริงทั้งหลายทั้งปวงหมดสิ้นแล้ว สาบานได้ว่า พวกเรายังไม่ได้ยินคุณบอกพวกเราใจแงซายเลยแม้แต่คำเดียว"

จอมพรานยักไหล่

"ถ้างั้น คุณก็ควรจะขอบใจแงซายแทนให้แก่ผมเสียด้วย"

มาเรียทำตาโต

"เพื่ออะไรกัน แล้วทำไมฉันถึงจะต้องทำอย่างนั้นด้วย?"

"ผมมีชีวิตรอดขึ้นมาได้ ผมก็ได้มีโอกาสรับใช้คุณและพระเจ้านายต่อไป นั่นไม่ใช่สิ่งที่คุณควรจะต้องขอบใจคนที่ช่วยชีวิตผมหรอกหรือ"

"เห็นไหม พอฟื้นขึ้นมาได้ ก็เปิดศักราชยวนเลย"

ดารินร้องขึ้น ทำหน้าเง้าๆ แต่สายตาไม่ได้บอกว่าโกรธ

"พูดยังกะว่า ไม่ได้อาลัยไยดีกับชีวิตของตัวเองเลย แล้วยังสบหลู่เมินเฉยต่อบุญคุณคนที่เขาช่วยชีวิตไว้ รู้งี้ปล่อยให้ตายเสียก็ดี!"

"ผู้กองจะไม่มีวันขอบใจผมหรอกครับ นายหญิง"

แงซายกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบราบปกติ

"เพราะเขารู้ดีว่า เขาได้หลับสบายพ้นภาระทั้งมวลไป

แล้ว แต่ผมกลับเป็นผู้ปลุกให้เขาตื่นขึ้นมาเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากทรมานต่อไป”

“อ้อ! ถ้างั้นรู้แล้ว ที่เจรจาซบซิบกันเป็นภาษากะเหรี่ยงเมื่อตะกี้นี้ ก็เห็นจะพูดกันเรื่องนี้กระมัง”

นายหญิงฉลาดและไหวพริบดีเสมอ

แงซายอึ้งยิ้มๆ เช่นเดิม เชษฐากับไชยยันต์พากันหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ขณะนี้เองพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายที่มุงล้อมอยู่วงนอกถัดไป ก็ค่อยๆ เลียบเคียงเข้ามาแสดงความปีติยินดีกับเจ้านายของตน คงมีแต่ส่างปาคนเดียวเท่านั้น ที่ตั้งแต่รพินทร์ฟื้นรู้สึกตัวขึ้นมา มันชะเง้อคอขึ้นมาดูหน่อยหนึ่งแล้วก็ก้มหน้าก้มตาถุนกัญชาต่อไปอย่างสำราญบานใจ มาเรียหันไปมองเจ้าพรานต่องสู่ของหล่อน แล้วสะกิดให้ดารินดู

“ไอ้ขี้ลิงส่างปาของฉันกับพรานใหญ่ของเธออยู่ด้วยกันได้เพราะนิสัยใกล้เคียงกันนั่นแหละ เลือดเย็น เฉยเมย ไม่เคยยินดียินร้ายกับอะไรทั้งสิ้น”

ดารินมองตามแล้วก็หัวเราะ บัดนี้หล่อนคลุกคลีร่วมชีวิตกับคนเหล่านี้เสียจนรู้นิสัยใจคอกันดีแล้ว ว่าใครเป็นอย่างไร

“ฉันเองและพวกเราทุกคนก็ยังไม่มีใครขอบใจส่างปาสักคน ที่เขาช่วยให้พรานใหญ่รอดชีวิตขึ้นมาได้ เรียกเขาเข้ามานี่ซิเมย์”

มาเรียดีดนิ้วเปาะ พอส่างปาหันมาบุ้ยปากเรียก เจ้าต่องสู่ลุกขึ้นเดินมาทรุดตัวลงนั่งตรงหน้า

“ทำไมเจ้าไม่เข้าไปพูดอะไรกับพรานใหญ่บ้าง เขาฟื้นขึ้นมาได้แล้ว เพราะความสามารถของเจ้า” แหม่มสาวถาม

ส่างปาชะเง้อคอมองข้ามไหล่ของพวกพรานพื้นเมืองคนอื่นๆ ที่กำลังรุมพูดอยู่กับรพินทร์ในขณะนี้ แล้วหันกลับมามองหน้านายสาวของมันด้วยสีหน้าบ้องตันตามเดิม

“ทำไมส่างปาจะต้องไปรบกวนพรานใหญ่ ตอนที่เขาเพิ่งจะฟื้น”

มาเรียหันมาแปลความให้ดารินทราบ

“อย่างน้อย เจ้าจะไม่ไปแสดงความยินดี หรือรับคำขอบใจจากเขาบ้างเชียวหรือ?”

ดารินพูดยิ้มๆ ผ่านมาเรียไปยังส่างปา

“ยินดีทำไม ส่างปารู้แล้วว่าถึงยังไง พรานใหญ่ก็ไม่ตายแน่ และขอบใจทำไมในเมื่อส่างปาก็เคยเป็นหนี้ชีวิตพรานใหญ่อยู่หลายครั้ง”

“เจ้านี่เป็นคนดี เลี้ยงมันไว้ให้ดีๆ เถอะเมย์”

ดารินกระซิบบอกเพื่อนสาว มาเรียอมยิ้ม

“ฉันเคยคิดจะเอามันเป็นลูกบุญธรรมเสียด้วยซ้ำ แต่มันอายุมากกว่าฉันก็เลยไม่รู้จะทำยังไง คิดเหมือนกันแหละว่าจะหอบหิ้วมันติดตัวไปด้วยทุกหนทุกแห่งที่ฉันอยู่ ก็กลัวอยู่ว่ามันจะอยู่กับฉันไม่ได้ในเมืองคอนกรีต”

ขณะนั้นเอง รพินทร์ก็เหลือบมาเห็นส่างปา จึงกวักมือพยักหน้าเรียก บุญคำ คะหยิ่น เกิด เส่ย และจันที่มุงออจับเนื้อต้องตัวเจ้านายอยู่ ก็เปิดออกเป็นช่องให้เจ้าหมอแก้พิษผู้วิเศษขยับเข้าไปจนถึงตัวรพินทร์ ไพรวัลย์

“ส่างปา...ถ้าไม่มีเจ้า พวกเราตายกันไปหลายคนแล้ว”

พรานใหญ่พูดพม่ากับมัน

“ถ้าไม่มีนายแหม่มก็ไม่มีส่างปา นะพรานใหญ่”

ไอ้บ้องตันพูดที่ฟังแล้วคุ่ยที่สุด ในหูของตาบุญคำที่ฟังภาษาพม่าออก แต่รพินทร์สะดุ้งใจ เพราะความหมายของมันกินลึก เขาชำเลืองมองหน้าคณะนายจ้างทุกคน เห็นมองมาอยู่ก่อนแล้ว แต่เชื่อว่าพวกนั้นฟังไม่รู้เรื่อง แม้พรานพื้นเมืองของเขาเองมีฟังพม่าออกก็เพียงคนเดียวคือบุญคำ เว้นจากนั้นก็คือแงซาย

และที่สำคัญที่สุด มาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งบัดนี้พอได้ยินลูกน้องพดพิลึกพิลึกอย่างนั้น ก็เบิกตาสีดอกผักตบจ้องเขม็งมาอย่างเอะใจ

“หมายความว่ายังไง?”

“ถ้านายจะขอบใจส่างปา ก็ขอบใจนายแหม่มของส่างปาเถอะ และนายแหม่มของส่างปาก็เป็นห่วงนายไม่น้อยไปกว่านายหญิงหรอก”

“ชิชะ ไอ้นี่สำมะคัญ มึงจะยกแม่มึงให้พรานใหญ่ยังงั้นซิ” ตาเฒ่าบุญคำร้อง

“นายหญิงเป็นแม่ของตาเฒ่า นายแหม่มก็เป็นแม่ของส่างปาเหมือนกัน” ส่างปาพูดหน้าตาเฉย

“หยุดที! คนปากเสียสองคนนั่นน่ะ!! พูดจาเหลวไหลไม่เป็นภาษา”

มาเรียตวาดมาเบาๆ ยกมือชี้หน้าส่างปา ออกคำสั่งมาว่า

“ไป! ส่างปา ไปอยู่กับบ้องกัญชาของเจ้าตามเดิม แดมน์มิท!!”

เชษฐา ไชยยันต์ และดารินมองหน้ากันเอง เพราะไม่รู้เรื่องและยากที่จะเดาอะไรออก รู้เอาเฉพาะตอนท้ายที่มาเรียผายก และสังเกตกิริยาของแหม่มสาวหงุดหงิดหัวเสีย จ้องส่าง-ปากับตาเฒ่าบุญคำตาเขียว

“อะไรกัน เมย์?”

เชษฐาถาม มาเรียฝืนยิ้ม ตัดบทว่า

“เปล่าคะ พี่ใหญ่ ไม่มีอะไรหรอก ไอ้ขี้ลิงของฉันกับตาเฒ่าพูดจาอะไรส่งเดชเลอะเทอะไปตามประสา อย่าไปสนใจมะไรเลยค่ะ คนหนึ่งบ้ากัญชา อีกคนบ้าใบกระท่อม”

ดารินเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่แงซาย ผู้นั่งอมยิ้มอยู่

ก้าหล่อนอยากจะรู้ความจริงว่าพวกนั้นพูดพม่ากันว่าอย่างไร นเป็นเหตุให้มาเรียกระฟัดกระเฟียดออกมา ก็น่าจะรู้ได้ แต่แน่มันไม่ใช่สาระสำคัญอะไรที่หล่อนจะต้องสนใจนักในภาวะเช่นนี้ พอดีกับที่รพินทร์หันไปพูดกับแงซายว่า

“ปืนของเราบรรลัยไปอีกกระบอกหนึ่งแล้ว แงซาย เป็นปืนของนายหญิงที่มอบให้ประจำมือแกเสียด้วย”

“ผมเสียใจ ผู้กอง มันเหลือวิสัยที่ผมจะป้องกันไว้ได้จริงๆ และยอมรับว่าเป็นความผิดของผม”

ดารินกระแทกเสียงออกมาตำๆ อย่างตำหนิว่า

“บ้า! บ้าทั้งสองคน!...ชีวิตรอดมาได้นะดีเท่าไหร่แล้ว นึกว่าจะพูดกันเรื่องอะไร ดันมารำพันเสียดายปืน”

“พรานทุกคนรักปืนเท่าๆ กับชีวิตของเขานั่นแหละ น้อย”

พี่ชายบอกมา แล้วหันไปทางคนทั้งสอง

“อย่าไปคำนึงถึงเรื่องปืนพังอยู่เลย ถึงจะขาดมือไปอีกกระบอกหนึ่ง เราก็ยังเหลืออยู่ 10 กระบอก เหลือเฟือพอเพียงสำหรับการหาอาหารและป้องกันตัวจากสัตว์ป่า เราไม่ได้คิดไปทำสงครามสู้รบกับใคร”

“ดีเสียอีก” ไชยยันต์ว่า “ฉันทนแบกไอ้กระบอกโตกว่าเพื่อนนี่มานานแล้ว หนักเต็มประดา แงซายปืนพังไปเสียได้ก็ดี จะได้รับทอดมรดกจากฉันกระบอกนี้ไป”

“แล้วเธอจะเอาปืนกระบอกไหนใช้?”

ดารินถามอย่างสงสัย

“ฉันเลิกบ้าเห่อที่จะต้องสะพายปืนให้หนักมาตั้งแต่ออกจากหล่มช้างแล้ว เพียงแต่ยังไม่กล้าบอกใครเท่านั้น สู้เดินตัวเปล่าๆ ไม่ได้ อย่างดีก็มีปืนสั้นติดเอวอยู่สักกระบอก เอาไว้ยิงเรียกให้พรรคพวกช่วย เกิดเรื่องอะไรขึ้น ฉันก็ไม่จำเป็นต้องรับมือให้หนักคอยวิ่งบังหลังรพินทร์ไว้ก็ปลอดภัยแล้ว เป็นอันว่าแงซาย นายจงเอาไอ้ .600 ของฉันกระบอกนี้ไป”

“ไม่ได้ ฉันไม่ยอมให้คนของฉันถูกเธอเอาเปรียบอย่างฉลาดแกมโกงหรอก มีอย่างหรือ แงซายมีภาระต้องแบกของหนักอยู่แล้ว ยังจะคิดยักย้ายถ่ายเทปืนกระบอกเท่าเสาไปให้เขาแบกอีก แล้วไอ้ปืนกระบอกนี้ เธอก็เป็นคนเลือกเองแท้ๆ”

ดารินรีบออกรับแทนเจ้าองครักษ์พิเศษของหล่อนทันที ไชยยันต์หัวเราะหึๆ

“เปล่า ไม่ได้เอาเปรียบหรอก เป็นห่วงแงซายว่าจะไม่มีปืนประจำตัว เกิดฉุกเฉินอะไรขึ้นจะลำบาก”

"ไม่ต้องมาออกลูกไม้ตื้นๆ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าไม่เกี่ยวกับคนอื่นเสียอย่างเดียว ลำพังตัวเองแงซายเอาตัวรอดได้เสมอ เกาไม่ได้คิดจะให้แงซายมีปืนเพื่อประโยชน์ของตัวเขา แต่เพื่อเกาจะได้ไม่ต้องแบกให้หนัก เพราะรู้ตัวเองดีมานานแล้วว่าบุตเส่าห์แบกหนักอยู่ทุกวันนี่ ความจริงมันก็ไม่ให้ช่วยตัวเองอะไรได้เลย ไม่มีรพินทร์ แงซายหรือพรานพวกนี้คอยช่วย ป่านนี้ก็ม่องเท่งไปนานแล้ว"

"ไม่ทันถึงเนินพระจันทร์หรอก คงได้มีการฆ่ากันเสียก่อนเป็นแน่...คนร้ายทันแบบนี้เกลียดนักไม่รู้จะร่วมทางกันมาทำไมพับผ่า!"

อดีตนายทหารปืนใหญ่บ่นพึม

มันดูเหมือนจะเป็นวันแรกของรพินทร์ ไพรวัลย์ นับตั้งแต่ออกเดินทางมา ซึ่งเขาตกอยู่ในฐานะคนป่วยของคณะอย่างแท้จริง โดยการที่ได้รับคำสั่งให้นอนพักนิ่งๆ อยู่กับที หรืออย่างมากที่สุดก็เพียงอนุญาตให้ลุกขึ้นนั่ง

วายาจอมวานรเจ้าของถ้ำก็มีอาการดีขึ้นมากสำหรับวันนี้ แม้จะยังไม่อาจขยับลุกขึ้นจากที่เคลื่อนไหวไปไหนได้เกินกว่าบริเวณแท่นหินที่นอนแซ่วอยู่ เขาก็สามารถที่จะลุกขึ้นนั่งเองได้ ส่งเสียงทักทายพรานใหญ่มาพร้อมกับแสดงอาการตื่นเต้นยินดีที่เห็นรพินทร์ปลอดภัย

และนีลาพร้อมทั้งเหล่าสวาวานรอันเป็นบริวารใกล้ชิดทั้งหลายก็แย่งกันเข้ามามุงแน่นขนัดเหมือนจะเป็นการเยี่ยมเยียนทักทาย เป็นกำลังใจให้แก่ฝ่ายอาคันตุกะมนุษย์ที่รอดตายทั้ง

สองคน ผลหมากรากไม้และเสบียงอาหารเท่าที่จะหาได้ในนครขีดขิน ถูกขนกันเข้ามาให้จนเต็มไปหมด

ทุกคนเป็นสุขและสบายใจจากการต้อนรับขับสู้อันเต็มไปด้วยไมตรีจิตอย่างสูงจากชาวนครลิงทั้งหลาย เป็นความพิมพ์ใจที่ประทับอยู่ในความรู้สึกของแต่ละคนไปอีกนานเท่านาน

แล้วรพินทร์ก็หลับไปอีกครั้งด้วยความอ่อนเพลีย เมื่อตอนบ่ายสองโมง เป็นการหลับอย่างสนิทและเต็มใจที่สุด เพราะตระหนักแน่ว่าไม่มีภยันตราย หรือข้อห่วงกังวลใดๆ ในระยะนี้ ก่อนจะหลับดูเหมือนจะได้ยินแว่วๆ ว่า คณะนายจ้างจะออกไปอาบน้ำชำระกายที่หมักหมมกันมานาน จะเที่ยวเยี่ยมเยียนชาวนครลิงที่อยู่กันเป็นชมรมทั้งหลาย และบางทีอาจจะขึ้นไปเยี่ยมฤาษีโกฑัญญะบนหน้าผาด้วย คนเหล่านั้นอยู่ในภาวะที่ปลอดโปร่งโล่งใจเมื่อผ่านพ้นมรสมร้ายไปอีกขั้นหนึ่ง

เขาถูกปลุกให้ตื่นขึ้น เป็นเวลาเข้าไต้เข้าไฟของนครขีดขิน ขณะนั้นซุปเนื้อกวางต้มกับลูกเดือยกำลังส่งกลิ่นหอมอบอวลอยู่บนกองไฟ ทุกคนอยู่กันพร้อม แต่ละคนดูสีหน้าแช่มชื่นผ่องใส ไม่อิดโรยเครียดคล้ำสะบักสะบอมกันเหมือนเช่นที่เห็นคุ้นหน้ากันอยู่ตามปกติในเส้นทางสายวิบาก วายาเองก็นั่งเอ้เตพิงผนังหินอยู่บนแท่น หมอดารินกับมาเรียเปลี่ยนชุดเสื้อผ้าใหม่หน้าตาสะอาดเกลี้ยงเกลาแลสวยซึ้งขึ้น

“เราอยากจะให้คุณนอนตลอดไปโดยไม่รบกวน แต่คิดขึ้นได้ว่าคุณควรจะกินอาหารจะได้มีแรงเร็วขึ้น”

มาเรียบอกกับเขาเป็นประโยคแรก หล่อนปลุกเขาขึ้นมาโดยการอนุมัติของแพทย์สาวประจำคณะ ซึ่งขณะนี้ดูเหมือนจะเข้าแข็งทำหน้าที่ของแม่ครัว คนซปอย่บนกองไฟ หันหลังให้ห่างออกไปทางหนึ่ง เชษฐากับไชยยันต์กำลังสูบซิการ์อย่างสบายอารมณ์และสนทนาอยู่กับกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขา

“ขอบคุณมาก เมย์”

“เอ้า! นี่ยา กินเสีย”

หล่อนส่งยาเม็ดชดหนึ่งให้เขาพร้อมกับถ้วยน้ำพลาสติกเมื่อรพินทร์มองหน้าเฉยอยู่ก็ยิ้ม กระซิบบอกต่อมาว่า

“อย่ากลัวไปเลย ฉันไม่ได้ทำหน้าที่หมอเสียเองหรอก และถึงจะพยายามเป็นหมอสำหรับคุณสักแค่ไหน ก็คงรักษาคนไข้รายนี้ไม่หายหรอก นอกจากหมอดารินคนเดียวเท่านั้น แม่หวานใจของคุณเขาสั่งให้ฉันมาปลุกคุณ แล้วก็เอายาชุดนี้ให้ บอกให้คุณกินด้วย ไม่ได้บังอาจมาอ้อนวอนให้คุณกินยาเองโดยพลการ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ รับยาไปกินกับน้ำโดยดี

“ขอบคุณอีกครั้ง เมย์ ดูคุณสดใสน่ารักมาก ค่ำนี้”

“อย่ามาทำพูดดีไปนะ ประเดี๋ยวฟ้องหมอ”

พร้อมกับพูด มาเรียกำหมัด ยันปลายคางเขาเบา ๆ พร้อมกับถามว่า

“รู้สึกเป็นยังไงบ้าง?”

“ยังมึน ๆ หนัก ๆ หัว แต่ก็ดีขึ้นมาก เหตุการณ์เรียบร้อยดีหรือระหว่างที่ผมหลับ”

มาเรียเบิกตานิดหนึ่ง พร้อมกับพยักหน้าน้อย ๆ มีอาการเหมือนจะกลั้นยิ้ม

“ก็...เรียบร้อย”

ขณะนั้นบุญคำก็คลานเข้ามา เมื่อเห็นพรานใหญ่ผงกหัวขึ้น พอตาเฒ่าเข้ามาสอดแทรก แหม่มสาวก็หันมาค้อนขวับพร้อมกับถอยผละออกไปทันที ลูกศิษย์หัวเห็ดของรพินทร์แลบลิ้นหลอกตามหลังไป แล้วหันมายิ้มให้กับนาย ซึ่งบัดนี้กำลังขมวดคิ้ว จ้องดูอาการอันชอบกลนั้น

“อ้อ! นายตื่นแล้วหรือ?”

รพินทร์มองหน้า อย่างค้นหาอะไรบางอย่าง

“ทำไม มีอะไรทะเลาะกับแหม่มอีกหรือ บุญคำ”

บุญคำมีอาการอมเลศนัย ปิดปากคิกคักอย่างไรชอบกล

“ก็ ไม่มีอะไรหรอก นาย”

แล้วแกก็เหลียวซ้ำเลืองไปรอบ ๆ ตัว พอเห็นว่ายังไม่มีใครหันมาสนใจ ก็ทำเป็นเข้ามาประคอง เอาสัมภาระที่กองอยู่เข้ามาหนุนหลังเพื่อให้เขานั่งถนัดขึ้น พร้อมกับกระซิบว่า

“ตื่นเต้นหวาดเสียวนิดหน่อย ฮิ ฮิ!”

“อะไรที่ว่าตื่นเต้น หวาดเสียว?”

“นายใหญ่ นายหญิงกับพวกเราขึ้นไปเยี่ยมฤาษีบนหน้าผา”

“แล้วยังไง”

“นายแหม่มรับอาสาจะเฝ้าดูแลนาย ขณะที่นายนอนหลับอยู่ นายทหารรู้ทัน หลอกนายใหญ่ว่าปวดท้อง ก็ลูกไม้เก่า

เท่าแหละ แล้วก็ไปคอยดักนายแหม่มอยู่ที่โขดหินริมลำธารอีก เท่าละเดี๋ยวนายแหม่มก็ไปที่นั่น”

ตาเฒ่าสัปโดกแย้มออกมาเท่านั้น เจ้านายผู้ชินสันดานเท่าแหละ ก็แทบจะเดาเรื่องได้ออกทั้งหมด

“สันดานเสียตามเคย...คือย่องไปแอบดู”

“โธ่ นาย ตามระเบียบอันดีงามไม่ว่า”

“บุญคำไม่ได้ขึ้นไปกับนายใหญ่หรอกหรือ”

“นายใหญ่ใช้ให้บุญคำไปหาฟืน”

“อ้อ! เหมาะเหลือเกิน แล้วยังไง”

“สองคนอาบน้ำด้วยกัน แต่งงานกันในน้ำ! เขาสามัคคีเท่าแต่เหลือเกิน ไม่ยักตบ เตะ ทุบถองกันเหมือนคราวนั้น”

“มันน่าถีบ!...”

“ถีบนายทหารนะรึ?”

“ถีบแกนั่นแหละ!”

“ฟังให้จบก่อนซินาย...เรื่องตื่นเต้นก็คือว่า ไอ้ชิบหายนีลาเท่าย่องมาแอบดูอยู่ด้วยอีกทางหนึ่ง”

“แล้วไง?”

“มันจะอิจฉาหรือยังไงก็ไม่รู้ สองคน ถอดเสื้อผ้ากองไว้ตรงซุ้มไม้ริมก้อนหิน ไอ้เปรตนีลาขโมยเสื้อกางเกงของทั้งสองคน ไม่เหลือให้แม้แต่กางเกงในของนายแหม่ม พาขึ้นไปแขวนไว้บนยอดไม้สูง สองคนก็เลยขึ้นจากน้ำไม่ได้ ทุลักทุเลก้นอยู่ในธารน้ำนั่นเอง เดือดร้อนมาถึงบุญคำต้องปีนยอดไม้ขึ้นไปเอาเสื้อผ้าลงมาให้ นายทหารโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงจะยิงไอ้นีลาให้ได้ แต่บุญคำห้ามไว้ ขืนฆ่ามันจะชิบหายกันใหญ่...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ถอนใจเฮือก ผลักหน้าสมุนมือขวาจอมแก่นของเขา ผงะจ้ำเบ้าออกไป พร้อมกับดึงกายขึ้นนั่งตรง ขณะนั้นเองเชษฐาก็โบกมือให้เขาพร้อมกับทักทายมา

ทั้งหมดเข้ามาล้อมวงสนทนาพร้อมหน้ากันอีกครั้ง เมื่อตะวันสิ้นแสงและป่าเบื้องนอกปกคลุมอยู่ในม่านสีดำของต้นวิกาลยาม ต่างอยู่ในอิริยาบถพักผ่อนเบื้องหน้าของกองไฟ มีความสบายใจไร้กังวลกว่าเมื่อหัวค่ำของคืนวานนี้

ภายหลังจากรับประทานอาหารเสร็จ ท่านหัวหน้าคณะก็ล้วงกล้องยาเส้นออกมาบรรจุสูบ เอ่ยขึ้นเป็นงานเป็นการว่า

“อย่าพยายามปดหรือฝืนตัวเอง รพินทร์ ถ้าผมจะถามคุณว่า พรุ่งนี้คุณพอจะเดินทางไหวไหม?”

จอมพรานยิ้มกว้าง ลักษณะอาการยิ้มของเขาเช่นนี้นานๆ ทุกคนจะได้เห็นเสียทีหนึ่ง ประสานมือเข้าหากันและเหยียดแขนดัดออกไปจนกระดูกนิ้วลั่นเปรียะประ

“ผมได้เรียนถามคุณหมอดารินดูแล้วครับ ในข้อนี้”

ขณะที่พูดแช่มช้าชัดเจน สายตาของพรานใหญ่แลไปยังแพทย์สาวประจำคณะผู้กำลังเช็ดไรเฟิลประจำมืออยู่

“คุณหมอบอกผมว่าผมพร้อมที่จะรับงานหนักต่อไปได้พรุ่งนี้”

“ฉันไม่ได้พูดอย่างนั้น”

โดยไม่ได้เงยหน้าจากไรเฟิลในมือ หมอดารินแย้งมาเบาๆ

“ฉันบอกแต่ว่า อาการของคุณดีขึ้นมาก ถ้าคืนนี้ไม่มีอาการแทรกอย่างอื่น พรุ่งนี้อาจเดินทางได้ แต่ก็ต้องไปกันอย่างระมัดระวังหน่อย จะสมบกสมบันนักยังไม่ได้”

“สรุปก็คือ เราออกเดินทางพรุ่งนี้ได้แน่นอนครับ คุณหมอ”

เขาหันไปยืนยันกับท่านหัวหน้าคณะ

เชษฐาพยักหน้าเนิบ ๆ อย่างพอใจ พึมพำออกมา

“ฮื่อม์ ดีมาก! โชคดีเหลือเกิน ขอให้มีการคืบหน้ากันบ้างเท่านั้น แม้จะไม่สามารถไปไกลได้เท่าที่ควร ก็ยังดีกว่าหยุดนิ่งอยู่กับที่ ผมเป็นห่วงเรื่องระยะเวลาอันจำกัดของเราเหลือเกิน แต่ถึงอย่างไรก็ห่วงเรื่องสุขภาพของคุณมากกว่า”

“โปรดสบายใจได้ครับ พรุ่งนี้เราจะต้องออกเดินทางได้แน่ ๆ ผมขอรับรอง ในด้านผมแล้วจะไม่มีอุปสรรคอะไรทั้งสิ้น ความรู้สึกส่วนตัวเองในขณะนี้ ก็แข็งแรงดีมากภายหลังที่ได้นอนหลับไปในตอนบ่าย ยิ่งถ้าพรุ่งนี้ก็คงจะปกติเหมือนเดิมทีเดียว”

พร้อมกับกล่าวอย่างมั่นใจ จอมพรานขยับตัวลุกขึ้นยืนอย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว เอี้ยวบิดกายขจัดความเมื่อยขบที่ต้องนอนนิ่ง ๆ อยู่กับที่นานเกินกว่าสภาพปกติของเขา แล้วออกเดินกลับไปกลับมาในระหว่างบริเวณที่ชุมนุมพักนอน และปากเพิงถ้ำด้วยอาการอันกระปรี้กระเปร่า

ทุกคนสังเกตจับมองก็เห็นรพินทร์ฉับไวตามคุณลักษณะเดิม ไม่มีอะไรน่าจะต้องวิตกหรือกริ่งเกรงไปเลย แงซายเสียอีกตลอดทั้งวัน ๆ นี้ ต่างเห็นจอมพเนจรเดินลากขาอย่างเคล็ดยอกแม้ว่าอาการอย่างอื่น ๆ จะเรียบร้อย

ไชยยันต์สะกิดให้เชษฐาดู แล้วกระซิบว่า

“สบายมาก! ไอ้เสือนี่ทรหดจริงๆ ไม่มีอะไรที่เราจะต้องวิตกเลยว่าพรุ่งนี้เขาจะนำทางไม่ได้ ไม่น่าเชื่อเลยนะ หยกๆ เมื่อคืนนี้เองเข้าขั้นตรีทูต พะแงบๆ จะตายมิตายแหล่อยู่แล้ว พอมาถึงค่ำวันนี้ เดินตัวปลิวระยะห่างกันเพียงไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น”

“ฉันได้ลองถามส่างปาดูแล้ว”

มาเรียบอกมาเบาๆ ตาจับสำรวจอยู่ที่อาการเคลื่อนไหวเหมือนจะทดสอบกำลังตนเองของพรานใหญ่

“ว่าคนที่ถูกแมงมุมหกขากัดจนเกือบจะตาย และแก้ไขให้ฟื้นขึ้นมาได้นั้น จะต้องเจ็บไข้รักษาพยาบาลกันไปอีกนานสักแค่ไหน เจ้าส่างปาบอกว่าขอให้ถอนพิษออกให้หมดเท่านั้นจะหายเป็นปลิดทิ้งทีเดียว อาการเจ็บไข้ได้ป่วยอย่างอื่นเสียอีก แม้คนไข้จะฟื้นขึ้นมา แล้วก็ยังต้องเสียเวลารักษาให้กระเตื้องขึ้นอีกนานกว่าจะแข็งแรงเหมือนเดิม ดูแต่แงซายที่โดนเข้าก่อนคราวนั้นเป็นตัวอย่าง แงซายนอนพักแค่คืนเดียวเท่านั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็เรียบร้อย ไพรวัลย์ก็คงจะเหมือนๆ กัน ถ้าไม่มีอาการแทรกซ้อนอย่างอื่นที่น้อยว่า”

ดารินหันไปมองดูส่างปา ซึ่งนั่งหาวหวอดๆ อยู่ฝั่งตรงข้ามของกองไฟเบื้องหน้าด้วยความชื่นชม แล้วโอบแขนกอดรอบไหล่แม่เพื่อนสาวต่างผิวไว้ บอกอย่างปราโมทย์ว่า

“ไอ้ขี้ลิงของเธอ มีค่ามากที่สุดคนหนึ่งในคณะของเราเมย์ และในทัศนะของหมอด้วยกันแล้ว ฉันขอยอมรับว่าส่างปาเป็นหมอแก้พิษที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก เซรุ่มของวิทยาศาสตร์การ

แพทย์ยุคปัจจุบันไม่มีความหมายเลย เมื่อเทียบกับยาวิเศษของส่างปา”

“แต่มันเป็นนักเดินป่าที่ใช้ไม่ได้เลย เพราะพาฉันกับเสเตเกลหลงทาง”

มาเรียว่า พร้อมกับยักไหล่

“นั่นนับว่าเป็นบุญที่สุดแล้ว ที่ส่างปาพาเธอกับสามีหลงทางมาจนพบกับคณะของเราเข้า กระทั่งได้มาร่วมกันอย่างนี้ ไม่งั้นพระเจ้าเท่านั้นที่จะรู้ได้ว่า ป่านนี้เธอจะไปอยู่ที่ไหน จำได้ไม่ใช่หรือว่า ขณะที่คณะของเธอหลงทาง และพบกับฝ่ายเรานั้น อยู่ในเขตแดนล่ามนุษย์ของพวกสางเขียวทีเดียวซึ่งเป็นแดนอันตรายที่สุด สามีของเธอเองต้องเสียชีวิตไปเพราะเจ้าพวกคนป่าเผ่าผีดิบกินคนเหล่านั้น”

แววสลดผ่านแวบไปในดวงตาของแหม่มสาว เมื่อหวนระลึกไปถึงภาพวาระสุดท้ายของ ดร.ฮอฟมันสามีผู้เอาชีวิตมาทิ้งเสียกลางป่า แต่ก็ชั่วแวบเดียวเท่านั้น สำหรับการระลึกเศร้านั้น แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็กลืนหายไปในหัวใจอันแข็งกร้าวผิดหญิงสามัญ ไม่กล่าวอะไรอีกในเรื่องนี้ เพียงแต่ยิ้มแค่นๆ และกอดตอบดารินไว้ในอ้อมแขน

รพินทร์ ไพรวัลย์ เดินผ่านเลยออกไปจนเกือบสุด

ปากทาง ซึ่งที่นั่นเจ้าคู่ปรับแงซายของเขานั่งเอาใบมีดเดินป่าถูกับหินอยู่ตามลำพังโดยแยกโดดเดี่ยวออกมาจากคณะทั้งหมดที่รวมกลุ่มกันอยู่ มีนีลานั่งมองอยู่อย่างสนใจใกล้ๆ พรานใหญ่

เอามือข้างหนึ่งลูบลงไปบนหัวของนีลา อีกมือหนึ่งวางไว้ที่ไหล่ของแงซาย

นีลาเงยหน้าขึ้นดูเขา แล้วแยกเขี้ยวขาวแหงเหมือนจะยิ้มทักทายด้วย ส่งเสียงอืกๆ ในลำคอเบาๆ เอื้อมมืออันใหญ่โตยาวเหยียดของมันมาโอบรอบตะโพกของเขาไว้คล้ายจะกอด ส่วนแงซายยังไม่หยุดการลับมีดกับหิน แต่ปรายหางตามอง

“ผมคิดว่าผู้กองคงจะอาการดีขึ้นมาก และคงเดินทางได้พรุ่งนี้”

รพินทร์ยิ้ม มองสายตาตามชำเลืองนั้น

“แกไม่ต้องห่วงหรอก แงซาย ถึงอย่างไรเสียฉันก็ต้องเอาแกกับทุกคนไปให้ถึงเนินพระจันทร์ ก่อนคืนขึ้นห้าค่ำที่กำลังจะมาถึงนี่ให้ได้ ถึงแม้ว่าฉันจะต้องคลานไปก็ตาม”

“ผู้กองรู้ดีอยู่แล้ว ว่าปราศจากผู้กองเสียคนเดียว ความหวังของพวกเราทุกคนจะมืดมิดไปหมด แม้แต่ผมเอง”

“ฉันรู้ และนี่ใช่ไหมที่เป็นเหตุผลให้แกปลุกชีวิตฉันขึ้นมาโลดเต้นอีก ตราบใดก็ตามที่แกยังต้องการไปให้ถึงที่นั่นด้วยผลประโยชน์ส่วนตัวของแกเอง”

แงซายไม่ตอบ แต่หันไปพูดกับนีลาเบาๆ ราวกับว่ามันจะฟังภาษาคนรู้เรื่องว่า

“ผู้กองรพินทร์ มักจะพูดอย่างคนที่มองอะไรในแง่ร้ายเสมอ ทั้งๆ ที่โดยจิตใจแท้จริงแล้วเขาเป็นคนน่ารักมาก ฉันอยากจะถามเขาเหมือนกันว่า ที่เขาเคยช่วยชีวิตฉันไว้นับครั้งไม่ถ้วนนั้น เพราะอะไร แต่ฉันก็คิดว่าฉันคงจะได้คำตอบจากปากคำเขาว่าที่ช่วยฉันให้รอด ก็เพื่อที่จะได้ใช้งานฉันในฐานะ

พวกคนใช้ประจำคณะนี้ในการเดินทางต่อไป ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น!”

นีลาร้องอือในลำคอ ทำหัวก้มๆ เงยๆ เหมือนจะรับคำแต่ก็เลิกหน้าทำปากยื่นมองหน้าทั้งสองคนสลับกันไปมา มิหนำซ้ำยังงัดเอาตีนขึ้นมาเกากบาลอยู่กรากๆ

รพินทร์หัวเราะเบาๆ

“วาจาเจ้าเล่ห์ เลี้ยวลดนัก แกคงไม่เสียใจไม่ใช่หรือที่ฉันไม่ได้ขอบใจแกเลยแม้แต่คำเดียว”

“ไม่หรอกครับ มันไม่จำเป็นสำหรับเรา”

“ทำไมแยกมานั่งอยู่คนเดียว กลับเข้ารวมกลุ่มกับพวกทั้งหมดไม่ดีกว่าหรือ บางทีฉันหรือนายใหญ่อาจมีอะไรต้องหารือโดยมีแกร่วมอยู่ด้วย”

แงซายยิ้มตอบ คงลับมีดอยู่ตามเดิมเช่นนั้น

“อย่าดีกว่าครับ ผู้กอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทางคณะเจ้านายจะเกิดมีปัญหาขึ้น ขอให้ผู้กองรับหน้าเองดีกว่า อย่าให้ผมต้องร่วมอยู่ด้วยเพราะผมอาจเป็นฝ่ายแย้งได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายหญิงจะเป็นต้นเหตุบังคับผม ไม่ทางตรงก็ทางอ้อมให้ต้องมีอะไรขัดแย้งกับผู้กองอยู่เสมอ”

“ฉันรู้มานานแล้วว่านายหญิงให้ท้ายแก”

“หามิได้ เป็นเพราะความฉลาดไหวทัน และช่างซักไซ้ไล่เลียงของนายหญิงเสียมากกว่า”

“แต่ฉันต้องการจะหารือกับแกด้วย”

“เรามีเวลาถมเถครับ ผู้กอง ในการที่จะปรึกษาอะไรกันเฉพาะส่วนตัว โดยไม่จำเป็นต้องให้เจ้านายรู้ ผมไม่อยากจะให้

เจ้านายทั้งหลายเห็นว่า บางขณะผู้กองเขลา หรือบางเวลาผมโง่เพราะถึงอย่างไรระหว่างผมกับผู้กอง ก็มีโอกาสที่จะเขลาหรือโง่ได้เท่าๆ กัน ยิ่งถ้าต่างฝ่ายต่างอวดฉลาดกันขึ้นมากเท่าไหร่จุดอ่อนของเราก็จะเพิ่มขึ้นในสายตาของเจ้านายมากเท่านั้น”

รพินทร์นิ่งคิด พลางบอกกับตนเองในใจว่า

‘ไอ้นี่ ไม่ใช่ แงซาย ผู้มีพื้นฐานมาจากร้อยโทแห่งกองทหารโจรกะเหรี่ยงแน่นอน!’

แต่เขาก็ไม่ปริปากเช่นไร เพียงแต่เขกกบาลเบาๆ ด้วยอาการสัพยอก แล้วเดินกลับมานั่งลงตรงหน้าของคณะนายจ้างทุกคน ซึ่งดูเหมือนจะจับตามองการเข้าไปซุบซิบพูดกันระหว่างเขากับแงซายก่อนแล้ว

ยังไม่ทันจะหย่อนก้นถึงพื้นสนิท น้องสาวคนสวยของนายจ้างที่ช่างจับไหวจับพริบก็ยิงคำถาม

“พูดอะไรกับแงซาย?”

“เกรงว่าคุณหญิงจะไม่สบายใจ ที่ตั้งแต่ฟื้นขึ้นมาผมยังไม่ได้ขอบใจแงซายเลยสักคำเดียว ผมก็เลยเข้าไปขอบใจมันเสีย”

“ดีมาก แต่โกหก! คงจะมีอะไรพูดกันมากกว่านั้น เว้นแต่ไม่ต้องการให้เรารู้”

ดารินพูดหน้าตาเฉย

พรานใหญ่ก็ไม่สนใจอะไรด้วยกับถ้อยคำของหล่อน

รับบุหรี่ใบตองแห้งที่บุญคำมวนส่งมาให้จุดสูบแล้วบอกขึ้นรวมๆ ว่า

“ระยะทางจากนี่ถึงเนินพระจันทร์ ผมเชื่อว่าคงไม่มีอุปสรรคในการเดินทางอะไรมากนัก เพราะไต่ที่ราบสูงขึ้นไปเป็นเส้นทางดับ ไม่มีเขาสูงจะต้องปีนหรือป่าใหญ่ทึบที่จะต้องบุก คงไปได้ถึงทันเวลา ในการเดินที่ไม่จำเป็นต้องเร่งร้อนนัก เพียงแต่อย่าหยุดพักที่ไหนเป็นวันๆ อีกก็แล้วกัน นอกจากพักนอน”

“นับว่าโชคดีมาก ที่เราเสียเวลาอยู่ที่นี่เพียงแค่วันเดียวเท่านั้นเมื่อบ่ายนี้ ขณะที่คุณนอนหลับ พวกเราขึ้นไปเยี่ยมฤาษีโกฑัญญะกันบนหน้าผาโน่น”

ท่านหัวหน้าคณะบอก

“อ้อ! สนทนาอะไรกับท่านบ้างครับ?”

“ท่านนั่งสนิทนิ่งอยู่ที่เดิม อาการเดิม เหมือนก้อนหินที่เคลื่อนที่ไม่ได้อย่างเคยเห็นครั้งแรกนั่นแหละ รพินทร์”

เชษฐาเล่า

“มีผม น้อย แงซาย และพวกพรานของคุณ 2-3 คนเท่านั้นที่ขึ้นไปด้วยกัน ไชยยันต์กับเมย์ไม่ได้ขึ้นไปด้วย พวกเราไปกราบนมัสการและขอขอบคุณท่าน ที่ท่านให้ความเมตตาอุปการะแก่เรา แต่ท่านก็ไม่ตอบอะไร นอกจากนิ่งเฉยเสียเป็นส่วนใหญ่”

“คุณชายพยายามสอบถามอะไรท่านอีกหรือเปล่าครับ?”

“ผมรู้ดีอยู่แล้วว่าท่านจะไม่ตอบก็เลยไม่ได้ถามอะไร แต่น้อยอ้อนวอนตื๊อถามท่านอยู่หลายอย่าง ท่านให้คำตอบอยู่อย่างเดียวเท่านั้นคือ คุณจะไม่เป็นไร และพรุ่งนี้จะเดินทางต่อไปได้ แต่เราก็ดีใจมากที่สุดแล้ว ถึงจะรู้เพียงเท่านี้ แล้วท่านก็ปฏิเสธว่า ที่เราเข้าใจว่าท่านให้การช่วยเหลือใดๆ นั้น ความ

จริงท่านไม่ได้ช่วยเลย หากแต่มันเป็นไปเองตามวิถีทางที่พรหม-ลิขิตกำหนดไว้แล้ว ไม่ว่าคุณกับแงซายจะรอดตายหรือไม่ว่าในกรณีที่เรามาช่วยวายาปราบไอ้ตัวสามเขาได้สำเร็จ”

“ก็ดีแล้วครับ เราอย่าพยายามทำอะไรให้ท่านผิดศีลประพฤติเลย เท่าที่ท่านเมตตาช่วยเหลือที่แล้วมา ก็นับว่ายิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว ผมนึกแล้วว่าการที่เรามีโอกาสได้พบเห็นท่านเช่นนี้ มันย่อมหมายถึงสิ่งอันเป็นสวัสดิมงคลสำหรับพวกเราทุกคนและมีสังหรณ์ที่ดีอยู่ตลอดเวลา จะอย่างไรเสีย เราก็จะต้องผ่านพ้นวิบัติทั้งหลายไปได้”

แล้วเขาก็หันไปมองดูมาเรียกับไชยยันต์ ซึ่งนั่งเฉยอยู่วางสีหน้าเป็นปกติ ถามว่า

“เมย์กับคุณไชยยันต์ไม่ได้ใต่หน้าผาขึ้นไปด้วยหรือครับ?”

มาเรียยิ้มมุมปากพร้อมกับยักไหล่นิ่งเสีย ไม่ตอบคำใดหล่อนดูเหมือนจะรู้ทันในความหมายแสร้งถามของเขาดีอยู่แล้วเพราะเห็นตาเฒ่าบญคำเข้าไปป้วนเปี้ยนใกล้ชิดกับเจ้านายในขณะที่เขาเพิ่งตื่น

ถึงอย่างไรเสียเฒ่าสัปโดกนั่นก็คงปากบอนบอกอะไรนายของตนไปหมดแล้ว เกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นระหว่างหล่อนและไชยยันต์กลางธารน้ำ ซึ่งมีเจ้าทโมนใหญ่นีลาแสดงเป็นตัวผู้ร้ายร่วมอยู่ด้วย นอกเหนือไปจากนักแอบดูน่าตบคนนั้น

แต่ไชยยันต์ไม่ไหวทันมาก่อน ก็เลยโกหกอย่างหน้าตาย

“น้อยฝากคุณไว้ให้เมย์คอยดูแล ส่วนผมทีแรกก็ว่าจะขึ้นไปด้วยเหมือนกัน แต่ท้องเสียขึ้นมาอย่างกะทันหัน ก็เลยต้องวิ่งเข้าป่า ไม่ได้วิ่งขึ้นไปด้วย”

จอมพรานพยักหน้าเนิบๆ ซ่อนยิ้มไว้ สังเกตไปทางที่ฟ้าหญิงราชสกุลทั้งสอง เห็นอาการพาซื่อไม่ได้รู้เรื่องราวอะไรด้วยเลยทั้งสิ้น ว่าในขณะที่ตนสองคนพี่น้องขึ้นไปเยี่ยมนักพรตผู้ทรงศีลบนหน้าผา เบื้องล่างมีเรื่องตื่นเต้นอะไรขึ้นจนถึงขั้นที่ไพเย็นต์จะคว้าปืนไล่ยิงเจ้านีลาตัวดี ร้อนถึงบุญคำต้องเข้ายื้อยุดห้ามปรามไว้ แล้วรับอาสาปีนยอดไม้ขึ้นไปเอาเสื้อกางเกงให้ชุดพรานของเขาอื่นๆ นอกนั้น ก็ไม่มีใครรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นนี้เลย เพราะถึงอย่างไร บุญคำก็คงไม่เล่าให้ฟัง นอกจากจะแอบมาเกาะซิบบอกเขาคนเดียวเท่านั้น เพราะไม่เคยปกปิดเจ้านาย

พอเบนสายตาไปจับอยู่ที่มาเรียอีกครั้ง ก็เห็นหล่อนผลบทำจมูกย่นให้นิดหนึ่งโดยไม่มีใครเห็น

“พรุ่งนี้ เราจะเริ่มออกเดินทางจากที่นี่ราว 3 โมงเช้า และก่อนหน้านั้นจะขึ้นไปกราบลาโกฑัญญะมุนี พร้อมกับขอพรเพื่อความเป็นสวัสดิมงคล คุณเห็นเป็นยังไง?”

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยมาอีก เหมือนจะฟังความเห็นจากเขา

“ก็ดีครับ ว่าแต่ อาการของวายาเป็นอย่างไรบ้าง?”

ประโยคหลังเขาหันไปถามหมอดาริน พลางมองไปทางวายา ซึ่งยังนั่งเอ้เตอยู่บนแท่นหินไม่ห่างออกไปนัก ท่ามกลางบริวารลิงที่แห่แหนเฝ้าล้อมอยู่ ดูเหมือนวายาจะพูดจาสนทนาอะไรอยู่กับเหล่าทหารวานรผู้ใกล้ชิดของเขาเช่นกัน

“ก็คงไม่ต้องห่วงแล้ว บาดแผลที่เย็บไว้ติดกันได้อย่างรวดเร็วดีมาก ไม่มีอาการอักเสบหรือเกิดอาการอื่นๆ แทรกซ้อนเลย สงสัยว่า ‘พระอาจารย์’ ของเขาจะนั่งทางในช่วยเหลือ

ลูกศิษย์อยู่ด้วย ไม่งั้นก็คงไม่ค่อยยังชั่วเร็วขึ้นถึงเพียงนี้หรอก ฉันไม่ได้รักษาอะไรเขามากไปกว่าช่วยเย็บแผลให้เข้าชิดกัน เพื่อป้องกันไม่ให้ไส้ไหลออกมาเท่านั้น อื่นๆนั้นธรรมชาติในตัวช่วยเขาเอง รวมทั้งน่าจะเป็นอำนาจทางปาฏิหาริย์ของฤาษีโกฑัญญะด้วย”

“เราบอกวายาแล้วหรือยังครับ ว่าพรุ่งนี้ เราจะจากเขาไปแล้ว”

ทุกคนดูเหมือนจะเพิ่งนึกขึ้นมาได้ เชษฐาจึงชวนผู้ที่ร่วมวงสนทนาปรึกษาหารือทั้งหมด เว้นจากพวกพรานพื้นเมืองเข้าไปยังแท่นของวายา เมื่อเห็นคณะของอาคันตุกะมนุษย์พากันเคลื่อนตรงเข้ามาใกล้ พวกบริวารลิงดำทั้งหลายก็หลีกทางออกไป เชษฐา ไชยยันต์ ดาริน มาเรียและรพินทร์ พากันทรุดกายลงนั่งบนแท่นหินอันกว้างใหญ่ของจอมวานร ซึ่งขยับกายขึ้นต้อนรับอย่างยินดีกระปรี้กระเปร่า

“วายาดีใจ ที่แงซายและท่านปลอดภัย”

พระเจ้ากรุงขีดขินหรือมนุษย์ในยุคต้นประวัติศาสตร์เพียงคนเดียวในท่ามกลางไพร่ฟ้าประชากรที่เป็นชาติวานรเอ่ยปฏิ-สันถารขึ้นกับรพินทร์เป็นประโยคแรก ด้วยเสียงอันดังก้องกังวาน

“ขอบใจมาก วายา และทางพวกเราทุกคนก็ยินดีที่ได้มาพบเจ้าตลอดจนมีโอกาสได้เกื้อกูลช่วยเหลือกันไว้ในครั้งนี้ เราได้ทำตามที่ให้สัญญากับเจ้าไว้เรียบร้อยแล้ว คือช่วยปราบตัวสามเขาศัตรูร้ายของพวกเจ้าสุดสิ้นลง พรุ่งนี้พวกเราทั้งหมดจะขอลาจากเจ้าไปแล้ว”

จอมวานรแลจ้องมาที่เขา แล้วละสายตาเปลี่ยนไปยังแทนที่นั่งแวดล้อมอยู่ด้วยความอาลัย ครั้งสุดท้ายมาจับนิ่งอยู่ที่วายา

"วายาเข้าใจดี และไม่อาจเหนี่ยวรั้งพวกท่านไว้ได้ บุญคุณที่ท่านทำไว้แก่วายาและชาวภูเขานิลกาญจน์ จะจารึกอยู่ในหัวใจทรงจำตลอดไป โดยเฉพาะนายหญิง ผู้เป็นหมอรักษาวายาให้รอดในครั้งนี้"

ดารินยิ้มรื่นอยู่ในสีหน้า เอื้อมมือมาจับแขนประมุขแห่งเผ่าแกว่งลิงไว้บีบเบาๆ

"พวกเราทั้งหมด ทำการช่วยเหลือใดๆ เจ้าและพวกเจ้าไปแล้ว ไม่ได้คิดหวังให้เป็นบุญคุณอย่างใดทั้งสิ้น นอกจากทำตามหน้าที่ซึ่งเราได้เกิดมาร่วมโลกและปรารถนาซึ่งไมตรีจิตเท่านั้น ทางฝ่ายเจ้าก็ได้ให้การต้อนรับแก่เราเป็นที่ประทับใจยากที่จะลืมเลือนได้เช่นกัน ขอให้เจ้าหมั่นระวังรักษาตัวให้หายเป็นปกติโดยเร็วเถิด อาการของเจ้าปลอดภัยแน่นอนแล้ว"

"เหล่าท่าน จะจากภูเขานิลกาญจน์ไปยามตะวันรุ่งรึ?"

เชษฐาก้มศีรษะลง

"ถูกแล้ว วายา เราทั้งหมดจะออกเดินทางจากที่นี่เวลาพระอาทิตย์ขึ้น พรุ่งนี้เราจะกล่าวคำลาแก่กันอีกครั้ง เมื่อถึงเวลานั้น"

วายานิ่งไปครู่หนึ่ง

"มีอะไรที่วายาจะรับใช้ท่านได้บ้าง จงบอกเถิด"

ทั้งห้าคนมองดูหน้ากันเหมือนจะหารือ แล้วรพินทร์ก็แย้งว่า

“เราไม่ต้องการรบกวนอะไรเจ้ามากนักหรอก ขอแต่เพียงเสบียงที่จะนำติดตัวไปประทังชีพระหว่างทางพอที่เราจะขนไปได้เท่านั้น”

จอมวานรยิ้ม ทำให้ใบหน้านั้นดูใกล้เคียงกับคนธรรมดามากขึ้น

“วายาสั่งให้นีลา จัดเตรียมพร้อมไว้ให้แก่ท่านอย่างดีที่สุด ไม่ว่าท่านจะมีกำลังขนไปได้สักเท่าใด ขออย่าห่วงเลยเรื่องนั้น เท่าที่รู้ เหล่าท่านจะบ่ายหน้าไปยังเนินพระจันทร์ วายาเป็นห่วงว่าท่านจะไปได้ถูกทางหรือไม่เท่านั้น หากท่านไม่แน่ใจอย่างไร วายาจะให้นีลานำทางไปส่งให้จนถึงที่”

“ไม่ต้องนะ รพินทร์ ถ้าขืนให้ไอ้นีลาร่วมทางไปด้วย แม้จะในฐานะมัคคุเทศก์ก็ตาม ผมว่า ผมกับมันมีหวังไปฆ่ากันตายก่อนถึงเนินพระจันทร์”

ไชยยันต์ขัดโพล่งมาโดยเร็ว

จอมพรานกลั้นหัวเราะจนหน้าแดง ส่วนดารินงง หันไปขมวดคิ้วถามเพื่อนชายเสียงสูง

“อะไรกันไชยยันต์ บ้าจริง! ฉันมองไม่เห็นเหตุผลเลยในข้อที่ว่าทำไมเธอถึงจงเกลียดจงชังเจ้านีลานัก”

ไชยยันต์ก็บอกเสียงหนักๆ ในลำคอ พร้อมกับขยี้ปลายจมูกอย่างหงุดหงิดว่า

“เหตุผลน่ะมันมี แต่ไม่อยากบอก!”

มาเรีย ฮอฟมันลอบหยิกที่ต้นขาไชยยันต์โดยแรง แต่วางหน้าเฉยเสียทำเป็นไม่สนใจกับถ้อยคำใดๆ ของไชยยันต์ทั้งสิ้น

เชษฐาก็ไม่ใส่ใจกับถ้อยคำของสหาย ซึ่งเขารู้นิสัยดีว่าชอบพูดจาไร้สาระเป็นเล่นอยู่ตลอดเวลา พูดขึ้นกับเจ้าเมืองลิงดำว่า

"เราขอขอบใจเจ้าอย่างยิ่ง ในความปรารถนาดีครั้งนี้ แต่ไม่จำเป็นจะต้องให้นีลาเดือดร้อนเป็นภาระถึงเพียงนั้นหรอก แม้แต่จากภูเขานิลกาญจน์จนถึงเนินพระจันทร์เรามั่นใจว่าเดินไปได้ถูกโดยไม่หลง อีกอย่างหนึ่งนีลาก็เป็นทหารเอกคู่ใจที่ไม่ห่างชิดกับเจ้าที่สุดในขณะนี้ เจ้าเองก็กำลังเจ็บป่วยอยู่ สมควรที่เจ้าจะอยู่ดูแลใกล้ชิด เราขอเสบียงจากเจ้าตามที่พรานใหญ่แต่ไว้เท่านั้น และถ้าเจ้าคิดจะช่วยเหลือเราก็ช่วยแนะแนวทางแต่ความกระจ่างให้เท่านั้น เราต้องการแต่ข่าว"

"นายใหญ่ต้องการข่าวอะไรจากวายา"

"สิ่งที่เจ้ารู้ แต่ยังไม่ได้บอกเรา"

"วายาก็บอกกับท่านไปหมดสิ้นแล้ว เท่าที่รู้เกี่ยวกับชายแต่คนที่เคยเดินทางผ่านมา"

เชษฐามองไปทางรพินทร์

"คุณคิดว่าจะถามอะไรวายาบ้าง มันอาจเป็นครั้งสุด-ท้ายแล้วที่เรามีเวลาสนทนากับเขาก่อนที่จะบอกอำลาพรุ่งนี้และที่ควรจะได้ความจริงจากเขามากที่สุดก็คือคุณ"

"วายา..."

จอมพรานเริ่มขึ้นอย่างระมัดระวัง ขณะที่แลนิ่งไปยังแผ่นหน้าอันกระด้างครึ่งลิงครึ่งคนนั้น

"เราจะขอทราบอะไรจากเจ้าเพียงสองสามข้อเท่านั้น ถ้าเจ้ารู้และสามารถให้ความจริงแก่เราได้ ก็จะเป็นประโยชน์

สำหรับเรามากยิ่งกว่าการช่วยเหลือใดๆ ที่เจ้าตั้งใจจะให้แก่เราทั้งสิ้น”

“ถามมาเถิด พรานใหญ่ ท่านต้องการร้อะไร วายาจะบอกท่านเท่าที่รู้ และเท่าที่ฤาษีโกฑัญญะจะเปิดลิ้นให้วายาพูดได้”

“ระหว่างทางจากภูเขานิลกาญจน์จนถึงพระจันทร์ พอจะหาอาหารได้บ้างหรือไม่ สภาพของเส้นทางจะอุดมสมบูรณ์หรือแห้งแล้งกันดารประการใดบ้าง?”

“ท่านไม่ต้องกังวลในเรื่องนั้นเลย พรานใหญ่ ตลอดเส้นทางท่านจะพบสัตว์และพืชที่เป็นอาหารได้อย่างอุดมสมบูรณ์ แต่เหนือเนินพระจันทร์ขึ้นไปสู่เทือกขุนเขาพระศิวะอันหาที่สิ้นสุดมิได้นั้น วายาไม่อาจรับรองได้ เพราะเป็นเขตแดนที่วายาเองก็ไม่เคยล่วงถึง”

รพินทร์เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง พยักหน้าอย่างพอใจ ขอให้รู้เพียงเท่านี้เขาก็อุ่นใจได้แล้ว

“เจ้าเคยบอกกับเราไว้ว่า เจ้าเคยท่องเที่ยวไปจนถึงเนินพระจันทร์”

“ใช่แล้ว พรานใหญ่ วายาเคยไปถึงที่นั่น”

“เจ้าเคยแรมคืน นอนอยู่บริเวณนั้นบ้างไหม ในคืนที่พระจันทร์เป็นรูปเสี้ยวอย่างนี้”

พร้อมกับพูด จอมพรานเอามือเขียนลงกับแท่นหินเป็นพระจันทร์ข้างขึ้นรูปคิ้วนางให้วายาดู จอมวานรทำท่าคิดแล้วสั่นหัว

“วายาเคยไปนอนอยู่แถบนั้น แต่เป็นคืนเดือนมืดสนิท ไม่มีเงาพระจันทร์โผล่ให้เห็นเลย”

“คงไม่มีประโยชน์หรอก รพินทร์ ที่จะตะล่อมเข้าส่จุดเก่า”

ดารินกระซิบบอกมาเบาๆ พร้อมกับถอนใจ

“พระจันทร์รูปเคียวหรือรูปปิ่นพระศิวะ มันปรากฏอยู่ที่นั่นในทุกๆ วันขึ้นห้าค่ำนั่นแหละ แต่อย่าลืมว่ามันจะต้องเป็นขึ้นห้าค่ำของเดือน 12 ตามที่ลายแทงระบุไว้ สมมติว่าวายาจะเคยไปนอนพักที่นั่นในคืนขึ้นห้าค่ำจริง เราจะรู้ได้อย่างไรว่ามันจะเป็นคืนห้าค่ำของเดือน12ที่เราต้องการทราบสัณฐานลักษณะ เพราะปีเดียวมีอยู่คืนเดียวเท่านั้น”

มันเป็นความจริงตามที่หมอดารินพูด เลื่อนลอยเกินไปในการที่จะสอบถามอะไรได้จากวายาในเรื่องนี้

“เจ้าอยู่ในถิ่นนี้มานาน วายา”

เขาพยายามถามต่อไปในอีกประเด็นหนึ่ง และเป็นคำถามสุดท้าย

“เจ้าเคยรู้มาบ้างไหมว่า มีเมืองอยู่เมืองหนึ่งซ่อนอยู่ในหุบเขาพระศิวะ เป็นเมืองของมนุษยชาติ”

“วายาไม่เคยรู้เรื่องเมืองมนุษย์ ในหุบเขาพระศิวะที่ท่านว่านี้เลย วายาก็ได้บอกกับท่านแล้วว่า พ้นจากเนินพระจันทร์ขึ้นไป วายาไม่เคยไปได้ถึง”

“ถ้างั้นผมก็หมดคำถามแล้วครับ ทุกสิ่งทุกอย่างในความสงสัยอยากรู้ของเรา เป็นสิ่งที่เราจะต้องเดินทางไปค้นคว้าเอาเอง ซึ่งมันก็อยู่ไม่ไกลข้างหน้านี้นัก”

รพินทร์ ไพรวัลย์บอกแก่นายจ้างของเขา

“ถ้างั้นก็นอนได้แล้ว และขอหลับให้สนิทตั้งแต่หัวค่ำสักคืนเถอะ” เชษฐาว่า

ต่างผละจากแท่นของวายา ถอยกลับมายังที่นอน

ภายหลังจากพูดอะไรกันอีกคำสองคำ ก็เข้าประจำที่นอน เชษฐา ไชยยันต์และดารินอ่อนใจมาหลายเพลาแล้วอยากจะพักนอนโดยเร็วที่สุดสำหรับคืนนี้

ส่วนมาเรียเรียกเจ้าสมุนคู่ใจมาช่วยบีบนวดตามขาและน่อง พักใหญ่ท่ามกลางความเงียบสงัด เมื่อสังเกตเห็นว่าพรานใหญ่และคนอื่นๆ นอนหลับกันหมดแล้ว นอกจากแงซายคนเดียวที่นั่งก่อไฟอีกกองหนึ่งอยู่ปากเพิงถ้ำตามลำพัง หล่อนก็อนุญาตให้เจ้าส่างปานอนได้ ตนเองลุกขึ้นเดินจรดฝีเท้าเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

แงซายกำลังเข้าภวังค์ มองดูเปลวไฟแลบเลียอยู่ในกองเหลือบตาขึ้นมองก็เห็นเงาตระหง่าน งดงามไปด้วยเสน่ห์ของอิตถีเพศ ราวกับจะมีวิญญาณของเจ้าแม่ประโลมโลกย์เข้ามาสิงสถิตอยู่ ยืนกอดอกเอียงคอมองอยู่ด้วยสายตาเป็นประกายคมลึกยากที่จะอ่านความหมาย

ต่างฝ่ายต่างประสานสายตากันเงียบๆ

“ไง คุณ ‘อักษรศาสตร์บัณฑิต’ จากบอมเบย์ ยูนิเวอร์ซิตี้ คุณจะไม่ยอมมีมรรยาทกับสุภาพสตรีที่มายืนอยู่ตรงหน้าถึงอย่างนี้ทีเดียวหรือ?”

หล่อนเอ่ยเบา ๆ เป็นภาษาอังกฤษใสเหมือนผ่านออกจากลำโพงไฮไฟ

แงซายเหลือบไปทางเบื้องหลังอย่างอึดอัดใจ แล้วบอกกับเสียงเป็นภาษาพม่าว่า

"เชิญนั่งครับ คุณนายฮอฟมัน!"

มาเรียยิ้มเลี่ยน ๆทรุดกายลงนั่งบนก้อนหินตรงข้ามใกล้ ๆ กับก้นซิการ์ออกมาคาบเน้นในฟันแถวหน้า

เจ้าหนุ่มพเนจรผู้ลึกลับหยิบกิ่งฟืนติดไฟส่งไปลนต่อให้หล่อนเป่าควันกระจายไปกับสายลมเยือกที่พลิ้วผ่านปากถ้ำเข้าแล้วค่อนจะพูดว่า

"ฉันพูดกับคุณในภาษาอังกฤษ แต่ทำไมคุณถึงตอบฉันเป็นภาษาพม่า"

"ไม่เป็นปัญหาหรอกครับข้อนั้น สำคัญให้เราพูดกันรู้เรื่องเท่านั้น"

คำตอบยังเป็นภาษาพม่าอยู่ตามเดิม

"จำได้ไหม ครั้งหนึ่ง คุณเคยขอร้องฉันไว้ ว่าอย่าให้ฉันแพร่งพรายบอก 'ภูมิหลัง' ของคุณให้พวกเราคนใดทราบ"

"แน่นอน จำได้ ผมขอร้องคุณไว้เช่นนั้น"

"จนกระทั่งบัดนี้ ฉันก็ไม่เคยปากบอนบอกใครเลย ทั้ง ๆ ที่คันปากคันใจอยู่หลายครั้ง"

"นี่เป็นสิ่งที่ผมนิยมและนับถือคุณมาก"

แงซายเบนสายตาขึ้นสบอีกครั้ง และจ้องประสานสนิทพร้อมกับยิ้มให้ **รอยยิ้มชนิดนั้น ทำให้หัวใจอันหนักเหมือน**

ผู้ชายของแม่ตาสีดอกผักตบสั่นไหวอย่างประหลาด แสงไฟในกองที่ส่องวับแวบแลบเลียอยู่ กระทบผิวหน้าทองแดงนั้น ดราวกับเทพบตรกรีก หล่อนบอกกับตนเองอยู่ในใจ

"คุณเป็นคนมีสัจจะวาจาน่ารัก ผมไม่เชื่อมาก่อนเหมือนกันว่าคุณจะเก็บความลับนี้ไว้ได้ตลอดมา มันเพียงแต่ผมขอร้องและคุณก็รับคำเท่านั้น"

"แต่สักวันหนึ่ง ฉันจะต้องบอกแก่คนเหล่านั้นตามจริง"

"ครับ ก็ขอให้เป็นวันเดียวกับที่ผมเต็มใจจะให้คุณเปิดเผยออกไปด้วย ผมไม่คิดว่า ผมจะมีความสามารถปิดบังเขาทั้งหลายได้ตลอดไปหรอก"

"ตั้งแต่วันนั้นมาจนกระทั่งถึงวันนี้ ดูเหมือนเราไม่มีโอกาสจะได้พูดกันตัวต่อตัวตามลำพังอย่างนี้เลย"

"ก็ไม่มีความจำเป็นนักไม่ใช่หรือ?"

"คุณเลียนแบบวิธีการพูด หรือลักษณะกิริยาได้ใกล้เคียงกับไพรวัลย์มากนะ โดยเฉพาะในเวลาอยู่ต่อหน้าผู้หญิงสองต่อสอง"

แงซายคงยิ้มละไมอยู่เช่นนั้น ยิ้มชนิดนี้ผิดไปเป็นตรงข้ามกับอาการยิ้มแบบแยกเขี้ยวเห็นฟันขาวอย่างที่ทุกคนเคยเห็นและดูเหมือนจะมีมาเรีย ฮอฟมันเท่านั้นที่ได้มีโอกาสเห็นอยู่คนเดียว

"หามิได้ ผมคิดว่าผมสุภาพและเอาใจสุภาพสตรียิ่งกว่าผู้กองรพินทร์มากนัก เพราะผมไม่เคยคิดว่าผู้หญิงจะเป็นศัตรูที่ทำให้ผมต้องเจ็บปวด อย่างที่ผู้กองเคยประสบมาแล้ว"

“ถามจริงๆ เถอะ คุณพิจารณาฉันเป็นอย่างไร ‘ร่าน’ แกไหม? และคุณก็เป็นผู้ชายประเภทถนอม ‘ดอกพิกุล’ เกรงใจเหมือนอย่างไพรวัลย์หรือเปล่า?”

“ผมคิดว่าคุณเป็นผู้หญิงที่มีเสน่หานุภาพแรงมาก จนแม้แต่คนที่ถนอม ‘ดอกพิกุล’ อย่างผู้กองรพินทร์ บางขณะก็ยังต้องยอมให้ ‘ดอกพิกุล’ นั้นร่วงเหมือนกัน ไม่มีผู้ชายคนไหนแกล้งที่คุณต้องการแล้วคุณจะไม่ได้”

มาเรียเอามืออังไฟ แล้วนำมาแนบไว้ที่ใบหน้า

“ก็คุณยังไงล่ะ!”

“ก็ไม่แน่นัก ‘ถ้า’ ผมไม่ติดขัดอะไร ขอความกรุณาเถิดหน้าเมย์...”

ประโยคหลัง แงซายเอ่ยนามนั้นอย่างสนิทสนม

“โปรดละเว้นผมด้วย ผมต้องการเป็นแงซายในสายตาของนายจ้างจนถึงวาระสุดท้าย ผมไม่กลัว ‘ดอกพิกุล’ จะร่วงเหมือนอย่างผู้กองรพินทร์ ถ้ามันร่วงหล่นลงไปเกลือกกลั้วกับความแน่นแสน่หาของคุณ แต่ผมเสียดายความเชื่อมั่นศรัทธาของเจ้านายทุกคนที่มีไว้ให้แก่ผม เสียดายเท่าๆ กับชีวิต ถึงคนอื่นจะไม่รู้ ผู้กองก็จะต้องรู้อยู่วันยังค่ำ ในขอบเขต 12 ชีวิตของพวกเรานี่ ไม่มีสิ่งใดที่จะพ้นไปจากการรู้เห็นจับสังเกตของเขาไปได้หลอก คนคนนั้นมีหูเหมือนผี มีจมูกเหมือนมดในป่า แต่ถ้าอยู่ในเมืองคอนกรีต สมรรถภาพในด้านนี้ของเขาอาจลดน้อยลง”

“ป่านนี้นอนหลับครอกไปแล้ว”

มาเรียแผ่วเสียง ปรายหางตาไปทางกลุ่มพรรคพวกที่นั่งนอนเรียงรายกันอยู่ในส่วนที่ลึกเข้าไปของเวิ้งถ้ำใหญ่

ชมรมเทียน
WBSWS:OIJ
ปกโลกลับชมป่า

แงซายสั่นศีรษะช้า ๆ

“พนันกันก็ได้ว่า ขณะนี้เขากำลังจับสายตาอยู่ที่คุณและผม”

“คุณกลัวเขานักหรือ?”

“มันไม่เกี่ยวกับว่าผมกลัวเขาหรือไม่หรอก แต่มันไม่เป็นความดีงามสำหรับผมเองเลย สมมติว่าขณะนี้ผมเกิดหน้ามืดทำอะไรคุณขึ้นมา ก็รับรองได้ว่าผู้กองรพินทร์จะไม่ลุกขึ้นมาขัดขวางเลย นอกจากนอนดูอยู่เฉย ๆ ถ้าคุณไม่ร้องขึ้น”

“แน่ละซิ เขาเกลียดฉันยังกะอะไรดี!”

มาเรียกระแทกเสียง ถ่มเศษซิการ์ที่ติดอยู่ริมฝีปากออกเหมือนจะถ่มอารมณ์ของตนเอง

“ผมไม่เคยเห็นผู้กองเกลียดอะไรสักอย่าง นอกจากบางขณะเขาอาจจะเกลียดตัวเองที่เขาทำเป็นเกลียดคนโน้นชังคนนี้ความจริงเปล่าเลย เขาเกลียดตัวเองตะหาก เกลียดที่ตนเองเกิดมาเป็นคนอาภัพอับโชค”

“คุณพูดยังกับจะเป็นตัวเขาเอง”

“ผมรู้จักเขามานาน ซึ่งตัวเขาเองก็คงไม่ทราบว่าผมรู้จักเขาเพียงไหน ว่าแต่นี่แน่ะขอให้ผมถามอะไรคุณตรง ๆ บ้าง?”

“ก็ลองถามมา”

“คุณรักผู้กองหรือ?”

“ฉันไม่เคยรักใคร เพียงแต่ชอบเท่านั้น และความชอบของฉันก็แบ่งออกไปได้หลายประเภทหลายชนิด”

“เป็นต้นว่า ชอบนายทหารไชยยันต์ก็เพราะไปหลงป่าใกล้ชิดกันตามลำพังอยู่สองต่อสองยามอารมณ์เปลี่ยว ชอบ

ผู้กองรพินทร์ ก็เพราะเห็นว่าไม่เคยสนใจกับผู้หญิง และรู้ว่าแต่หญิงชอบผู้กองอยู่ก่อนแล้วก็เลยคิดจะลองดี”

“ฮือม์ คณนี่เป็นนักจิตวิทยาชั้นเลิศทีเดียวนะ นักเสียดสีเหน็บแนม ปากจัดก็เท่านั้น ทีนี้ลองบอกมาบ้างซิว่า ที่ฉันชอบใครสักคนหนึ่งที่ซ่อนคราบอยู่ในตัวของเจ้ากะเหรี่ยงพเนจรนามแฝงชาย เพราะอะไร?”

“ก็คงอยากจะลองนั่นแหละ”

“ไม่ใช่หรอก คุณเป็นคนรูปหล่อมากนะ รู้ตัวบ้างไหม ฉันไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนรปร่างหน้าตาดีอย่างคุณมาก่อนเลย แม้ว่าคุณจะอยู่ในคราบของคนป่า”

“โฮ้ะโห!...” แงซายอุทานเบาๆ เบิกตาขึ้นนิดหนึ่ง “นี่ผมมติว่าถ้าผมยอมตามคุณไปทุกหนทุกแห่ง คุณจะเลี้ยงผมไปนานสักเท่าไหร่นะเมย์?”

“ก็...” มาเรียหัวเราะ นัยน์ตาพราว “คงจะนานทีเดียว”

“จนกว่า จะพบใครที่ถูกใจมากกว่าผม?”

“ถ้าฉันไม่โกหกหรือหลอกลวงคุณ มันก็ควรจะเป็นเช่นนั้นไม่ใช่หรือ? ว่าแต่คุณจะยอมให้ฉัน ‘เลี้ยง’ ไหมล่ะ”

“แล้ว...นายทหารไชยยันต์?”

“นั่นไม่สำคัญหรอก พอถึงเมืองคอนกรีตเมื่อไหร่ เขาอาจลืมเสียด้วยซ้ำว่าเคยมีอะไรกับฉัน”

“ก็ไม่แน่นัก เขาอาจรักคุณจริงๆ ก็ได้ และวิธีที่ถูกต้องที่สุดก็คือผู้หญิงควรจะอยู่กับคนที่เขารัก”

“แล้วก็คอยตามหึงหวง ทุบตีทารุณกรรมฉันเหมือนอย่างที่ฉันเคยถูกเขาทำมาแล้วนั่นนะรึ?”

แบบเรียน
WEBSWS:OUT
Unlearn!

แงซายซุนฟืนเข้ากองไฟ

“คุณรู้ไหม เมย์ ในมรกตนคร ผู้หญิงมีหน้าที่จะต้องเป็นสมบัติของชายเพียงคนเดียวเท่านั้น ในระหว่างครองชีวิตอยู่ด้วยกัน ห้ามเผื่อแผ่แบ่งร่างกายของตนเจือจานไปให้ชายอื่น ถ้าหญิงใดประพฤติผิดไปจากนี้ มีกฎให้ชายผู้เป็นสามีผ่าอกควักหัวใจออกมาสับได้”

“แล้วผู้ชายเมืองมรกตนคร โง่งั่งเหมือนคุณทุกคนไหม?”

และโดยไม่ปรารถนาที่จะฟังคำตอบ แม่สาวเลือดผสมระหว่างเยอรมันและฝรั่งเศสก็ลุกขึ้นช้า ๆ เดินทอด-น่องผ่านกองไฟออกไปทางลานโล่งของปากถ้ำ ท่ามกลางลมหนาว เสียงท่อนขาอวบ และปลีเนื้อที่ตะโพกเสียดสีลั่นเอียด ขณะที่หล่อนยุรยาตรออกไปราวกับนางเสือดาว...

แขนซ้ายของตนร่างนั้นไปอย่างสงบ จนกระทั่งกลืนหายไปในเงาหมอกนอกปากถ้ำ โดยมิได้ขยับเขยื้อนไปจากที่เดิม

นาเรียหายไปอึดใจเต็ม ๆ เจ้าองครักษ์พิเศษของดารินก็ยังคงสนิทนิ่งเป็นท่อนไม้รู้ร้อนอยู่เช่นนั้น บัดนั้นเอง เขาของใครคนหนึ่งในกลุ่มที่นอนเรียบรายกันอยู่ก็ค่อย ๆ ดันกายขึ้นนั่งอย่างอดรนทนอยู่ไม่ได้

ร่างนั้นลุกเงียบ ๆ เดินตรงเข้ามาที่เจ้าคนยอดไขสือ ผู้ซึ่งแม้จะเห็นใครมายืนค้ำหัวมองอยู่ ก็ยังแกล้งทำเป็นเกลี่ยไฟเฉยพะเกราะทั่งถูกปลายเท้าของอีกฝ่ายหนึ่งเขี่ยที่หัวเข่า จึงเงยหน้าขึ้นแล้วคิ้วเหมือนจะถาม

"นายแหม่มออกไปไหน?"

"ไม่ได้บอกผมครับ"

“แล้วทำไมไม่ตามออกไปดู เสือกทำเฉยอยู่ทำไม?”

“ถ้าผมตามออกไป ผู้กองก็นอนสบายไปเท่านั้น...นี่เห็นจะไม่ใช่หน้าที่ของผมไม่ใช่หรือครับ ผมคิดว่า...ถ้าผู้กองไม่อยาก รับภาระ ก็ปลุกนายทหารดีกว่าสำหรับสถานการณ์เช่นนี้”

รพินทร์เตะพลั่กเข้าให้โดยไม่พูดคำใดอีกทั้งสิ้น แงซายก็ไม่พูดคำใดเหมือนกัน เพียงแต่หรี่ตาให้นิดหนึ่ง ยกแขนปิดเตะนั้นไว้ได้อย่างทันกัน พรานใหญ่หันไปคว้าไรเฟิลแล้วสาวเท้าตามออกไป

มาเรีย ฮอฟมันยืนกอดอก อัดควันซิการ์อยู่ริมก้อนหินใหญ่หน้าปากถ้ำ พอสำเหนียกเสียงฝีเท้าแผ่วเบามาหยุดอยู่เบื้องหลัง ก็ชะม้ายหางตากลับมา หล่อนตกใจเล็กน้อยเมื่อเห็นรพินทร์ ไพรวัลย์ หันกลับมาเผชิญหน้าทันที

“ไพรวัลย์”

“ผิดคาดใช่ไหม สำหรับการอ่อยเหยื่อรายนี้”

“หมายความว่ายังไงกัน?”

แม่สาวเลือดร้อนร้องออกมาเบา ๆ

“คงนึกว่าแงซายจะตามออกมาละซิ เปล่า! มันไม่ตามออกมาให้โง่หรอก ขนาดผมใช้มันมันยังไม่ยอมเลย”

มาเรียถอนใจเบา ๆ ประสานแขนทั้งสองกอดอก หย่อนตะโพกพิงพักบนโขดหินเตี้ยอันเย็นเฉียบด้วยละอองหมอก มองดูเขาอย่างพินิจนิ่งไปชั่วขณะ

"ถ้างั้นก็แปลว่าจริงตามที่แงซายบอกฉัน แต่ฉันก็อยากแงดูเหมือนกัน"

"ก็เห็นจะต้องเป็นฝ่ายถามบ้างละว่าหมายความว่ายังไง?"

แหม่มสาวห่อไหล่นิดหนึ่ง ยกก้นซิการ์ที่ถือคีบอยู่ในนิ้วโป้งแตะลึกแล้วเป่าเข้าใส่อกเขา ช้า ๆ

"เขาบอกฉันว่าไม่มีอะไรในเขตแค้มป์ของเรานี่ จะรอดพ้นไปจากสายตาการรู้เห็นของคุณได้เลย ถ้าคุณอยู่ในลักษณะปกติสภาพ"

"อ้อ งั้นรึ? ก็แล้วคุณอยากจะทำอะไรที่พ้นจากการรู้เห็นของผมบ้างล่ะ"

"ไพรวัลย์!..."

มาเรียเน้นเรียกเขาหนักแน่นชัดเจน

"ขอโทษเถิดนะ ถ้าจะพูดว่าคุณเสือกตามฉันออกมาทำไมนี่?"

"ไม่ต้องขอโทษก็ได้และผมก็ไม่โกรธคุณ ที่ใช้คำพูดแรง ๆ อย่างนี้ แต่คุณก็น่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่าผมมีหน้าที่รับผิดชอบต่อทุกชีวิตของพวกเราทุกคน คุณอยากจะให้แงซายตามคุณออกมา แต่ไอ้นั่นมันไม่สนใจในการให้ท่าของคุณ มิหนำซ้ำยังปล่อยคุณออกมาตามลำพัง มันก็ต้องเดือดร้อนถึงผมอยู่วันยังค่ำ"

"มีใครจะต้องลำบากเดือดร้อนไม่ทราบ ในการที่ฉันเดินออกมาตากลมที่นี่"

"ถ้าคุณบอกผมเสียตามตรงว่า ถ้าผิดหวังจากแงซายคุณอยากจะสมาคมกับลิงตัวผู้ของที่นี่ให้มันสะใจ โดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น ผมก็จะกลับเข้าไปเดี๋ยวนี้"

มาเรียถอดถุงมือหนังออกอย่างบรรจงแช่มช้า แล้วง้างมืออันเปล่าเปลือยข้างนั้นขึ้นตบใบหน้าของเขาดังฉาด ไม่แรงและไม่เบาเกินไปนัก รพินทร์ ไพรวัลย์สะบัดหน้าไปตามแรงตบนั้นนิดหนึ่ง ส่วนคนตบภายหลังเมื่อตบแล้ว ก็สวมถุงหนังด้วยอาการเงียบ ๆ ตามเดิม

พรานใหญ่นิ่งและหล่อนก็นิ่งเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย

นานเท่านาน หล่อนเบือนหน้าจากเขา มองเมินไปทางอื่น รพินทร์ก็พูดขึ้นด้วยเสียงราบเรียบเป็นปกติ

“กลับเข้าไปเสียเถอะ เมย์ ถึงแม้ว่าคุณจะไม่นอนก็ตาม ไม่สงสารผมบ้างหรือ ผมยังไม่หายป่วยดีนัก พรุ่งนี้เราก็ยังต้องออกเดินทางต่อไปอีก คุณคงไม่ใจร้ายมีเจตนาทรมานให้ผมต้องมาเฝ้าระวังดูแลคุณอยู่อย่างนี้ไม่ใช่หรือ”

หล่อนหันมาสบตา น้ำตาคลอ พร้อมกับยิ้มให้

“ก็น่าอยู่หรอก ที่น้อยจะยอมมอบดวงใจของเขาทั้งหมดให้แก่คุณ คุณเป็นคนดีจริง ๆ ไพรวัลย์ ฉันอิจฉาน้อยเหลือเกิน”

“อย่าพูดอะไรให้ผมเศร้าไปกว่านี้ดีกว่า ไม่มีผู้หญิงคนไหนในโลกนี้หรอกที่จะมอบดวงใจให้แก่ผมหมดอย่างที่คุณพูด แม้แต่ตัวคุณเอง ผมรู้ตัวดีว่าผมคือใคร อยู่ในฐานะไหน”

“ทำไมคุณไม่ปลุกไชยยันต์ บอกให้เขาตามฉันออกมา ในเมื่อคุณก็เห็นแล้วว่าแงซายเมินเฉยต่อฉัน ไม่ควรลำบากเป็นภาระเสียเองเลย”

“ผมก็เชื่อว่าคุณไชยยันต์คงยินดีและเต็มใจที่สุด ถ้าหากคุณอยากจะหาเพื่อนแก้เหงายามที่คุณนอนไม่หลับนี้สักคนหนึ่ง

แต่ก็ไม่อยากจะปลุกเขา เขาควรจะได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่ก่อนการเดินทางหนักพรุ่งนี้”

“แล้วที่อตส่าห์ลงทนออกมาตามฉันเองนี่นะ ไม่กลัวน้อยหน้าเข้ามาเห็นและเข้าใจผิดหรอกหรือ”

“ผมถือความบริสุทธิ์ใจและหน้าที่เป็นที่ตั้ง ถึงคุณหญิงกับผมเป็นคนกัน ถ้าเธอรู้ว่าคุณเกิดร้อนรุ่มกลุ้มจิต ปลีกตัวออกมาที่นอนมาตากละอองหมอกคนเดียวอยู่เช่นนี้ ถ้าผมตื่นและเห็นแต่ไม่ทักท้วงห้ามปรามหรือตามออกมาคอยพิทักษ์ภัยให้แก่คุณ เธอก็คงไม่ชอบแน่ ผมหวังจะพึ่งแงซายก็พึ่งไม่ได้ มันคอยแต่เหลี่ยมอยู่กับผมเรื่อย มันชอบแกล้งผม”

ประโยคหลัง เป็นคำสารภาพเปิดใจกันอย่างชนิดที่มาเรียได้ยินแล้วให้เวทนาจับหัวใจ...**ชายคนนี้...หล่อนคิด...ช่างน่าสงสารจริงๆ ในหน้าที่ภาระที่เขารับผิดชอบอยู่อย่างซื่อสัตย์สุจริตและเข้มแข็งที่สุด เสน่ห์ของเขาอยู่ที่ความเสียสละและสำนึกในหน้าที่นี่เอง แต่ผู้หญิงอื่นใดที่ไหนเล่าจะมองเห็นได้ ถ้าไม่มาร่วมชีวิตคลุกคลีใกล้ชิดกันในสภาพเช่นนี้**

คิดได้เช่นนั้น ทำให้หัวใจอันเร่าร้อนกระวนกระวายใจแต่เงหาเหตุผลไม่ได้ของหล่อนเซาสงบลง มีความรู้สึกอยากจะโผเข้าไปซบอยู่กับอกและจูบเขา ถ้าไม่ห่วงว่าตนเองจะเป็นผู้ทำให้ชายผู้นี้มีมลทิน มาเรียสัญญาไว้กับตนเองแล้วว่า หล่อนจะไม่สร้างความเดือดร้อนทุกข์ใจใดๆ ให้แก่เขาในด้านนี้อีกต่อไป

“เอาละ ฉันจะไม่เปิดโอกาสให้แงซายแกล้งคุณได้ ไม่ว่าในทางใดทั้งสิ้น”

พร้อมกับกล่าวด้วยสุ้มเสียงที่บังคับให้ราบเรียบเป็นปกติ เช่นกัน มาเรียออกเดินบ่ายหน้ากลับเข้าปากถ้ำ รพินทร์ตาม อย่างสงบมาทางเบื้องหลัง ก่อนจะพ้นมุมหิน เห็นแสงไฟแ แงซายก่อไว้สว่างเรืองลอดออกมา แหม่มสาวก็หยุดลงอีกครั้ เหลียวกลับมามีอาการเหมือนอยากจะพูดคำใดด้วย แต่ยังอึกอัก รีรออยู่

“มีอะไรหรือ?”

น้ำเสียงของอีกฝ่ายกังวานอ่อนโยน

“ตอนที่คุณตื่นขึ้นเมื่อเย็น บุญคำเข้าไปรายงานอะไรใ คุณรู้หมดแล้วใช่ไหมเกี่ยวกับฉัน” หล่อนถามเบาๆ

“ผมไม่อยากโกหกคุณหรอก เมย์ บุญคำไม่เคยมีอะไ ปิดบังผม แต่รับรองได้ว่าแกไม่เคยปากบอนกับใครอื่นอีก”

“คุณคงนึกว่า ฉันแอบนัดไชยยันต์ไปอาบน้ำซิ ใช่ไหม?

“คุณจะนัดเขาหรือไม่ได้นัด ผมก็ไม่เก็บมาสนใจคิดหรอ แล้วก็ไม่อยากจะสอดรู้ด้วย ในเรื่องส่วนตัวของคุณทั้งสอง แ บุญคำมารายงานผมเอง”

“ฉันไม่รู้ตัวล่วงหน้าเลย ฉันรับมอบหน้าที่จากน้อยใ ช่วยดูแลคุณ ในระหว่างที่พวกเขาทั้งหมดพากันขึ้นไปเยี่ย ฤาษีโกฑัญญะ ไชยยันต์ก็ทำท่าเหมือนจะไปด้วย แต่ไม่รู้เขาไ แอบหลบมุมจากพวกนั้นเสียที่ตรงไหน ฉันร้อนฉันก็ไปอาบน้ำ จู่ๆ เขาก็โผล่เข้ามา แล้วก็...”

“ก็ดีแล้ว ที่คุณไชยยันต์ไปเป็นเพื่อนคุณในขณะนั้น ถ้า ฉะนั้นมันจะกลายเป็นไอ้ลิงใหญ่นีลา ซึ่งผมเดาไม่ถูกว่าอะไ จะเกิดขึ้น น่าหวาดเสียวจริงๆ ผมเตือนคุณหลายครั้งแล้วว่

แต่เพียงยามแยกตัวเองให้ห่างพ้นสายตาจากพวกเรา ลิงพวกนี้ก็เป็นมิตรกับเราก็จริง แต่มันคนละเรื่องกน ถ้าสมมติว่ามันเกิดหงุดหงิดขึ้นมาตามสัญชาตญาณเพศ ผมรู้ว่าคุณก็กลัวมันในตัวนี้ แต่อำนาจความถือดีทำให้คุณปากแข็งไปงั้นเอง”

แล้วทั้งสองก็กลับเข้ามาในบริเวณที่พักด้วยกัน มาเรียก็ดูเป็นตนเป็นคนว่าง่ายขึ้น บอก “กู๊ดไนท์” กับเขา แล้วก็เข้าไปนอนอย่างสงบโดยไม่ลุกขึ้นมาจุ้นจ้านอะไรอีก

มันเป็นเช้าของวันที่บรรยากาศแช่มชื่นแจ่มใสเป็นพิเศษในความรู้สึกของทุกคนเมื่อตื่นขึ้นมาพร้อมหน้า

ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่วายาได้รับปากไว้เมื่อคืน พลทั้งหลายจัดเตรียมเสบียงกรังของคณะเดินทางไว้ให้เรียบร้อยแล้ว วางกองพะเนินอยู่หน้าปากถ้ำแทบว่าจะเลี้ยงทหารได้ทั้งกองร้อย และโดยไม่ยอมให้เสียเวลาแม้แต่นิดเดียว รพินทร์สั่งการของเขาให้เตรียมเก็บของสำหรับการเดินทางทันทีที่ตื่นขึ้น เช้านี้ทุกคนสังเกตเห็นเขาเป็นปกติเรียบร้อยดีทุกอย่างแทบจะไม่เหลือร่องรอยอยู่เลยว่า เมื่อคืนวานซืนที่ผ่านมาเขาตกอยู่ในสภาพของคนที่ตายไปแล้วกว่าครึ่งตัว

“ยังไม่ต้องเร่งร้อนก็ได้ รพินทร์ ฤกษ์ของเราคือสามโมงเช้า นี่มันเพิ่งฟ้าสาง ยังไม่เห็นแดดด้วยซ้ำ”

ท่านหัวหน้าคณะเข้ามาตบไหล่บอก ในขณะที่พรานใหญ่กำลังสั่งงานอยู่กับคนเหล่านั้น โดยแทบไม่มีเวลาพูดคำใดกับคนและนายจ้างสำหรับเช้านี้

“ประเดี๋ยวเราจะไปกราบลาฤาษีโกฑัญญะไม่ใช่หรือครับ เพื่อไม่ให้เสียเวลา เราจัดเตรียมข้าวของให้พร้อมไว้ดีกว่า พอกลับลงมาจากหน้าผาก็ออกเดินทางได้ทันที ไม่งั้นก็ต้องมาเก็บของกันอยู่อีก พวกนี้อยากจะขึ้นไปลาและขอพรฤาษีด้วยกันทุกคน มาอ้อนวอนขออนุญาตผมไว้ ก็เลยเร่งให้ทำงานเสียก่อนจะได้เสร็จๆ ไปไม่ต้องห่วง”

“โอเค. ดีเหมือนกัน เราควรจะขึ้นไปกราบลาท่านทั้งคณะ 12 คนนี่แหละ”

เชษฐาพยักหน้า บอกอย่างอารมณ์ดี แล้วก็เดินทักทายพูดจากับพวกพรานพื้นเมืองเหล่านั้นจนทั่วหน้า ด้วยอัธยาศัยอันดีงามตามคุณสมบัติประจำตัวของเขา

ทั้งหมดแซ่มชื่นกระปรี้กระเปร่า พร้อมที่จะประจันหน้ากับการเสี่ยงภัยอีกครั้งโดยไม่ย่อท้อ พูดจาเล่นหัวเย้าหยอกกันเป็นที่รื่นเริงสนุกสนานพลอยพาให้คณะนายจ้างทั้งหลายอบอุ่นมีกำลังใจเพิ่มขึ้นอีก

ถ้ามีคนเคร่งขรึม ไม่ค่อยจะสุงสิงพูดจากับใครโดยไม่จำเป็นก็คือ รพินทร์ ไพรวัลย์ หัวหน้าผู้นำทางเท่านั้น แต่นั่นก็เป็นบุคลิกโดยปกติของเขาอยู่แล้ว ยามเมื่อเวลางานมาถึง

ดารินกับไชยยันต์ เดินตามเข้ามาหยุดอยู่ใกล้ๆ ระหว่างที่พรานใหญ่กำลังผูกโน่นมัดนี่อยู่อย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว ช่วยกันอยู่สองคนกับบุญคำ

“เอาแน่นะ รพินทร์ สำหรับวันนี้”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เอ่ยทักเป็นประโยคแรกยิ้มๆ

พรานใหญ่เงยขึ้นยิ้มตอบ แม้จะเป็นเวลาเช้าตรู่ที่อากาศ

ที่แต่และละอองหมอกยังไม่จางมากนัก ใบหน้าของเขาก็ยังดูหม่นไปด้วยเหงื่อจากการออกแรงทำงานโดยไม่หยุดมือ

"เอาแน่ครับ เพลงมาร์ชต้องบรรเลงในเช้าวันนี้ตามหมายกำหนดการโดยไม่เปลี่ยน"

เขาตอบอย่างล้อ ๆ ผ่อนคลายสีหน้าอันเคร่งเครียดลง

"ฉันอยากจะถามคุณสักคำ แต่ก็เชื่อว่าคุณคงรู้ว่าอะไรที่ควรและไม่ควรถาม"

ดารินเอ่ยขึ้นบ้าง แววตาของหล่อนอ่อนโยน ซ่อนเร้นไว้ซึ่งความเป็นห่วงประกายเสน่หาห่วงใย

"ก็คงจะถามว่า ผมสบายดีแล้วหรือ เดินทางได้หรือไม่ และไงทำนองนี้"

จอมพรานป้ายแขนเช็ดเหงื่อบนใบหน้า และยืดกายขึ้นตรงจากท่าที่ก้มลง

"ไม่ต้องห่วงหรอกครับ คุณหมอ ถึงผมจะไม่ปกติเหมือนเดิมร้อยเปอร์เซ็นต์ ผมก็เชื่อว่าผมแข็งแรงในด้านการเดินทางมากกว่าคณะเจ้านายของผมทุกคน และถ้าเกิดมีอาการไม่ชอบกลอย่างไร ก็จะรีบเรียนให้ทราบทันทีไม่อวดดีปิดบังอำพรางไว้"

ดารินยิ้มออกมาได้อย่างปลอดโปร่งเบาใจ

"ดีมาก ถ้าสามารถเข้าใจกันได้เสียอย่างนี้ สำหรับฉันเอง บางทีก็นึกรำคาญตัวเองอยู่มากเหมือนกัน ที่ต้องคอยเอาเป็นเภาระสอบถามคนนี้ทีคนโน้นทีอยู่ตลอดเวลา เจ็บไข้ไม่สบายอะไรบ้างหรือเปล่า ว่าจะตัดใจถามอยู่หลายครั้งแล้วก็อดไม่ได้"

"ความจริงเราก็มีหน้าที่โดยตรงอยู่แล้วนี่"

ไชยยันต์อดขัดคอไม่ได้

“ลืมเสียแล้วหรือว่า เราอาสาสมัครมาด้วยนี่นะ ในตำแหน่งอะไร หมอประจำคณะใช่ไหม? ถ้าไม่เห็นผลประโยชน์ในด้านนี้ละก็ ไล่กลับไปเสียตั้งแต่อยู่หนองน้ำแห้งแล้ว...”

กล่าวพลาง ไชยยันต์ก็เหยียดแขนบิดขี้เกียจพร้อมกับอ้าปากหาวยาว พูดต่อมาทั้งหาวหวอดว่า

“แต่แหม! เมื่อคืนนี้หลับสบายเป็นตายเลย”

รพินทร์ซ่อนยิ้ม นึกตอบไชยยันต์อยู่ในใจว่า ก็จะไม่หลับเป็นตายได้อย่างไร ตัวเบาไปตั้งแต่ตอนบ่ายเมื่อวานนี้แล้วนี่ แต่บุญคำซึ่งทำงานอยู่ใกล้ๆ หัวร่อคิกๆ

ไชยยันต์เพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ว่าหลวมตัวพูดอะไรออกไปให้บุญคำพลอยได้ยิน เพราะตาเฒ่าจอมสัปดี้ร่วมรู้เห็นอยู่ในที่เกิดเหตุด้วยเลยกระดาก หันไปชำเลืองค้อนแล้วรีบเดินผละไปเสียก่อนที่ดารินจะจับพิรุธอะไรได้ แต่ถึงเช่นนั้น หล่อนก็หันไปจ้องตาเฒ่าจอมแก่นถามว่า

“ขำอะไร บุญคำ”

“เปล่าหรอกครับ นายหญิง”

“เปล่าอะไรกัน เห็นหัวเราะคิกๆ”

รพินทร์หันไปถลึงตากับบุญคำ แล้วแก้แทนมาให้

“เมื่อกี้นี้บุญคำแอบสูบกัญชาของส่างปาเข้าไปหลายบ้องคนเมากัญชาก็ยังงี้แหละครับคุณหญิง เห็นใบไม้ถูกลมพัดไหวๆ ก็ยังนั่งหัวเราะได้”

“ก็ไอ้เชือกที่บุญคำจับมัดของอยู่นี่ มันคอยดิ้นหนีหลุดมือบุญคำอยู่เรื่อย ประเดี๋ยวมันก็เลื้อยไปเลื้อยมาเหมือนงู จะไม่ให้บุญคำขำยังไง”

สมุนเฒ่าจอมแก่นของเขาพลอยผสมโรงกลบเกลื่อนแล้วก็ถอนใจออกมาได้โล่งอก เมื่อนายหญิงไม่ติดใจสงสัยอะไรอีก พูดอะไรกับรพินทร์อีกสองสามประโยค แล้วเดินตรงเข้าไปเยี่ยมมายาตรงแท่น ซึ่งขณะนี้เชษฐาและไชยยันต์กำลังอยู่ที่นั่น

"ประเดี๋ยวชัดเปรี้ยงเลย"

รพินทร์พูดลอดไรฟันออกมา เมื่อดารินคล้อยหลังบุญ-คำกลั้วหัวเราะจนท้องคลอน

"โธ่ ก็มันขำจริงๆ นี่นายก๊อ พูดออกด๊ายว่าหลับเป็นตาย ก็ทำไมจะไม่หลับเป็นตายล่ะ เล่นน้ำกันอยู่ในธารนั่นตั้งเกือบสองชั่วโมงเต็มๆ แทบจะไม่ได้หยุดพักเลยก็น่าเห็นใจแทนๆ ถึงจะมีโอกาสสักครั้ง บุญคำว่าถึงวันนี้นายทหารก็คงพาอ่อนไปแยะ คงไม่มีแรงเดินหรอก"

"หยุดสอดรู้สอดเห็นในเรื่องพรรค์นี้ แล้วก็หยุดมารายงานต่อให้ฟังเสียทีได้ไหม บุญคำ"

"หยุดรายงานนายนะได้ ถ้านายไม่อยากฟัง แต่ถ้าจะให้หยุดดูต้องควักลูกตาบุญคำออกเสียก่อน"

"จำไว้นะ ถ้าถูกนายทหารกระทืบหรือถูกแหม่มยิงตายแตกเมื่อไหร่ละก็ ฉันจะไม่พุทโธเลย แก่แล้วอยู่ให้สมแก่หน่อยไม่ได้"

"ตัวมันแก่ แต่ใจมันหนุ่มนี่ นายก็..."

บุญคำกระซิบอ่อยๆแล้วอยู่ๆก็ทำตัวสั่นสยิวขึ้นมาเฉยๆ พร้อมกับครางอื๋อยย์ รพินทร์หมั่นไส้เต็มประดาเลยวัดพลั่กเข้าให้ด้วยข้อศอกหงายแผละลงไปก้นจ้ำเบ้าอยู่กับกองสัมภาระพราวนี้ครางหงิง

เจ้านวยมัดของห่อนั้นเสร็จ ผละไปแล้ว แต่ตาเฒ่ายังนั่งกุมสีข้าง หน้ายู่ยี่บ่นปอดแปดอยู่ ทันใดก็มีลำแขนอันแข็งแรงของใครคนหนึ่งเอื้อมมาจากเบื้องหลัง หิ้วปีกช่วยพยุงแกให้ลุกขึ้น หันมาก็เป็นแงซายแกเลยสะบัดมือ

"ถุย! ไอ้แงซาย"

"อ้าว ลุง เห็นนั่งครางหงิงๆ อยู่ ก็เลยมาช่วยยกให้..."

"ข้าอิจฉาเอ็งว่ะ ไอ้แงซาย ยืมหุ่นของเอ็งมาให้ข้าหน่อยไม่ได้รึ ฮึมม์!"

"ได้หุ่นของแงซายแล้วลุงจะทำไม จะไล่ถองพรานใหญ่มั่งรึ?"

"เปล่า ข้าจะไล่ถองแหม่มมาเรีย ให้สาใจทีเดียว"

แงซายหัวเราะหึๆ

"ก็คงไม่ง่ายนักหรอก ลุงคำ ถ้าแหม่มไม่ยอมให้ถองเสียอย่าง"

"ลองข้ารูปหล่อเหมือนเอ็งซิ ดูซิว่าแหม่มจะยอมให้ถองไหม พูดแล้วเจ็บใจ เมื่อคืนนี้เสือกนั่งเป็นสากกะเบือดินอยู่ได้ แหม่มให้ท่าถึงขนาดนั้นแล้ว เรื่องอื่นข้าเห็นเอ็งฉลาดได้สารพัด เรื่องนี้เอ็งโง่หมาไม่แดกเลย ไอ้แงซาย เป็นข้าก๊อแล้ว..."

แงซายโคลงศีรษะช้าๆ พร้อมกับจุ๊ปาก

"อ้อ! นี่ลุงไม่ได้หลับหรอกหรือตอนนั้น"

"ข้าหลับๆ ตื่นๆ ว่ะ แต่ข้าก็เห็นเอ็งนะไม่มีน้ำยาเลย ไม่รู้สักนิดว่าแหม่มให้ท่า อุตส่าห์เดินปลีกตัวลับตาออกไปให้แล้วไม่ยักตาม ดันนั่งเป็นเบื้ออยู่ได้ คิดแล้วมันเขี้ยวแทนโว้ย!"

อีกฝ่ายหนึ่งเบิกตาโต ซ่อนยิ้ม

“ฉันเป็นบ่าวเป็นคนใช้ นายแหม่มเป็นนาย แล้วนายที่ไหนเขาจะมาให้ท่าคนใช้ ลงละก็ คิดอะไรอกศลไม่เป็นเรื่อง”

บุญคำแยกเขี้ยวเอานิ้วจิ้มเข้าไปที่หน้าอกแงซายโดยแรง

“นั่นน่าซี ข้าถึงบอกว่าเอ็งน่ะมันไอ้โง่ ไม่รู้จักนิสัยใจคอและอารมณ์ของผู้หญิง ข้าดูท่าทีเหมือนไอ้งั่ง ตั้งแต่แลเห็นเอ็งครั้งแรกแล้ว แม่จ้องตาเอ็งเป็นมันทีเดียว อยากจะเล่นด้วยแต่เห็นมันมัวแต่งั่งอยู่ ไม่เท่าทันมารยาหญิงเหมือนนายข้าไม่มีผิดแต่เห็นยังไง ข้าก็เห็นว่าเอ็งเป็นคนดี น่านับถือ ถ้าเอ็งเสือกเล่นตนเหมือนข้าเมื่อไหร่ละก็ข้าฝังเอ็งเลย”

“เรียกว่า ต้องปล่อยให้ลุงสัปดนไปคนเดียว”

“เออ! ข้ามันแก่แล้ว ถึงข้าจะสัปดนเพียงไหน ข้าก็ทำอะไรใครเขาไม่ได้หรอกวะ แต่ถ้าเอ็งสัปดนเหมือนข้าเมื่อไหร่ข้าเจะยุ่ง...”

แกผละไปอย่างผลนผลัน แล้วก็ชะงักหันมาชี้หน้าแผ่วเสียงลงว่า

“พูดแล้วเหยียบทิ้งเสียนะ ไอ้แงซาย!”

แงซายหัวเราะ ขยิบตาให้ พลางเดินแยกไปทำงานอีกทางหนึ่ง

บุญคำผลีผลามที่จะหันเดินไปโดยเร็ว พอหมุนตัวจากแงซายอีกครั้ง ตาเฒ่าก็ชนใครเข้าเห้ยกคนหนึ่งอย่างจังเบ้อเร่อแต่ถึงขั้นผงะกระดอนถอยหลังอะ สองสามก้าว แตอีกฝ่ายดูเหมือนจะรู้ตัวล่วงหน้าอยู่ก่อนแล้วแทนที่จะชนอย่างอุบัทวเหตุกลับใช้วิธีผลัก ในขณะที่บุญคำเดินเข้ามาอย่างไม่ดูตาม้าตาเรือ

“โอ๊ยตาย! แหม่มจ๋า ขอโทษที ไอ้คำไม่ทันดู แฮะ! แฮะ!”

แกร้องละล่ำละลักแล้วหัวเราะแหะๆ

มาเรียยืนเท้าเอว ยืดอกตระหง่าน ยอดทรวงอันงอนช้อยได้รูปงามเหมือนจะชี้หน้าบุญคำ ดันอยู่ใต้เสื้อ ริมฝีปากนั้นมีรอยยิ้มดุๆ

“นินทาอะไรฉันอยู่กับแงซายอีกล่ะ ตาเฒ่าโสโครก”

“โธ่ แหม่มก๊อ...”

บุญคำร้อง จ๊ปากลั่นทำหน้าม่อย

“เอาอะไรที่ไหนมาพูด คอยหาเรื่องไอ้คำเรื่อยเชียว เห็นพูดอะไรกับใครเป็นไม่ได้ หาว่านินทาทุกที”

“ฉันยืนอยู่ห่างจากข้างหลังบุญคำไม่เกิน 3 วานี่เอง แต่บุญคำไม่ทันหันมาเห็นหรอก ได้ยินเสียงแว่วๆ เอ่ยชื่อฉันนี่”

“ฮี้! แหม่มหูหาเรื่องไปเองน่า ไอ้คำกับแงซายไม่ได้เอ่ยอะไรถึงแหม่มเลยสักคำเดียว ไม่เชื่อไปถามมันดูก็ได้ แต่แหม่ม! เช้าวันนี้ นายแหม่มของบุญคำสดชื่นเหลือเกิน สวยกว่าทุกวันนั่นไปเอาช่อเอื้องจากไหนมาติดผม”

มาเรียหัวเราะเบาๆ ออกมาได้ เพราะลูกไม้กะล่อนครอกไปทั้งตัวของตาเฒ่าซึ่งหาทางเปลี่ยนเรื่องเสีย หล่อนยกมือขึ้นแตะเอื้องช่องามที่ติดผมอยู่ ตาสีดอกผักตบเป็นประกายสุกใส

“นีลาไปเก็บมาให้ฉัน”

น้ำเสียงนั้นชื่นชมยินดี

“ก็น่าแปลกดีเหมือนกัน ตั้งแต่ร่วมทางกันมานี่ ฉันไม่

เคยได้รับช่อดอกไม้จากใครเลย เพิ่งจะมาได้รับไมตรีจิตจากลิงแหละ”

“บุญคำไม่รู้นี่ว่าแหม่มชอบดอกไม้ ไม่งั้นก็เก็บมาให้แหม่มแล้ว ไอ้นีลาน่ะ อย่าไปไว้ใจมันนัก ลืมเสียแล้วหรือเมื่อแหม่มี มันเอาเสื้อผ้าของแหม่มกับนายทหารไปแขวนไว้บนยอดไม้ บุญคำต้องปีนขึ้นไปเอาลงมาให้ ไม่งั้นก็เกิดเรื่องใหญ่ ความแหม่มรู้กันหมดทุกคน ตอนที่นายแหม่มกับนายทหารต้องเดินโทงๆ กลับที่พัก หรือยิ่งแล้วหนักเข้าไปอีกถ้านายทหารไปยิงไก่นีลาเข้า”

บุญคำได้โอกาสทวงบุญคุณเอาดื้อๆ

“ก็แปลว่าฉันจะต้องขอบใจบุญคำ ที่ไปแอบดูฉันอาบน้ำแม่เธาร ตลอดจนกระทั่งช่วยปีนขึ้นไปเอาเสื้อผ้าลงมาให้”

มาเรียประชด

“คนใจดำเท่านั้นแหละ ที่ไม่รู้จักขอบใจกัน บุญคำไม่ได้ไปแอบดู ดูทำไมเห็นเสียจนไม่อยากดูแล้ว แต่บุญคำไปเฝ้าแหม่มคอยระวังภัยให้ตะหาก กี่ครั้งมาบ้างแล้ว ถ้าไอ้คำไม่ได้อยู่ในวัดมีที่ช่วยเหลือทัน ป่านนี้นายแหม่มจะเป็นตัวตนรึ คนแก้ผ้าอาบน้ำวางปืนไว้บนบก ไม่เคยช่วยตัวเองได้เลยถ้าเกิดอะไรขึ้นอย่างกะทันหัน ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม ก็ไม่เพราะแก้ผ้าเล่นน้ำกันสนุกในป่าอย่างนี้นะรึ นายแหม่มถึงได้เสียนายห้างเครา เหลืองไปเพราะไอ้พวกสางเขียว นายแหม่มเองก็ถูกมันลากเข้าตัวไป จนพรานใหญ่กับพวกเจ้านายทั้งหลายรวมทั้งไอ้คำต้องเสี่ยงตายกันย่ำแย่ กว่าจะเอาตัวคืนมาได้”

แหม่มสาวพยักหน้าเนิบๆ

“เก่งมาก ตาเฒ่าเข้าใจพูด เอาอย่างนี้ก็แล้วกันนะ ต่อไปนี้ทุกครั้งที่ฉันลงอาบน้ำ ไม่ว่าที่ไหนฉันจะขออนุญาตพรานใหญ่เขา แต่งตั้งบุญคำเป็นคนคอยเฝ้าดูแลคุ้มครองฉันโดยเฉพาะ แล้วก็ไปนั่งดูฉันอาบน้ำให้เต็มตาใกล้ๆ เลย ไม่ต้องคอยแอบด้อมๆ ซุ่มๆ อยู่หรอก มันดีด้วยกันทั้งสองฝ่าย คือฝ่ายฉันจะได้ไม่ยิงบุญคำเพราะเข้าใจผิด นึกว่าสัตว์ร้ายแอบเข้ามาใกล้ ส่วนฝ่ายบุญคำก็จะได้เลิกนิสัยแอบดูเสียที เพราะฝ่ายที่ถูกแอบดูเขาเชื้อเชิญให้เข้ามาใกล้ๆ อยู่แล้ว ดีไหม?”

บุญคำนิ่งคิด แล้วยิ้มแหยๆ พูดอ้อมแอ้มลิ้นคับปาก

“ไม่ดีหรอก”

“อ้าว! ทำไมล่ะ”

“ประเดี๋ยวนายทหารไชยยันต์ถีบบุญคำม้ามแตก”

แล้วแกก็เดินหนีไปซึ่งๆ หน้า

ครู่ใหญ่ต่อมาสัมภาระทั้งหมดรวมทั้งเสบียง ก็บรรจุรวบรวมเข้าหมวดหมู่เรียบร้อย รพินทร์จึงเข้าไปรายงานนายจ้างของเขา ระหว่างที่คนเหล่านั้นกำลังนั่งสนทนาอยู่กับวายา

“เหล่าท่าน กำลังจะจากวายาไปเดี๋ยวนี้แล้วหรือ?”

ประมุขแห่งเมืองลิงดำถามขึ้น มองหน้าทุกคนที่แวดล้อมอยู่

เชษฐายิ้มให้ จับไหล่จอมวานรบีบเบาๆ

“พวกเราทั้งหมด จะขึ้นไปกราบลาฤาษีโกฑัญญะก่อนแล้วจะย้อนมาลาเจ้าที่นี่อีกครั้ง สัมภาระข้าวของของเรา วางอยู่ตรงหน้าปากถ้ำเจ้านี่เอง”

"เช่นนั้นก็จงไปเถิด แต่อย่าลืมกลับมาให้วายาได้เห็นแก้แค้นทั้งหลายอีกครั้งก่อนเดินทาง"

ท่านหัวหน้าคณะ หันมาพยักหน้าเป็นสัญญาณกับพวกเผ่าใหญ่ แล้วทั้งหมดก็พากันเดินออกมาจากถ้ำพักของเจ้าเมืองขีดขิน ซึ่งกลุ่มพรานเมืองทั้งหลายประชุมรอคอยพร้อมหน้าอยู่แล้ว มีเจ้านีลายืนส่ายอาด ๆ เหมือนจะคอยร่วมทางนำขบวนเช่นเคย พอเห็นนีลา ไชยยันต์ก็หน้างอเป็นจวักชำเลืองค้อนแล้วทำปากหมุบหมิบด่าแม่ เจ้าขุนทหารเมืองขีดขินจอมทะลึ่ง (ซึ่งอาจพอ ๆ กับบุญคำ เว้นเสียแต่มันพูดภาษาคนไม่ได้) เลิกคิ้วหลิ่วตาหลอกไชยยันต์ แล้วแยกเขี้ยวขาวแหง่ยั่วโทสะ ท่าทางมันไม่ชอบหน้าเขาอยู่เหมือนกัน แต่อาจติดขัดที่เจ้าเหนือหัวของมันคงกำชับอะไรไว้แล้ว จึงไม่อาจแสดงตนเป็นศัตรูเด่นชัดนักได้แต่ทำหลอกหลอนยั่วแหย่อยู่ในที

"วายาสั่งให้ไอ้เปรตนี่ไปส่งเราจนพ้นเขตที่นี่ ก่อนจากไปยิงมันทิ้งเสียเลย"

ไชยยันต์หันไปกระซิบกับบุญคำ

ตาเฒ่าหัวเราะก๊าก กระซิบตอบ

"ยิงไอ้นีลาเมื่อไหร่ เราก็ไม่ต้องไปถึงเนินพระจันทร์แล้ว แหลกกันทั้งหมดอยู่ที่ภูเขานิลกาญจนนี่เอง บุญคำว่านายทหารเตะมันดีกว่าเอาให้พลักใหญ่ทีเดียว ตอนก่อนจากแล้วบุญคำช่วยเตะซ้ำเอง แต่นายทหารต้องเตะก่อนนะ"

ไชยยันต์ผลักหน้าบุญคำออกไป

ขณะนั้น น้ำค้างยังเปียกชุ่มไปหมดทั่วทั้งราวป่าและโขดเขิน เป็นการเสี่ยงอย่างยิ่งที่จะใช้วิธีปีนตัดหน้าผาอันเป็นทางลัดขึ้นไป เพราะหินลื่น รพินทร์จึงนำคณะทั้งหมดเดินอ้อมวกขึ้นไปตามทางด่าน เพราะถึงอย่างไรก็ยังมีเวลาพอเพียงก่อนแดดจะสาย นีลาเหมือนจะอ่านใจออกอยู่แล้ว มันล่วงหน้าไปก่อนอย่างเจ้าของถิ่น ต่างเดินผ่านไปตามสองฝั่งทางที่กรุ่นไปด้วยกลิ่นของดอกไม้ป่า และอากาศสดยามแรกอรุณ

โกฑัญญะมุนีคงสถิตอยู่เหนือแท่นหินที่เดิมกับที่ทุกคนได้มาเห็นในครั้งแรก ประดุจภาพแกะสลักเช่นนั้น ราวกับสัญลักษณ์แห่งนิรันดรกาล ที่แฝงไว้ด้วยความน่าพิศวงไม่สร่าง ท่ามกลางสถานถิ่นอันสงัดวิเวกปราศจากซึ่งสิ่งใดจะเข้ามารบกวน ที่น่าแปลกประหลาดไปอีกประการหนึ่งก็คือ หยดน้ำค้างซึ่งในขณะนี้เกาะพราวไปหมดไม่ว่าจะเป็นกิ่งใบของต้นไม้หรือก้อนหิน แต่ปรากฏว่าที่ร่างของท่านแห้งสนิท ทั้งที่อาศัยสมาธิจำศีลอยู่เพียงแค่ร่มเงาไม้เท่านั้น ไม่ได้มีสิ่งกำบังอื่นใดทั้งสิ้น

ทั้ง 12 ชีวิตของคณะเดินทางมหาวิบาก เคลื่อนเข้าไปจนเกือบจะประชิดแท่นหิน แล้วทรุดตัวลงนั่งเรียงรายอยู่เบื้องหน้าตามลำดับ พลางก้มลงกราบนมัสการผู้ทรงศีลอันวิสุทธิ์พร้อมกันทั้งหมด แม้กระทั่งมาเรีย ซึ่งบัดนี้ก็พนมมือด้วยอาการอันเก้ๆ กังๆ

"จงจำเริญสถาพร ปราศจากภยันอันตราย และสัมฤทธิ์ผลในเจตนาอันชอบครั้งนี้เทอญ เราโกฑัญญะมุนีขอประสาทพรให้แก่เหล่าเจ้าทั้งหลาย?"

ทันทีที่ทุกคนเงยขึ้นจากอาการกราบกราน และก่อนที่ใครจะทันเอ่ยขึ้นเช่นไร น้ำเสียงอันกังวานเยือกเย็นกอปรไปด้วยพระแสแห่งความเมตตาปรานีก็ดังขึ้น สดับแล้วซาบซ่านไปทุกขุมขน

ทั้งหมดเต็มตื้นไปด้วยความปิติโสมนัส ประดุจแลเห็นประทีปชัยส่องสว่างนำทางให้อยู่เบื้องหน้า ยกมือขึ้นจบรับพรเทเอ้อศีรษะ

“พวกผมทุกคนไม่พรั่นพรึงหวั่นไหวต่ออันตรายหรือความลำบากยากแค้นใดๆ อีกแล้ว จากพรอันประเสริฐของพระคุณเจ้า เราจะออกเดินทางกันต่อไปภายในไม่เกินชั่วโมงข้างหน้านี้ และขึ้นมากราบลากันทั้งหมด”

เชษฐากล่าวขึ้นในฐานะหัวหน้าคณะ

“ฤกษ์ยามที่เจ้ากำหนดขึ้นนั้น ถูกต้องแล้ว และเราก็ได้ประสาทพรให้แก่เจ้าทุกคนแล้ว จงไปดีเถิด”

ฤาษีโกฑัญญะตอบมาจากร่างอันเป็นดุษณี

“พวกเรากำลังจะกราบลาพระคุณเจ้าไปอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว อย่างน้อยที่สุด พระคุณเจ้าจะไม่ชี้แนวทางแห่งปัญญา ให้แก่พวกเราบ้างเทียวหรือเจ้าคะ นอกเหนือไปจากคำพร”

ดารินพูดวิงวอนขึ้นอย่างอ่อนหวาน พยายามต่อรองให้ท่านบอกความอันเป็นประโยชน์ต่อการเดินทางค้นหาคนสาบสูญให้ได้มากที่สุด

ริมฝีปากคู่นั้น ดูเหมือนจะเผยอให้เห็นรอยยิ้ม

“ดูก่อน นางผู้กอปรด้วยเบญจลักษณ์ และไหวพริบอันชาญฉลาด แนวทางแห่งปัญญาที่เจ้าขอจากเราก็คือการเป็น

ผู้ละกิเลสทั้งปวงโดยสิ้นเชิงนั่นเอง ตัดเสียซึ่งความโลภ โกรธ หลง เสียได้ ก็จัดได้ว่าผู้นั้นสว่างไสวไปด้วยประทีปแห่งปัญญาแล้ว และสำหรับการเดินทางในครั้งนี้ของพวกเจ้านั้น แม้ว่าถ้าตัดความโลภออกไปได้เพียงประการเดียว ก็จะเปรียบเสมือนเกราะป้องภัยมิให้วิบัติใดๆ เกิดขึ้นได้ จงจำคำของเราไว้เถิด”

ต่างพากันนิ่งขึง หันมามองหน้ากันเองชั่วขณะ ในคำพูดของโกฑัญญะมุนีผู้ศักดิ์สิทธิ์

“ตัดความโลภ?”

ไชยยันต์พึมพำออกมา ขณะที่เม้มริมฝีปากหรี่ตาลง

“ฉันคิดว่าฉันพอจะเห็นอะไรเป็นเงาๆแล้ว จากสิ่งที่ท่านบอก” เชษฐากระซิบ

“แต่ฉันงงจริงๆ ท่านหมายถึงอะไร ความโลภมันจะมาเกี่ยวอะไรกับการเดินทางตามหาคนหายอยู่ในดินแดนหลงสำรวจของเราในครั้งนี้”

“เอาเถอะ เฉยๆ ไว้ก่อน แล้วเราค่อยพูดกันทีหลัง”

เชษฐาเตือนให้สหายของเขาสงบปากคำ แล้วกล่าวขึ้นกับนักพรตผู้ทรงศีลว่า

“พระคุณเจ้าคงได้หยั่งทราบแล้ว จุดหมายอันดับต่อไปของเราก็คือเนินพระจันทร์ และจะต้องไปให้ทันในคืนขึ้นห้าค่ำที่กำลังจะมาถึงนี้ ตามคำสั่งของลายแทงที่เราใช้นำทางมีปริศนากำกับอยู่ในลายแทงนั้นว่า ‘ปิ่นพระศิวะ ฉายแสงเรืองรองขึ้นเมื่อใด ถันพระอุมาจะปรากฏให้เห็น’ พวกเรามืดมนไปหมดไม่สามารถจะขบปริศนานี้ได้เลย หากพระคุณเจ้าจะเมตตาช่วย

แสดงความนัยแห่งปริศนานี้ให้ ก็จะเหมือนช่วยชี้แสงสว่างในการเดินทางให้แก่พวกเรา ซึ่งไม่ได้เป็นราคีต่อพรหมจรรย์ของพระคุณเจ้าที่เพียรปฏิบัตินี้เลย ขอได้โปรดเฉลยให้พวกเราด้วยเถิด"

กล่าวจบ ท่านหัวหน้าคณะก็ก้มลงกราบอีกครั้ง...

โกฑัญญะมุนีสงบนิ่งไปชั่วขณะหนึ่ง

ทุกสายตาเพ่งจับมาที่ร่างนั้นเป็นเป้าหมายเดียวด้วยความกระวนกระวายใจ ไม่อาจคาดคะเนสิ่งใดได้ทั้งสิ้น แต่เท่าที่รู้คือ ท่านหัวหน้าคณะ เชษฐา วราฤทธิ์ป้อนคำถามได้อย่างตรงเป้าหมาย และใช้วิธีสอบถามท่านอย่างฉลาดที่สุด

ก็ไม่นานนักที่เสียงตอบของฤาษีโกฑัญญะกังวานแช่มช้าแต่หนักแน่นมาว่า

"เจ้าผู้เจริญแล้วด้วยปัญญา อันว่าปริศนาลายแทงที่เจ้าขอให้เราเฉลยนี้ ไม่ได้พ้นไปจากกระดับสติปัญญาของพวกเจ้าเลย จงเดินทางไปให้ถึงที่หมายตามกำหนดเวลาเถิด แล้วพวกเจ้าจะแสวงหาคำตอบได้เอง จากพลังของสติปัญญาและมันสมองอันฉลาดรอบคอบถี่ถ้วนร่วมกัน ฉะนั้นเราไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องบอกให้แก่เจ้าเสียแต่บัดนี้ สิ่งที่เราจะให้ก็คือ จงไปให้ทันตามกำหนดเวลา และจะใช้สติปัญญาเหมือนอย่างที่เช่นพวกเจ้าได้เคยใช้จนลุล่วงมาแล้วทุกอุปสรรคขวาก-หนามนั้นเถิด"

นั่นเป็นประโยคแห่งการปฏิเสธในข้อความของเชษฐา แต่ความหมายของประโยคเหมือนจะเป็นคำตอบในทีอยู่แล้ว คำตอบที่เปรียบประดุจทอแสงสว่างลงมาให้แก่หน-

ทางอันแต่เดิมเคยมืดมิด ซึ่งเป็นกำลังใจและความหวังของทุกคนอย่างยิ่ง แม้ท่านจะไม่บอกออกมาตรงๆ ก็ตาม

"นี่เป็นคำตอบชี้ทางอย่างดีที่สุด ที่ท่านจะให้แก่เราได้แล้ว" เชษฐากระซิบกับจอมพราน

"ครับ ผมก็เห็นว่าเราไม่ควรจะต้องกังวลอะไรอีกสำหรับปริศนาลายแทงดังกล่าวนี้ ท่านไม่ได้บอกปัดแต่เพียงว่าให้เราแสวงหาคำตอบเอาเอง แต่ท่านบอกเป็นนัยว่าถ้าเราพยายามเราก็จะค้นพบคำตอบได้เอง"

"และเราต้องไม่ลืมในสิ่งที่ท่านเตือนเน้นไว้ด้วย นั่นคือต้องไปให้ทันตามกำหนดเวลา!"

ไชยยันต์เอ่ยมาแผ่วเบาอีกคนหนึ่ง ในลักษณะปรึกษาหารือ

"ถ้างั้นก็หมายความแน่ชัดแล้วซิว่า ข้อความปริศนาที่ลายแทงนี้ระบุไว้ ไม่ใช่ข้อความเหลวไหลไร้สาระเลย มันมีความหมายอยู่ในตัวของมันเองจริง ความหมายที่เราจะต้องใช้ความพยายามค้นหาคำเฉลยเอาให้ได้"

ดารินกล่าวขึ้นในหมู่พรรคพวกที่หันหน้าเข้าหากัน ในขณะที่ต่างยังนั่งพับเพียบพนมมืออยู่

"แน่นอน ข้อความในลายแทงไม่ใช่สิ่งเหลวไหลเลย หาไม่เช่นนั้นทำไมท่านถึงจะพูดกับเราเช่นนี้ คำพูดของท่านก็เป็นการบอกให้ทราบอยู่แล้วว่า ลายแทงมังมหานรธาเป็นความจริง"

พี่ชายบอกแล้วแลไปทางรพินทร์ ซึ่งตลอดเวลาเขาไม่ได้เอ่ยถามคำใดแก่ฤาษีโกฑัญญะเลยแม้แต่คำเดียว นอกจากคอยสดับฟังเสียงอยู่เงียบๆ พรานใหญ่ย่อมจะตระหนักดีอยู่แล้วว่า

ไม่ประโยชน์อันใดทั้งสิ้นที่เขาจะต้องถามอะไรจากท่านอีก นอกจากการกราบลาขอพรและปล่อยหน้าที่การพูดจาปราศัยทุกชนิดไว้ให้แก่คณะนายจ้างของเขา

"ถ้างั้น ก็ได้เวลาแล้ว เรากราบลาท่านเสียเดี๋ยวนี้เถิด"

"ไปครับ"

พรานใหญ่รับคำเป็นประโยคแรก

ทั้งหมดไม่เอ่ยคำใดอีกทั้งสิ้น ต่างชวนกันก้มลงกราบไหว้เบญจะมุนี ผู้มีร่างเป็นนิรันดรกาลอันสนิทนิ่งนั้นเป็นครั้งสุดท้าย แล้วคลานถอยหลังกันออกมาทั้งขบวน พอพ้นระยะพอสมควรก็ลุกขึ้น รวมพลกันอีกครั้ง จากนั้นก็เดินตามนีลาต่อไปเกลับลงมายังถ้ำสถิตของวายาจอมวานร ซึ่งบัดนี้กองสัมภาระต่างๆรอคอยจัดเป็นหมวดหมู่พร้อมอยู่แล้ว เพื่อจะขนย้ายกลับได้ทันที

ขณะนั้นแสงตะวันยามแรก เริ่มจะสาดส่องผ่านละ-ออหมอกลงมาฉาบอยู่บนยอดป่าและชะง่อนหินรอบด้าน อากาศกำลังสดชื่น เป็นศุภนิมิตอันดีของการเดินทางคืบหน้า วิพินทร์สั่งให้พรานพื้นเมืองทุกคนอันทำหน้าที่เป็นลูกหาบเข้าประจำที่รอคอยอยู่นอกปากถ้ำ ส่วนตัวเขาเอง คณะเจ้านายทั้งหมดรวมทั้งแงซาย ผู้ซึ่งตั้งแต่แรกยืนคอยอยู่เบื้องนอกด้วย แต่เชษฐาเรียกให้ตามเข้าไปด้วย รวมเป็น 6 คน เดินเข้าไปพบวายาบนแท่นหินอีกครั้ง เพื่อกล่าวคำอำลาก่อนจาก

"เวลาของเรามาถึงแล้ว วายา ขอให้เจ้าจงอยู่ดีเถิด"

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นพร้อมกับยิ้มให้ จับมือของวายาบีบแน่น ประมุขแห่งเมืองวานรสยายเขี้ยวเหมือนจะยิ้มตอบ แลหน้าทกคนระไปเป็นลำดับจนครบทั้ง 6 คนที่เข้ามายืนแวดล้อมอยู่ใกล้ชิด

“วายาเสียดาย ที่ไม่อาจรับใช้อะไรท่านได้มากไปกว่านี้ ถ้าวายาไม่เจ็บป่วย ก็จะไปส่งท่านจนถึงเนินพระจันทร์ด้วยตัวเอง”

พระเจ้ากรุงขีดขินเอ่ยแช่มช้า ด้วยลิ้นและภาษาซึ่งฤาษีโกฑัญญะมอบให้ในระหว่างที่อาคันตกะมนษย์เข้ามาพักพิงอยู่ด้วย

“ขอให้เหล่าท่านทั้งหลาย จงไปดีเถิด อย่าได้มีภยันตรายใดๆ ทั้งสิ้น สิ่งใดก็ตามที่เหล่าท่านคิดประสงค์ตั้งเจตนาไว้ ก็ขอให้สำเร็จทุกประการ วายาจะให้นีลาและทหารลิงจำนวนหนึ่ง ไปส่งท่านจนพ้นเขตแดนของภูเขานิลกาญจน์ และต่อจากนั้นก็ขอให้พวกท่านบ่ายหน้ากันไปเองตามต้องการ”

“ขอบใจเจ้ามากอีกครั้ง พวกเราทั้งหมดจะไม่ลืมเหตุการณ์ที่เราทั้งสองฝ่ายได้มาพบปะและผูกมิตรกันในครั้งนี้เลย”

ดารินพูดอ่อนโยน พร้อมกับส่งกระจกเล็กๆ อันหนึ่ง เป็นรูปไข่มีด้ามถือขนาดจุ๋มจิ๋ม อันเป็นสมบัติส่วนตัวของหล่อนมีไว้สำหรับส่องหน้า ส่งไปให้จอมวานร กล่าวต่อมาว่า

“จงเก็บสิ่งสะท้อนเงาอันนี้ไว้ สำหรับส่องดูเงาของเจ้าเอง ต่อไปนี้เจ้าไม่จำเป็นต้องไปชะโงกส่องดูเงาตนเองในน้ำอีกแล้ว และยามใดที่เจ้าหยิบสิ่งนี้ขึ้นมาส่องดูเจ้าจะได้ระลึกถึงฉันและพวกเราทุกคน”

วายารับกระจกอันเล็กนั้นไปส่องดูอย่างตื่นเต้นยินดีที่เห็น ก็ แล้วจับมือของดารินไปวางทูนไว้บนศีรษะ

"วายาจะไม่มีวันลืมนายหญิงและพวกท่านทุกคนเลย ตลอดชีวิต ไม่ว่าฤาษีโกฑัญญะจะมอบลิ้นและความเข้าใจในภาษาของเหล่าท่านมาให้อีกหรือไม่ ลิงทุกตัวในภูเขานิลกาญจน์ก็เช่นกัน ขอให้วายาตั้งความหวังไว้ว่า เราจะได้พบกันอีก และวันนั้นวายาจะไม่อยู่ในสภาพที่เจ็บป่วยเช่นขณะนี้ พร้อมที่จะใช้เหล่าท่านได้เต็มแรงเต็มกำลัง"

ดารินยิ้มให้พร้อมกับพยักหน้า ส่วนมาเรียนั้น เมื่อจอมพเนรเอื้อมมือมาจับแขน หล่อนก็ส่งมือให้จับสั่งเบา ๆ บอกว่า

"แฟร์เวล วายา"

วายากุมมือของแหม่มสาวไว้ในอุ้งมือทั้งสอง ผงกศีรษะก้มต่ำลงเหมือนจะคารวะรับคำอำลานั้น แล้วก็ปล่อยมือออกเดินไปทางรพินทร์กับแงซายเป็นคู่สุดท้าย

"พรานใหญ่และคนผู้มีที่มาอันลึกลับ วายาไม่อาจลืมตัวสามเขาศัตรูเก่าได้เช่นไร วายาก็ไม่อาจลืมท่านทั้งสองได้เช่นนั้น ขอให้ท่านจงได้รับชัยชนะในทุกอุปสรรคเหมือนเช่นที่ท่านได้ชนะต่อสามเขามาแล้ว"

รพินทร์ยิ้มให้อย่างเคร่งขรึม ไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น นอกจากก้าวตบที่ไหล่อันใหญ่โตของวายาแทนเครื่องหมายลา แล้วผละก้าวตามหลังคณะนายจ้างของเขาออกมา คงเหลือแต่แงซายกับสามลำพัง ซึ่งยืนประสานตากับจอมวานรนิ่ง

"ลาก่อน วายา"

แงซายกระซิบ

“อย่าลืมในสิ่งที่ข้าได้บอกกับท่านไว้แล้ว จักราช ยามใดที่ท่านต้องการวายาและกองทัพนิลกาญจน์ จงตั้งจิตอธิษฐานระลึกถึงฤาษีโกฑัญญะ”

จอมพเนจรก้มศีรษะ

“เราจะไม่ลืมคำของเจ้าเลย วายา”

แล้วแงซายก็โบกมืออำลา

ทั้งหมดออกมาถึงปากถ้ำตรงหน้าลาน ซึ่งมีกลุ่มพรานพื้นเมืองรอคอยพร้อมอยู่แล้ว ท่ามกลางการออแน่นขนัดของประชากรวานรทั้งหลายที่มาชุมนุมอันเต็มพืด

ครั้งแรกต่างตกใจเล็กน้อย เมื่อได้ยินเสียงเอะอะโวยวายของพวกพราน ซึ่งดูเหมือนจะเป็นเสียงของตาเฒ่าบุญคำ ซึ่งเอ็ดตะโรโขมงโฉงเฉงดังยิ่งกว่าใคร ส่งเสียงดังลั่นไปทั้งลานระคนไปกับเสียงขู่โครกครากของไอ้ทโมนดำพวกนั้น ซึ่งแลพลุกพล่านนัวเนียไปหมด รพินทร์และคณะนายจ้างต่างพากันวิ่งพรวดพราดออกมาโดยเร็ว แต่พอมองเห็นภาพหน้าปากถ้ำนั้นได้ถนัดตา ก็พอจะเข้าใจสถานการณ์ได้ด้วยความขบขัน

พรานพื้นเมืองทุกคนกำลังเข้าประจำที่ เพื่อเตรียมหาบหามสัมภาระที่จัดไว้เรียบร้อย แต่ปรากฏว่าไอ้นีลาจอมทโมนน่าเอาบรวารจำนวนหนึ่ง เข้ามาแย่งชิงยื้อยุดสัมภาระเหล่านนชักเย่อแย่งชิงกันอยู่อุตลุดระหว่างพวกพรานกับพวกลิง แต่ก็ไม่มีอะไรรุนแรงนัก ท่ามกลางการมุงดูและส่งเสียงกันเกรียวกราวของพลลิงที่แวดล้อมแน่นขนัดทั้งหลาย คนอื่นๆ ยอมแพ้ไอ้

ทั้งหมดไม่นเหล่านั้นหมดแล้ว โดยการปล่อยให้มันชิงหีบห่อ ไม่ก็ระไปแบกหามตัวละห่อสองห่อ

คงมีแต่บญคำคนเดียวเท่านั้น ที่ยังชักเย่ออยู่กับไอ้นีลา โดยแต่ละถือยุดไม้คานหาบไว้ด้านหนึ่ง เจ้าทหารเอกเมืองขีดขินก็ ไม่ไอ้ก็ด้านหนึ่ง ดึงกันไปดึงกันมาอยู่เช่นนั้น ปากของตาเฒ่า ก็แย้ดอึงก่นโคตรไอ้นีลา ส่วนไอ้ทโมนจอมทะลึ่งก็แยกเขี้ยว ยงฟันเหลอก วิ่งหมุนเป็นวงกลม ดึงไม้คานพาเอาตาเฒ่าต้อง ยงนเหมุนจี๋ตามแรงเหวี่ยงด้วยพลังมหาศาลของมันไปด้วยเหมือน ะแกลงยวตาเฒ่าเล่น เพราะถามันจะฉุดกระชากจริงๆ มนุษย ยงเระจ้อยร่อยอย่างบุญคำก็คงจะปลิวกระเด็นไปหลายวาแล้ว ฯเป็นที่ชุลมุนโกลาหลยิ่ง

บุญคำพยายามจะยกเท้าขึ้นไล่เตะมัน แต่ก็เตะไม่ถึง เพราะถูกเหวี่ยงหมุนติ้วอยู่เช่นนั้น เกิด จัน เส่ย ส่างปา และ ะหยิ่นกำลังยืนหัวเราะกันสนั่นหวั่นไหว

“อะไรกันน่ะ บุญคำ!”

เชษฐาตะโกนถามออกไป

บุญคำปล่อยไม้คาน ล้มแผละลงนั่งหอบซี่โครงบาน ยงมปล่อยให้นีลาฉวยหาบนั้นไปยึดครองไว้ พร้อมทั้งกระโดด ยงตเต้นส่งเสียงขู่ตะคอกหลอกหลอนอยู่ เกิดกับจันวิ่งเข้าไป ประคองปีกตาเฒ่าคนละด้าน พยุงให้ลุกขึ้นพลางหัวเราะงอหาย ยงนะเจ้านายทุกคนและพรานใหญ่ก็ก้าวเข้ามาถึงตัวแกพอดี

“ไอ้ดำชิบหายพวกนี้นะซินาย”

แกชี้มือบอกหอบๆ แทบไม่เป็นคำพูด กิริยาอึดอัดเต็ม ไปด้วยอาการแค้นเคือง

“มันเข้ามาปล้นข้าวของของเรา ชิงเอาไปหมดเลยสงสัยว่ามันจะไล่ให้พวกเราไปตัวเปล่าๆ จัดแจงจะขโมยของอีกแล้ว”

คณะนายจ้างอดหัวเราะออกมาไม่ได้ ภายหลังจากพิจารณาดูเหตุการณ์รอบตัวในขณะนี้

ส่วนรพินทร์จุ๊ปากเบาๆ พร้อมกับโคลงหัว มองดูสมุนเฒ่าของเขาอย่างทุเรศระคนขันๆ

“มันไม่ได้มาขโมยหรือปล้นสัมภาระของเราไปทำไมหรอก บุญคำ นายใหญ่ของมันสั่งให้พวกมันมาช่วยแบกของทั้งหมดไปส่งเราจนพ้นเขตเมืองที่นี่ มันมาช่วยขนให้ไม่ต้องลำบากแบกไปเอง ยังไม่ดีอีกหรือไปโง่แย่งอยู่กับมันได้ ถ้ามันจะขโมยหรือปล้นเราละก็ ป่านนี้มันขบบุญคำขมองเหลวไปแล้ว ไม่มาชักเย่ออยู่อย่างนี้หรอก เวรจริงๆ ตานี่”

บุญคำกะพริบตาปริบๆ มองหน้าพรานใหญ่ แล้วหันไปจ้องไอ้นีลา ซึ่งบัดนี้กำลังยกห่อสัมภาระมีน้ำหนัก ซึ่งตามปกติจะต้องใช้คนหาบถึงสองคน ขึ้นแบกบนบ่าอย่างสบายใจเฉิบราวกับแบกถุงนุ่น

“อะไรกันนาย ไอ้จ่อพวกนี้นะหรือจะช่วยแบกของไปให้บุญคำ”

ดารินพูดพลางหัวเราะพลางเป็นการช่วยแก้ความโง่ของบุญคำมาให้ว่า

“ใช่ บุญคำ วายาสั่งให้ลูกน้องของเขามาช่วยแบกของไปส่งเราจนพ้นเขต พวกนี้มีเจตนาที่ดีต่อเรา ไม่น่าจะไปเข้าใจผิดเลย ทีแรกได้ยินเสียงเอะอะโวยวาย ตกใจแทบแย่ นึกว่าเกิดอะไรขึ้น ที่แท้ก็แย่งของกับลิงนี่เอง”

ตาพรานเฒ่าทำหน้างง ยกมือเกาหัวอันมีผมหยิกติดเหนียงศีรษะของแกอยู่แกรกๆ แล้วยิ้มไม่สนิทนัก บ่นพำในลำคอ

"แล้วกัน บุญคำไม่รู้นี่ ว่ามันจะมาช่วยแบกของให้ไม่ทำแม่นบอกอะไร อยู่ไม่อยู่ก็ตรงเข้ามายื้อยุดฉุดกระชากไปดื้อๆ ทำไมว่ามันจะมาตีชิงวิ่งราวอีกนะซิ"

แล้วแกก็หันไปชี้หน้าไอ้นีลา ซึ่งพอสบตากับแก มันก็เริ่ดหน้าทำปากยื่นให้ ซอยริมฝีปากยิบๆเหมือนจะด่าตอบประสาลิง

"เออ! ดีละมึง ไอ้หอย มึงแบกของแทนกูไปให้ดีเชียวนะ ทำให้ตกหล่นเสียหายเป็นอันขาด ไม่งั้นพ่อจะกระทืบให้ร้องเพียงทีเดียว พูดภาษาคนไม่เป็น ดีแต่ร้องครอกๆ กูจะไปฟังมึงรู้เรื่องได้ยังไง"

นีลาหมุนตัวหันหลังให้ แล้วเอาตีนวัดดินลูกรังใต้เท้าข้างหนึ่งแหยียบยืนอยู่ กระเด็นเข้าใส่หน้าบุญคำที่กำลังสาปแช่งมันเป็นการแม่นยำ ตาเฒ่าร้องว้าก หลับตาปี๋พร้อมกับร้องตะโกนด่าพ่อแม่เจ้านีลาอื้ออึงไปหมด ทำให้ทั้งคณะหัวเราะกันจนตัวงอ แม้แต่รพินทร์ผู้ยิ้มยากที่สุด ก็ยังเอาหลังมือปิดปากกึกๆ อยู่ในลำคอ

บรรยากาศเต็มไปด้วยความครื้นเครง บุญคำนั้นด่ายังไม่หายแค้นใจ จัดแจงวิ่งตื๋อเข้าไปหมายจะถีบมันให้เต็มรัก แต่ไอ้นีลาก็ยอดนักเลงเมืองลิง ไม่ยอมให้ใครมาลบเหลี่ยมลูบได้ง่ายๆ พอตาเฒ่าแล่นปราดเข้ามาใกล้ มันก็หันขวับมาเผชิญหน้าอย่างเตรียมพร้อมที่จะรับมือทั้งๆ ที่ยังแบกของอยู่ ทำเอาตาเฒ่าผู้อวดเก่งต้องชะงักกึก ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวอาฆาตไว้

"ฝากไว้ก่อนเถอะมึง ไม่ถึงทีกูบ้างก็แล้วไป"

“งอแงไม่เข้าเรื่อง ตาเฒ่า นีลาช่วยแบกของให้น่ะดีเท่าไหร่แล้ว”

มาเรียร้องบอกมาอย่างรำคาญใจ บญคำหันมาค้นอุบอิบออกมาเป็นภาษาไทย

“อย่าพูดมากหน่อยเลยวะ แหม่มกะดี๋ ประเดี๋ยวพัดทิ้งให้อยู่เป็นเมียลิงที่นี่เลย พับผ่า”

ก็โชคดีไปอย่างที่แกพูดออกมาโดยไม่มีใครสนใจหรือได้ยิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าตัวคนที่ถูกนินทาเอง และขณะนั้นเองทั้งคณะ 12 คนยังไม่ทันจะตั้งตัว หรือจัดรูปขบวนใดๆ ได้ถนัด

พลลิงภายใต้การนำของนีลา ซึ่งบัดนี้ยึดสัมภาระได้แล้วตัวละห่อสองห่อ ก็พากันยกขบวนเคลื่อนที่ไปในทันทีอย่างไม่สู้จะเป็นระเบียบเรียบร้อยนัก เดินไปตามหนทางซึ่งเป็นเส้นทางที่นำขึ้นมาสู่ใจกลางนครลิง อันเป็นทางเดียวกับที่คณะทั้งหมดผ่านขึ้นมาในครั้งแรก ทำให้รพินทร์ต้องให้สัญญาณกับพรรคพวกทุกคน ออกเดินตามหลังพวกมันไปโดยเร็วด้วยความรู้สึกขันๆ ในอารมณ์

พวกพรานทั้งหมด ซึ่งตามปกติแล้วจะต้องแบกหามบัดนี้ก็เลยได้โอกาสเดินกันไปตัวเปล่าๆ ปราศจากสัมภาระใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากจะเก็บไม้คานหาบที่ไอ้ลิงพวกนั้นทิ้งไว้อย่างไม่สนใจติดมือไปด้วย เพื่อว่าจะได้ใช้หาบตามเดิม ภายหลังจากที่มันแบกไปส่งพ้นบริเวณไปแล้ว

เชษฐากับดารินมองตามหลังเจ้าทโมนที่ช่วยแบกของลิ่วนำหน้าไปเหล่านั้นด้วยสายตารักใคร่เอ็นดู ผิดกับเมื่อครั้งที่

เผชิญหน้ากับพวกมันในครั้งแรกชนิดหน้ามือเป็นหลังมือ ท่านแม่น่าคณะบุ้ยปากให้พรรคพวกแลตามหลังไอ้เหล่า ‘นิลเพชร’ ไปเป็นแถบๆ

“นึกถึงวันที่มันมาเคลื่อนย้าย ขโมยสัมภาระของเราไปในครั้งแรก พวกมันก็คงจะช่วยแบกไปอย่างที่เห็นอยู่นี่แหละ ของหนักๆ พวกเราต้องหามกันสองคน มันตัวเดียวหิ้วไปได้เต็มเสบาย มิน่าล่ะ ถึงไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้เลย”

“นึกไม่ถึงนะคะ พี่ใหญ่ ว่าในที่สุดพวกมันจะกลายเป็นแรงที่น่ารักของเราไปได้”

น้องสาวบอกด้วยน้ำเสียงชื่นชม

“นี่ถ้ามันช่วยแบกไปจนถึงเนินพระจันทร์ เราจะสะดวกกันอีกมากทีเดียว และก็น่าจะเป็นไปได้ง่ายๆ ด้วย ถ้าเพียงแต่วายาสั่งเท่านั้น”

ไชยยันต์ว่า

“อย่าเห็นแก่ตัว เอาแต่ได้นักเลยน่า ไชยยันต์...”

เพื่อนสาวติง

“วายาช่วยเหลือให้ความสะดวกแก่เราแค่นี้ ก็นับว่าดีที่สุดแล้ว เดินกันมาได้ตั้งแต่หล่มช้างจนถึงที่นี่ ทำไมเราจะเดินต่อไปตามลำพังของพวกเราไม่ได้ และจะว่าอันที่จริง เธอเองก็ไม่ได้มีภาระแบกหามอะไรเลย พวกพรานของรพินทร์ที่เขาแบกกันอยู่ ยังไม่เห็นบ่นสักคำ”

“จริงด้วย นายทหาร อย่าไปไว้ใจไอ้ลิงพวกนี้นัก โดยเฉพาะไอ้นีลา”

บุญคำเดินอยู่ใกล้ๆ ได้ยินเข้าก็สอดมา

“ถ้าวายาคุมมาด้วย ก็ไม่เป็นไรหรอก ขืนปล่อยให้ไอ้นีลาเป็นหัวโจก คุมมาตามลำพังแบบนี้ แล้วจะว่าบุญคำไม่เตือนนา”

ว่าแล้วแกก็หัวเราะหึๆ ไชยยันต์สะดุ้งใจในคำพูดของตาเฒ่าเจ้าความคิดสัปดน และพลอยเห็นจริงด้วย เลยไม่กล่าวอะไรอีกในเรื่องนี้

เชษฐาสาวเท้าเข้าไปใกล้พรานใหญ่ ถามว่า

“สุดปลายทางที่มันจะแบกของไปส่งเรา อยู่ที่ไหนกันนี่นึกออกไหม? ผักอง”

“ก็คงจะเป็นที่ราบต่ำ เบื้องล่างของเขาลูกนี้แหละครับ หรือมันจะไปส่งเราได้ไกลอีกแค่ไหนก็สุดแล้วแต่มัน หลังจากนั้นเราค่อยตั้งทิศใหม่ แต่ผมว่าคงไม่ผิดจากเส้นทางที่เราจะบ่ายหน้ากันไปนักหรอก เพราะถึงอย่างไรวายาก็รู้อยู่แล้วว่าเราจะไปทางด้านไหน และคงต้องสั่งกำชับบริวารมาแล้วเป็นอย่างดี”

โดยหนทางที่ไต่ขึ้นมาสู่ชะง่อนผาใหญ่อันเป็นนครวานรนั้น ทิศทางเดินเวียนวกลงไปสู่เบื้องต่ำเท่าที่เคยผ่านกันขึ้นมาแล้วในครั้งแรกเป็นลำดับ ทั้งหมดเดินกันไปตามสบายในลักษณะรวมกลุ่ม โดยมีเจ้าพวกทโมนแบกของเป็นทิวนำอยู่เบื้องหน้าห่างออกไปประมาณ 30 เมตร มีพวกประชากรลิงทั้งลูกเล็กเด็กแดงแห่ขบวนตามหลังกันมาเป็นพรวน ในระยะช่วงแรกของถนนบนไหล่เนินนั้น ครั้นเริ่มห่างลงไปก็ค่อยๆ เร้นหายเบาบางตาลงไปทุกที

จนกระทั่งในที่สุด ก็เหลือแต่เจ้าตัวใหญ่ๆ อันเป็นกองกำลังหรือที่ไชยยันต์เรียกเสียอย่างหรูหราว่า ขบวนกองทหาร

แต่ยังมีอีกประมาณ 20 กว่าตัวเท่านั้นที่รายล้อมตามมาด้วย ตามแม่นจากเจ้าพวกที่แบกของ ระยะนี้พวกลูกหาบทั้งหลายพา กันแต่เดินไปอย่างสบายตัวเป็นครั้งแรก เพราะไม่ต้องแบกหามให้ หนัก พากันเดินจับกลุ่มสนทนากันอยู่เบื้องหลัง ชมนกชมไม้ และธรรมชาติป่าเขาลำเนาไพรอันสวยสดตระการตายามแรกอรุณ ไปอย่างเพลิดเพลิน ปล่อยให้คณะนายจ้างเดินล้ำไปเบื้องหน้า

ขณะที่ผ่านหน้าผาน้ำตกใหญ่ บุญคำก็ปลีกตัวเข้าข้าง ทางไป เด็ดช่อกล้วยไม้ป่าอันงามสะพรั่งไปด้วยสีสันมาสองช่อ ช่อหนึ่งเอามาฝากนายหญิง ซึ่งก็ได้รับคำขอบใจและรอยยิ้มอัน หวานแหวาน ส่วนอีกช่อหนึ่งเอาซ่อนหลังไว้ไม่ให้ใครเห็น พอทุก คนแผลอก็แอบเลียบเคียงเดินกระแซะใกล้เข้าไปให้นายแหม่ม มาเรียลืมตาโต ห่อริมฝีปากอย่างดีใจ

“อูว์ ขอบใจมาก บุญคำ นี่เป็นครั้งแรก ที่ฉันเห็นบุญคำ น่ารักเหลือเกิน”

ตาเฒ่าอ้าปากหัวเราะจนเห็นเหงือกดำคล้ำ

“คนเรามันก็ต้องมีความน่ารักมั่งซี นายแหม่มก็ หาย เกเลียดไอ้คำหรือยัง?”

“ฉันไม่ได้เกลียดบุญคำหรอก” แหม่มสาวหัวเราะ “ถ้า ไม่มีบุญคำฉันคงเหงามาก เพราะไม่รู้จะด่าใคร”

ยิ้มของแกที่เปิดออกไปหวานจ๋อยในคำพูดประโยคแรกของ มาเรียก็พลันหุบสนิทลงในทันทีที่ได้ยินประโยคหลังชำเลืองค้อน

“ฮีธ่อ...ให้มันได้ยังงี้ซิน่า ไม่มีบุญคำนึกว่าจะเหงาเพราะ อะไร หน๋อย! เหงาเพราะไม่รู้จะด่าใครแทน เอาดอกกล้วยไม้ มาให้ นึกว่าจะให้รางวัลอะไรมั่ง ก็เปล่า”

มาเรียหัวเราะใสแหนว จูบที่ปลายนิ้วของตนเอง แล้วเอานิ้วข้างนั้นละเลงลงไปบนศีรษะของตาพรานเฒ่าอย่างสบายเพราะช่วงตัวที่สงกว่ามาก

“ฉันไม่มีอะไรจะรางวัลให้บุญคำได้สักอย่างเดียว ท่ามกลางความยากไร้กลางป่าอย่างนี้”

“ก็ไม่ต้องอะไรมากหรอก แค่พูดให้หวานๆหูไอ้แก่หน่อยเดียวเท่านั้น นี่อาไร้ เอาแต่ ด่า-ด่า-ด่า เฒ่าลามกบ้างละ เฒ่าโสโครกบ้างล่ะ”

“โอ๋ ตาเฒ่าน่ารัก...คืนนี้จะนวดให้ฉันอีกไหม?”

บุญคำยิ้มออกได้ ชะม้ายหางตาดูเรือนร่างอันน่าลูบคลำขยำขยี้นั้นอย่างครึ้มใจ

“โธ่ ใช้บุญคำมาเถิดน่า นายแหม่ม บุญคำยินดีทำให้นายแหม่มเสมอ”

“โอเค...พักนอนที่ไหนก็ตาม คืนนี้ฉันจะให้บุญคำช่วยนวดให้ฉัน”

มาเรียทำหน้าขึงขังบอก แล้วเดินห่างแกออกไป จนทันกับกลุ่มของเชษฐาที่ล้ำหน้าไปก่อน ก็พอดีกันกับที่บุญคำผู้มองตามบั้นท้ายไปอย่างครึ้มอกครึ้มใจ ถูกตามทันโดยเกิด จัน เส่ย และส่างปากับคะหยิ่น

“กะหลีกะหลออะไรกับนายแหม่ม ตาเฒ่าลามก”

คะหยิ่นผู้ฟังภาษาพม่าออก เอ่ยถามโพล่งขึ้นหน้าตาเฉย เพราะดูเหมือนจะได้ยินคำพูดของทั้งสองแว่วๆ ตอนเร่งฝีเท้าเข้ามาใกล้ บุญคำหันไปทำตาเขียว

“โธ่ ไอ้สังคะโรคคะหยิ่น ประเดี๋ยวถีบเปรี้ยง”

คะหยิ่นแสยะยิ้มอย่างรู้ทัน

“ได้ยินแว่วๆ ว่า นัดนวดกันไว้ไม่ใช่เหรอ”

“ฮ้า!”

จัน เกิด เส่ย อุทานขึ้นพร้อมกัน ลืมตาโพลงแล้วพากันห้ำแหวาะก๊าก

“ระวังนะ ลุงคำ แล้วจะว่าไม่เตือน ประเดี๋ยวแม่ก็เอาฟืนเตียนน้อยๆ อันน่าเอ็นดู ยอปังเข้าให้ หกคะเมนเค้เก้ออกมาทำเรื่องบีบๆ นวดๆ นี่ยังไม่เข็ดอีกหรือ”

“โธ่ ไอ้ชิบหายพวกนี้นี่ เดี๋ยวพัดเตะกราดเลย ไปเชื่อไอ้เปรตคะหยิ่น แหม่มไม่ได้บอกให้ข้านวดสักหน่อย”

บุญคำสบถอุบ แล้วเดินหนีจากเจ้าพวกปากเปราะเหล่านั้นแสีย ไอ้พวกรู้ทันปากคันทั้งนั้น

รพินทร์ ไพรวัลย์คาดคะเน และบอกท่านหัวหน้าคนะไว้ถูกต้อง นีลานำพรรคพวกทโมนของมันช่วยแบกของตัดลงจากลูกเขามาสู่พื้นที่ราบต่ำ อันปกคลุมไปด้วยทุ่งหญ้าและป่าเยหน้าอ้อมตีนเนินตัดไปทางด้านเหนืออีกพักใหญ่ พอถึงเขตแนวลำธารเล็กๆ ที่ไหลเอื่อยอ่อยขวางกั้นอยู่ พวกมันก็วางสัมภาระเหล่านั้น กองรวมกันไว้เป็นหมวดหมู่อย่างเรียบร้อยตีนเจับกลุ่มรวมกันอยู่ รอให้ฝ่ายมนุษย์ทั้งหมดเดินตามมาจนถึง ประหนึ่งจะเป็นสัญญาณบอกให้ทราบว่าหน้าที่ของพวกมันที่มาส่งหมดสิ้นลงเพียงแค่นั้น ตามคำสั่งของวายาผู้เป็นประมุข

รพินทร์ยิ้มออกมาเล็กน้อย เมื่อนีลาเดินส่ายอาดๆ สอง

ขา เข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเขา ทำอาการก้มๆ เงยๆ และส่งเสียงร้องอือๆ ในลำคอ ตามธรรมเนียมของมันเหมือนจะพูดอะไรด้วย

"เอาละครับ"

เขาหันมาบอกกับคณะนายจ้างทุกคนเบาๆ

"มันส่งเราแค่นี้แหละ ต่อไปนี้ก็เป็นหน้าที่ของเราเองแล้ว"

เชษฐาพยักหน้ายิ้มพราย ขณะที่มองดูนีลาและบริวารฉกรรจ์ของมันเหล่านั้นด้วยสายตาอันรักสนิท ประหนึ่งมันเป็นมนุษย์ชาติเช่นเดียวกันกับเขา เสียงไชยยันต์ซึ่งอดไม่ได้ที่จะพึมพำออกมาว่า

"น่าเสียดายจริง ไอ้เวร! จะไปส่งให้ไกลกว่านี้อีกหน่อยก็ไม่ได้ จัดแจงวางของจะกลับกันแล้ว แต่เอาละ ส่งแค่นี้ก็ดีเหลือหลายแล้ว"

ท่านหัวหน้าคณะ ก้าวล้ำออกไปเบื้องหน้าเผชิญกับนีลาในระยะใกล้ แล้วก็เอื้อมมือไปตบที่ไหล่อันรุงรังไปด้วยขนนั้นครั้นแล้วก็กล่าวด้วยยิ้มๆ

"ขอบใจเจ้ากับพวกของเจ้ามาก นีลา ที่ช่วยมาส่งเราถึงนี่ เราทุกคนจะลาเจ้าที่นี่แหละ ขอให้โชคดีและกลับไปได้แล้ว"

ขุนทหารเมืองวานรทำเสียงถี่ๆ ในลำคอดังลั่นขึ้น แยกเขี้ยวขาวแหง ผงกหัวกมๆ เงยๆอยู่หงกหงกเหมือนจะคำนับรับคำปราศัยอำลาอันเต็มไปด้วยไมตรีจิตมิตรภาพนั้น แล้วเอามือกวาดละ แตะต้องไปถูกเนื้อตัวของทุกคนคล้ายจะกล่าวคำอำลาอย่างอาลัยเช่นกัน

มันจับๆ คลำๆ ที่มือของเชษฐาและดารินอย่างแผ่วเบา ท่าทางการยำเกรงคารวะอยู่ในที แล้วก็ขยับเข้ามาเอามือจับตามฝ่ามือและอันประดับไปด้วยเส้นผมสีทองของมาเรียกับแก้มต่างจมูกเหมือนจะให้ความพิศวงสนใจเป็นพิเศษ พอหันไปทางไชยยันต์มาแต่ไกลๆ มีอาการรีๆ รอๆ อยู่ไม่กล้าจะเข้าไปใกล้

ไชยยันต์หัวเราะออกมากว้างๆ ส่งมือมาให้พร้อมกับพยักหน้า

“ไอ้เพื่อนยากนีลา ฉันไม่ได้เป็นศัตรูกับแกหรอก และแท้ที่จริงฉันก็ไม่ได้เกลียดชังแกเลย ฉันเชื่อว่าฉันคงคิดถึงแกไปทุกเวลานาทีเดียวในการจากกันครั้งนี้ มะ เรามาจับมือกัน”

นีลาเปิดริมฝีปากบนไปแปะไว้ชิดจมูกอันหักรั้นน่าเกลียดของมันเอียงหน้าซ้ายทีขวาที ทำอาการส่งมือชนิดยืดๆ มาให้เขา ไชยยันต์จึงกรากเข้าไปกอดคอมันไว้อย่างถือสนิท แต่แล้วก็ต้องหดคอหลับตาลงเมื่อแลเห็นเขี้ยวยาวร่วมสองนิ้วครึ่งแหลมเปียบห่างจากใบหน้าเขาองคุลีเดียว พอมันอ้าแขนจะกอดตอบเขาบ้าง ก็รีบปลีกตัวหลบออกมาเสียก่อน

สำหรับรพินทร์มันกำมือเขาไว้ และสั่นเบาๆ เหมือนอาการของคน กับแงซายมันก็เดินเข้าไปทำเสียงต่ำๆ ในลำคอเหมือนจะพูดอะไรด้วย ส่วนกับพรานพื้นเมืองทั้งหลายมันไม่แสดงอาการสนใจใดๆ ด้วยทั้งสิ้น แสดงว่ามันรู้ฐานะของบุคคลเหล่านั้น และไม่ประสงค์จะตอแยใดๆ ด้วยทั้งสิ้นอย่างไว้ท่าทีของมันเหมือนกัน เพียงแต่จับหางตาชำเลืองอยู่ที่บุญคำตลอดเวลา ประหนึ่งจะคอยสังเกตว่า ตาเฒ่าเจ้าอุบายจะออกลูกไม้อะไรแก้เผ็ดมันบ้างหรือไม่ ก่อนการอำลาจาก

แล้วมันกับพวกก็ถอยออกไปรวมกลุ่มหลีกทางอยู่ด้านหนึ่ง รอดูการจากไปของอาคันตุกะมนุษย์ ผู้ผ่านเข้ามาเยือนถิ่นของมันเยี่ยงมิตรผู้มีบุญคุณ

เมื่อนั้นรพินทร์ก็สั่งให้คนของเขาเข้าประจำหีบห่อ สัมภาระทันที ของเหล่านั้นถูกขบวนลิงช่วยขนมาให้อย่างเรียบร้อย ไม่มีอะไรตกหล่นหรือผิดรูปรอยไปจากที่ห่อมัดไว้อย่างแน่นหนา คู่หาบหามเป็นไปตามแปลนเดิมอีกครั้ง คือ คะหยิ่นคู่กับแงซาย ซึ่งมีร่างกายสูงใหญ่พอๆ กัน เกิดกับเส่ยและจันกับบุญคำ ส่วนส่างปาสะพายสัมภาระอีกห่อหนึ่งต่างหากเป็นเอกเทศไป

ก่อนการยกของขึ้นไหล่ แงซายก็ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าของไชยยันต์ พร้อมกับรอยยิ้มอันเปิดเผย ที่ไชยยันต์แลเห็นเป็นครั้งแรก

“รู้สึกว่าแกมีอะไรอยากจะพูดกับฉัน”

“ครับ นายทหาร ผมได้ข่าวว่า ปืนที่นายทหารใช้อยู่ในขณะนี้มีน้ำหนักมาก และนายทหารก็ระอาที่จะแบกเต็มทีแล้ว ผมเองก็ไม่มีปืนที่จะต้องเป็นภาระอีกแล้ว ถ้านายทหารไม่อยากจะคอนน้ำหนักอีกต่อไป ก็โปรดให้ผมรับใช้เถิด”

ไชยยันต์หัวเราะ ตบไหล่แงซายหนักหน่วง

“น้ำใจของแกน่ารักมาก แงซาย มันได้พิสูจน์มาแล้วโดยตลอดไม่ว่าเรื่องใหญ่หรือเรื่องปลีกย่อยเพียงเล็กน้อย ที่แกได้ข่าวมาน่ะ มันเป็นการพูดเล่นอย่างไม่มีอะไรจะพูดของฉันเท่านั้น แกเองก็เคยเป็นทหารเหมือนกัน น่าจะรู้น้ำใจของทหารดีอยู่แล้ว

แม่ทัพที่ดีนั่นนะไม่เอาเปรียบผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาชายศชั้นที่ต่ำ แกเป็นร้อยโท ฉันเป็นพันตรี เพราะฉะนั้นขอขอบใจแก แต่ก็เสนออย่างหวังดีนี้ แต่ฉันไม่เอาเปรียบแกแน่นอน หลายปีแล้วเขามาแล้วที่ฉันสะพายมันมาได้ ทำไมฉันถึงจะต้องโอนมันไปให้แกด้วย ในเมื่อแกก็มีหน้าที่จะต้องแบกหามอยู่แล้ว”

แงซายชิดเท้าตรง แล้วก้มศีรษะโค้งคำนับเขาด้วยวินัยทหารโดยไม่กล่าวอะไรอีก นอกจากยิ้มละไมอยู่ในสีหน้าแช่มชื่นแจ่มใสกลางแสงอรุณเรืองรองนั้น เมื่อเอ่ยกันถึงเรื่องปืนก็ไม่ได้เชษฐานึกอะไรขึ้นมาได้ เรียกรพินทร์ขึ้นเบาๆ พอจอมพลหันหน้ามาก็ถามว่า

“คุณคิดเหมือนผมไหม ผู้กอง ในข้อที่ว่า มือดีๆ อย่างแงซายไม่ควรจะเดินมือเปล่า เราไม่ห่วงเขาหรอก แต่เราห่วงเพื่อนคนอื่นๆ ซึ่งควรจะอยู่ในรัศมีคุ้มครองของเขาด้วยในกรณีอย่างนี้อย่างที่พบๆ กันมาแล้ว”

ท่านหัวหน้าคณะรอบคอบและเล็งเห็นการณ์ไกลเสมอ รพินทร์ ไพรวัลย์ชั่งใจ แล้วก็จำต้องผงกหัวยอมรับ

“ครับ ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น ผมเองก็ไม่ต้องการให้แงซายทิ้งหาบแล้วก็เผ่นหนีเอาตัวรอดในขณะเกิดเหตุฉุกเฉิน แล้วไปเข้าข้างทีหลังว่าตัวเองมือเปล่า”

“ถ้างั้น แงซายก็ควรจะรับโอนปืนจากใครสักกระบอกแล้ง ในบรรดาปืนยาว 10 กระบอกที่เราเหลืออยู่นี่แหละ”

เชษฐาพูดอย่างไตร่ตรอง พร้อมกับกวาดมองไปยังบรรดาลูกเสือพวกทุกคน ดารินขยับจะปลด .300 เวฯแม็กฯ อันเป็นไฟล์ประจำมือออกจากไหล่ แต่พี่ชายเอามือแตะยับยั้งไว้

“อย่า! ไม่ได้น้อย ในบรรดาพวกเราทุกคน รวมทั้งรพินทร์ด้วย ถ้าคิดกันอย่างรอบคอบที่สุดแล้ว จะปลดปืนไปให้แงซายไม่ได้เลยแม้แต่คนเดียว เพราะตามปกติพวกเราก็เดินกันตัวเปล่าไม่ต้องแบกหามอะไรอยู่แล้ว มีหน้าที่โดยตรงที่จะต้องคุ้มครองพวกแบกหามทั้งหลาย และน้อยเองก็มือไม่เลวนัก เพราะฉะนั้นปืนที่จะโอนไปให้ประจำตัวแงซายจะต้องพิจารณาเอาจากพวกที่แบกหามนั่นแหละ กระบอกใดกระบอกหนึ่ง ซึ่งเรื่องนี้ก็ต้องเป็นเรื่องที่รพินทร์จะต้องพิจารณาเพื่อความเหมาะสม ตัดลูกซองสองกระบอก ใช้ไรเฟิล!”

จอมพรานหันไปพิจารณาดูคนของเขาทั้งสี่อย่างตริตรองเชษฐามีเหตุผลข้อคิดที่รอบคอบเสมอ ซึ่งเขาก็เห็นด้วย

เมื่อแรกที่สุดนั้น ภายหลังมรณกรรมของ ดร.ฮอฟมัน .460 เวฯ แม็กฯ ของสามีมาเรียถูกกำหนดให้แงซายเป็นผู้ถือประจำ ส่วน .375 แม็กฯ เอฟเอ็น. ที่เคยประจำมือแงซายถูกโอนต่อไปให้ส่างปา

ครั้นต่อมา .458 ของเชษฐา ป่นปี้แหลกพินาศไปเพราะก้อนหินใหญ่บดลงมาทับ อันเกิดจากฤทธิ์เดชของเจ้าสมิงพรายเสือโคร่งดำแห่งนิทรานคร เชษฐาก็จำเป็นต้องเรียกปืนของสามีผู้ล่วงลับของมาเรียมาใช้แทน โดยให้แงซายกลับไปใช้ เอฟเอ็นกระบอกที่โอนไปให้ส่างปาตามเดิม ส่วนเจ้าส่างปานั้น ทุกคนเห็นไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะต้องใช้ปืนยาวประจำตัว นอกจากนายแหม่มของมันจะให้ปืนสั้น .45 รีวอลเวอร์ของหล่อนเองไว้สำหรับติดเอว

มาบัดนี้ เอฟเอ็นของแงซายก็มาปันไปอีกกระบอกหนึ่ง [illegible]เหลือเป็นว่า 12 คน มีไรเฟิลและลูกซองเหลืออยู่เพียง 10 [illegible]กระบอก จะต้องมีคนไหล่ว่างเปล่า 2 คน

และในจำนวนคนที่ไหล่ว่างเปล่า ไม่มีปืนยาวติดตัวเลย [illegible]ที่สมควรจะเป็นคนที่ใช้ประโยชน์จากปืนยาวได้น้อยที่สุด [illegible]นั้นถูกต้องแล้วเพราะมันยิงปืนไม่แม่น และการตัดสินใจ [illegible]ที่จะเผชิญหน้าเหตุร้ายเพื่อจะปกป้องตัวเองหรือคนอื่น ก็ยัง [illegible]อยู่ในขั้นไว้วางใจได้มากนัก ส่วนอีกคนหนึ่งจะให้เป็นแงซาย [illegible]ก็เห็นว่าเป็นไรเฟิลแมนคนหนึ่งที่ย่อมจะไม่ถูกต้อง เชษฐาให้ [illegible]ที่ที่แก่เขาไว้ถูกแล้ว

คะหยิ่นกับจันใช้ปืนลูกซองคนละกระบอก ก็เป็นปืนที่ [illegible]อยู่ในข่ายพิจารณาให้แงซายถือ เพราะรัศมีในการควบคุม [illegible]สถานการณ์จำกัดไป

ตาเฒ่าบุญคำมีไรเฟิล .375 แม็กฯ อยู่กระบอกหนึ่ง อัน [illegible]เป็นของเขาเอง จะสั่งให้โอนไปให้แงซายก็ใช่ที่ บุญคำแม้จะ [illegible]ดุ่ไม่ค่อยจะได้สตินัก แต่ถ้าเกิดเหตุการณ์จำเป็นขึ้นมา แกก็ [illegible]อยู่ในฐานะยอดพรานคนหนึ่งเหมือนกัน

ก็เห็นจะมีผู้ถูกพิจารณาอยู่สองคนเท่านั้น คือพรานเด็ก [illegible]หนุ่มสองคน เกิดกับเสย่ผู้ใช้ไรเฟิลขนาด 30/06 ด้วยกันทั้งคู่ [illegible]กระบอกหนึ่งเป็นมันลิเคอร์ อีกกระบอกหนึ่งคือซีแซด

พิเคราะห์ของเขามาหยุดอยู่ตรงจุดนั้น ก็พอดีกับที่เชษฐา [illegible]ถามต่อมาเหมือนจะเป็นใจเดียวกันกับเขาว่า

“ระหว่างเกิดกับเสย่ ใครยิงปืนได้ดีกว่ากัน?”

แทนคำตอบจอมพรานเรียกเสย่ให้เข้ามาหา พร้อมกับ

ปลดมันลิเคอร์ 30/06 ออกจากไหล่ นั่นย่อมเป็นความหมาย บอกให้คณะนายจ้างของเขาทราบแล้วว่า เส่ยมืออ่อนที่สุด

เจ้าลูกศิษย์พรานร่นหน่มของเขา ก็ไม่ได้แสดงอาการหวงแหนปืนอย่างใดทั้งสิ้น ตรงข้ามกลับยิ้มแป้นไปเสียอีก ในข้อที่ว่าต่อไปนี้มันมีหน้าที่แบกหามอย่างเดียวได้อย่างเบาไหล่ เกิดเรื่องอะไรก็วิ่งแอบต้นไม้ดีกว่าสะดวกปลอดภัยดี ปล่อยหน้าที่รับมือให้แก่พวกที่มีปืนทั้งหลาย และไม่ว่าเรื่องภัยอันตรายใดๆ ก็ตามที่เกิดขึ้นป่าดงพงไพร ถ้ารู้จักหนีหรือหลบเสียอย่างเดียว ก็ดเหมือนจะปลอดภัยกว่ายืนปักหลักส้เสียอีก ข้อนี้เส่ยย่อมตระหนักได้ดีในฐานะที่เป็นลูกป่ามาแต่กำเนิด

ไม่ต้องพูดอะไรกันมากทั้งสิ้น พอนายสั่งให้ปลดปืน เส่ยก็ล้วงย่ามหลังส่งกระสุนที่มีอยู่ทั้งหมดไปให้ด้วยอย่างรู้กันดีอยู่แล้ว

รพินทร์ถือปืนกระบอกนั้นเดินเข้าไปหยุดตรงหน้า แงซาย และโดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น โยนปืนกับกระสุนให้เงียบๆ แงซายรับไว้พร้อมกับกระซิบ

“จะไม่ยอมให้ผมมีความสบายในฐานะลูกหาบบ้างเชียวหรือ อุตส่าห์ออกลูกไม้ทำปืนที่สะพายหนักอยู่พังไปกระบอกหนึ่งแล้ว ยังอุตส่าห์เอามายัดเยียดให้อีก”

พรานใหญ่ชะงักกึก มองหน้า เกือบโกรธ แต่แล้วก็เท่าทันว่าถูกยั่ว พยายามสะกดอารมณ์ไว้ เปลี่ยนมาเป็นหัวเราะหึๆ

“ให้ฉันบอกนายจ้างเขาไหมละว่า แกมีเจตนาจะแกล้งให้ปืนพังไปกระบอกหนึ่ง”

“ก็ใครเขาจะเชื่อผู้กองล่ะ แต่ถ้าจะบอกให้ไงผมก็ไม่ขัด”

“อย่ายั่ว แงซาย ฉันไม่อยากมีอารมณ์หงุดหงิดกับแก

[illegible]”

“ตรงข้ามกับผม ผู้กองมีเสน่ห์มากก็อีตอนหงุดหงิดนี่แหละ ผมชอบเห็นมันเป็นภาพที่น่ารัก”

แงซายพูดหน้าตาเฉย พอดีกับดาริน วราฤทธิ์เดินตรงเข้ามาใกล้จึงทำหน้าตาย แกล้งกลบเกลื่อนขึ้นมา

“ปืนสองไก ผมไม่เคยยิง”

“ไม่ยากหรอก แงซาย หันปากกระบอกส่องให้ตรงลูกตาแล้วเอานิ้วเหนี่ยวไกก็เท่านั้นเอง!”

รพินทร์พูดเรียบๆ เช่นกัน แล้วเดินจากไป ดารินได้ยินแล้วเข้าพอดี ร้องตามหลังไปว่า

“บ้า! รพินทร์ สอนดีนัก ทำไมแงซายไม่บอกให้เขาลองยิงให้ดูก่อน ไอ้วิธีส่องปากกระบอกให้ตรงลูกตาแล้วเหนี่ยวไกที่เขาบอกนั่นนะ”

หล่อนค้อนขวับตามหลัง แล้วหันมาทางแงซาย สอนว่า

“เรานี่ก็ตัวดีแท้ สอนไม่รู้จักจำ ไปทำอะไรให้เขากลายเป็นไฟขึ้นมาอีกล่ะ มานี่! จะบอกให้ ปืนสองไกทุกชนิด ไกหลังเป็นไกที่จะตั้งให้ไกหน้าเบาลง เหนี่ยวไกหลังให้ค้างไว้ก่อนแล้วแตะไกหน้าเบาๆ เท่านั้นจะลั่นทันที แต่ถ้าไม่อยากจะให้ไกเบาเกินไป ก็อย่าไปยุ่งกับไกหลัง เหนี่ยวเฉพาะไกหน้าเหมือนปืนธรรมดานั่นแหละ นี่จะต้องให้ฉันเอามะพร้าวห้าวมาขายสวนหรือยังไงนะ เดี๋ยวตบเปรี้ยงเลย!”

ทั้งหมดลุยข้ามลำธารแคบ ๆ ที่ไหลเลื้อยประดุจงูสีเงิน ตัดผ่านทุ่งหญ้าเตียนเป็นระเบียบเหนือสนามกอล์ฟขึ้นไปสู่อีกฟากหนึ่ง ในขณะที่นีลาและไพร่พลของมันยืนรวมกลุ่มเฝ้ามองอยู่เงียบ ๆ โดยมีพรานใหญ่เป็นคนสุดท้ายคอยดูความเรียบร้อยอยู่เบื้องหลัง

บุญคำกับจันเป็นคู่หลังสุดที่จะก้าวลงลำธาร ตาแฝ่วางแผนการไว้เรียบร้อยแล้ว ที่จะต้องแก้แค้นเจ้านีลาให้ได้ตามนิสัยเจ้าเล่ห์เพทุบาย และไม่ยอมเสียเชิงมักเลงให้แก่ใคร

พอชำเลืองเห็นพรานใหญ่ผู้เป็นนาย ยืนอยู่ข้างหลังเป็นหลักประกันให้กับแกเป็นอย่างดีแล้ว (ซึ่งโดยที่เขาก็ไม่ตั้งใจ) ก่อนที่แกจะก้าวตามจันลงไปในน้ำ ก็เขม้นมองเป้าหมายหว่างขาของเจ้านีลา ผู้ยืนจังก้าสองขาอยู่ใกล้ๆ เหวี่ยงลูกหลังแบบ

เพี้ยฟาดหางพับเข้าไปตรงเข้าเป้าหมายอย่างแม่นยำ แล้ว
เพี้ยเลงน้ำไปโดยเร็ว

ไอ้นีลาผู้หลวมตัวเสียทีคู่อริ ร้องเจี๊ยกออกมาจริงๆ
โดดโหยงจนตัวลอย แล้วเต้นโหยงเหยงเป็นเจ้าเข้า ส่งเสียง
ร้องอย่างเป็นเดือดเป็นแค้น แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว เพราะตา
บุญคำผลักคานหาบดุนจันซึ่งหามอยู่เบื้องหน้าให้วิ่งหัวซุนหนี
ลงไปกลางน้ำ พร้อมกับหัวเราะคิกคักอย่างชอบอกชอบใจ
แล้วเหลียวซ้ายแลขวาอย่างรวดเร็ว แล้วก้มลงคว้าก้อนหิน
ใหญ่ ลูกเขื่องขนาดครกขึ้นมาชูเหนือศีรษะ หมายจะทุ่มตาม
ลงไปบุญคำไปชนิดที่ถ้าถูกก็คงคอหัก

แต่แล้วมันก็ต้องชะงักแยกเขี้ยวยิงฟัน เหมือนจะสบถ
ออกมาเป็นคำกล่าวอาฆาตตาเฒ่าอยู่เช่นนั้น เพราะรพินทร์ผู้แลเห็น
เหตุการณ์ได้เพียงชั่วแวบเดียว และยังไม่สามารถเข้าใจอะไรได้
ว่าเรื่องที่ทำให้นีลาเดือดแค้นอยู่ในขณะนี้ มาจากลูกไม้ที่
เพี้ยงของสมุนมือขวาจอมแก่นของเขา ปราดเข้าขวางหน้าไว้ก่อน
พร้อมกับโบกมือส่ายหน้าอยู่ไปมาเป็นเครื่องหมายห้าม

“อย่า! นีลา ถ้าถูกเข้าตาเฒ่านั่นจะคอหักทันที อย่าทำ
เป็นเล่นไป”

เขาพูดกับมัน

นีลาแสดงอาการฮึดฮัดหัวฟัดหัวเหวี่ยง เขม้นมองตาม
บุญคำผู้เดินหัวเราะคิกคักห่างออกไปอย่างแค้นเคืองเต็มที่
แต่ก็ยังยินก้อนหินในมือทิ้งอย่างเสียไม่ได้ ทำเสียงอึกอักในลำคอ
เหมือนจะฟ้องว่าตาบุญคำทำอะไรมันไว้ ซึ่งรพินทร์ก็เพิ่งเข้าใจ
เขาพูดปากเบาๆ โคลงศีรษะด้วยความระอาใจ ล้วงย่ามหลังหยิบ

เอาน้ำตาลปอนด์ที่หลงเหลืออยู่ถุงหนึ่งผนึกไว้ด้วยพลาสติก อย่างมิดชิดส่งไปให้มันเป็นรางวัล ตบศีรษะเบาๆ อีกครั้งหนึ่งอย่างรักใคร่ แล้วจึงลุยน้ำข้ามไปยังฝั่งที่พรรคพวกทุกคนตั้งขบวนรออยู่แล้ว

นีลาดูเหมือนจะลืมอาการเกรี้ยวกราดโกรธแค้นที่มีต่อบุญคำลงไปได้ เพราะความสนใจในสิ่งที่รพินทร์มอบให้ มันเอามือแกะพลาสติกที่หุ้มอยู่ออก หยิบเอาก้อนน้ำตาลปอนด์ขึ้นมาพลิกดูและดม จากนั้นก็ทดลองเอาใส่ปากแทะชิม พอรู้รสก็แสดงอาการชื่นชอบ ตบมือตีตีนส่งเสียงโว้กเว้กเรียกพรรคพวกเข้ามา แจกจ่ายกันตัวละก้อนสองก้อนอย่างยินดี

คณะนายจ้างและพวกที่ล่วงหน้าไปคอยอยู่ก่อนแล้ว ไม่ทราบว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นข้างหลัง จนนีลาแทบจะเอาหินทุ่มบุญคำคอหักตายเมื่อเหลียวมาก็เห็นทโมนพวกนั้นรุมกันอยู่ที่ถุงน้ำตาลปอนด์ซึ่งรพินทร์มอบไว้ให้ จึงพากันยืนดูยิ้มๆ อยู่ พอดีกับทรพินทร์กาวตามจากลาธารขึ้นมาถึง

“เจ้าพวกนั้นทำอะไรกันน่ะ ดูเหมือนจะแย่งอะไรกันอยู่ท่าทางสนุกใหญ่”

เชษฐาถามเขา

“น้ำตาลปอนด์ครับ ผมเหลืออยู่เป็นถุงสุดท้ายพอดี เลยให้มันไว้เป็นรางวัล”

“เหรอ มิน่าล่ะ ถึงแย่งกันใหญ่ ดูๆ ไปก็ยิ่งน่ารักเหลือเกิน เจ้าลิงพวกนี้ พวกมันบริสุทธิ์เหมือนเด็กๆ”

ดารินว่า สายตาที่มองข้ามลำธารย้อนกลับไปยังเหล่าทหารพระรามเหล่านั้นเป็นประกาย รพินทร์ไม่ยอมให้เวลา

ก็ยังผ่านไปอีกเลยแม้แต่นิดเดียว เขาโบกมือเป็นสัญญาณกับคู่ต่อสู้ฝ่ายตรงข้ามแล้วชี้ไปที่แท่นแท่นแท่นที่อยู่เบื้องหน้าให้เคลื่อนที่ แล้วบอกกับนายจ้างว่า

"ไปกันเถอะครับ"

ขบวนทั้งหมดเริ่มเคลื่อนที่

ดารินเดินถอยหลังรั้งอยู่ท้ายขบวน โบกมือให้กับเจ้าแม่ฝูงที่มาส่งนั้น พร้อมกับตะโกนสั่งเสียเป็นครั้งสุดท้ายข้ามไหล่ไปว่า

"ไปละนะ นีลา!"

ขุนทหารนครขีดขินกับพวกของมัน ทำอาการขยุ่มตัวส่งเสียงไว้กๆ ตอบมาเหมือนจะเป็นคำอำลาเช่นนั้น ดารินโบกมือไปมาอยู่ๆ อยู่เช่นนั้น จนกระทั่งมาเรียเดินย้อนกลับมาฉุดแขนให้ตั้งหน้าตั้งตาเดินไปทันเชษฐากับไชยยันต์

ส่วนตาเฒ่าผู้เดินหลังก็อำลาจากเจ้านีลา โดยการหันมาทางหน้าย่นแลบลิ้นหลอก พร้อมกับยกสั้นตีนให้ รพินทร์เดินประกบหลังเข้ามาใกล้ ใช้หลังมือชัดตุบไปกลางหลังตาเฒ่าอย่างหมั่นไส้เต็มประดา

"เล่นไม่รู้จักเล่น ไอ้นีลาเกือบจะเอาก้อนหินทุ่มคอหักตายแล้วรู้ไหม?"

"บุญคำเห็นแล้ว นายอยู่ข้างหลัง คงไม่ปล่อยให้มันทำอะไรบุญคำได้หรอก"

แกกระซิบตอบหน้าตาเฉย รู้สึกสบายอกสบายใจอย่างยิ่งที่แก้ลำไอ้นีลาได้สำเร็จอย่างงดงาม สมกับที่หมายมั่นปั้นมือมานาน

มันเป็นการเริ่มต้นคืบหน้าต่อไปอีกครั้งหนึ่ง ด้วย ความแช่มชื่นกระปรี้กระเปร่า และเต็มไปด้วยพละกำลังของทุกคน พร้อมด้วยกำลังใจอันเต็มเปี่ยม เสียงรพินทร์ซึ่งไล่หลังขบวนขึ้นมา ตะโกนสั่งความแงซายกับคะหยิ่น พร้อมกับชี้มือเป็นสัญญาณในการตั้งทิศแล้วตัวเขาเองก็กระชั้นเข้ามาทันกลุ่มนายจ้างที่เดินรวมหมู่กันอยู่

"เราจะพยายามตัดเป็นเส้นตรง เข้าหาทิวปีกครุฑด้านใต้ที่เห็นอยู่นั่นก่อนครับ"

เขาบอก พร้อมกับชี้มือให้ทกคนดไปยังทิวเขาทะยานหยัดเยี่ยมฟ้าเสมือนกำแพงกั้นขอบจักรวาลอยู่เบื้องหน้า เป็นเงารางๆ อยู่ในม่านหมอกซึ่งปกคลุมอยู่ชั่วนิรันดร์

"ต่อจากนั้นจะเลาะชายทิวบ่ายหน้าขึ้นเหนือ อย่างที่กำหนดกันไว้แต่แรกแล้ว"

เชษฐาพยักหน้า เต็มไปด้วยความหวังอันแจ่มใส ไชย-ยันต์กวาดกล้องส่องไปยังภูมิประเทศอันเป็นเนินสูงๆต่ำๆ ปก-คลุมไปด้วยหญ้าเขียวสดรอบตัว นานๆ เว้นระยะห่างออกไปจะพบไม้ยืนต้นขึ้นอยู่สักครั้ง ซึ่งเป็นต้นไม้ที่ไม่ใหญ่โตเกินไปนัก แล้วสูดลมหายใจลึก

"รู้สึกเส้นทางช่วงนี้ของเราจะใสเหลือเกินนะ ไม่มีป่าทึบหรือเขาใหญ่บังเลย เป้าหมายที่จะมุ่งไป ก็มองเห็นด้วยตาเปล่าอยู่นั่นแล้ว ไม่เคยพบเส้นทางไหนจะสะดวกสบายเท่านี้มาก่อนเลย เหมือนเดินไปตามสนามกอล์ฟยักษ์งั้นแหละ"

"ฉันคิดว่าอย่าประมาทไว้เป็นดี และให้ระวังภาพลวงตา

ไว้ด้วย ทัศนวิสัยของพื้นที่บริเวณนี้เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เช่นอย่างไรก็ไม่ควรจะห่างเข็มทิศกับแผนที่ไว้”

มาเรีย ฮอฟมันกล่าวเตือนอย่างคนที่ชำนาญในการเดินทางผ่านแดนทุรกันดารมาแล้วเป็นอย่างดี แล้วหล่อนก็มองไปทางจอมพราน

“ไพรวัลย์ ถ้าไม่ถือว่าเป็นการบังอาจ ฉันอยากจะเตือนคุณว่าควรหาที่หมายสังเกตซึ่งระบุไว้ในแผนที่ เพื่อตรวจสอบไปทุกระยะด้วย จะได้แน่นอนยิ่งขึ้น อย่าไปหวังทิวปีกครุฑที่เราบางเห็นอยู่นั่นเป็นเครื่องสังเกตแต่อย่างเดียว เราต้องระมัดระวังเวลากันอย่างที่สุด เพราะถ้าพลาดเสียเวลาไปอีกแม้แต่นิดหนึ่ง โดยเบนออกนอกเส้นทางอาจทำให้เราคลาดเวลาสำคัญได้ง่ายๆ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ไม่ตอบ แต่พยักหน้ารับคำอย่างเห็นด้วย เขาไม่เคยคิดเลยว่า คำพูดหรือคำเตือนใดๆ ก็ตาม ที่ออกมาจากปากของภรรยาม่ายผู้ทรงเสน่ห์ของดร.ฮอฟมันจะไร้ความหมาย เพราะประสบการณ์ความชำนาญที่มีมาก่อน และมาเรียก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่รอบคอบรัดกุมเสมอในด้านวางแผน

ภูมิประเทศที่จะบ่ายหน้ากันไปนี้มองดูผาดๆ น่าจะคิดว่าไปได้ง่ายดายที่สุดเพราะแลเห็นโล่งตลอดไปหมด แม้จะสลับไปด้วยที่ราบสูงและที่ราบลุ่มต่ำก็ตาม เพราะถึงอย่างไรก็มีทิวเขาสูงยันเมฆเหนือขึ้นให้เป็นเครื่องสังเกตอยู่แล้ว

แต่จะอย่างไรเสียพรานใหญ่ผู้ชำนาญป่าอย่างเขา ก็ย่อมจะประมาทและมองข้ามในสิ่งที่มาเรียบอกไปเสียมิได้ และออกรู้สึกเป็นห่วงไม่น้อยอยู่เช่นกัน ให้เป็นเขาสูงหรือป่าดงดิบ

ขวางกั้นหน้า พรานอย่างเขาก็ยังสะดวกใจเสียกว่า เพราะลักษณะของต้นไม้หรือหุบห้วยย่อมจะเป็นเครื่องชี้บอกได้ แต่ในพื้นที่โล่งแลเห็นท้องฟ้าครอบเป็นกระทะคว่ำอยู่รอบตัวประ-หนึ่งเรือที่แล่นอยู่ในห้วงมหาสมุทรเช่นนี้ มันอาจทำให้สำคัญผิดหรือหลงได้ง่ายกว่า และภูมิประเทศอันคลุมเครือน่าคิดเช่นนี้เขาก็ไม่เคยเดินผ่านมาก่อน

สิ่งที่น่าเกรงที่สุดก็คือภาพลวงตาอย่างที่มาเรียพูดไว้ อันผลมาจากสภาพของดินฟ้าอากาศแต่ละเวลาซึ่งไม่เหมือนกัน บางขณะทิวเมฆลิบ ๆ เบื้องหน้า อาจทำให้ตาฝาดมองเห็นเป็นทิวเขาไปก็ได้ และเมฆฝนตลอดจนกลุ่มหมอกบางประเภท ก็อาจยกเขาทั้งลูกให้หายไปจากสายตาสังเกต หรือมิฉะนั้นก็สร้างภูเขารูปร่างแปลกใหม่ทำให้หลงผิดไปได้เช่นกัน เขาเคยทราบว่ามาเรียเคยผ่านหุบผาแกรนด์แคนยอนมาแล้ว เท่า ๆ กับที่เคยเดินทางในทะเลทรายซาฮาร่า หล่อนย่อมมีความเข้าใจได้ดีที่สุดจึงแสดงความเป็นห่วงออกมาให้เห็น

แวบหนึ่งที่หวนคิดไปถึงชด ประชากรและหนานอิน บุคคลสาบสูญซึ่งเป็นต้นเหตุที่ต้องออกติดตามกันอยู่ขณะนี้ คนทั้งคู่พิสูจน์ได้ชัดว่า เป็นนักเดินทางมหาวิบากที่เยี่ยมยอดที่สุด ชนิดที่ถ้าสามารถกำหนดดีกรีหรือประศาสน์ปริญญากันได้ ก็หยิบรางวัลดุษฎีบัณฑิตไปเลย คนคู่นั้นออกเดินทางจากภูเขานิล-กาญจน์ แล้วละลายหายไปกับอากาศธาตุในเส้นทางสายนี้แหละ ถ้ามันไม่เป็นเส้นทางที่มีอาถรรพณ์ลี้ลับแฝงซ่อนอยู่ในตัวของมันเองแล้วไซร้ คนทั้งคู่ที่จัดว่าเยี่ยมที่สุดแล้วในการเดินทาง จะหลงหายไปได้อย่างไร

ข้อนี้เป็นสิ่งที่จอมพรานผู้รอบคอบอย่างเขาจะต้องสะดุ้งคิด และก็เป็นความจริงตามที่มาเรียเตือน พอเวลาผ่านไป ภาพของทิวปีกครุฑที่เคยเป็นจุดหมายตาอยู่ตลอดเวลาก็เริ่มจะเปลี่ยนรูปร่างไป ราวกับมีใครของเทพเจ้ามาเขียนขึ้นใหม่ มันสั้นจากด้านหนึ่งแล้วไปยืดยาวเหยียดขึ้นทางอีกด้านหนึ่งหยักมุม รอยโค้งรอยคอดก็ผันแปรเปลี่ยนไปหมด ตำแหน่งที่รพินทร์ชี้มือบอกคณะนายจ้างของเขาในครั้งแรก ความจริงเป็นกลุ่มหมอกที่ทอดต่อท้ายทิวเขาแท้จริงนั่นเอง ทำให้เขาต้องหยุดชะงักอยู่กับที่ ชั่วขณะที่เพื่อส่องกล้องสังเกต ทำเอาทุกคนพลอยหยุดไปด้วย เชษฐากับไชยยันต์ก็ยกกล้องประจำตัวขึ้นมาส่องตรวจด้วยเช่นกัน

“เอ๊ะ! ยังไม่ทันจะเดินมาได้สักกี่ก้าว พระอุมาท่านก็ล้อมกรอบเข้าให้เสียแล้วแฮะ...”

‘สหายปากเปราะ’ ของวายาพูดขึ้นดัง ๆ พร้อมกับหัวเราะเสียงแปร่ง

“คุณตั้งทิศเบนต่ำลงไปจากข้อเท็จจริงไม่น้อยกว่า ๑๐ ดีกรีแล้วละ ผู้กอง! เราตัดเข้าหาก้อนเมฆหรือแนวหมอกซึ่งอยู่เบื้องต่ำลงไปทางใต้นี่ แทนที่จะตัดเข้าหาทิวปีกครุฑแท้จริง”

จอมพรานยิ้มกร่อย ๆ มันดูเหมือนจะเป็นครั้งแรก ที่คณะนายจ้างแลเห็นในความบกพร่องของเขา นับตั้งแต่นำทางมาก็แต่เส้นทางพิศวงดูว่าจะง่ายดายที่สุดนี้ ช่างทำความขายหน้าห้าแก่มิให้แก่มัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยงอย่างเขาแท้ ๆ เนื่องมาจากความชะล่าใจนั่นเอง แต่ก็ดีเหมือนกันที่มันเป็นสัญญาณเตือนให้ระมัดระวังแต่ต้นมือ

“ครับ แย่จริงๆ ผมนี่”

เขาพึมพำ ยอมรับและตำหนิตนเอง

“ต่อไปนี้ เราเห็นจะห่างเข็มทิศกับแผนที่ไม่ได้เสียแล้วละครับ ทีแรกนึกว่าจะเป็นของหมูๆ เมย์เตือนไว้ถูกต้อง เราจะเชื่อสายตาเปล่าไม่ได้เลย นอกจากทิศกับแผนที่ยันประกอบด้วยเท่านั้น นี่ดีว่าแดดแรงขึ้นทำให้หมอกจางลง เราถึงมองเห็นทิวปีกครุฑแท้จริงได้ชัด แล้วก็ยังไม่แน่นักว่าอากาศจะผันแปรไปอย่างไรอีกในเวลาที่ผ่านไป มันอาจมืดครึ้มมีหมอกขึ้นอีกเมื่อไหร่ก็ได้”

“เอาละ เราเดินตามเป้าหมายที่เห็นชัดได้ในขณะนี้ไปก่อน แล้วรอคอยให้ทัศนวิสัยดีที่สุด พอจะมองเห็นทิวนั้นได้กระจ่างตาตลอดหมดทั้งทิว ซึ่งอาจเป็นเที่ยงหรือบ่ายของวันนี้ แล้วค่อยเอาแผนที่มาขีดเส้นตั้งเข็มกำหนดแน่นอนลงไปเลย ต่อไปเราจะได้ไม่ต้องมาคอยกังวลอยู่อีก ไม่ว่าดินฟ้าอากาศมันจะสร้างภาพลวงตาอย่างไร ให้ยึดเส้นที่เราขีดไว้เดินตลอดไป ซึ่งวิธีนี้แม้แต่เวลากลางคืนเราก็เดินได้ แบบเดียวกับตั้งเข็มเรือเดิน-สมุทรหรือเข็มเครื่องบิน”

เชษฐาบอกอย่างอารมณ์ดี แล้วยกนาฬิกาขึ้นดู

“เราเริ่มต้นเดินกันมาได้เพียง 1ชั่วโมงกับ 20 นาทีเท่านั้น ผิดเส้นทางแท้จริงไปไม่มากนักหรอก ไปตีตื้นเอาชั่วโมงที่สองก็ทันถมเถ เอ้า! หน้าเดินต่อไป ผู้กอง”

ต่างเคลื่อนที่ต่อไปเงียบๆ อย่างเป็นระเบียบ โดยเบี่ยงขึ้นขวามือ บ่ายหน้าตรงกับทิวเขาที่แลเห็น ลมตะวันออก-

[WBSWS:01]

เบื้องเหนือพัดโชยผ่านทุ่งอยู่ตลอดเวลา บางขณะก็ผ่านไปในทุ่งไม้ดอกประเภทล้มลุก อันยืนต้นสูงขนาดเข่า ออกดอกสะพรั่งเป็นสีเหลืองทองอร่ามไปจนสุดลูกหูลูกตา และบางขณะก็ผ่านไปในทุ่งหญ้าขนที่ออกดอกปุยกระทบสายลมยามสายไหวลู่ไปตามระลอก แลราวกับลูกคลื่นในมหาสมุทรสูงๆ ต่ำๆ

เนินแล้วเนินเล่าไปราวกับจะไม่มีที่สิ้นสุด ตลอดเส้นทางที่ผ่านมาแลเห็นเก้ง กวาง รูปร่างลักษณะและสีสันแปลก วิ่งผ่านออกมาในระยะห่าง และฝูงแมลงที่ดมดอมวนเวียนสูดเกสรตามกอไม้ว่อนไปหมด พื้นดินชื่มชื้น เขียวขจีไปด้วยพืชล้มลุกแสดงถึงความอุดมสมบูรณ์อยู่ตลอดกาล

รพินทร์เดินเคียงไปกับคณะนายจ้างอยู่ระยะหนึ่ง แล้วก็ตามธรรมเนียมโดยปกติของเขา ภายหลังการสนทนาอยู่ด้วยไม่นานก็เร่งฝีเท้าไปนำอยู่เบื้องหน้า และนั่นเป็นสัญลักษณ์เตือนให้ทุกคนทราบด้วยความเคยชินว่า เขาเริ่มทำเวลาเร่งขบวนการเดินทางแล้ว

"ลงจ้ำอ้าวๆ ขึ้นไปนำอยู่ข้างหน้านั่นเมื่อไหร่ ก็เย็นใจไต้ พวกเราต้องเดินกันแบบไม่มีเวลาหายใจอีกตามเคย"

ไชยยันต์บุ้ยปากตามหลังจอมพรานไป แล้วเปรยขึ้นกับพวกพวกทุกคน

"ก็ดี รพินทร์รู้อยู่แล้วว่า เวลาไหนบ้างที่เขาควรจะทำเวลาให้คณะพวกเราทั้งหมด ไม่งั้นถ้ามาเดินคลอคุยอยู่ด้วยก็คงอาดโอ้เอ้โวหารรายชมนกชมไม้กันอยู่นี่เอง"

"คนอะไรก็ไม่รู้ ทรหดเหมือนควาย พอโงหัวขึ้นได้เท่านั้น เดินตัวปลิวอีกแล้ว แต่ไม่รู้จะไปได้สักกี่น้ำ"

ดาริน่แอบบ่น มองที่ด้านหลังของร่างที่เดินดุ่ม ๆ นำหน้าขบวนอยู่นั้นด้วยความรู้สึกที่อดห่วงไม่ได้ แต่มาเรียกระซิบบอกว่า

“ใจเย็นได้น้อย ไม่ต้องห่วงหรอก คนคนนั้นถูกพระเจ้าสร้างขึ้นด้วยธาตุแห่งความแกร่งทั้งหมดที่มีอยู่ในโลกนี้ ถ้าเขาไม่ไหวเมื่อไหร่ก็ขอให้รู้เถิดว่า กำลังจะตายเมื่อนั้น อย่าไปกังวลอะไรกับเขานักเลย”

รพินทร์เดินเข้าไปใกล้แงซาย ผู้เดินไปพลางก็ร้อง-เพลงในลำคอเบา ๆ ไปพลางอย่างสุขใจ แต่พอหันมาพบตาก็หยุดร้องแล้วยิ้มให้

“ผู้กองไม่ควรจะเร่งร้อนจนเกินไป เวลาเรายังมีพอ สุข-ภาพของผู้กองก็ยังไม่ดีนัก”

“ดูแกเป็นห่วงฉันเสียจริงนะ แงซาย”

“ผมไม่อยากห่วงผู้กองหรอก ถ้าไม่หวังเสียอย่างเดียวว่าผู้กองเป็นหลักประกันของพวกเราทั้งหมด สำหรับจุดหมายปลายทางเบื้องหน้า”

“เมื่อกี้นี้”

เขาพูดโดยไม่สนใจกับถ้อยคำเหน็บประชดนั้น

“ทำไมแกไม่ทักท้วงฉันไว้ เมื่อเห็นว่าฉันกำหนดเส้นทางคลาดเคลื่อนไป?”

“เข็มทิศกับแผนที่อยู่ที่ในมือของผู้กองไม่ใช่หรือครับ? และผู้กองก็ไม่ควรคิดว่า ถ้าผมรู้แล้วจะแกล้งเฉยเสีย เพราะถึงอย่างไรผมก็ไม่อยากจะให้ผิดเส้นทางเหมือนกัน”

"ฮือม์ ก็เป็นอันว่าแกหลงเชื่อต่อภาพลวงตานั้นเหมือนอย่างเดียวกับฉันเหมือนกัน เห็นจะต้องระวังกันให้มากเสียแล้วสำหรับเส้นทางระยะนี้"

พรานใหญ่พึมพำแล้วแหงนหน้ามองดูท้องฟ้า ซึ่งเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ประเดี๋ยวสว่างทางโน้น ประเดี๋ยวมืดครึ้มทางนี้ และมีแถบเมฆลอยต่ำปกคลุมอยู่ตลอดเวลาราวกับจิตรกรแต้มสีหนักๆ ไว้บนพื้นฟ้าสีเทา มันก้ำกึ่งกันอยู่ในระหว่างความงามอันวิจิตรตระการตากับความลี้ลับอันน่าสะพรึงกลัวเหลือที่จะบอกไม่ถูก แลดูเหมือนแผ่นฟ้าของโลกในยุคที่เริ่มจะเย็นแข็งใหม่ๆ ในภาพวาดของนักภูมิศาสตร์โบราณ

"ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเรามันดูเหมือนจะมีมนต์สะกดให้เราเผอไผลและหลงทางได้ง่ายๆ ฉันไม่ค่อยจะชอบไอ้หมู่เมฆและหมอกที่มีสีสันแปลกๆ ตาพวกนี้เลย"

พร้อมกันเขาก็ชี้มือไปเบื้องหน้า ซึ่งมีเมฆดำกลุ่มหนึ่งแลดูเป็นปกคลุมยอดเนินอยู่เบื้องหน้า ดูเหมือนอสูรยักษ์โผล่ขึ้นมาจากแผ่นดินครึ่งตัว กำลังหันหน้ามาเผชิญคณะเดินทางทั้งหมด พร้อมทั้งอ้าปากแสยะเขี้ยว และกางแขนอันใหญ่โตเหมือนจะทำร้ายอยู่

"ถ้าลมไม่เปลี่ยนทิศ พายุกำลังคอยเราอยู่ข้างหน้า"

แงซายพูด

"ภูมิประเทศเป็นทุ่งโล่งตลอดแบบนี้ เราจะหาที่กำบังได้ยากมากไม่ว่าฝนหรือพายุ"

พรานใหญ่พูดอย่างหนักใจแล้วไม่เอ่ยคำใดอีก นอกจากเหยียบดหน้าด้วยฝีเท้าอันเสมอต้นเสมอปลายไปอย่างเดียว

อีกสองชั่วโมงเต็ม ๆ ที่คืบหน้ากันไปอย่างรีบรุด โดย ที่รพินทร์ไม่ได้ย้อนกลับลงมาสมทบกับฝ่ายนายจ้างของเขาอีกเลย บางขณะทุกคนอาจเห็นเขาเดินหายลับไปก่อนจนมองไม่เห็นตัว จากเนินสูง ๆ ต่ำ ๆ ที่สลับซับซ้อนอยู่เบื้องหน้าเหล่านั้น แต่ก็ไม่มีอะไรจะต้องห่วง เพราะแงซายและพรานพื้นเมืองทุกคน สาวรอยเขาได้เสมอ ไม่ว่าจะเลี้ยวลัดวกเวียนไปทางด้านใด

แล้วต่อมาอีกพักใหญ่ ต่างจึงเห็นรพินทร์ยืนพักขา มวนบหรี่ใบตองแห้งคอยอยู่ก่อนแล้ว ตรงสุดปลายเนินลูกหนึ่งก่อนจะไต่ขึ้นที่ราบสูง ซึ่งเป็นทางเทลาดชันไปประมาณ 30 องศา ตำแหน่งที่จอมพรานยืนคอยอยู่นั้น มีก้อนหินโค้งนูนลักษณะเหมือนหลังเต่าสองลูก โผล่พ้นบริเวณที่หญ้าขึ้นปกคลุม แลเห็นเป็นจุดเด่นสังเกตได้ชัด มีแอ่งน้ำซึ่งคงจะซึมขึ้นมาจากตาน้ำเบื้องล่าง หรือมิฉะนั้นก็เกิดจากน้ำฝนขัง กว้างประมาณ 4 ตารางวา อยู่ในระหว่างหลังเต่าทั้งสองลูกนั้น ระดับน้ำลึกประมาณไม่เกินหัวเข่า ใสแหนวราวกับตาตั๊กแตน

เมื่อต่างเดินตามลงมาถึง ก็เห็นรพินทร์มีแผนที่วางแบอยู่บนต้นขาข้างที่ยกขึ้นเหยียบยันแง่หินไว้ กำลังป้องมือบังลมจุดบุหรี่สูบอยู่

“ทำเวลาได้ดีเหลือเกินนะ ผู้กอง ว่าแต่มาหยุดรอเราอยู่ที่นี่นานแล้วยัง”

ไชยยันต์ร้องถามมาอย่างร่าเริง แต่หางเสียงหอบ

“ผมเพิ่งจะหยุดคอย ไม่เกิน 10 นาทีมานี่เองครับ เราเข้าเส้นทางอันถูกต้องของแผนที่ฉบับนี้แล้ว”

"มีอะไรที่คุณแน่ใจหรือ"

เชษฐาถามโดยเร็ว เต็มไปด้วยความตื่นเต้นยินดี

จอมพรานพยักหน้าให้ทุกคนดูไปยังแอ่งน้ำเล็ก ๆระหว่างกลางก้อนที่เขายืนอยู่

"แอ่งน้ำเล็ก ๆ ข้างหน้าเรานี่แหละครับ ในลายแทงระบุว่า 'แอ่งการะเวก' ซึ่งคงจะหมายความถึงว่า เป็นแอ่งน้ำที่นกการะเวกลงกิน"

"แหม! ดีนี่..."

ดารินร้องขึ้น

"ถ้าใครกินน้ำในแอ่งนี้ คงมีเสียงไพเราะเหมือนนกการะเวกซินะ ว่าแต่นี่แน่ะ นายพราน นกการะเวกน่ะรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร ได้ยินแต่ชื่อไม่เคยเห็นตัวจริงสักที และก็คงจะได้ยินแต่ในชื่อทางวรรณคดีเท่านั้น"

รพินทร์หัวเราะ ยกมือขึ้นปาดเหงื่อ

"เอ ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ คุณหญิง ว่าไอ้นกการะเวกมันมีลักษณะอย่างไร วรรณคดีที่เรียนมาอีกเหมือนกันก็บอกไว้ว่า มันเป็นนกชั้นสูง ร้องเพลงได้เพราะมาก แต่ก็ไม่ได้บรรยายรูปร่างลักษณะไว้ ส่วนถ้าจะว่ามันเป็นนกชนิดเดียวกับเหยี่ยวหรือเบิร์ดออฟพาราไดซ์เท่าที่ทราบแหล่งของมันก็อยู่แถวนิวกีนี ไม่น่าจะมามีอยู่ในแถบที่ระดับสูงกว่าน้ำทะเลหลายพันฟุตอย่างที่นี่ ผมว่าเราอย่าไปสนใจเลยว่า มันจะมีนกการะเวกมาลงกินน้ำที่นี่จริงหรือเปล่า เอาเป็นว่ามันตรงกับแผนที่ลายแทงระบุหรือไม่สำคัญกว่า บางทีเจ้าของลายแทงอาจตั้งนามไว้เพื่อความหมายที่ใกล้เคียงอย่างอื่นก็ได้"

ทุกคนเข้าไปเวียนสำรวจดูที่แอ่งน้ำใสนั้นอย่างสนใจกับไชยยันต์กวาดสายตาไปรอบ ๆ

“ลายแทงฉบับที่คุณถืออยู่นั่นมีอายุ 400 ปีแล้วนะผู้กอง และที่หมายอันนี้ก็เป็นแต่เพียงแอ่งน้ำเล็ก ๆ เท่านั้น กลางพื้นที่อันกว้างใหญ่เหลือประมาณ ถ้าสมัยเมื่อ 400 ปีก่อนมันจะมีแอ่งน้ำอยู่จริง ๆ โดยถูกขนานนามว่า ‘แอ่งการะเวก’ อย่างคุณว่า กาลเวลามันก็น่าจะเปลี่ยนแปลงแอ่งน้ำนั้นไปแล้ว อาจตื้นเขินกลายเป็นพื้นที่ราบมีหญ้าขึ้นปกคลุม หรือมิฉะนั้นก็แห้งขอดไปหมดแล้ว รวมทั้งอาจมีแอ่งน้ำเกิดขึ้นใหม่ทั่วไปตามที่อื่น ๆ อีกด้วยจากกาลเวลาอันแสนนานนี้ คุณมีอะไรพิสูจน์ว่ามันจะเป็นแอ่งน้ำที่ตรงกับคนตายเมื่อสี่ศตวรรษค้นพบไว้”

“ผมมีข้อพิสูจน์อันพอจะทำให้เชื่อได้ครับ และขอเชิญทุกท่านให้เข้ามาดูที่แผนที่ลายแทงฉบับนี้”

เขาพูดพร้อมกับก้มลง กางแผนที่ลายแทงฉบับนี้แผ่ราบลงไปกับพื้น เชษฐา ไชยยันต์ ดารินและมาเรียก็ตรงเข้ามาล้อมดูทันที จอมพรานดึงปากกาที่เหน็บกระเป๋าอยู่ชี้ไปยังที่หมายเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในแผนที่

“โปรดสังเกตที่หินลักษณะเหมือนหลังเต่าสองลูกในแผนที่นี่ครับ แอ่งการะเวกอยู่ในระหว่างหินเต่าสองลูกนี้ตรงกันกับที่เราพบของจริงอยู่นี่ทุกอย่าง บริเวณที่ราบสูงและราบต่ำที่เราผ่านมาโดยตลอดไม่เคยปรากฏว่าเราจะพบก้อนหินลักษณะนี้มาก่อนเลย และขอให้สังเกตพื้นภูมิประเทศแถบนี้ด้วย พื้นเป็นดินแข็งเพราะมีหินดานเป็นฐานอยู่เบื้องล่างทั่วไป ยากที่จะเปลี่ยนแปลงลักษณะของภูมิประเทศได้ง่าย ๆ เพียงในระยะ

เกิน 100 ปี เว้นแต่จะเกิดกรณีแผ่นดินไหวขึ้น ส่วนแต่งน้ำนี้ก็เหมือนกัน ที่มันไม่แห้งขอดหรือตื้นเขินขึ้นมาได้ ก็เพราะเป็นแต่งที่มีตาน้ำซึมอยู่ตลอดกาล ลักษณะเป็นแอ่งน้ำซับ ยิ่งกว่าแต่ทิศทางในแผนที่ลายแทง ก็ยังกำหนดชัดอยู่แล้ว”

จอมพรานขีดเส้นให้ดูในระหว่างภูเขานิลกาญจน์และทิวต่ำเตี้ยใต้สุดของทิวปีกครุฑ อันปรากฏอยู่ในแผนที่

ภายหลังจากพิจารณากันอย่างรอบคอบถี่ถ้วนที่สุด อีกทั้งเพลาที่ยังระแวงกังขาอยู่แต่แรก ก็ไม่มีทางจะแย้งเขาได้เลย เพราะสิ่งแวดล้อมในแผนที่ และภูมิประเทศแท้จริงที่เห็นอยู่ในขณะนี้ บังคับไว้ตรงตัวหมดทุกอย่าง ภายหลังจากเอาเข็มทิศเข้าเจับ

“คิว...อี...ดี!”

มาเรียร้องออกมา

เชษฐาดึงกล้องส่องทางไกลออกมา ไต่ขึ้นไปยืนอยู่บนก้อนหินหลังเต่าส่วนที่สูงของลูกหนึ่ง แล้วส่องย้อนกลับไปยังเทือกเขานิลกาญจน์อันเป็นที่สถิตของวายากับพลพรรควานรของเขา ซึ่งบัดนี้แลเห็นเป็นเงาตะคุ่มอยู่ในหมู่เมฆแต่ยังแลเห็นเป็นฐานได้ถนัด แล้วหมุนตัวกลับส่องตรงข้ามไปยังทิวด้านใต้ของเทือกปีกครุฑ ตลอดจนเนินอันสลับซับซ้อน เหลือที่จะคาดคะเนานับในทิศทาง ก่อนที่จะบรรลุถึงเทือกเขาใหญ่เยี่ยมฟ้านั้น ทั้งใกล้และไกลออกไปเท่าที่กำลังย่นระยะ 12 เท่าของเลนส์จะพาดภาพมาให้เห็นได้

“ก็เห็นจะไม่ผิดแล้วละ รพินทร์ ‘แอ่งการะเวก’ ของพังมหานรธาแน่ ลายแทงฉบับนั้นให้ความจริงแก่เราทุกอย่าง

ไม่มีอะไรคลาดเคลื่อนไปแม้แต่นิดเดียว นับตั้งแต่ตรวจสอบมาทุกระยะ”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวอย่างปราโมทย์ใจ เต็มไปด้วยความชื่นชมเชื่อมั่นในความสามารถของพรานนำทางผู้ยิ่งใหญ่ แล้วกระโดดลงมาจับมือจอมพรานไว้ กล่าวต่อไปด้วยความภาคภูมิใจว่า

“เดี๋ยวนี้ ผมได้คำจำกัดความของคำว่า พรานใหญ่ แล้ว รพินทร์ คือ หนึ่งแม่นยำในวิถีกระสุนที่ลั่นออกไปแต่ละนัด สองแม่นยำต่อเส้นทางที่หมายซึ่งจะมุ่งไป คุณมีทั้งสองคุณสมบัตินี้ครบถ้วนทีเดียว”

“อย่าเพิ่งเชื่อมั่นไว้วางใจผมในสองสิ่งที่กล่าวนี่นักเลยครับ เพราะเคยพิสูจน์มาแล้วว่า บางขณะผมก็พลาดได้เหมือนกัน สำคัญที่สุดก็คือ พวกเราทั้งหมดต้องช่วยกันด้วย และเพื่อไม่ให้พลาดหรือเสียเวลาไปอีก ผมจะพยายามเดินเข้าหาที่หมายที่ระบุไว้ในลายแทงนี้ไปทุกระยะจนกระทั่งถึงทิวด้านใต้ของปีกครุฑ โดยไม่ยอมผ่านเลยไปแม้แต่ตำแหน่งเดียว นี่เป็นเป้าหมายแรก นับจากภูเขานิลกาญจน์”

“ตรวจดูทั่วแล้วหรือยัง รพินทร์ มีร่องรอยของพี่กลางผ่านมาทางนี้บ้างหรือเปล่า?”

ดารินไม่ลืมสิ่งสำคัญที่ควรจะสนใจเสีย

“ยังหาเค้าเงื่อนอะไรไม่ได้เลยครับ คุณชายอนุชากับหนานอินอาจผ่านมาทางนี้ หรืออาจไม่ได้ผ่าน โดยเฉียดไปทางด้านอื่นก็ได้ เพราะรัศมีจากที่นี่ กับเขานิลกาญจน์ไม่ห่างกันมากนัก ถึงจะผ่านมาก็ไม่อยู่ในระยะที่จะหยุดพัก เพราะ

ที่เวลาเดินเพียงแค่สี่ชั่วโมงเศษๆ เท่านั้น ถ้าพบร่องรอยที่เพาะไกลกว่านี้ ผมเข้าใจอย่างนั้น นั่นเวลาเท่าไหร่แล้วครับ”

“อีก 40 นาที เที่ยงตรง!” เชษฐาตอบ

“เราจะหยุดพักครึ่งวันกันเวลาเที่ยงตรงไม่ใช่หรือครับ”

“แน่นอน อย่าให้เสียเวลา 40 นาทีที่เหลือนี่เลย ผู้กองก้าวหน้าไปให้ได้อีกสัก 2-3 กิโลเมตรก็ยังดี เรื่องแหล่งน้ำเราก็ไม่ต้องห่วงระยะนี้ไม่ใช่หรือ เพราะยังมีอยู่สมบูรณ์”

รพินทร์เร็วทันใจเสมอ แทนคำตอบใดๆ ทั้งสิ้น เขาก้าวหน้าไต่ตัดขึ้นเนินของที่ราบสูงซึ่งขวางกั้นอยู่เบื้องหน้านำขึ้นไปทันที ไชยยันต์แหงนมองดูท้องฟ้า แล้วทำท่าอึดอัดใจขณะที่ไต่เคียงขึ้นไปกับมาเรีย และดาริน

“เกือบเที่ยงเข้าไปแล้ว ยังมองไม่เห็นตะวันชัดเลย อากาศมันแปลกเครืออย่างไรชอบกล ตอนสายเห็นแสงแดดสว่างตาอยู่ไม่ทันน่อยเดียวเท่านั้นก็มืดครึ้มเสียแล้ว”

“สังเกตภูมิประเทศแถบนี้ ฝนชุกอยู่ตลอดเวลา ไม่งั้นหญ้าไม่เขียวชอุ่ม และดินเย็นชุ่มอยู่ตลอดกาลอย่างนี้หรอก”

มาเรียพูดเบาๆ แววตาสีดอกผักตบมีกังวลครุ่นคิด

“ก็ดีซิ ฝนตกดีกว่าฝนแล้ง ฉันไม่กลัวอะไรเท่ากับกลัวแดดน้ำ”

ดารินบอกอย่างไร้เดียงสาในเรื่องนี้

“มันไม่ใช่อย่างนั้นนะซิน้อย ถ้าฝนตก เราจะไม่มีที่หลบกันเลย ดูท่าจะแรงทั้งฝนทั้งพายุเสียด้วย และถ้าทายไม่ผิด

บ่ายนี้คงเจอเข้าแน่ ดูโน่น เมฆดำทะมึนทีเดียว บังทิวปีกครุฑไว้ทั้งหมดข้างหน้าเราโน่น”

ราชสกลสาวนึกขึ้นมาได้ เริ่มใจไม่ดี

“เออ จริงซิ ตายล่ะ! นี่ถ้าโดนฝนเราจะทำกันยังไง ฉันว่าคงได้เป็นตะคริวตายกันบ้างเท่านั้น กลางที่โล่งไม่มีกำบังแบบนี้ และข้าวของก็คงจะเปียกหมด มองไปทางไหนก็ไม่เห็นจะมีอาศัยได้บ้างเลยสักนิดเดียว เดินกันอีกเป็นวันๆ ก็คงมีแต่ภูมิ-ประเทศโล่งไปตลอดแบบเดียวกันนี้ทั้งหมด”

“ฝนอย่างเดียวก็พอทำเนา อาจมีพายใหญ่อีกด้วย มันอาจมาพร้อมกัน หรือมันอาจมาคนละที สรุปแล้ว เราก็แย่ทั้งนั้น ไม่ว่าฝนหรือลม เส้นทางช่วงนี้ที่เราเห็นผาดๆ แต่แรกว่าน่าจะเดินสบายที่สุดอาจเป็นเส้นทางมหาวิบากร้ายกาจที่สุดกว่าทุกช่วงที่เราผ่านมาแล้วก็ได้”

“ก็ไหนวายาบอกว่า เราจะเดินไปได้อย่างสะดวกสบายที่สุดไงล่ะ?”

“วายากับเราเหมือนกันเมื่อไหร่ล่ะ น้อย วายาอาจเดินไปได้อย่างสบายที่สุดในความรู้สึกของเขา ซึ่งมีความเป็นอยู่ความแข็งแรงทรหดอย่างสัตว์ป่า แล้วเราเป็นอะไร? มีความต้านทานได้ครึ่งของเขาหรือเปล่า ต่อภาวะของดินฟ้าอากาศอย่าลืมว่าวายานั้น ก็คือลิงใหญ่เราดีๆ นี่เอง ฉันว่าเส้นทางระหว่างภูเขานลกาญจน กับเนินพระจนทรน มันก็คือเส้นทางมรณะชัดๆ เส้นทางที่จะชี้โชคชะตาครั้งสุดท้ายเราว่าจะผ่านมันไปได้หรือไม่ ฉันสังเกตเห็นร่องรอยของฝนฟ้าแถบนี้รุนแรงมาก มีรอยฟ้าผ่าให้เห็นอยู่แทบทุกระยะที่ผ่านมาทีเดียว”

ไม่ทันจะขาดเสียงมาเรีย ที่กระซิบพูดอยู่กับดารินก็ปรากฏเสียงฟ้าคำรนสะเทือนก้องอยู่เบื้องหน้า สั่นครืดเป็นระยะยาก กินแดนไปไกลในรัศมีกว้าง และแฉกสองแฉกสว่างเผาผลาญแสบตาเป็นเส้นทแยงพร้อมกับลมเย็นเยือก ที่พัดกรรโชกมาแต่หน้า เป่าหมวกของทุกคนที่สวมอยู่ให้ปลิวหลุดจากศีรษะ พาต้องเอาสายลงมารัดติดคางไว้ และรู้สึกถึงแรงลมที่พัดต้านพาแทบจะก้าวขาไม่ออก

“เอ ชักจะไม่เข้าท่าเสียแล้วซิ อีแบบนี้ ว่าแต่รพินทร์เขาได้ว่าบ้างหรือเปล่าว่า เราจะเผชิญกับอะไร”

“มีอะไรบ้างที่คนคนนั้นจะไม่รู้ เว้นแต่จะไม่ยอมพูดตามแผ่ยของเขาเท่านั้น”

“เรื่องเล็กน่า น้อย”

ไชยยันต์บอกมาดัง ๆ ปนหัวเราะ

“น้ำป่า ไฟป่า แผ่นดินไหว เราก็โดนกันมาแล้ว คราวนี้ก็พาลองฝนหรือพายุดูบ้าง จะกระไรนักเทียว ถึงอย่างไรฉันก็พาตายเย็นมากกว่าตายร้อนแฮะ”

“พูดดีไปเถอะ ไชยยันต์ คงได้เจอะดีเข้าจนได้นั่นแหละ”

ไม่ทันจะขาดเสียงของมาเรีย ไชยยันต์ก็ร้องลั่นออกมาอย่างตกใจพร้อมกับชี้มือขึ้นไปเบื้องหน้าข้างบนที่ราบ ซึ่งรพินทร์เชษฐา กับคู่หาบของแงซายและคะหยิ่นไต่สวนลมขึ้นไปก่อน

สิ่งที่ทั้งสองสาวแหงนขึ้นไปพบด้วยความตกใจจนแทบช็อคก็คือร่างของเชษฐา แงซาย และคะหยิ่นพากันกลิ้งระเนระนาดลงมาตามเนินอันเทลาดชันนั้นราวกับถูกมือที่แลไม่เห็นกวาดผลักส่งนรพินทร์ ไพรวัลย์หมอบฟุบติดแนบกับพื้น มือทั้งสองยึด

กอหญ้าขนไว้แน่น พร้อมกันกระแสลมแรงในขั้นวาตะ ก็กรรโชกมายังทั้งสามที่ยืนตะลึงอยู่

ทั้งดารินและมาเรีย ผงะหงายล้มก้นกระแทกลงกับพื้นแล้วกลิ้งไปสามตลบ ในขณะที่ไชยยันต์ผวาร่อนหมุนตัวกลับ วิ่งหัวซุนลงไปปะทะกับคู่หาบของเกิดกับเสย่ พากันซวนลู่ระเนนไปปะทะส่างปา แล้วล้มลุกคลุกคลานกันลงทั้งหมู่ มีแต่ตาเฒ่าบุญคำกับจันเท่านั้น ที่ยังยืนหาบของเร่อร่าอยู่ได้ เพราะยืนอยู่ในส่วนที่ต่ำลงไป

ระหว่างที่ระส่ำระสายกันไม่เป็นขบวนอยู่นั่นเอง เสียงของรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็แผดตะโกนกึกก้อง ฝ่าเสียงลมที่คราง**อู้**ลงมาว่า

“พายุลูกเห็บ!! เร็ว ถอยลงไปหลบอยู่ที่ขอบเนินนั่นก่อน!!”

ฟ้าเหนือศีรษะ มืดมิดลงอย่างรวดเร็วราวกับใครตวัดผ้าดำผืนใหญ่คลุมไว้ เศษใบหญ้า และฝุ่นละอองม้วนเป็นเกลียวหมุน และถูกดูดให้พุ่งทะยานเป็นเส้นขึ้นไปเบื้องบนราวกับลำตัวของงู รอบด้าน ได้ยินแต่เสียงคร่างหวีดหวือของวาตะระคนกับเกล็ดของน้ำแข็งเม็ดเขื่องขนาดหัวแม่มือ ที่สาดโปรยลงมากระทบต้องผิวกายแปลบปวดราวกับลูกปืน

ไม่มีใครพานพบมาก่อนในชีวิต ว่าลักษณะการอันวิปริตชนิดนี้ของธรรมชาติมันหมายถึงอะไร เท่าที่เผชิญหน้าอยู่ในขณะนี้ บอกได้แต่เพียงว่า กระแสลมแรงจนอาจดูดดึงร่างกายให้

หลุดจากพื้น มีลูกเห็บที่แข็งและเย็นเหมือนก้อนกรวดที่แช่อยู่ในทะเลน้ำแข็ง ซัดหว่านลงมาประดุจภูตผีปีศาจสัปดนที่อยู่เบื้องบนเข้าไประดมขว้าง

และจากสภาพของอากาศที่เย็นพอสบายสำหรับการเดินทางกลับแปรเป็นความหนาวสะทกเข้าไปทุกขุมขนอย่างกะทันหัน ทำให้ทั้งสองข้างแทบจะลืมไม่ขึ้น และมองไม่เห็นทิศทางรอบตัวใดๆ ไกลเกินกว่าระยะ 3-4 วา ซึ่งสายลมที่หมุนฉุดกระชากอยู่รอบๆ ตัวยามนี้แทบจะมองเห็นสายอันม้วนเป็นเกลียวน่าเวียนหัวพรึงกลัวของมันได้

“เฮลล์!!”

มาเรียสบถลั่นออกมา ขณะที่พลิกกายขึ้นมาคุกเข่าคลานเข่าอยู่กับพื้น ดึงปีกหมวกมาปิดหน้าไว้ ดารินนั้นนอนหมอบเอามือทั้งสองปิดตากันไม่ให้เศษฝุ่นละอองที่พัดคลุ้งไปหมดเข้าตา ไชยยันต์ทรงกายขึ้นมาได้ก่อนคนอื่นๆตะกายตามพื้นที่อันเทชันเป็น เข้าไปดักคอยรับตัวเชษฐาที่กำลังกลิ้งขลุกๆ เป็นลูกขนุนลงมาได้ทันก่อนที่จะหลุดเลยไถลลงไปเบื้องล่าง ตะครุบตัวยึดไว้มั่น ไม่สิ้นใจหายเพราะรู้จุดอ่อนของสหายเขาดีอยู่แล้ว เกี่ยวกับขาข้างไม่สมประกอบนัก อันเกิดจากพิษสงของไอ้แหว่งช้างร้ายในครั้งกระนั้น

“เชษฐา! เป็นยังไงมั่ง?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ ตะโกนละล่ำละลักฝ่าเสียงพายุถามสหายของเขา

ท่านหัวหน้าคณะ ยันกายขึ้นมาได้อย่างตะลีตะลาน โดยมีมือข้างหนึ่งประคองของไชยยันต์

"ไม่เป็นไร ถอยลงไปหลบอยู่ข้างล่างนั่นก่อน ตามคำสั่งของรพินทร์ เร็ว!"

ทั้งสองฉุดแขนกัน วิ่งอย่างทลักทเลลงมาตามทางลาดนั้น แวะพยุงดารินกับมาเรีย ซึ่งยังหมอบพังพาบคลุกคลานเกาะกันอยู่ แล้วช่วยประคองกันถอยลู่ซวนเซลงมา ขณะนั้นแงซายและพวกลูกหาบอื่นๆ ที่กระจัดกระจายกันไปคนละทิศละทางอันเนื่องจากถูกพายุฉุดกระชากให้ล้มกลิ้งเสียหลัก ก็เพิ่งจะลุกขึ้นมาได้ แล่นเข้ามาช่วยกันเก็บข้าวของที่หล่นกระจายอย่ ถอยตามลงมาด้วยอย่างไม่เป็นขบวน ระส่ำระส่ายกันไปทั่วทั้งคณะ บุญคำกับจันนั้นอยู่ในระหว่างพื้นราบตีนเนิน จึงไม่ถูกกระแสลมจังนัก ผิดกับพวกที่ไต่ล่วงหน้าขึ้นไปก่อน แต่บัดนี้ก็ทำอะไรไม่ถูก ทั้งสองทรุดตัวลงนั่งยองๆ ราบกับพื้น โดยมีคานหาบวางอยู่บนไหล่

เชษฐา ไชยยันต์ กับอีกสองสาววิ่งลงมาถึงจึงได้รับคำสั่งให้ถอยลงไปยังพื้นเบื้องต่ำอีกขั้นหนึ่งถัดลงไป ในระหว่างโคกสองลูกลักษณะคล้ายๆ จอมปลวกอันพอจะเป็น ตำแหน่งเดียวที่จะอาศัยบังพายุคลุ้มคลั่งรุนแรงในขณะนี้ได้ดีกว่าพื้นที่โล่งบริเวณอื่น

แล้วทั้งหมด 11 คนก็เข้ามาถึงที่หมายนั้นรวมกลุ่มนั่งหมอบกันอยู่ในตำแหน่งที่อับทางลมที่สุด ด้วยความรู้สึกที่หาย-ใจแทบไม่ออก เพราะอัตราความเร็วของกระแสลม เสียงพวกพรานพื้นเมืองร้องโวยวายและสบถสาบานลั่นฟังไม่เป็นศัพท์ เมื่อลูกเห็บเม็ดเขื่องๆ ปลิวลงมากระทบเนื้อตัว มีความแรงเท่ากับถูกระดมขว้างด้วยก้อนกรวด กลุ่มนายจ้างทุกคนถึงกับลงทุน

แผ่เครื่องหลังประจำตัวออก ยกขึ้นกำบังไว้เหนือศีรษะระหว่าง
ที่ตัวหมอบอยู่

คงมีแต่พรานใหญ่เพียงคนเดียวเท่านั้น ในขณะนี้ ซึ่งอยู่
ในระดับสูงของปลายเนิน และโดนกระแสลมอย่างจังที่สุด แต่ก็
ยังแข็งดีพอไม่ถึงกับล้มกลิ้งตามคนอื่นๆ ลงไปด้วย เพราะทิ้ง
ตัวหมอบคว่ำหน้าลงกับพื้น และยึดกอหญ้าไว้ได้ สายลมและ
ไอแดดองที่พัดสวนอยู่ในขณะนี้แรงเสียจนทำให้รู้สึกแสบหน้า
และลืมตาไม่ขึ้น หันกลับมามองพรรคพวกเบื้องล่างก็แลไม่เห็น
ใครแล้ว นอกจากเกลียวของพายุ และผงธุลีอันม้วนกลบเป็น
ม่านควันไปทั่ว เสียงลูกเห็บโปรยลงมากระทบแผ่นหลัง และ
ดังแน่นพื้นข้างเคียงดังกราวไปหมด

จอมพรานกัดฟันแน่น ขณะจิตต่อมาเขาก็ตัดสินใจปล่อย
มือทั้งสองที่เหนี่ยวยึดกอหญ้าออก ปล่อยตนเองให้ไถลลื่นลงมา
ตามพื้นหญ้าอันลาดชันแต่อ่อนนุ่มนั้นระยะหนึ่งประมาณ 2-3
เมตร เอื้อมไปคว้าไรเฟิลประจำตัวที่ตกอยู่ข้างๆ ขึ้นมาสะพาย
ไว้ข้างกับไหล่ไว้ เพื่อให้ติดตัวอย่างมั่นคงที่สุด แล้วถลากระถด
ตัวหลังจนพ้นช่วงระยะที่เทชันที่สุด เพราะถ้าขืนผลีผลามยืน
ขึ้นกายขึ้นในระยะนั้น ก็มีหวังถูกลมพัดหกคะเมนเทนเท่ลงไป
ไม่ผิดอะไรกับเชษฐา และแงซายกับคะหยิ่นที่โดนเข้าแล้วแน่นอน

ครู่เดียวของการประคองตัวอย่างฉลาดจนถึงบริเวณที่
ไม่ลาดชันจนเกินไปนัก อันเป็นบริเวณของไหล่เนิน จึงยันกาย
ลุกขึ้น หันหลังกลับ ออกวิ่งสุดฝีเท้า โดยมีกระแสลมช่วยเป่า
ผลักไล่หลังบ่ายหน้ากลับลงไปยังตีนเนิน ซึ่งเชื่อแน่ว่าพรรคพวก
ของเขาหลายคงจะรวมกลุ่มกันอยู่ที่นั่นเรียบร้อย พอดีกับที่ได้ยิน

เสียงตะโกนเรียกฝ่าพายุดังแว่วมาจากตีนเนินด้านซ้าย จึงหัก
แนบต้านลมและลูกเห็บที่ดูเหมือนจะทวีความถี่เม็ดขึ้นทุกที
เข้าไปที่นั่น

ทุกคนห่อตัวรวมกลุ่มเบียดกันอยู่เหมือนลูกนก คางสั่น
กระทบกันเป็นเจ้าเข้า แทบจะจำหน้าไม่ได้ว่าใครเป็นใคร

“โว้ย! ไอ้วายา เสือกบอกได้ว่าทางสะดวกเดินสบาย ไม่
น่าจะมาต้มกันเลย มันน่าย้อนกลับไปเตะนัก!”

เสียงตาเฒ่าบุญคำแหกปากตะโกนลั่นออกมา ท่ามกลาง
เสียงลูกเห็บอันกราวสนั่น

“คุณชายครับ!”

พรานใหญ่ร้องเรียก พยายามหันมองสำรวจไปในกลุ่ม
พรรคพวกเหล่านั้นอย่างเป็นห่วง ก็ได้ยินเสียงร้องตอบมาอย่าง
หนักแน่นมั่นคงว่า

“ผมอยู่นี่ รพินทร์”

“เรียบร้อยดีหรือเปล่า ผมเห็นคุณชายเสียหลักกลิ้งลง
มา ขาเป็นยังไงบ้าง”

รพินทร์พูดเร็วปรื๋อ

“ไม่ต้องห่วง เรียบร้อย ไม่เป็นไรหรอก แต่เราจะอยู่กัน
อย่างนี้ต่อไปไม่ได้นานนะ ผู้กอง ถ้าไม่หากำบังที่ดีกว่านี้ พายุ
ลูกเห็บพอๆ กับพายุหิมะ มีหวังแข็งตายกันหมด”

เสียงท่านหัวหน้าคณะตะโกนแข่งพายุ

รพินทร์เต็มไปด้วยอาการกระสับกระส่าย รูปการณ์ที่
เผชิญอยู่ในขณะนี้ มันก็น่าจะจริงตามคำของท่านสุภาพบุรุษใน
ราชสกุลอันเป็นหัวหน้าคณะ **พายุลูกเห็บที่ซัดกระหน่ำอยู่ใน**

พแนะนี้ ไม่มีใครคะเนได้ถูกว่ามันจะกินเวลาเนิ่นนานออกไปสักเท่าไหร่ แต่เท่าที่ประสบกันอยู่ด้วยความหนาวเหน็บทารณซึ่งทวีเพิ่มขึ้นทกขณะ ไม่ต้องมากหรอก เพียงแค่ซัดกระหน่ำแบบนี้ติดต่อกันไปอีกครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ทุกคนจะพากันเป็นอัมพาตไปทั้งหมด

เขาหันหน้ามองออกไปยังอากาศสีขันคล้ำอย่างตัดสินใจไม่ถูก

"แงซาย เอายังไงดี?"

ในที่สุดเขาก็พูดหนักๆ ในลำคอ

จอมพเนจร ขณะนี้ทรุดกายคุกเข่าอยู่เคียงข้างเขา กำลังใช้มีดเดินป่าขุดแซะสำรวจดูตามเนินโคกที่มาหลบกำบังกันอยู่อย่างขะมักเขม้น

"มีทางเดียวเท่านั้น ผู้กอง ขุดรูเข้าไปหลบอยู่ในโพรงดิน แต่เราไม่มีเครื่องมือและดินบริเวณนี้แข็งมาก เราน่าจะหาบริเวณดินซุยหรือพื้นที่ที่เป็นทรายได้ที่ไหนสักแห่งหนึ่งใกล้ๆ บริเวณนี้ ผมจะออกไปสำรวจเอง"

กล่าวจบแงซายถลันลุกขึ้นยืน แต่พรานใหญ่คว้าไว้เสียก่อน

"อย่า! แกอาจแข็งตายเสียก่อนที่จะค้นหาบริเวณที่ต้องการได้ และจะต้องใช้เวลาขุดนานสักเท่าไหร่ ถึงจะพอให้พวกเราทั้ง 12 คน เข้าไปหลบอยู่ได้ ความตายมันจะมาถึงก่อน"

ทันใดนั้น เสียงห้าวๆ ของคะหยิ่นก็ดังมาว่า

"เราห่างจากแอ่งน้ำนั่นมาไม่มากนักไม่ใช่หรือ นาย?"

"ใช่! ทำไม?"

จอมพเนจรหันขวับ ย้อนถามโดยเร็ว

เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้าง แยกเขี้ยวขาวอยู่ในเงาสลัว

“คะหยิ่นจำได้! ขณะที่พวกเราสำรวจอยู่ที่แอ่งน้ำนั่น คะหยิ่นเดินตรวจไปรอบๆ เพื่อจะหาร่องรอยของคนหาย เผื่อจะพบ คะหยิ่นไม่พบอะไรของคนหาย แต่พบปากโพรงขนาดใหญ่ เป็นโพรงร้างของหมาป่าที่ขุดทำรังไว้ ต่ำกว่าเนินหินหลังเต่าลูกหนึ่งห่างลงไปทางด้านใต้ไม่เกิน 20 ก้าว เป็นดินปนทรายร่วมพอที่จะขุดขยายออกไปได้ถ้าจำเป็น”

รพินทร์ลืมตากว้าง

“พาฉันไปดูเดี๋ยวนี้ คะหยิ่น”

เขาร้อง หิ้วคอคะหยิ่นฉุดดึงขึ้น ในขณะเดียวกัน แงซายก็กระโจนผึงฝ่าพายุล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ในทันทีที่รู้ที่หมายพรานใหญ่หันมาร้องสั่งคณะนายจ้างของเขาเร็วปรื๋อให้สงบรออยู่ก่อน และไม่มีเวลาพอที่จะอธิบายอะไรอีก สองคนกับคะหยิ่นแล่นตามหลังแงซายไปโดยเร็ว

“อะไรกันน่ะ สามคนนั่นไปไหน?”

ดารินเอะอะขึ้น ฝ่ายนายจ้างทั้งหมดไม่มีใครสามารถเข้าใจได้ เพราะสามคนพูดกันในภาษากะเหรี่ยง บุญคำจึงอธิบายให้ทราบตามคำบอกของคะหยิ่น

“ใจเย็นๆ เจ้านาย พรานใหญ่กับไอ้สองคนนั่นคงจะไปตรวจดูก่อน ได้ความว่ายังไง ประเดี๋ยวคงกลับมาตามพวกเราไปเอง”

“ไม่ต้องบอกให้ใจเย็นหรอก ถึงเดี๋ยวนี้ก็เย็นจนเกือบจะแข็งตายอยู่แล้ว” ไชยยันต์ว่า

ท่ามกลางการรอคอยด้วยความหวังและภาวนา ชั่ว

ไม่เท่านัก ทุกคนก็เห็นแงซายวิ่งย้อนกลับมา โบกมือเป็นสัญญาณ

"เคลื่อนย้ายเร็ว พบที่กำบังแล้ว!"

องครักษ์พิเศษของดารินตะโกนก้อง

ทั้งหมดถลันพรวดขึ้นยืน แล้วพากันแบกสัมภาระกรู ตามการนำของแงซายไปอย่างทุลักทุเล

"ผู้กองกับคะหยิ่นอยู่ไหน?"

ไชยยันต์ถามระหว่างที่วิ่งรวมหมู่ต้านลมและลูกเห็บ ที่ทวีกระหน่ำแทบลืมหลีมตาไม่ขึ้นนั้นไป

"คอยอยู่ปากโพรงแล้ว นายทหาร กำลังช่วยกันขุดเปิดปากทางกว้างออกไปอีก"

แงซายตอบคำ

ครู่เดียว ทั้งหมดก็ย้อนกลับลงมาถึงบริเวณแอ่งการะ-เวกที่ระบุในแผนที่ เห็นรพินทร์กับคะหยิ่นกำลังใช้มีดเดินป่าขุดช่องโพรงซึ่งปกคลุมด้วยหญ้าขนขยายกว้างออก ดินบริเวณนี้เป็นดินทรายร่วนจึงสะดวกอย่างยิ่งสำหรับการขยายปากทางให้กว้างออก แลเห็นเป็นช่องกว้างประมาณสองวา เจาะลึกเข้าไปในบริเวณเนินดิน

เมื่อต่างซมซานเข้ามาถึง จอมพรานผู้รอคอยอยู่ก่อนแล้ว ก็บงการให้พวกลูกหาบวางหาบไว้ตรงปากโพรงด้านนอก และต้อนให้คณะนายจ้างของเขามุดคลานลอดปากโพรงดินนั้นเข้าไปก่อน ต่อมาจึงเป็นพวกพรานพื้นเมือง หลังจากนั้นเขาแลง คะหยิ่น และแงซายสามคนจึงคลานเข้าไปทีหลัง

ตำแหน่งนั้น ทุกคนพบว่ามันเป็นหลุมหลบภัยจากพายุ

และห่าลูกเห็บได้เป็นอย่างดี มีเนื้อที่เป็นห้องยาวพอที่จะนั่งห่อตัวเบียดกันได้ทั้งสิบสองคน โดยผนังดินอันขรุขระด้านบนห่างศีรษะขึ้นไปไม่ถึงฝ่ามือ ไออ่นของดินที่ถกแดดเผาไว้เมื่อครึ่งวัน ช่วยบรรเทาความหนาวเย็นสะท้านสั่นลงได้บ้าง สายลมอันรุนแรงและลูกเห็บที่ซัดโปรยปรายอยู่ไม่อาจล่วงล้ำเข้ามาได้ รพินทร์ใช้กองสัมภาระทั้งหมด ขวางกั้นปิดปากทางกันลมไว้อีกชั้นหนึ่ง

จึงบัดนี้ ทั้ง 12 ชีวิตร่วมตาย นั่งกอดเข่าไหล่เบียดชิดกัน ฟังเสียงพายร้ายคำรามเกรี้ยวกราดอยู่เบื้องนอก ท่ามกลางความมืดมิดจนมองไม่เห็นหน้ากันได้ ภายในรูหรือโพรงดินแคบๆ อันเคยเป็นรังของหมาป่าที่คะหยิ่นพบเข้าโดยบังเอิญนั้น รอดจากวิกฤติการณ์ไปได้ชั่วขณะหนึ่ง เสียงไชยยันต์ผู้มักสงบปากคำไว้ไม่ได้ สบถสาบานสาปแช่งดินฟ้าอากาศอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่มีใครสนใจด้วย เพราะรู้นิสัยกันดีอยู่แล้ว

ดารินกับมาเรียตัวสั่นเป็นลกนก นั่งกอดกันกลมริมฝีปากชีดเซียว คางกระทบกันกราว เชษฐาถอนใจเฮือก เอามือกุมขมับในท่าครุ่นคิด ส่วนพรานใหญ่ผู้บัดนี้นั่งอยู่ในส่วนด้านนอกริมปากโพรงสุด กอดเข่าหรี่ตามองออกไปยังอากาศวิปริตเบื้องนอก สีหน้าเคร่งขรึมปราศจากความรู้สึกใดๆ ให้ใครสังเกตเห็นได้เช่นเคย

“นรกจกเปรตแท้ๆ มาอีแบบไม่ยอมบอกให้รู้ตัวล่วงหน้าเลย”

เสียงไชยยันต์คงบ่นต่อไปไม่ขาดปาก และดูเหมือนจะบ่นอยู่คนเดียว

"ฉันบอกคุณแล้วไม่ใช่หรือ ยังไม่ทันจะขาดปากเสียด้วยซ้ำ ก็เห็นอยู่แล้วว่าดินฟ้าอากาศมันไม่ชอบกลอยู่"

มาเรียอดรนทนอยู่ไม่ได้เพราะความรำคาญ จึงพูดมาแต่เงหงุดหงิด

"แล้วนี่ทุกคนเป็นอะไรไปกันหมด นั่งกันเหมือนคนตายแล้วแหละ พูดคุยอะไรกันมั่งซิ"

ไชยยันต์พูดเสียงดังเอะอะอยู่คนเดียว มองรอบตัวไปยังพวกพวกทุกคนที่นั่งเบียดกันอยู่

"ไม่มีใครเขาบ้าบ่นสาปแช่งดินฟ้าหรือธรรมชาติอย่างแกหรอก ไชยยันต์"

เชษฐาเอ่ยขึ้นเป็นคำแรกเงียบ ๆ

"สงบใจ และสงบปากคำลงเสียบ้างเถิด จะบ่นหรือจะด่าอะไรไปสักเท่าไหร่ มันก็ไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้หรอก แกควรจะขอบใจพระเจ้าแล้ว ที่ช่วยให้พวกเราหาที่กำบังได้ปลอดภัยแต่เงนี้"

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็เอื้อมมือไปตบศีรษะคะหยิ่นเบา ๆ แล้วว่า

"พวกเราทุกคนได้พึ่งความรอบคอบ ตาไวของเจ้าในครั้งนี้ คะหยิ่นถ้าไม่มีโพรงหมาป่าโพรงนี้ที่เจ้าค้นพบไว้ก่อน พวกเราคงแย่กันไปตาม ๆ กัน"

คะหยิ่นหันมายิงฟันยิ้มให้ แม้จะฟังไม่รู้เรื่อง แต่สัญญาณของมันก็พอจะเข้าใจความหมายสรรเสริญชมเชยของแม่เยใหญ่ได้เป็นอันดี

“สิบสองคนพวกเรา ไม่มีใครอับจนปัญญาไปเสียทั้งหมด หรอกนายใหญ่ ถึงนายใหญ่เองก็เคยพูดไว้แล้ว อีก 11 คนมีต อย่างน้อยก็คงต้องมีคนหนึ่งตาสว่าง พวกเจ้านายทั้งหลายไม่ ต้องกลัวอะไรทั้งสิ้นเมื่อร่วมชีวิตกับพวกพรานใหญ่และพวกเรา”

บุญคำแปลให้เชษฐา และคณะทุกคนฟัง ไชยยันต์ได้ยิน ก็หัวเราะหึๆ

“อย่างอื่นพวกเราไม่กลัวหรอก คะหยิ่น แต่พวกเรา กลัวผีว่ะ”

เขาบอกให้ตาเฒ่าบุญคำช่วยเป็นลิ้นกะเหรี่ยงให้ คะหยิ่น ผู้นานๆ จะมีโอกาสโวสักครั้ง ได้ยินคำของไชยยันต์จี้จุดอ่อน ของมันเข้า ก็หดคอลง ชำเลืองค้อน แล้วเลยไม่พูดอะไรอีก

ดารินนั้นเงียบกริบ ไม่เอ่ยคำใดแก่ใครทั้งสิ้น หล่อน หลับตาพนมมือนิ่ง ในใจนึกภาวนาถึงแต่ฤาษีโกฑัญญะ ขอให้ ช่วยปัดเป่าสถานการณ์อันเลวร้ายนี้ ให้ผ่านไปเสียโดยเร็ว พร้อม ทั้งคุ้มครองสวัสดิภาพให้แก่หมู่คณะทุกคน

“รพินทร์”

เสียงอดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะ เรียกนามเขา เบาๆ เมื่อนั้น สุภาพบุรุษไพรจึงตื่นจากภวังค์

“ครับผม”

“มันไปยังไงมายังไงกันนี่ ผมไม่เข้าใจเลย จะว่าไต้ฝุ่น เราก็ไม่ได้อยู่ในทะเล หรือจะว่าทอร์นาโด ก็ไม่เชิง ฝนก็ไม่ตก มีแต่กระแสลมหมุนแล้วก็ลูกเห็บ”

“ผมก็นึกไม่ออกเหมือนกันครับ เพราะไม่เคยพบมาก่อน แต่สังเกตเห็นบรรยากาศมันพิกลแต่แรกแล้ว พายุมันรวมตัวกันอยู่เป็นกลุ่มๆ แทบจะมองเห็นรูปร่างได้ด้วยตาเปล่าทีเดียว แต่เชื่อว่ามันคงจะอาละวาดอยู่ไม่นานนัก อีกสักพักก็คงผ่านพ้นไป ตอนนี้เรายังไม่อาจเคลื่อนไหวไปไหนได้ทั้งสิ้น นอกจากนั่งอยู่ในนี้”

เชษฐายกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู กัดริมฝีปากแน่น เต็มไปด้วยความประหลาด อัศจรรย์ใจต่อสภาพของธรรมชาติที่กำลังคุกคามอยู่ ราวกับบันดาลขึ้นด้วยเวทมนตร์ของผีร้าย

“นี่เราออกเดินทางกันมาไม่ถึงครึ่งวันด้วยซ้ำ เจอะเข้าให้แบบนี้เสียแล้ว ระยะทางต่อไปจะเป็นที่ราบโล่งอย่างนี้ตลอด ปราศจากที่กำบังเลย จะโดนเข้าอีกเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ผมว่าถ้ามีแจะไม่เข้าการเสียแล้ว ไม่ว่าพายุ ไม่ว่าฝนหรือไม่ว่าลูกเห็บที่กระหน่ำลงมาราวกับปืนกลแบบนี้ เราแย่ทั้งนั้น”

รพินทร์นิ่งไปพักใหญ่ ตาสีเข้มในกรอบลึกเพ่งฝ่าสายลูกเห็บที่โปรยปรายลงมาพร้อมกับสายลมแรงด้วยอาการครุ่นคิด แต่ก็เฉียบขาดมั่นคงต่อปณิธานที่ตั้งไว้อย่างไม่สะทกสะท้าน

“เราต้องฟันฝ่ามันไปครับ คุณชาย ต้องต่อสู้กับมันจนถึงที่สุด ที่แล้วมานั้น เราต่อสู้กับสรรพภัยจากสิงสาราสัตว์ ต่อไปนี้ เราคงต้องเผชิญหน้ากับภัยจากธรรมชาติ ซึ่งผมเชื่อว่ามันเป็นด่านสุดท้ายแล้ว...ระหว่างความสำเร็จกับความล้มเหลว แต่ผมยังมั่นใจอยู่เสมอ...ว่าเราจะต้องผ่านมันไปได้ มันไม่หนักหนาไปกว่าที่เราผ่านพบกันมาแล้ว เพียงแต่แปลกและใหม่สำหรับเราเท่านั้น ผมอยากจะคิดว่า สวรรค์เบื้องบนหรือมิฉะนั้น ก็

พระผู้เป็นเจ้าจะทดลองวิริยะมานะความพากเพียรของเราเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะหยิบยื่นรางวัลมาให้ สำหรับตัวผมเองไม่ได้หวั่นอะไรเลย เมื่อประมาณชีวิตตนเองไว้แล้วว่าตายเมื่อไหร่ที่ไหนก็ได้”

“เราทุกคนก็คิดอย่างเดียวกับคุณนั่นแหละ ไพรวัลย์”

มาเรียสอดมาโดยเร็ว หางเสียงกระด้าง

“แต่การที่เราจะไม่หวั่นอย่างเดียว โดยไม่ตระเตรียมแผนการแก้ไขรับมือต่อสถานการณ์ไว้ล่วงหน้า มันก็ไม่ถูกเรื่อง คุณน่าจะรู้ดีอยู่แล้วในภูมิประเทศแบบนี้ เราจะต้องเผชิญกับอะไรบ้าง แต่คุณก็ไม่เตือนพวกเรา หรือตระเตรียมอะไรไว้บ้างเลย ต่อไปนี้ขอให้รู้ไว้เถิดว่า น้อยจะต้องทำงานหนักที่สุด เพราะพวกเราทั้งหมดจะต้องเผชิญกับความเจ็บไข้ได้ป่วยจากธรรมชาติอันเลวร้ายของทุ่งมหานรกที่นี่”

“ก็ถ้าผมเตือน แล้วมันจะยังประโยชน์อันใดขึ้นมาหรือถึงอย่างไรเราก็ต้องเดินทางผ่านบริเวณนี้อยู่แล้ว หรือจะให้เตือนว่ามันเป็นเขตอันตรายจากภัยธรรมชาติที่สุดแล้วให้หันหลังกลับ”

“ก็แล้วทำไมคุณไม่ตระเตรียมว่าจะแก้ไขอย่างไรบ้าง เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น”

“วิธีเตรียมที่ดีที่สุด ก็คือน้ำใจอันกล้าหาญและมั่นคงของทุกคนซึ่งก็มีกันอยู่แล้ว จะให้เตรียมอะไรมากกว่านี้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันอยู่ที่การใช้ปัญญา และฝีมือแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นเท่านั้น”

มาเรียขยับปากจะเล่นงานเขาต่อไปอย่างไม่ลดละ แต่เชษฐาตบไหล่ไว้เสียก่อน ยกมือขึ้นโบกห้าม

"เอาละ มันไม่ใช่เรื่องที่จะต้องมาเถียง หรือทะเลาะโทษ
ใครอะไรกันเลยในภาวะเช่นนี้ เมย์ก็ใจเย็นๆ ไว้บ้าง ถึงอย่างไร
รพินทร์ก็พบกับปัญหาหนักเหนือกว่าเราทุกคนอยู่แล้ว ว่าแต่นี่
แน่ะรพินทร์ ถ้าเราพบเหตุการณ์เข้าแบบนี้อีกระหว่างทาง ซึ่ง
ผมเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าต้องเจออีกแน่ เราจะทำอย่างไร วิ่งหา
รูหลบเหมือนอย่างวันนี้หรือ"

รพินทร์ ไพรวัลย์ยิ้มกร้านเกรียม

"ผมมานึกออก เอาเมื่อพบกับโพรงหมาป่าที่เราหลบอยู่
นี่แหละครับ ท้องท่งอันกว้างใหญ่ที่เราจะเดินผ่านนี่ เต็มไปด้วย
สัตว์หากินชุกชุมอยู่ทั่วไป ไม่ใช่เป็นเขตปลอดสัตว์ สัตว์เหล่านั้น
มันจะต้องเผชิญกับธรรมชาติวิปริตอย่างที่เราพบกันอยู่นี่เสมอ
เป็นประจำ เมื่อเกิดอากาศวิปริตขึ้น มันจะต้องมีที่หลบซ่อนตัว
ไม่งั้นก็อยู่ไม่ได้ ผมคิดว่าต่อไปนี้ ตลอดระยะทางที่จะเดินไป
เราต้องสำรวจไปด้วยว่ามีแหล่งใดบ้าง ที่พวกสัตว์เหล่านี้อาศัย
เข้าหลบซ่อน ในเวลาเกิดพายุฝน พายุลูกเห็บ หรือพายุใหญ่
แบบวาตะ ซึ่งคงจะพบได้ไม่ยากนัก อาจเป็นโพรงใต้ดิน แหล่ง
กำบังลมซึ่งถ้าไม่สังเกตให้รอบคอบก็อาจแลไม่เห็นในบริเวณที่แล
ดูราบโล่งเช่นนี้ เมื่อเกิดคับขันขึ้นเราจะเข้าไปอาศัยยึดที่หลบ
ซ่อนซึ่งสัตว์มันเคยใช้เหล่านั้นได้"

"คุณแน่ใจหรือว่าจะหาได้ทันท่วงที ก่อนที่พวกเราจะเป็น
อันตรายเสียก่อน"

ไชยยันต์ถามอย่างเป็นห่วง

"ผมแน่ใจครับ แหล่งอันตรายอยู่ที่ไหน แหล่งปลอดภัย
มันจะต้องอยู่ที่นั่นด้วย เพียงแต่เราต้องฉลาดในการเสาะแสวง-

หาเท่านั้น .นี่เป็นหลักเชื่อมั่นของนักเดินป่าทุกคน พวกพรานพื้นเมืองของผมทั้งหมดรวมทั้งคะหยิ่นและส่างปา มีประสาทสัมผัสพิเศษ ในด้านที่จะเสาะค้นหาแหล่งพักหลบซ่อนตัวของสัตว์ทุกตัว สายตาของคนที่ไม่ชำนาญอาจมองไม่เห็นและมองผ่านไปเสีย แต่สายตาของลูกป่าพวกนี้ จะค้นพบจนได้ เพียงแต่บอกให้พวกเขารู้เท่านั้นว่า ต่อไปนี้จะให้เขาแสวงอะไร สัตว์ทุกชนิดมีที่หลบพายุ หรือฝนทั้งสิ้น มิฉะนั้นมันจะอยู่ไม่ได้เช่นกัน”

“นี่แหละ คือสิ่งที่เราต้องการทราบจากคุณไว้ล่วงหน้าอย่างน้อยที่สุดก็ยังพอได้มีความหวังอุ่นใจได้บ้าง แต่คุณไม่ยอมพูดอะไรเสียบ้างเลย จริงๆ นะ ไพรวัลย์”

มาเรียต่อว่ามาเบาๆ

“ยิ่งพูดมาก ก็ยิ่งมีปัญหามาก”

ไชยยันต์เปรยมาอย่างรู้ใจ แล้วเอ่ยถามรพินทร์มาว่า

“ในลายแทง ให้ข้อสังเกตอะไรไว้บ้างหรือเปล่า ผู้กองเกี่ยวกับที่ราบตลอดระยะทางจากภูเขานิลกาญจน์จนถึงเนินพระจันทร์”

“ก็ไม่เห็นบอกเป็นข้อสังเกตอะไรไว้เลยครับ นอกจากที่หมายเป็นระยะไปเท่านั้น แต่สำหรับแผ่นดินกว้างใหญ่ผืนนี้ตั้งชื่อเอาไว้ด้วยเท่านั้น ผมเพิ่งจะมารู้ความหมายของการตั้งชื่อโดยเจ้าของลายแทงเอาเดี๋ยวนี้เอง”

“เขาตั้งชื่อไว้ว่าอะไร?”

เชษฐากับไชยยันต์ถามมาพร้อมกันเป็นเสียงเดียว

รพินทร์หัวเราะแค่นๆ ในลำคอ ยักไหล่

“ทุ่งลมกรดครับ!”

เชษฐาอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง ส่วนไชยยันต์อ้าปากค้าง

“ทุ่งลมกรด! มิน่าล่ะ ถึงเจอ ‘ลมกรด’ เข้าให้อย่างถนัดใจ แต่มี ‘โคกสายฟ้า’ อยู่ในทุ่งลมกรดนี่บ้างไหมล่ะ?”

ดาริน ผู้เข้าสมาธิมั่น ภาวนาถึงฤาษีโกฑัญญะอยู่คนเดียวโดยไม่ให้ใครรู้ หมดสิ้นสมาธิ ซัดกำปั้นทุบเข้าไปกลางหลังของเพื่อนชายผู้ซึ่งวายาให้สมญาไว้อย่างถูกต้องว่า ‘สหายปากเปราะ’

“เมื่อไหร่จะเลิกพูดจาไม่เป็นภาษา ในสถานการณ์อย่างนี้เสียทีนะ ไชยยันต์ เห็นอะไรเป็นเล่นไปเสียเรื่อย ก็ไม่ใช่เพราะปากพล่อย ๆ อย่างนี้หรอกรึ ถึงทำให้พวกเราต้องวิ่งหารูหลบอยู่อย่างนี้”

ไชยยันต์สูดปากลั่น หน้านิ่วคิ้วขมวด

“เอ น้อย เห็นฉันเป็นลูกไล่ซ้อมมือหรือยังไงนะ ทุบถองเตะถีบอยู่เรื่อย”

“อย่าพูดให้เลยเถิดเกินความจริงนะ! ทุบถองน่ะเคย ถ้าปากเสียพูดอะไรไม่เป็นสับปะรดอย่างนี้ แต่เตะถีบไม่เคย ฉันไม่ใช่คนบาเบเรี่ยนนี่ จะได้เตะถีบ ทำได้แม้กระทั่งผู้หญิง บทจะหน้ามืดขึ้นมา ระวังให้ดีเหอะ จะยุให้เมย์กระซวกไส้สักวันหนึ่ง”

เพื่อนชายกำลังจะอ้าปากโต้ตอบ แต่แล้วก็จำต้องหน้าแหย หุบปากนิ่งไปในบัดนั้น เพราะดารินล้วงเอาจุดอ่อนของเขาขึ้นมาประจานกันซึ่งหน้าอย่างไม่เกรงใจ ทั้งสองพูดกันตาม

ลำพังเป็นภาษาไทย มาเรียจึงฟังไม่รู้เรื่อง แต่ก็อดที่จะสงสัยไม่ได้ เพราะได้ยินชื่อของตนเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับประโยค

“มีอะไรพาดพิงถึงฉันหรือ น้อย?”

แหม่มสาวถามหน้าตาตื่น ดารินฝืนหัวเราะ กอดไหล่ไว้

“เปล่าหรอก ฉันบอกไชยยันต์ว่าพูดจาอะไรไม่ค่อยระมัดระวังปากเลย จะยุให้เธอตบปากสั่งสอนสักวัน จำได้ไหมเขาบอกกับเธอว่าเขาชอบ ‘ตายเย็น’ มากกว่า ‘ตายร้อน’ ยังไม่ทันจะขาดคำพูดของเขาเลย พวกเราก็เกือบ ‘ตายเย็น’ กันทั้งหมด ถ้าไม่ใช่เพราะคะหยิ่นค้นพบที่หลบพักนี่เสียก่อน”

“พวกเรานี่ก็โชคดีกันไปอย่างหนึ่งนะ”

เชษฐาเอ่ยขึ้นเรียบ ๆ แต่ทุกคนฟังออกว่าเป็นเสียงประชดอย่างรำคาญใจ

“จะทุกข์ยากใกล้ตายกันอย่างไร ก็ยังครึกครื้นรื่นเริง มีเรื่องพูดจาไร้สาระกันได้อยู่เสมอ”

คำพูดของพี่ใหญ่ หัวหน้าคณะเช่นนั้นนั่นเอง ทำให้ต่างสงบปากคำลงไปได้ พอกลุ่มเจ้านายนิ่งสงบไป ตาบุญคำก็ปิดปากหัวเราะเงียบ ๆ อยู่คนเดียว แล้วกระแซะเบียดเข้ามาชิดไชยยันต์ เอียงหน้าเข้ามากระซิบกระซาบ

“โคกสายฟ้า คงไม่มีเขียนไว้ในลายแทงหรอก นายทหาร แต่อาจมีโคกชื่ออย่างอื่น บุญคำมองเห็นคลับคล้ายคลับคลาตอนที่พรานใหญ่กางแผนที่ออก”

ไชยยันต์หลงกลพาซื่อ กระซิบถามว่า

“เหรอ โคกอะไร?”

ตาเฒ่าจอมสัปโดกป้องปาก จ่อเข้าไปที่หูไชยยันต์ กระซิบ

แผ่วให้เบาที่สุด พอไชยยันต์ได้ยินก็สะดุ้งโหยง เหวี่ยงข้อศอกแรงพลั่กเข้าให้จนสมุนมือขวาจอมแก่นของรพินทร์เค้เก้ไป อดีตแหยทหารปืนใหญ่หัวเราะพรืดๆ ในลำคอ แล้วชี้หน้าบอกว่า

"ประเดี๋ยวเถอะ ฉันจะฟ้องแหม่ม"

ไม่มีใครทันหันไปสนใจกับอาการจุกจิกของบุญคำกับไพยันต์

มันเป็นช่วงระยะเวลาที่ทกคนจับเจ่ารอคอยอย่างหมดสิ้นเรี่ยวแรงที่จะดัดเหลือที่จะกล่าว ในโพรงแคบจำกัดที่แสนจะอับทึบนั้น ผู้คนต่างเหลือไอตัวของกันและกันเป็นเครื่องสู้หนาว ชีวิตอันต่างชั้นวรรณะถูกหล่อหลอมเข้ามาเป็นชีวิตร่วมเดียวกันอีกวาระหนึ่ง คุณค่าของความเป็นมนุษย์และเลือดเนื้ออย่างเดียวกันพิสูจน์ให้เห็นได้ชัดในภาวะเช่นนี้ ปราศจากความรังเกียจเดียดฉันท์ ถือชาติสกุลฐานะเข้ามากดกันขว้างกัน

ในโพรงแคบๆ ที่อาศัยหลบภัยธรรมชาติกันอยู่ในขณะนี้ ไม่มีบ่าว ไม่มีนาย ไม่มีฐานันดรสูงศักดิ์ หรือชาติเชื้อ มีแต่เพื่อนร่วมตายที่จะต้องประคับประคองช่วยเหลือกัน

ความหนาวเย็นอย่างที่ไม่เคยพบกันมาก่อน ทำให้คนเหล่านี้เบียดชิดเขามาใกล้กันชนิดที่ร่างกายเกยทับกันเปะปะแทบไม่รู้ว่าใครเป็นใคร คงมีแต่รพินทร์ ไพรวัลย์ กับแงซายเพียงสองคนเท่านั้น ที่ห่างกลุ่มออกไปเฝ้าอยู่ปากโพรงเคียงกันอยู่คนละมุม เหมือนจะคอยเฝ้าดูพายุลูกเห็บว่าจะสร่างซาเมื่อใด ไม่ใช่กลุ่มนายจ้างจะร้องเรียกให้เข้ามารวมหมู่เช่นไร เขาทั้งสองก็

คงปักหลักมั่นเป็นนายทวารอันมั่นคงขวางด่านแรกไว้เช่นนั้น
อดีตนายร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดนไทยและอดีตนายร้อยโท
แห่งกองโจรกะเหรี่ยง สงบนิ่งไม่ได้พูดคำใดกันเลยแลดประหนึ่ง
ว่าทั้งสองจะกลายเป็นแท่งหินไปแล้วฉะนั้น

ประมาณชั่วโมงเศษ ของการที่ไม่ได้ขยับเขยื้อนไปไหน
ได้เลย นอกจากคุดคู้กันอยู่ในรูเหมือนตัวตุ่น พายุลูกเห็บจึง
เริ่มสร่างซาเบาบางลง และในที่สุดก็สงบ ทุกคนแทบจะขยับ
เขยื้อนกายไม่ได้ เพราะความหนาวเหน็บ ต่างค่อยๆ ทยอยกัน
คลานออกมาจากที่กำบัง อากาศสว่างขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ยังข้น
หนัก ปกคลุมด้วยละอองหมอกอยู่ทั่วไป จนไม่สามารถจะ
มองอะไรได้เห็นในระยะไกล หันไปทางไหน ก็แลเห็นแต่ฉาก
สีเทากั้นขวางไว้รอบทิศ

ลูกเห็บที่กระหน่ำโปรยลงมาพอๆ กับห่าฝน บัดนี้กลาย
เกลื่อนเต็มพื้นที่ แลเห็นเกล็ดขาวใสเหมือนกรวดแก้ว รอเวลา
ที่จะละลายเป็นหยาดน้ำต่อไป

ทั้งหมดเหลียวมองไปรอบๆ อย่างมึนงงต่อสถานการณ์
และพากันเงียบงันไปชั่วขณะใหญ่ อย่างพูดอะไรไม่ถูกเหมือนมี
อะไรมายึดลิ้นไว้ ทุกคนไม่มีเสียงที่จะพูดคำใดกันได้ ตั้งแต่
หลายสิบนาทีมาแล้ว ตลอดระยะเวลาที่พายุน้ำแข็งโหมหนัก
พากันซึมไปหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสย่กับส่างปา สั่นเทิ้มไป
หมดทั้งกายเหมือนจะจับไข้

ไชยยันต์นั้น บ่นพึมพำกับตนเองรำพันถึงบรั่นดีของคณะ
ซึ่งหมดไปนานนมแล้ว บัดนี้ เขาต้องการมันอย่างที่สุด และ

เชื่อว่า ถ้ามันมีเหลืออยู่ก็จะช่วยสถานการณ์อันใกล้จะแข็งตายของพรรคพวกทุกคนได้มาก เชษฐามีความคิดที่จะก่อไฟ แต่ก็ต้องผิดหวัง...เพราะปราศจากไม้ที่จะใช้ทำฟืนได้แม้แต่ท่อนเดียว นอกจากก้อนน้ำแข็งเหมือนใครมาทุบโรยไว้ทั่วไป เขาก็ทำได้แค่เพียงงัดกล้องยาเส้นขึ้นมาจุดสูบ และอาศัยไออุ่นจากกล้องนั้นอังฝ่ามือที่แทบจะยึดนิ้วไม่ออก

มาเรียผู้สามารถทนความหนาวเย็นได้มากกว่าใครเพราะสายเลือดเมืองหนาว ยามนี้ก็ยังต้องรื้อค้นถุงย่าม งัดถุงมือหนังกับเสื้อแจ็กเกตออกมาสวม ทกคนพากันยืนเงอะงะกันอยู่ตรงบริเวณปากโพรงถ้ำนั่นเอง บ้างก็นั่งลงคู้ตัวประสานมือไว้ใต้คาง หนาวสั่นจนไม่อยากขยับเขยื้อนไปไหน

ครั้นแล้ว รพินทร์ก็เดินตรงเข้าไปที่คณะนายจ้างของเขาผู้กำลังหนาวสะท้านอยู่

“อย่าช้าเลยครับ รีบเดินทางต่อกันเถอะ”

“รพินทร์ พวกเรากำลังจะแย่กันอยู่แล้วนะ กลัวจะฝ่าทุ่งลูกเห็บนี่ไปไม่ได้ไกล จนกว่าอากาศมันจะดีขึ้นกว่านี้”

“ไม่ได้หรอกครับ ขืนอยู่ช้า จะทารุณหนักลงไปกว่านี้ การเดินออกกำลังจะช่วยให้ร่างกายเกิดพลังงานความร้อนขึ้น ผมคิดว่าบริเวณที่พายุลูกเห็บตกคงไม่กว้างไกลนัก ถ้าเราผ่านพ้นบริเวณนี้ไปได้ จะพบพื้นที่แห้ง และอากาศอบอุ่นขึ้นแล้วจึงค่อยพัก”

เขาบอกอย่างตัดสินใจเด็ดขาด เชษฐาชั่งใจอยู่ครู่เดียวก็

เห็นด้วย หันไปร้องบอกฝ่ายของเขาให้เตรียมตัวทันที ขณะนั้นเอง ดารินก็วิ่งหน้าซีดเซียวเข้ามา

“รพินทร์! เราจะออกเดินทางเดี๋ยวนี้ได้อย่างไรกัน ส่าง-ปากับเส่ยกำลังจะแข็งตายอยู่แล้ว ขยับเขยื้อนไม่ได้เลย”

ทุกคนหันขวับไปทางเดียวกันหมด

ร่างของเส่ยกับส่างปา นอนงอก่องอขิงอยู่ปากโพรง มีอาการเป็นตะคริวแข็งไปหมดทั้งตัว

รพินทร์กระโจนเข้าไปในทันทีนั้น และทุกคนก็กรูกันเข้าไปมงล้อมไว้ทั้งหมด พรานใหญ่ทรุดตัวลงประคองกอดคนของเขาไว้ในอ้อมแขน ในขณะที่มาเรียก็โดดเข้ากอดส่างปาไว้ ช่วยกันเขย่าเรียกเสียงลั่นไปหมด

เส่ยนั้น พูดอะไรไม่ได้ นอกจากกลอกตาอยู่ไปมา แม้แต่นิ้วมือที่ประสานกันอยู่ก็ยังแข็งค้างแกะไม่ออก ส่วนส่างปายังพอออกเสียงได้

“นายแหม่ม ส่างปาตายแน่แล้ว!”

มันบอกกับนายสาวคนสวยของมัน กระท่อนกระแท่นแทบไม่เป็นคำ มาเรียร้องลั่นออกมาอย่างตกใจ พยายามแกะมือเจ้าทาสต่องสู่ของหล่อนออก แล้วเอาฝ่ามือตนเองถูแรงๆ เพื่อช่วยให้เกิดความอบอุ่นเป็นการกระทำเท่าที่จะคิดได้ยามนี้ เพื่อช่วยเหลือคนใช้คู่ชีพเอาไว้ ปากก็ร้องเร่งให้หมอดารินช่วย เสียงหลง แพทย์สาวประจำคณะยามนี้ก็ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยืนเตะลึงอยู่ เพราะจนปัญญา นึกไม่ออกว่าจะหาทางช่วยได้อย่างไร นอกจากความอบอุ่นเท่านั้น เชษฐาร้องสั่งให้คนอื่นๆ ถอดเสื้อผ้าออกมาโดยเร็ว

ระหว่างที่ทั้งคณะ กำลังชุลมุนวิ่งพล่านกันต้องหาทางหนี เพราะเหตุการณ์อันไม่คาดถึงนี่เอง บุญคำก็ก้าวเข้ามาขวางหน้าทกคนไว้

“ไม่มีประโยชน์หรอกนาย ผ้าห่มไม่ว่าจะสักกี่ผืนก็ไม่สามารถช่วยคนที่กำลังจะตาย เพราะตะคริวจับทั้งตัวได้!”

ทุกคนใจหายวูบ ตกตะลึงกันไปชั่วขณะจิต รพินทร์ ไพรวัลย์ เพียงคนเดียวเท่านั้นที่ยังมีสติพอที่จะคิด เขาไม่ได้คิดอื่นใดทั้งสิ้นนอกจากคิดว่าสีหน้าอาการของตาพรานหม่ำลูกน้องมือขวาขณะที่บอกข่าวร้ายชิดสุดนี้ ดูช่างปกติธรรมดาเสียเหลือเกิน ไม่ได้หวั่นวิตกเดือดเนื้อร้อนใจอะไรเลย อันเป็นตรงข้ามกับประโยคก้อยคำที่ฟังดูแล้วแทบทำให้ช็อค

โดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น เขาจ้องหน้าบุญคำเขม็ง ตาเฒ่าแลเห็นสายตาของนายเช่นนั้น ก็ไม่พูดอะไรเหมือนกันเดินกลับไปรื้อค้นอะไรที่ย่ามส่วนตัวของแกอย่างใจเย็น จังหวะนี้เอง นายจ้างทุกคนจึงหันขวับมาดูรพินทร์เป็นตาเดียว

"นั่นตาเฒ่าทำอะไร ไปหาคัมภีร์มาอ่านสวดส่งวิญญาณให้ลูกน้องคนนี้หรือ?"

มาเรียพูดลั่นออกมาด้วยเสียงตะโกน

พรานใหญ่ทำมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนสงบปากสงบคำไว้ แล้วกลางความมืนงงที่ยังไม่อาจทายเหตุการณ์ได้ถูก ประมาณเต็มใจใหญ่ บุญคำก็งัดห่อใบบัวแห้งเก่าคร่ำคร่าออกมาแก้ออก แล้วสั่งให้จันเอาน้ำและกระบอกพลาสติกมาให้ จัดแจงรินน้ำแล้วไปในกระบอกบรรจงเทผงที่บดละเอียดสีเทาซึ่งห่ออยู่ในใบบัวเข้าไปแล้วจุ่มกวนหน้าตาเฉยท่ามกลางการยืนจ้องมองของทุกคนในลักษณะตะลึงนิ่งอยู่เช่นเดิม แล้วเดินมาที่ส่างปาเป็นคนแรก ช้อนต้นคอให้หน้าแหงนเงยขึ้น

“เฮ้ย! ไอ้ส่างปา เอ็งไม่ใช่หมอวิเศษคนเดียวในโลกนี้หรอกวะ ข้าก็เป็นหมอวิเศษอย่างเอ็งเหมือนกัน เพียงแต่คนละสาขาว่ะ ใครโดนพิษสัตว์ต้องพึ่งเอ็ง แต่ถ้าใครจะเป็นตะคริวตาย หรือเจอยาสั่งเข้าให้ก็ต้องพึ่งไอ้คำ เพราะฉะนั้นเอ็งกับไอ้เสี่ยอย่าเพิ่งเสือกหนีตายไปเสียก่อน ปล่อยให้ข้ากับไอ้พวกที่เหลือต้องแบกของหนักขึ้นไปอีก”

แกพูดปนหัวเราะ แล้วจัดการกรอกเทยาผงละลายน้ำแล้วเข้าไปในปากของส่างปาจนสำลักตาเหลือก พอกรอกยาแล้วจอย่างง่าย ๆ ก็ปล่อยหัวส่างปาให้หล่นตึงลงกับพื้นตามเดิม แล้วต่อไปกรอกยาที่ขยักเหลือไว้ครึ่งหนึ่งให้เสี่ยในลักษณะอาการอย่างเดียวกันอีกคนหนึ่ง

พอเสร็จสรรพ ก็ถอยออกมายืนปัดมือ เก็บห่อยาเข้าถุงย่ามตามเดิม

“บุญคำ! นั่นยาอะไรน่ะ แล้วมันจะช่วยสองคนนั่นได้สักแค่ไหน?”

หมอดารินเพิ่งจะหลุดปากร้องออกมาได้เป็นคำแรกด้วยความแปลกใจยิ่ง

บุญคำยิ้มเห็นเหงือก ทกสายตาจับอยู่ที่แกเป็นเป้าหมายเดียว สลับกับการแลไปยังคนอาการหนักทั้งสอง ซึ่งบัดนี้ยังงอก่องอขิงอยู่กับพื้น

“บุญคำก็ศิษย์มีครูเหมือนกัน นายหญิง ครูพ่อ หรือพ่อครูของบุญคำเอง ว่านประเภทร้อนแรงสองสามชนิด ผสมกับดีสัตว์สองสามอย่าง ตากกลางแดดตอนเที่ยงของเดือนเมษายนจนครบเดือน แล้วป่นให้เป็นผง ละลายกับน้ำกรอกปากคนที่กำลังเป็นตะคริว หรือกำลังจะแข็งตายเพราะความหนาว ไม่เกิน 10 นาทีเท่านั้น ไอ้คนนั้นจะลุกขึ้นเต้นราวกับกินถ่านไฟเหงื่อออกท่วมตัว เส้นสายยืดหมด แต่ถ้าคนธรรมดากินเข้าไปจิบเดียว ก็ร้อนตับแตกตาย เหล้าฝรั่งแรงๆ ไหหนึ่งก็ยังไม่แรงเท่ายาวิเศษของบุญคำขนานนี้ พ่อได้ตำรับมาจากปู่ ปู่ก็ได้มาจากครูบาจารย์ต่อๆ กันขึ้นไป เรียกว่า ยาไฟประลัยกัลป์”

ทุกคนลืมตาโพลงขึ้นมาด้วยอาการตื่นเต้นยินดีเหลือที่จะกล่าวแต่ก็ยังไม่อยากจะเชื่อน้ำมนต์ตาพรานเฒ่านัก

“ฮ้า! จริงหรือ บุญคำ?”

ไชยยันต์ถามลั่น อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดต่างมีสีหน้าดีขึ้นทันที

“รับรองเอาหัวเป็นประกันเลย นายทหาร คอยจับเวลาไว้เถอะ บุญคำให้ไม่เกิน 10 นาที แล้วดูซิว่า ไอ้ส่างปากับไอ้เส่ยจะลุกขึ้นมาได้ไหม ตอนนี้เราก็ไม่ต้องไปช่วยมันอย่างอื่นให้เสียเวลา แค่รอคอยให้ยาแผ่ฤทธิ์เดี๋ยวเดียวเท่านั้น มันจะ

เขาขึ้นมาแบกของเดินฝ่าทุ่งลูกเห็บนี่ไปได้สบายกว่าพวกเรา แสียอีก แต่ถ้าถึงเขตร้อนเมื่อไหร่ ไอ้สองคนนี่เดินแก้ผ้าโทงๆ หรือกระโดดลงไปแช่น้ำ บุญคำไม่รับรอง”

ว่าแล้ว แกก็หัวร่อฮ่าๆ

จะเป็นคำพูดรับรอง ที่เชื่อได้แค่ไหนก็ตาม แต่บรรยากาศอันเข้าขั้นวิกฤตในความรู้สึกของทุกคนก็เริ่มจะคลี่คลายไปได้ในทันทีนั้น ต่างโล่งใจไปได้กว่าครึ่งค่อน และรอคอยดูผลเท่านั้น

มาเรียยังไม่ยอมห่างคนของหล่อน นั่งประคองบีบนวดตามตัวให้ด้วยสีหน้าอันเป็นทุกข์กังวลและพร่ำพูดเป็นภาษาพม่ากับไอ้ลูกชายผู้ซื่อสัตย์เหมือนสุนัขของหล่อนตลอดเวลา ฝนดาริน ความที่เป็นแพทย์และนักวิทยาศาสตร์อยู่ด้วย ตนเองอดไม่ได้ที่จะเข้าให้ถึงความจริง หล่อนจับตาสังเกตดูอาการพลางส่างปากับเสี่ยอย่างใกล้ชิด พร้อมทั้งมองไปทางบุญคำอย่างแปลกๆ อัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าวถูก สำหรับเชษฐานั้นมองหน้าพรานใหญ่เหมือนจะถาม รพินทร์กระซิบบอกว่า

“อดใจรอดูผลตามที่แกว่าสักครู่เถิดครับ ถึงอย่างไรเราก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น”

“มันจะเป็นไปได้หรือ รพินทร์?”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน เพราะไม่เคยรู้มาก่อน แต่บุญคำมีอะไรดีๆ อยู่ในตัวไม่น้อยทีเดียว”

หมอดารินเรียกบุญคำให้เข้ามาใกล้ ในขณะที่หล่อนทรุดตัวลงจับร่างกายอันแทบจะไม่มีอุณหภูมิเหลืออยู่ของเสี่ย

“ยาของบุญคำมันออกฤทธิ์ในทางให้ความร้อนหรือ?”

หล่อนถามอย่างกังวล พยายามจะใช้ภาษาพูดเพื่อทำความเข้าใจกับตาเฒ่าให้ได้ง่ายๆ ระหว่างคนมีดีกรีทาง เอ็ม.ดี. อย่างหล่อน กับหมอป่าผู้เชี่ยวชาญทางสมุนไพรอย่างบุญคำ

“ใช่แล้ว นายหญิง มันเป็นยาร้อน”

“ร้อนยังไง...”

ดารินถามอย่างยากเย็น พยายามสรรหาคำพูด

“ร้อนมากๆ มันมิกลายเป็นพิษเข้าไปกัดกระเพาะลำไส้ของคนกินพังหมดหรอกรึ?”

บุญคำทำหน้าพิกล เอามือเกาหัว แล้วยิ้มแห้งๆ

“บุญคำก็บอกนายหญิงไม่ถูกเหมือนกัน นายหญิงเป็นหมอสมัยใหม่ เป็นหมอฝรั่ง บุญคำเป็นหมอทางสมุนไพร ก็ไม่รู้จะอธิบายกับนายหญิงยังไง มันไม่ได้ร้อนอย่างน้ำกรดหรอก นายหญิง มันร้อนอยู่ในตัวของมันเอง มันจะซึมไปตามเส้นเลือด ช่วยปลุกเส้นสายที่จับแข็งเพราะความหนาวเย็น หรือเพราะตะคริวกินให้หย่อนคลายลง ทำให้หัวใจเต้นแรงขึ้น เลือดลมที่เดินไม่คล่อง ก็จะแล่นฉิว แล้วก็ขับเหงื่อร้ายให้ออกมาเหมือนอยู่ในเตาอบ ถ้าไอ้สองคนนี่ไม่มีอาการอย่างอื่นนอกจากหนาวจนแข็ง ยาของบุญคำก็จะช่วยได้อย่างศักดิ์สิทธิ์ ยาของบุญคำขนานนี้ รักษาโรคได้อีกหลายอย่าง ช่วยขับเลือดร้ายให้ผู้หญิงหลังคลอดก็ได้ กินให้เป็นยาแท้งลูกก็ได้ แต่ต้องกินให้ถูกส่วน เข้าผิดส่วนก็ตาย”

ดารินเม้มริมฝีปาก ไชยยันต์ก็หย่อนตัวลงใกล้ๆ กระซิบ

ว่า

“มีทางจะเป็นไปได้ไหม น้อย?”

“อือม์ น่าคิดทีเดียว ถ้าหากตัวยามีคุณสมบัติได้อย่างที่ขุณคำอธิบายตามประสาของแกมานี่ ตามปกติแล้ว อาการของส่างปากับเส่ยที่เกิดขึ้น การช่วยเหลือทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ของเราก็คือ ให้ความอบอุ่นแก่คนป่วยเท่านั้น ซึ่งมันวางรากฐานอยู่บนหลักเกณฑ์เดียวกันนั่นเอง ผิดกันแต่เครื่องมือที่ขะใช้เท่านั้น เราต้องการบรั่นดีแรงๆ ไฟแบบเตาอบหรือเตาผิง และการนวดให้ตะคริวคลายตัวออกจากกล้ามเนื้อ แต่ยาของบุญคำเป็นยาที่เบ็ดเสร็จอยู่ในตัวเอง เพียงแค่ให้ตัวยาซึมไปตามเส้นเลือดเท่านั้น”

แล้วหล่อนก็หันไปทางบุญคำ

“สมมติว่าทั้งสองนี่หายขึ้นมาได้ ยามันจะออกฤทธิ์อยู่แค่นนักเท่าไหร่ เห็นบุญคำบอกว่า ถ้าอากาศอบอุ่นกว่านี้ก็จะเกิดอาการร้อนขึ้นมาไม่ใช่หรือ”

“อาการของไอ้สองคนนี่หนักมาก บุญคำเลยกะให้ยาผสมกับอาการของมัน ถ้ามันหายลุกขึ้นมาเดินได้แล้ว ยาก็ยังอยู่ในตัวมันอีกสัก 5-6 ชั่วโมง ทำให้มันไม่รู้สึกหนาวเลย ถ้ายังเดินอยู่ในเขตหนาวเย็นอย่างนี้ แต่ถ้าเราผ่านเข้าไปถึงเขตอากาศปกติธรรมดาก่อนหน้า 5-6 ชั่วโมงนี้ มันก็จะร้อนรุ่มกระวนกระวายหนึ่งละ จนกว่าจะหมดฤทธิ์ตามเวลาของมัน แต่คงไม่ถึงกับเป็นอันตรายอะไร แค่เพลียหมดแรงไประยะหนึ่งเท่านั้น”

ฟังคำอธิบายของแกแล้ว ทุกคนก็เริ่มเลื่อมใสศรัทธาขึ้นมาจนยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก นับตั้งแต่หันมาเห็นอาการหนักของส่างปาและเส่ย

“มียาแก้หนาวได้ดีแบบนี้ ไม่ให้บุญคำบอกเล่าให้รู้ไว้บ้างเลย ปิดเงียบทีเดียว พวกเราผ่านความหนาวแทบแย่กันมาตลอด ทำไมบุญคำถึงไม่เอายาขนานนี้ให้กินกันมั่ง จะได้อุ่นสบายไม่ต้องทรมานอยู่ ถึงบุญคำเองก็เถอะ ฉันเคยเห็นหนาวจนตัวเขียวบ่อยๆ ก็ไม่เห็นงัดเอายานี่ออกมาช่วยตัวเองเลยสักครั้ง”

“บุญคำเห็นว่ายังไม่จำเป็น ก็เลยไม่อยากให้ใครใช้ เอาไว้ให้จำเป็นมากๆ จนถึงขั้นทนไม่ไหวเสียก่อน ค่อยแก้ไขกัน ถ้าหนาวพอทนได้ เราก็ทนกันไปก่อน หนทางข้างหน้ามันยังมีอีกไกล ยาขนานนี้ของบุญคำก็มีไม่มากนัก ขืนใช้กันโดยไม่จำเป็นมันก็จะหมดเสียก่อน เกิดจำเป็นขึ้นมาเราจะแย่ เอาว่าพวกเจ้านายสบายใจได้ก็แล้วกันว่า จะไม่มีใครในพวกเราหนาวจนตาย ไม่ว่าเราจะเดินไปในที่ที่หนาวเย็นสักแค่ไหน บุญคำว่าเราต้องพบแน่ๆ ในหนทางข้างหน้า”

แกบอกอย่างภาคภูมิใจ ขณะเดียวกัน ก็ทำตัวหดสั่นสยิวด้วยความหนาวเย็นชนิดจับเข้าถึงกระดูก

จากการเฝ้าสำรวจดูอาการของคนป่วยหนักทั้งสอง และคอยจับเวลาอยู่ ทั้งคณะสังเกตเห็นส่างปากับเส่ยเริ่มจะหายใจถี่เร็วขึ้นตามเวลาที่เข็มวินาทีกระดิกผ่านไป ร่างกายอันซีดเซียวก็เริ่มปรากฏสีเลือดขึ้นทีละน้อย นิ้วที่เกร็งหงิกงอค้างค่อยๆ คลายขยับเคลื่อนไหวได้เป็นลำดับ

7 นาทีเท่านั้น ด้วยอำนาจยาชื่อน่ากลัวของบุญคำ ทั้งส่างปากับเส่ย ผู้เปรียบเสมือนคนตายไปแล้ว ก็ขยับตัวโงหัวขึ้นมาเท้าศอกตนเอง

มาเรียร้องลั่น ดีใจจนน้ำตาไหล โผเข้ากอดคนของหล่อนไว้แน่น ในขณะที่พวกพรานพื้นเมืองคนอื่นๆ ก็ช่วยกันแข่งเฮ เปะคองเส่ย พูดกันแซ่ดด้วยความยินดีจนฟังไม่ได้ศัพท์ ตาวินกับไชยยันต์เองก็แทบจะกระโดด

เชษฐาสูดลมหายใจลึก กรากเข้ามาโอบกอดบุญคำไว้แล้วหันไปยิ้มกับพรานใหญ่ พูดสั้นๆ ออกมาแต่เพียงว่า

"ให้มันได้อย่างนี้ซิ พวกเรา! นรกหรือสวรรค์ชั้นไหนๆ ก็พิชิตถึง"

ระหว่างที่ชลมนกันอย่ด้วยความปีติยินดีนั้น มาเรีย ฮอฟมันน์ ก็ผละจากคนของหล่อนโถมเข้ากอดตาเฒ่าบุญคำเต็มรัก พร้อมกับจูบฟอดใหญ่ที่แก้มอันตอบเหี่ยวของแกเป็นการแสดงความขอบใจจากใจจริงครั้งแรก หล่อนจะพูดอย่างไร บุญคำหูอื้อไม่ได้ยิน เพราะมัวยืนตัวแข็งหน้าแดงก่ำไปหมด รู้สึกร้อนแปลบขึ้นมาทั้งตัวจากเส้นผมถึงปลายเท้าแทบหงายผลึ่งลงไปนอนหูฟ้า แกตกใจแทบช็อค เพราะถูกแหม่มคนสวยหอมเอาอย่างไม่เคยคิดฝันมาก่อน

คนหนาวจนแข็งทื่อ เกือบตายไปแล้วทั้งสองคน บัดนี้ฟื้นสภาพขึ้นมาได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ ตรงตามที่บุญคำบอกไว้ก่อนล่วงหน้าทุกอย่าง ท่ามกลางการรุมล้อมถามอาการจากพรรคพวกทุกคน และทั้งๆ ที่อากาศหนาวเย็นตามพื้นเต็มไปด้วยกรวดน้ำแข็งทั่วไปในขณะนี้ แต่ทั้งเส่ยและส่างปาก็มีเหงื่อผุดซึม ความร้อนในร่างกายปรากฏได้ชัดจากการสัมผัสถูกต้องเนื้อตัว อุณหภูมิตามผิวหนังราวกับคนที่เพิ่งออกมาจากเตาอบ และเรียกหาน้ำกินกันคนละหลายอึก

"ตาเฒ่าทำยังไง เมื่อกี้ส่างปาหนาวเข้าไปถึงหัวใจ แต่เดี๋ยวนี้ร้อนเหมือนอยู่ในเตาไฟ"

เจ้าต่องสู่พูด ไม่รู้สึกยินดียินร้ายในการที่ตนเองรอดชีวิตอันกำลังจะตายอย่างทรมานขึ้นมาได้

"เออ! ข้าก็มีดีเหมือนกันซิวะ ตาใครตาใคร ใช่ว่าเอ็งไอ้คะหยิ่นหรือไอ้แงซายจะวิเศษไปเสียหมดเมื่อไหร่ เผาไฟผีดิบมันตรัยมอดไหม้เป็นขี้เถ้าไปได้ ไม่ใช่ฝีมือบุญคำเรอะวะ ฮี่โธ่!"

ตาเฒ่าโวโขมงโฉงเฉงกลั้วไปกับอาการหัวเราะชอบอกชอบใจ แล้วเดินเข้ามาลูบหัวเส่ย ผู้ลุกขึ้นดัดตัว สลัดแขนขาอย่างเมื่อยขบ เส่ยยกมือไหว้ปลกๆ เชษฐากับดารินให้สอบถามความรู้สึกของทั้งสองดู ก็ได้รับคำตอบว่าสบายดีที่สุดแล้ว และที่แปลกประหลาดยิ่งก็คือ ทั้งสองไม่รู้สึกถึงอากาศที่กำลังหนาวเย็นเลยจนนิดเดียว กลับค่อนข้างร้อนอบอ้าวภายในเสียด้วยซ้ำ ตาของคนทั้งคู่แดงก่ำราวกับคนดื่มเหล้าจัดในขณะที่คนอื่นๆ ล้วนอยู่ในสภาพหนาวสั่นกันทุกคน

ดารินจุ๊ปากเบาๆ พร้อมกับโคลงศีรษะอยู่ไปมา พูดกับพี่ชายว่า

"ดูเอาเถิดค่ะ พี่ใหญ่ อย่าว่าแต่สิ่งต่างๆ ที่เราเผชิญมาแล้ว มันจะเต็มไปด้วยความแปลกพิสดาร มหัศจรรย์พันลึกจนเกินเชื่อเลย แม้กระทั่งพวกเราเองเหล่านี้ ก็ล้วนแล้วแต่มีอะไรแปลกน่าอัศจรรย์ทั้งสิ้น น้อยงงไปหมดแล้ว"

เชษฐาหัวเราะอย่างชื่นบาน

"เอาเถิดน่า น้อย อย่าไปคิดอัศจรรย์ใจอะไรอยู่เลย นี่ก

เสียว่าพวกเราทั้งสิบสองชีวิตที่มาร่วมชะตากรรมเดียวกันนี่ แต่ละคนสวรรค์ก็คัดมาเป็นพิเศษแล้วทั้งสิ้น มีฤทธิ์วิทยาคมกันไปคนละอย่างทั้งนั้น ถ้าจะตั้งชื่อกันอย่างเรื่องจีนก็น่าจะเรียกเราเฉพาะนี้ว่า 'สิบสองเซียน' ขนาดเกิดกับเล่ย ซึ่งดูว่าไม่มีอะไรเลยเป็นคุณสมบัติพิเศษ แต่ก็เดินป่าได้ทรหดนัก แล้วก็รู้วิชาเอาตัวรอดได้อย่างดี ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น"

"เออ ถ้าจะจริงแฮะ แต่สำหรับฉัน เห็นจะจัดเข้าขั้นเซียนอะไรไม่ได้เลยสักอย่างเดียว" ไชยยันต์เสริมมา

"ก็จัดเข้าขั้นเซียนขั้นหนึ่งอย่เหมือนกันแหละ เซียนประเภทแหย่อารมณ์กวนประสาท ทำตลกโปกฮาไม่เข้าเรื่องอยู่ตลอดเวลายังไงล่ะ"

ดารินบอก แต่รพินทร์ยิ้ม ให้กำลังใจมาว่า

"ที่ไหนได้ครับ คุณไชยยันต์ ลืมเสียแล้วหรือ การวางหมากระเบิดก็ดี การติดสายชนวนทีเอ็นทีก็ดี หรือการวางแผนยุทธวิธีตั้งรับก็ดี พวกเราทั้งหมดพึ่งใคร ถ้าไม่ใช่คุณไชยยันต์"

"ถึงว่าซินะ แหม! ลืมความสำคัญของตัวเองไปเสียได้ ทั้งงี้ค่อยภูมิใจหน่อย บอกกล่าวกันเสียเดี๋ยวนี้เลยนะ พวกเราทั้งสิบสองคนนี่แหละ ถ้ารอดตายกลับบ้านได้ ไม่ว่าใครจะแยกย้ายกันไปอยู่ที่ไหนก็ตาม ในรอบปีควรจะจัดไว้เป็นวันพิเศษสำหรับชุมนุมพบปะเพื่อเตือนระลึกถึงเหตุการณ์ที่เราเคยมาร่วมชีวิตกันในครั้งนี้ขึ้นสักวันหนึ่ง วันนั้นเราจะเลี้ยงฉลองและสร้างบรรยากาศงานปาร์ตี้ให้เหมือนๆ กับที่เรากอดคอร่วมตายกันแต่งนี้ ฉันคิดว่า จนวันสุดท้ายแห่งชีวิต ฉันคงไม่อาจลืมใครในหมู่พวกเราทั้งหมดนี่ได้แม้แต่คนเดียว"

นั่นเป็นการพูดเล่นอย่างเรื่อยเจื้อยไปตามประสาของไชยยันต์ แต่มันก็มีความหมายสำคัญทำให้ทุกคนต้องคิด และเห็นด้วย แน่ละ แต่ละหนึ่งชีวิตในสิบสองนี่ ใครจะลืมใครได้ ไม่ว่าจะแยกย้ายกันไปเช่นไรในอนาคตกาลเบื้องหน้า ทุกคนมีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น มีชีวิตเกี่ยวพันในลักษณะสหชีพชนิดที่...แม้แต่วิบากกรรมหรือมฤตยูก็ไม่สามารถจะแยกออกได้ ความสามัคคีกลมเกลียว ความรักห่วงใยซึ่งกันและกัน ประกอบกับวิชาความรู้แต่ละแขนงที่ต่างมีไปคนละอย่างช่วยให้คณะทั้งหมดดำรงชีพอยู่เหนือพิบัติภัยทั้งปวงที่ราวีเข้ามา ประดจมีเทพเจ้าคอยอนุเคราะห์เกื้อหนุนอยู่ตลอดเวลา ต่างฝ่ายต่างเป็นหน่วยที่เจือจานค้ำจุนกันได้ทั้งสิ้น สุดแต่จะเป็นโอกาสวาระของใคร

เชษฐา วราฤทธิ์ ท่านหัวหน้าคณะอาจพูดถูกแล้วที่ว่า ถ้าคนกลุ่มนี้ยังรวมตัวกันอยู่เช่นนี้ อย่าว่าแต่ขุนเขาพระศิวะเลย ต่อให้นรกหรือสวรรค์ ก็เห็นจะไม่มีอะไรต้องยี่หระอีกแล้ว

การเดินทางเริ่มต้นต่อไปได้ เมื่อส่างปาและเส่ยรอด พ้นนาทีวิกฤต ท่ามกลางอากาศสลัว ราวกับคลุมด้วยฉากสีหม่นนั้น

รพินทร์ ไพรวัลย์ควักเข็มทิศออกมาตรวจสอบเพื่อกันความผิดพลาดครั้งที่สองแล้วนำออกรุดหน้าทันทีโดยไม่รอช้า ฝ่าไปตามทุ่งหญ้าที่กลาดเกลื่อนไปด้วยกรวดน้ำแข็งเหล่านั้น

ใต่ขั้นเนินชัน อันเป็นเนินที่ถูกพายุพัดถอยร่นกันลงมา เหย่าง ไม่เป็นขบวนเมื่อชั่วโมงที่แล้ว ไม่นานนัก ก็ถึงระดับพื้นราบ บุกบั่นกันไปตามการชี้บอกของเข็มทิศ

เจ้าคนที่เกือบตาย เพราะความหนาวเย็นทั้งสองคน เดี๋ยวนี้เลยกลายเป็นคนที่อบอุ่นสบายตัวที่สุด เดินตัวปลิว ในขณะที่คนอื่นๆ ต้องห่อกายหนาวเหน็บไปตลอดระยะ ไชยยันต์เดินบ่นไปตลอดทาง ร่ำๆ จะขอยาแก้หนาวจากบุญคำมากิน บ้าง แต่เชษฐากับดารินท้วงไว้ เพราะเห็นว่ายังไม่จำเป็น และ ที่ให้ดีเจ้าของยาวิเศษเอง ซึ่งยังอดส่าห์ทนเดินคางสั่นกระทบ กันอยู่ก็กๆ โดยไม่คิดจะเอาเปรียบใครเลย

“ไม่รู้ละ ถ้าตกค่ำคืนนี้ เรายังเดินไม่พ้นทุ่งน้ำแข็งนรกนี่ ก็ละก็ คนที่จะเป็นตะคริวแข็งไปเป็นคนที่สาม คือฉัน ฮูยย์! หนาวอย่างห่าเหวอะไรยังงี้ก็ไม่รู้โว้ย!”

“ช่างตะบอยบ่นเสียจริง ไชยยันต์ ก็หนาวด้วยกันหมดทุกคน แต่ไม่เห็นมีใครเขาบ่นเป็นหมีกินผึ้งอย่างเธอเลยสักคนเดียว เคยอยู่ในนอร์เวย์ตอนฤดูวินเตอร์แล้วไม่ใช่หรือ แล้วไหนเคยบอกว่าชอบเล่นสกีแถวเทือกเขาแอลป์ยังไงล่ะ”

ดารินว่า

“ก็มันเหมือนตอนนี้เสียเมื่อไหร่ล่ะ”

เพื่อนชายหน้ามุ่ย ตอบสะบัดๆ

“ตอนเล่นสกี หรือว่าอยู่กลางหิมะ มันมีเสื้อผ้าเครื่องกันหนาวพร้อม ไม่ใช่เสื้อกันหนาวธรรมชาติแบบนี้ แล้วก็ออกไปเล่นอยู่พักเดียวเท่านั้น อยู่ในที่พักมีเครื่องทำไออุ่นอย่างที่รู้กันอยู่แล้ว แต่ที่เราเดินอยู่นี่ ยังหวังที่พึ่งในอนาคตไม่ได้เลย”

"เป็นชายชาติทหาร อกสามศอกแท้ๆ ยังใจเสาะ ดูแต่เมย์ซิไม่ปริปากอะไรสักคำเดียว"

"อ้าว! การลุยน้ำน่ะ จะเอาไก่ไปเทียบกับเป็ดได้ยังไงแม่นั่นมันคนเมืองหนาว เดินลุยน้ำแข็งเล่น แม่ก็แฮปปี้ไปเท่านั้น ก็อีตอนเดินผ่านทุ่งแล้ง มีแต่ฝุ่นกับแดดเปรี้ยงๆ คราวนั้นยังไง ลืมเสียแล้วหรือ ไปได้สักกี่น้ำ ค่ำเค้เก้ทำท่าจะชักดิ้นชักงอไปเลย พับผ่าซิ อยากจะมีขนรุงรังอย่างวายาหรือไอ้ลิงพวกนั้นเสียจริงๆ ไม่รู้อุณหภูมิตอนนี้เท่าไหร่ สงสัยเลยศูนย์องศามาหลายขีด ยังกะเดินอยู่ขั้วโลกเหนืองั้นแหละ ขอยาตาบุญคำกินมั่งก็ไม่ได้ คอยกันท่าไว้ ใจดำชะมัด หิวก็หิวไม่รู้จะได้กินข้าวกลางวันกันที่ไหน"

และอะไรต่ออะไรอีกร้อยสี่พันอย่าง ที่ไชยยันต์จะรำพันไปตามประสาคนปากอยู่ไม่สุข ดารินหมั่นไส้ก็เลยไม่อยากจะฟังอะไรอีก เดินแยกห่างมาเสีย แต่ก็รู้ว่าไชยยันต์ไม่มีอะไรจะทำจึงบ่นไปตามเรื่องเช่นนั้นเอง และก็ไม่เห็นว่าเพื่อนชายจะมีอาการหนักหนาอะไร ตรงข้าม ขณะที่เริ่มออกแรงเดิน ความหนาวเย็นค่อยคลายลงกว่าการจับเจ่าอยู่กับที่เสียด้วยซ้ำ และการเดินก็ไม่เหนื่อย ทำเวลาได้ดีขึ้นอีก

อีกชั่วโมงเศษต่อมาของการเดินกันอย่างรีบรุด ทำเวลาเต็มที่ ทัศนวิสัยก็เริ่มกระจ่างขึ้น สามารถแลเห็นทิวทัศน์ไกลห่างไกลออกไปในระยะ 200 เมตร กรวดน้ำแข็ง อันเกิดจากฝูงแห้งที่ซัดไปรายลงมาปกคลุมพื้นดินก็เบาบางเว้นระยะห่างออก

ไปเป็นลำดับ จนกระทั่งในที่สุดก็พ้นเขต เข้าสู่บรรยากาศที่อบอุ่นขึ้นทุกขณะ มันเป็นเวลาเกือบบ่ายสามโมงที่รพินทร์เผียดไต่ยอดเนินเตี้ย ๆ ลูกหนึ่งเป็นที่ปลงหาบพักเพื่อกินอาหารกลางวันซึ่งผิดเวลาปกติมาถึงเกือบสามชั่วโมง

สิ่งที่มาเรียคาดการณ์ไว้ไม่ผิดไปเลย การเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศในระยะเวลาที่ไม่ห่างเกินไปนัก ทำให้ร่างกายปรับไม่ทัน หลายคนเกิดอาการสะบัดร้อนสะบัดหนาว ปวดหัวตัวร้อนทำท่าจะเป็นไข้ขึ้นมาตาม ๆ กัน รวมทั้งตาบุญคำหมอพิเศษเข้าให้ด้วย ซึ่งพอเกิดจับไข้ขึ้นมาเพราะผิดอากาศ ก็ไม่มีปัญญาจะช่วยตัวเองได้ คราวนี้ก็ต้องร้อนถึง 'หมอฝรั่ง' ขึ้นมาบ้าง เที่ยวตรวจอาการของทุกคน และแจกจ่ายยาให้กินสกัดไว้ทั่วทุกคน ก่อนที่จะมีอาการมากขึ้นกว่านั้น แม้รพินทร์กับแงซาย ซึ่งดูเหมือนจะไม่มีกระทบกระเทือนอะไรเลยด้วยธาตุแก่ร่งประจำตัว ก็ไม่วายถูกหล่อนบังคับให้กินยาป้องกันไว้ก่อน

"คราวนี้ก็ตาของหมอดารินมั่งละนะ"

หล่อนพูดเย้า ๆ กับทุกคน ระหว่างเดินแจกยา มีอยู่สองคนเท่านั้นที่ไม่ต้องกินยา คือเสี่ยกับส่างปา ผู้กลายเป็นมนุษย์ธาตุไฟไปเสียแล้ว อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง บัดนี้ทั้งสองนอนถอดเสื้อแผ่หลา บ่นร้อนรุ่มเป็นกำลังเหมือนคนเมาเหล้าจัด หูตาแดงก่ำไปหมด

"สนุกแท้ ให้ตายซิ! ระยะทางช่วงนี้ของเรา เป็นช่วงที่ทรมานร้ายกาจที่สุด"

เชษฐาพูดขึ้นปนหัวเราะกว้าง ๆ ขณะที่ทรุดกายลงนั่งตรงหน้าของพรานใหญ่ ผู้บัดนี้กำลังเอาเข็มทิศวางเทียบกับแผนที่

และขีดเส้นไว้บางๆ ตระเตรียมไว้สำหรับการคืบหน้า เขาเงย
ขึ้นยิ้มตอบ

“ผมคิดว่าอีกวันสองวันเราก็จะเคยชินไปเองครับ ระหว่าง
นี้ระวังอย่าให้ใครจับไข้ขึ้นเท่านั้น ซึ่งผมเชื่อว่าคุณหมอดารินคง
เอาอยู่”

“ยังนึกไม่ออกเลยว่า คืนนี้เราจะนอนที่ไหน อย่างไร?”

“ข้างหน้าครับ” จอมพรานบุ้ยปากไปยังทิศทางเบื้องหน้า
“ที่ใดที่หนึ่งที่เราเห็นว่าเหมาะสมที่สุด”

“ถ้าพายุลูกเห็บ หรือฝนมาในตอนกลางคืน ก็สวัสดี!”
ไชยยันต์ยื่นหน้าเข้ามาบอก

“เราจะหาชัยภูมิที่ป้องกันอันตรายชนิดนี้ไว้ด้วยครับ คุณ
ไชยยันต์ อย่างที่ผมบอกแล้ว แต่ไม่คิดว่ามันจะมีมาซ้ำอีกใน
คืนนี้ เพราะเราเดินทวนลม มันพัดสวนเราไปหมดแล้ว ทว่าก็
ไม่แน่เหมือนกัน ธรรมชาติในโซนนี้ไว้วางใจอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น”

มาเรียแหงนมองดูท้องฟ้า ที่แลเห็นแนวแสงรำไรลอดหมู่
เมฆอยู่เบื้องสูง

“เหมือนดวงตาของพระผู้เป็นเจ้าที่เฝ้าจับมองเราอยู่ และ
ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นไปตามยถากรรม”

หล่อนพึมพำ ดวงตาที่เคยท้าทายต่อทุกสิ่งหรี่โรยลง
เชษฐาโอบแขนไปกอดรอบไหล่ไว้ พร้อมกับตบเบาๆ อย่าง
ปลอบใจ

“ดูคุณท้อแท้ทอดอาลัยเหลือเกิน น้องสาว”

มาเรียฝืนยิ้มตอบ พยายามวางสีหน้าเป็นปกติ

“ฉันเพิ่งจะรู้สึกตัวเดี๋ยวนี้เองค่ะพี่ใหญ่ ว่าฉันเป็นคนไม่

เช่นแข็งนักหรอก สู้น้อยก็ยังไม่ได้ ดูผาดๆ ว่าเขาจะเป็นแค่แค่แอที่สุดของคณะ แม้เห็นครั้งแรกฉันก็ยังดูหมิ่นเขา แต่ตางช่เมในที่สุด เมื่อยามเข้าที่คับขันจริงๆ มันก็ได้พิสูจน์แล้วว่าเขาเป็นดารินแข็งแกร่งที่สุดต่อทุกสถานการณ์ ไม่ว่าจะหนักสักแค่ไหนแ"

พร้อมกับกล่าว แหม่มสาวทอดสายตาอย่างนิยมลึกซึ้งไปยังดาริน วราฤทธิ์ ผู้ซึ่งประสานตาตอบมาอย่างฉงน

รพินทร์ ไพรวัลย์ลอบสูดลมหายใจลึก **ใช่แล้ว! เขาคงมรับอยู่ในใจตามถ้อยคำสารภาพของมาเรีย ถึงเขาเองก็เคยคิดปรามาสกุลสตรีผิวบางร่างอ้อนแอ้นผู้นี้มาก่อนเช่นกัน คนเราถ้าไม่ลองกันจนถึงขั้นสุดบั้นปลาย จะรู้ได้อย่างไรว่าใครแกร่งแค่ไหน** คุณชายเชษฐาก็ดีหรือคุณชายอนุชาก็ดี ล้วนเป็นนักผจญภัยที่ยิ่งใหญ่ และทรหดบึกบึนทั้งสิ้น ก็ไฉนเล่าน้องสาวจึงจะไม่ถอดสายเลือดจากพี่ชายนักต่อสู้ทั้งสอง

"สุขภาพของเธออาจไม่ดีนัก เมย์"

ดารินพูดอ่อนโยนเต็มไปด้วยความกรุณา และโดยแท้จริงแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว หล่อนมองดูมาเรีย ฮอฟมัน ด้วยสายตาของพี่สาวมากกว่า ทั้งพร้อมที่จะให้อภัยและปรานีเสมอ

"คนเราถ้าร่างกายเริ่มจะอ่อนแอ จิตใจก็พลอยอ่อนแอไปด้วย ฉันบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือว่าเธอกำลังจะไม่สบายเหมือนคนอื่นๆ นั่นแหละ ต้องหมั่นกินยาหน่อยนะ"

"บรรยากาศของที่นี่เลวระยำบัดซบที่สุด!"

ไชยยันต์สาปแช่ง มองไปทางแม่เพื่อนใจของเขาอย่างตกกังวลและห่วงใยเปี่ยมล้น

“เราเพิ่งจะมานึกได้ว่าเราคิดผิด ที่ชวนคุณกับส่างปาไฟ ร่วมทางมากับเราด้วย ความจริงถ้าปล่อยคุณกับส่างปาให้บ่าย หน้ากลับ เชื่อว่าคงจะปลอดภัยกว่าที่บกบั่นอย่างไม่ร้อนาคต มากับเราเช่นนี้ ตอนนั้นเราเป็นห่วงคุณกับส่างปามาก แต่สิ่งที่ผ่านมาแล้วและกำลังจะฝ่าฟันต่อไป มันได้พิสูจน์ชัดออกมาแล้วว่า หนักกว่าสถานการณ์ที่คุณควรจะเผชิญเดิมร้อยพันเท่า”

มาเรียส่ายศีรษะช้า ๆ ยิ้มเศร้า ๆ ดู ๆ บางขณะก็น่าสงสาร

“อย่าพูดเช่นนั้น ไชยยันต์ โปรดเถอะ ฉันขอร้อง ฉันและส่างปาพอใจที่จะติดตามมากับพวกคุณ ภายหลังเมื่อสเตเกลสิ้นแล้ว เป็นเจตนาอันแน่วแน่ของฉันเอง และฉันก็ไม่ได้วิตกหวั่นไหวอะไรทั้งสิ้น ขอแต่เพียงให้ทราบเท่านั้นว่า เราสองคนพอจะเป็นประโยชน์ต่อหมู่คณะส่วนใหญ่ได้บ้าง ไม่ใช่มาถ่วงเป็นภาระหรือสร้างข้อยุ่งยากรำคาญใจใด ๆ ให้”

“แน่นอน ทั้งคุณและส่างปา ช่วยเหลือพวกเราได้เป็นอย่างมากก็เห็น ๆ กันอยู่แล้ว”

รพินทร์ ไพรวัลย์พูดออกมาจากใจจริง

มาเรียหันไปมองตา ก้มศีรษะนิดหนึ่ง

“ก็เท่านั้นแหละ ไพรวัลย์ เพราะฉะนั้นโปรดอย่าได้วิตกกังวลกับฉันเลย ขอให้สบายใจได้ ฉันไม่เคยคิดเสียใจเลย ที่มาร่วมอยู่กับพวกคุณทั้งหลาย ถ้าจะเสียใจบ้าง ก็เฉพาะเมื่อรู้สึกตัวว่า บางขณะฉันชอบทำความยุ่งยากให้เท่านั้น”

แล้วหล่อนก็หันไปทางเชษฐา

“พี่ใหญ่คงไม่ถือฉันไม่ใช่หรือคะ?”

“คุณเป็นคนน่ารัก เมย์ นี่พูดจากใจจริงในสายตาของผม

ก็เพราะคุณเสียคนเดียว นอกจากเราจะขาดผลประโยชน์ในด้านความรู้ในทางเทคนิคโดยเฉพาะแล้ว เราคงจะหงอยเหงากันมากเพราะตัวเองก็จะมีความสบายใจน้อยกว่านี้ เพราะขาดเพื่อนเพศเดียวกัน อย่าคิดอะไรให้มากเลย หนักนิดเบาหน่อยกระทบกระทั่งอะไรกันไว้บ้างในระหว่างพวกเราทั้งหมดนี้ ก็คิดเสียว่าเป็นไปอย่างฉันพี่น้อง ผมเองก็รักทุกคนที่ร่วมทางกันมานี่เหมือนพี่น้องทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับคุณนั้น ผมรักน้อยกันแป็นน้องสาวของผมเองเช่นไร ผมก็รักคุณเช่นนั้น ไม่ได้แตกต่างกันเลย และตลอดไป”

มาเรียน้ำตาคลอ ดึงเอามือเชษฐาไปจูบแล้วกอดไว้แนบอก

“ขอบคุณค่ะพี่ใหญ่ ฉันก็จะเป็นน้องสาวที่ดีของพี่ใหญ่ตลอดไปเช่นกัน”

“ที่หมายอันดับต่อไปของเราอะไร ผู้กอง?”

ท่านหัวหน้าคณะเข้าสู่แผนคืบหน้าอย่างเป็นงานเป็นการ

“หลุมอุกกาบาต หลุมที่ 1 ครับ”

พร้อมคำตอบ จอมพรานใช้ปากกาหมึกแห้งชี้เป้าหมายในแผนที่ลายแทงตำแหน่งหนึ่งให้ทุกคนดู มันอยู่ในเส้นที่เขาขีดไว้

“หลุมอุกกาบาต! หมายความว่ายังไง...ลูกอุกกาบาตตกลงมา ทำให้เกิดเป็นหลุมขึ้นงั้นกระมัง”

พรานใหญ่เอาด้ามปากกาแตะริมฝีปาก ตาหรี่ลง

WBSWS:01

“ในนี้ไม่ได้บอกความอะไรไว้มากครับ แต่เข้าใจว่าคง
เป็นเช่นนั้น พื้นที่แถบนี้เป็นที่ราบสูง และราบต่ำสลับกันไป
ตลอด ผิวดินเบื้องหน้าโล่งเตียนเป็นส่วนใหญ่ ปกคลุมไปด้วย
หญ้าและวัชพืชเตี้ยๆ แต่มีหลุมหรือแอ่งลึกลงไป ทำให้สังเกต
เห็นได้ชัด ซึ่งระบุไว้ว่าหลุมอุกกาบาต ก็น่าจะหมายถึงว่า
สะเก็ดดาวคงจะตกลงมา ทำให้เกิดเป็นหลุมใหญ่ขึ้นพอที่จะ
สังเกตเห็นเป็นเครื่องหมายได้”

“คำว่าหลุมที่ 1 ก็ต้องหมายความถึงว่ามีมากกว่า 1 หลุม
นะซิใช่ไหม?”

ไชยยันต์ถามโดยเร็ว

“ครับ โดยทิศทางเดียวกัน มีอยู่สามหลุม เว้นระยะห่าง
เท่าๆ กัน คำนวณดูจากระยะทางนี่ แต่ละหนึ่งหลุม ที่เราจะมุ่ง
เข้าหาเป็นลำดับไป คงจะต้องใช้เวลาเป็นวันเหมือนกัน หลุม
แรกที่จะถึงเป็นหลุมเล็กที่สุด ต่อไปก็จะใหญ่ขึ้นเป็นลำดับ สอง
วันต่อจากนี้ไป เราคงไม่ต้องไปคำนึงที่ไหนอื่นใดก่อนทั้งสิ้น
นอกจากผ่านให้ได้ทั้งสามหลุมเสียก่อน”

“สำหรับหลุมแรกนี่ เราจะเข้าถึงกันเมื่อไหร่ คำนวณถูก
ไหม?”

คำถามมาจากท่านหัวหน้าคณะ

รพินทร์ใช้ความพินิจในแผนที่ลายแทงอยู่ครู่ใหญ่ แล้วก็
ตอบอย่างลังเล

“ผมยังไม่แน่ใจครับ แต่ก่อนค่ำวันนี้คงเดินยังไม่ถึงแน่
บางทีอาจเป็นพรุ่งนี้บ่ายๆ ถ้าไม่มีอุปสรรคอะไรมาทำให้ต้อง
เสียเวลาล่าช้าไปอีก”

[WBSWS:01]

แล้วเขาก็พับแผนที่เก็บ เงยหน้ามองกวาดไปยังพวกพ้องแล้วกล่าวขึ้นว่า

"เหลือเวลาอีก 3 ชั่วโมงก่อนมืดสนิทครับ ไปเถอะ!"

มันเป็นครึ่งหลังของวันแห่งการเดินหนัก อันกลายเป็นเกียรติจารึกของคณะทุกคนที่ชินกันเสียแล้ว เขาทั้งหมดก็ฝ่าฟันบุกบั่นมุ่งหน้ากันไปเหมือนต้องมนต์สาป เหมือนแต่ละคนได้เคยทำกรรมร่วมกันไว้ในบรรพชาติ จึงต้องให้มาชดใช้ความทุกข์ยากทรมานสาหัสร่วมกันในชาตินี้อย่างเลือดตาแทบกระเด็น

ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า ภูมิประเทศที่รอนแรมผ่านกันไปไม่มีอะไรผิดแผกไปกว่าที่เคยเห็น มันล้วนเป็นที่ราบสูงๆ ต่ำๆ ผสมสับซ้อนกันอยู่เช่นนั้นราวกับจะหาที่สิ้นสุดมิได้ เพียงแต่ตระหนักได้ดีว่า ทุกฝีก้าวย่างที่คืบหน้า มันเป็นการไต่ขึ้นบนพื้นที่สูงกว่าระดับน้ำทะเลขึ้นไปทุกขณะ คล้ายจะเดินบ่ายหน้าขึ้นไปสู่หลังคาของโลก

อากาศรอบตัวปกคลุมไปด้วยพยับหมอกตลอดเวลานานๆ ครั้งจะเห็นลำแสงตะวันบ่ายลอดเล็ดออกมาจากหลืบเมฆเปล่งสีสันไปต่างๆ ครั้นแล้วไม่นานก็อันตรธาน เร้นหายไปอีก ถ้าปราศจากเสียซึ่งพายุฝน หรือห่าลูกเห็บ ซึ่งอาจกระหน่ำกรายเข้ามาเมื่อไหร่ก็ได้ทุกเวลาเสียแล้ว สภาพการเดินทางในช่วงนี้ จัดได้ว่าสะดวกสบายกว่าทุกแห่งที่ผ่านกันมาแล้วนับตั้งแต่ออกจากหนองน้ำแห้ง เพราะเป็นทุ่งโล่งซึ่งชุ่มฉ่ำเยือก-

เย็นอยู่ชั่วนิรันดร์กาล ไม่ต้องบุกป่าฝ่าหนามหรือปีนเขาลงห้วย
พื้นที่ก็ราบเรียบ ไม่ขรุขระ สะดวกต่อการย่างเท้าก้าวเดินเป็นอ
อย่างยิ่ง ภัยอันตรายอันจะมาจากสิ่งมีชีวิตใดๆ ก็ตาม สามารถ
มองเห็นได้ทันท่วงทีในระยะห่างพอที่จะเตรียมป้องกันได้ทัน

ในระยะนี้เอง ที่ทั้งหมดแว่วเสียงบทเพลงจากแงซายดัง
ขึ้นอีกครั้ง ระหว่างที่แบกหามคู่กับคะหยิ่นนำดิ่งไปเบื้องหน้า
เป็นน้ำเสียงที่ชัดเจนแจ่มใสและดังก้องวังวานอย่างประหลาด
ท่ามกลางความเงียบสงัด อันมีแต่เพียงเสียงลมที่พัดผ่านดัง
หวือๆ และเสียงฝีเท้าทั้งสิบสองคู่ที่เหยียบย่ำไปบนพื้นหญ้า

**อารมณ์และจินตนาการอันเคร่งเครียดของฝ่ายนาย
จ้างทุกคนเริ่มจะคลี่คลายลง เมื่อได้ยินเสียงเพลงจากเจ้า
คนรับใช้พิเศษของคณะ ไอ้คนลึกลับที่อาสาสมัครเข้ามา
ร่วมทาง มีเสน่ห์อันน่าพิศวงอยู่ในตัวของมันเองยากที่จะ
พูดถูก**

“ถ้าคุณมีอารมณ์ชื่นบาน และแลเห็นโลกรอบตัวใน
แง่ที่ดีงามสดใสเหมือนแงซายบ้าง ไม่ต้องมากหรอก แม้เพียง
ครึ่งเดียวเท่านั้นพวกเราทุกคนคงจะสบายใจกันขึ้นอีกไม่ใช่น้อย"

หล่อนแอบกระซิบกับพรานใหญ่ในจังหวะหนึ่ง ที่เขาเดิน
ใกล้เข้ามาในลักษณะเคียงคู่อย่างบังเอิญ

“คนที่มีความหวังอันสดใส ก็มักจะมีอารมณ์ชื่นบาน
สำหรับผมความหวังใดๆ มันไม่สู้จะสดใสนัก โลกของผมมัน
จึงไม่ใสสว่างเหมือนเจ้าการะเวกเสียงหวานนั่น”

“ทำไมไม่คิดบ้างละว่า คุณเป็นคนจริงจังกับชีวิตเกินไป”

ดารินพูดเนิบ ๆ หางเสียงอ่อนโยนมีแววประโลมใจแฝงอยู่ในที

“เทียบระหว่างคุณกับแงซายแล้ว คุณเป็นใคร แงซายเป็นใคร คุณน่าจะทำตัวให้เบิกบานได้มากกว่าเขา”

“คุณหญิงว่าผมเป็นใคร?”

“ก็รพินทร์ ไพรวัลย์ พรานใหญ่ผู้ระบือชื่อเสียง 10 ทิศ ถึงจะไม่ร่ำรวยก็ไม่ได้ยากจนค่นแค้นอะไร เป็นอิสระเอกเทศแก่ตัวเองไม่ขึ้นกับใคร มีชีวิตอยู่อย่างสันโดษ เป็นตัวของตัวเอง ถึงก็น่าจะมีความสุขพอสมควรตามอัตภาพแล้ว”

“แล้วคุณหญิงว่า เจ้านั่นเป็นใคร?”

พร้อมพูดเขาบุ้ยปากไปทางเบื้องหลังของร่างตระหง่านที่ยืนนำอยู่หน้าขบวนสุด

“ก็เจ้าคนหนุ่ม นักบุกป่าพเนจร ปราศจากหัวนอนปลายตีนคนหนึ่งเท่านั้น”

“นั่นเป็นสิ่งที่เราเห็นหรือรู้กันเฉพาะผิวนอกเท่านั้น แต่ไม่มีใครรู้ว่าโดยแท้จริงแล้ว เขาคือใคร มีจุดมุ่งหมายเช่นไร จึงดำรงตนอยู่ในฐานะและสภาพเท่าที่เรารู้เห็นกันอยู่นี้ แต่ที่แน่นอนที่สุดก็คือ เขามีความหวังอันสุกใส แต่สำหรับผมไม่มี เพราะฉะนั้น แงซายจึงน่าจะมีความสุขเบิกบานใจได้มากกว่ารพินทร์”

ม.ร.ว.สาวคนสวยถอนใจเบา ๆ ทอดสายตาแลจับที่เขาด้วยประกายลึกซึ้ง แล้วถามแผ่วเบาว่า

“ดาริน วราฤทธิ์ พอจะเป็นความหวังอันสุกใสของคนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ ได้บ้างไหม?”

แล้วดวงตาทั้งค่ก็สบกันนิ่ง

“รพินทร์ ไพรวัลย์ไม่บังอาจที่จะ ‘หวัง’ ได้หรอกครับคุณหญิง”

เขากระซิบสิ้นประโยค ก็เดินล้ำหน้าห่างออกไปอย่างเสงี่ยมเจียมใจ

นับตั้งแต่เผชิญกับพายลกเห็บเป็นต้นมา ติดต่อกันอีกหลายชั่วโมง ตราบจนกระทั่งใกล้ค่ำ ทิวปีกครุฑอันเป็นเป้าหมายที่สังเกตเห็นได้ในระยะการเดินทางเริ่มต้น ไม่ปรากฏขึ้นในสายตาอีกเลย เพราะเมฆหมอกคลุมอยู่ตลอดเวลาราวกับจะถูกอำพรางปิดซ่อนไว้ด้วยอุ้งหัตถ์ของเทพเจ้า ฉะนั้นการเดินมีสภาพไม่ผิดอะไรกับเดินเรือในมหาสมุทร ซึ่งต้องอาศัยเข็มทิศประกอบแผนที่ซึ่งกำหนดไว้แล้วเท่านั้น

ที่แรมคืน ถูกกำหนดขึ้นยังบริเวณตีนเนินลูกหนึ่ง ใกล้กับละเมาะไม้โปร่งๆ ซึ่งเพิ่งจะพบเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เดินกันมาตลอดทั้งวันท่ามกลางความเวิ้งว้าง แทบจะหาไม้ยืนต้นไม่ได้เลย ละเมาะนี้มีอาณาบริเวณเพียงไม่เกิน 3 ตารางกม. เหมือนเกาะที่ผุดโผล่อยู่กลางทะเลหญ้าอันไพศาล เป็นไม้ประเภทสนภูเขา สลับไปกับเฟิร์น อยู่ในส่วนลาดต่ำของบริเวณเนินสูง ล้อมรอบด้านลักษณะเป็นแอ่งก้นกระทะ มีแหล่งน้ำพุผุดพุ่งขึ้นมาจากใต้แผ่นดินอยู่ทั่วไป เป็นชัยภูมิอับพายุได้อย่างดีเยี่ยมจากภูมิประเทศกำบังรอบทิศ และยังได้อาศัยไม้ก่อไฟ

ใต้อีกด้วยสำหรับการผจญกับราตรีอันหนาวเย็น จนกว่าเตะ ก็แ
ะขึ้นพรุ่งนี้ ซึ่งแต่เดิมทุกคนคิดวิตกกันอยู่ตลอดเวลา ไซยาน์แต่
แ้นเพอแลเห็นป่าไม้ก็ยิ้มออกมาได้

"ถ้าไม่เทวดา ก็คงฤาษีโกฑัญญะ ที่ช่วยให้เราพบกับตง
ไม้นี่เข้า ไม่งั้นก็เห็นจะไม่แคล้วต้องขุดรูนอนแบบแย้หรือตัวตุ่น
เสือ! ขอขอบคุณต่อทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ยังปรานีอยู่บ้าง โล่งอก
ไปได้อีกคืนหนึ่งล่ะ"

"ไม่ใช่เทวดาหรือฤาษีโกฑัญญะหรอก แต่เป็นความ
สามารถของมัคคเทศก์ชั้นหนึ่งของเราเสียมากกว่า"

สหายของเขาพูดเบาๆ พร้อมกับบุ้ยปากไปทางรพินทร์
ซึ่งในขณะนี้กำลังบงการให้พวกพรานพื้นเมืองปลงหาบ จัดที่
พักขึ้นอย่างรีบด่วนแข่งเวลาซึ่งขมุกขมัวลงทุกขณะ

บริเวณที่พัก อาศัยผนังตัดฉากของเนินดินร่วนตำแหน่ง
หนึ่งแทนฝากั้นด้านหลัง หันหน้าออกสู่ละเมาะไม้ซึ่งอยู่ในระดับ
ที่ลุ่มลงไปเล็กน้อย ขึงผ้าใบในลักษณะเพิงลาดต่ำกันลมและ
น้ำค้าง แล้วชั่วโมงต่อมากองไฟก็ถูกก่อขึ้นทางด้านปลายเท้า
ของที่นอน ส่งความอบอุ่นไปทั่ว

ทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จสรรพลงอย่างรวดเร็วด้วยความชำนาญ
ของแต่ละคน ซึ่งคณะนายจ้างทั้งสี่คนแทบจะไม่
ต้องช่วยเหลืออะไรเลยนอกจากนั่งพัก

ไม่เคยมีครั้งใด ที่ทุกคนจะสังเกตเห็นจอมพรานผู้นำ
ทางครำ่เคร่งต่อการพิจารณาแผนที่ลายแทงเท่าครั้งนี้ เมื่อ

เวลาอาหารค่ำผ่านไปแล้ว และต่างเตรียมจะนอนพักด้วยความเหน็ดเหนื่อยอิดโรย ก็เห็นเขาปลีกตัวออกไปนั่งพิจารณาแผนที่เงียบ ๆ อยู่คนเดียว โดยอาศัยแสงสว่างจากตะเกียงแบตเตอรี่ดวงเล็ก

ครั้งแรกฝ่ายนายจ้างไม่คิดจะรบกวนอะไรเขานอกจากจะปล่อยไว้ตามลำพัง แต่แล้วก็เปลี่ยนความคิดดั้งเดิม เพราะเห็นรพินทร์เรียกแงซายเข้าไปซุบซิบหารือกันอยู่ จึงพากันเข้าไปสมทบ ยกเว้นมาเรียคนเดียว ซึ่งคืนนี้หล่อนแสดงอาการอิดโรยอ่อนเพลียผิดไปกว่าทุกวัน ภายหลังจากกินยาแล้วก็นอนสงบนิ่งไปในทันที

“มีอะไรหนักใจหรือ ผู้กอง?”

เชษฐาถามอ่อนโยน เต็มไปด้วยน้ำใสใจจริง

พรานใหญ่เงยขึ้นยิ้มตอบขรึม ๆ

“ก็คงไม่มีอะไรหนักมากไปกว่าเท่าที่หนักมาแล้วหรอกครับ คุณชาย”

“เราสังเกตเห็นคุณพิจารณาดูมันบ่อยครั้งที่สุดในระยะนี้ และเหมือนจะมีอะไรกังวลเพิ่มขึ้นทุกขณะ”

ไชยยันต์พูดเบา ๆ พยายามอ่านสีหน้าและแววตาอย่างค้นหา

“ระยะนี้มันจำเป็นแล้วครับ คุณไชยยันต์ อย่างที่ผมเคยบอกไว้แล้ว เราจะห่างแผนที่ฉบับนี้ไม่ได้เลย เพราะเผลอเมื่อไหร่เป็นออกนอกเส้นทางทันที จะต้องระมัดระวังทุกฝีก้าวที่เดียว”

“น้อยครั้งนักที่ฉันจะเห็นคุณเรียกแงซายเข้ามาปรึกษา”

ดารินเอ่ยขึ้น มองหน้าสองคนสลับกัน

“บอกให้รู้ได้บ้างไหมว่า หารือกันเรื่องอะไรก่อนที่เราจะเข้ามา”

“ไม่มีอะไรฉุกเฉินพิเศษหรอกครับ คุณหญิง ผมเพียงแต่ปรึกษากับแงซายถึงภูมิประเทศ และเส้นทางคืบหน้าต่อไปของเราตามปกติเท่านั้น กำลังพยายามหาทางย่นระยะเพื่อเผื่อเวลาขึ้นไปอีก บางทีเราอาจเดินตามเส้นชี้บอกของลาย-แทงไปทุกระยะนัก โดยใช้หลักคำนวณให้ถูกต้อง ซึ่งจะต้องระวังกันอย่างที่สุดชนิดพลาดไม่ได้เลย”

“แงซาย ผู้กองปิดบังอะไรเราหรือเปล่า?”

หล่อนถามองครักษ์ประจำตัวซึ่งๆหน้าด้วยน้ำเสียงปกติ

แงซายยิ้มเห็นไรฟัน

“ผู้กองไม่ได้ปิดบังอะไรนายหญิงหรือคณะเจ้านายทุกคน ผู้กองเรียกผมมาหารือเกี่ยวกับที่หมายในแผนที่ ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น เรามีข้อตกลงกันว่า เราอาจไปไม่ถึงทันตามกำหนดเวลานั่นเรื่องหนึ่ง ส่วนอีกเรื่องหนึ่ง คืนนี้เราโชคดีมากที่หาแหล่งที่พักได้อย่างปลอดภัยเหมาะสมเกินคาด แต่ในคืนพรุ่งนี้เราจะโชคดีอย่างนี้อีกหรือไม่ และจะวางแผนกันอย่างไร ถ้าภูมิประเทศไม่อำนวย ทุกก้าวย่างของเราในเขตอันตรายจากธรรมชาตินี้ เต็มไปด้วยปัญหาทั้งสิ้น นายหญิง”

“อย่าปิดบังอะไรเรานะ รพินทร์ ถ้าหากคุณกำลังเผชิญกับปัญหาฉุกเฉินชนิดใดๆ อย่าเก็บให้สิ่งฉุกเฉินเหล่านั้นมาถึงพวกเราคนอื่นๆโดยไม่ทันรู้ตัวล่วงหน้าเหมือนอย่างที่แล้วๆมา ไม่ต้องกลัวว่าการให้เรารับรู้ไว้ จะทำให้เกิดขวัญเสีย”

“ผมเข้าใจดีครับ และก็เลิกปฏิบัติเช่นนั้นมานานแล้ว ที่ผมไม่ได้เชิญให้คณะเจ้านายเข้ามาร่วมหารืออยู่ด้วย ก็เพราะเห็นว่ายังไม่จำเป็นในขณะนี้ อีกอย่างหนึ่งก็เห็นอ่อนเพลียกันมาก อยากจะให้พักผ่อน สำหรับผมมีหน้าที่โดยตรงอยู่แล้วที่จะต้องตรวจสอบแผนที่ฉบับนี้ตลอดเวลา เห็นแงซายยังตาสว่างอยู่ ก็เลยเรียกมาช่วยกันคิดด้วย ไม่ได้มีเหตุการณ์พิเศษอะไรทั้งสิ้น”

“ตรงที่เราพักกันอยู่ที่นี่ ในแผนที่ระบุตำแหน่งไว้หรือเปล่า?”

ท่านหัวหน้าคณะถามขึ้นอีกอย่างรอบคอบ พยายามมองตรวจลงไปในแผนที่ จอมพรานมีสีหน้าอึดอัดใจเล็กน้อย เอานิ้วเกาปลายจมูกเบา ๆ

“ไม่มีครับ...”

เขาตอบน้ำเสียงเบา ๆ เต็มไปด้วยความคิด

“ข้อนี้ทำให้ผมแปลกใจอยู่เหมือนกัน แต่บางทีมันอาจเป็นที่หมายเล็กน้อยเกินไป จนผู้เขียนลายแทงมองข้ามไปเสียก็ได้เลยไม่ได้ระบุไว้ ตรวจดูในแผนที่ จะบอกไว้ว่าเป็นทุ่งโล่งโดยตลอด นับตั้งแต่ออกจากภูเขานิลกาญจน์ไม่บอกไว้เลยว่าส่วนใดจะมีละเมาะไม้ ถ้ามีป่าโปร่งหรือดงต้นไม้ยืนต้นสลับไปอย่างนี้ตลอดทาง การเดินของเราจะสะดวกขึ้นอีกมาก เพราะอย่างน้อยก็ยังได้อาศัยดงไม้ก่อไฟได้บ้าง ผมยังแคลงใจอยู่ว่า ตลอดเส้นทางที่เราจะคืบหน้าต่อไป จะพบดงไม้อย่างนี้อีกหรือไม่ ถ้าพบไปตลอดเป็นระยะ ก็จะเป็นประโยชน์ของเราอย่างยิ่ง แต่ในเขเนะเดียวกันก็อดสงสัยไม่ได้ว่า ทำไมแผนที่จึงไม่บอกไว้เสีย”

เชษฐาหมุนเอาแผนที่ฉบับนั้นไปดูอย่างพิจารณา ดาวินและไชยยันต์ก็ชะโงกเข้ามาตรวจสอบด้วยอย่างใกล้ชิด

“จริงด้วย ไม่ได้ระบุไว้เลยว่าจะมีภูมิประเทศอย่างที่เราพากันมาแวมกันอยู่นี่”

ไชยยันต์พึมพำ ซอยเปลือกตาถี่ด้วยอาการพิศวง

“ว่าแต่เราก็เดินตัดทางมาตามเส้นชี้บอกทุกระยะเลยไม่ใช่หรือผู้กอง”

“ครับ ผมตั้งเข็มทิศขีดเส้นไว้เลย”

พร้อมกับรับคำ เขาชี้ให้ดูแนวเส้นที่ลากไว้บางๆ ซึ่งในแผ่นลายแทงบอกไว้ว่าเป็นทุ่งโล่งของที่ราบสูงและราบต่ำสลับกันอยู่เป็นระยะ ไม่มีเครื่องหมายใดจะบอกถึงป่าไม้ไว้เลยสักแห่งเดียว

“ถ้าเราเดินไม่ผิดเส้นทาง ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ว่าแผนที่จะไม่ระบุถึงป่าไม้นี้ไว้บ้าง เพราะว่าอันที่จริง มันก็ไม่ใช่ที่หมายเล็ก คิดดู กลางทุ่งหญ้าราบโล่งมาตลอดนับเป็นระยะทางกว้างไกล แล้วจู่ๆ ก็มามีป่าไม้ขึ้นเป็นเกาะอยู่อย่างนี้ ตามปกติแล้วผู้เขียนแผนที่จะต้องกำหนดไว้ด้วย ชนิดละเลยไม่ได้ทีเดียว เพราะมันเป็นที่หมายให้ผู้ที่จะเดินมาตามแผนที่นี้ใช้สังเกตได้ ที่แอ่งการะเวกเป็นแอ่งน้ำเล็กนิดเดียว มีเนื้อที่ไม่กี่ตารางวา ยังเขียนบอกไว้ชัดเลย”

ดารินว่า

“ข้อนี้ผมก็สงสัย และกำลังหารือแงซายอยู่นี่ แต่เรื่องที่จะสงสัยว่า ออกนอกเส้นทางผิดไปนั้น รับรองว่าไม่ใช่แน่ ขอให้สังเกตที่หมายภูเขานิลกาญจน์นั่น เราบ่ายหน้าออกจากภูเขา

นิลกาญจน์มุ่งตะวันออกเฉียงเหนือเป็นแนวดิ่งเลย มันจะผิด
เส้นทางอ้อมวกไปสู่ทิศอื่น ย่อมเป็นไปไม่ได้”

ระหว่างที่ทุกคนยังนิ่งกันอยู่ เชษฐาใช้ไฟฉายประจำ-
ตัวส่องกราดลงไปยังดงไม้ข้างล่าง

“ผมคิดว่า ข้อนี้ไม่น่าจะเป็นปัญหาชวนให้สงสัยกันมาก
นัก”

ในที่สุด ท่านหัวหน้าคณะก็กล่าวขึ้นอย่างสขม

“มันอาจมีอยู่สองนัย อย่างแรกก็เหมือนกับที่รพินทร์เพิ่ง
พูดไว้แล้ว คือมังมหานรธาอาจเห็นว่าดงไม้ที่เราพักกันอยู่นี่ไม่
มีความสำคัญอะไรมากนัก เลยไม่ได้ระบุไว้ในลายแทงของเขา
โดยอนุโลมว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของท้องทุ่งอันกว้างใหญ่ไพศาล
หรือมิฉะนั้นโดยนัยที่สอง ระยะเวลาที่เขียนลายแทงฉบับนี้ผ่านไป
มาแล้ว 400 กว่าปี เวลาอันยาวนานนี้ ทุ่งโล่งบางแห่งอาจเกิด
เป็นป่าไม้ขึ้นมาก็ได้ สังเกตดูป่าละเมาะพวกนี้อายุก็ยังไม่มาก
นัก เป็นไม้พันธุ์ล้มลุกต้นเล็กๆ อายุไม่น่าจะถึง 400 ปี มันน่า
จะเกิดขึ้นภายหลังจากที่มังมหานรธาเขียนลายแทงไว้ไม่ได้บ้าง
เชียวหรือ ถ้าเป็นป่าใหญ่ดึกดำบรรพ์ ต้นไม้มีอายุมากๆ ก็ยิ่ง
น่าสงสัยอยู่ว่าทำไมถึงไม่มีระบุในแผนที่”

“ก็น่าคิดตามที่คุณชายพูดนี่เหมือนกันครับ แต่คนที่จะ
ลงความเห็นได้ดีที่สุดก็คือเมย์ เพราะชำนาญในการกะอายุของ
พืชพันธุ์ได้ดีมาก”

พร้อมกับกล่าว พรานใหญ่เหลียวมองไปรอบๆ เหมือน

ทะค้นหานักวิชาการเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสประจำคณะ แต่ก็ไม่เห็นร่วมอยู่ด้วย พอดีกับที่หมอดารินบอกมาว่า

"เมย์ไม่ค่อยจะสบายนัก ฉันเลยให้นอนแล้ว อย่าเพิ่งไปรบกวนเขาเลย พรุ่งนี้เราค่อยขอความเห็นในข้อนี้จากเขาก็ได้ ถ้าจำเป็น"

รพินทร์เหลือบไปทางกระโจมที่พักนอนอย่างไม่ตั้งใจ พึมพำเหมือนจะกล่าวกับตนเองว่า

"วันนี้ดูเมย์อ่อนเพลียผิดปกติลงไปมาก"

แล้วแลไปทางแพทย์สาวคนสวยประจำคณะ ซึ่งบัดนี้พิสูจน์ออกมาได้ชัดแล้วว่าเป็นหนึ่งในจำนวนของนักผจญภัยที่แข็งที่สุด กล่าวถามเบาๆ ต่อมาอย่างไม่สู้สบายใจนักว่า

"สังเกตดูเป็นยังไงบ้างครับ ผมหมายถึงอาการ"

หมอดารินฝืนยิ้ม พี่ชายและไชยยันต์พลอยมองมาที่หล่อนเหมือนจะถามเป็นตาเดียว เพราะต่างก็มีความวิตกกริ่งเกรงเหมือนกันหมดนั่นคือ ใครก็ตามในคณะหากเกิดอาการเจ็บป่วยขึ้นในกำหนดเวลาอันเข้าด้ายเข้าเข็มนี้ ก็หมายถึงว่าแผนเดินทางจะต้องประสบกับความล้มเหลวทันที

"เชื่อว่าคงไม่เป็นอะไรมากนักหรอก ให้พักเสีย พรุ่งนี้อาจปกติแข็งแรงได้เหมือนเดิม สาเหตุก็มาจากการเปลี่ยนอากาศอย่างกะทันหันนั่นแหละ อย่าห่วงกังวลเลย ฉันจะคอยดูเขาและทุกคนเอง ว่าแต่คุณเถิด เพิ่งจะโงหัวขึ้นมาได้เมื่อเช้าวันนี้เองแท้ๆ แต่กลับแข็งแรงทำงานได้อย่างปกติที่สุด เอาเรี่ยวแรงความทรหดมาจากไหนกันนะ"

พรานใหญ่หัวเราะเอื่อย ๆ ในลำคอ มวนบุหรี่ใบตองแห้งในมือแล้วยกขึ้นคาบไว้

“ชีวิตของผมมันจำเจ เคยชินกับความลำบากกรากกรำมานาน ถ้าลุกไม่ขึ้นก็สุดวิสัย แต่ถ้าลุกขึ้นมาทำงานได้เมื่อใดผมก็ทำได้อย่างปกติเหมือนเคยเมื่อนั้น แต่ก็ยังไม่แน่เหมือนกันว่าจะทำอย่างนี้ไปได้อีกนานเท่าไหร่ เพราะอายุมากขึ้นทุกวันกำลังลดถอยเป็นเงาตามตัว สำหรับทางด้านผมขอให้ทุกคนหมดห่วงสบายใจได้ครับ คอยระวังพวกเราคนอื่น ๆ ก็แล้วกัน ผมรู้สึกว่าต่อไปนี้ศัตรูสำคัญของเราคงไม่ใช่สัตว์ร้ายอะไรอีกแล้ว นอกจากความเจ็บไข้ได้ป่วยเท่านั้น แม้ตัวคุณหมอเองก็อย่าได้ประมาทเป็นอันขาด คนอื่น ๆ เป็นอะไร หมอก็ยังช่วยเหลือแก้ไขได้ แต่ถ้าตัวหมอเองเกิดล้มลง ใครก็ไม่มีปัญญาจะช่วยได้”

“ฉันไม่เคยประมาทเลย รพินทร์ และจะพยายามระวังรักษาตัวเองให้ดีที่สุด เพื่อเป็นหลักประกันของพวกเราทุกคนในด้านนี้ ตอนนี้เราเห็นจะมีหน้าที่รับผิดชอบเท่า ๆ กันแล้ว ความปลอดภัยในด้านโรคภัยไข้ป่วยของคณะทั้งหมดเป็นภาระของฉันเอง ส่วนการนำทางและความปลอดภัยในด้านอื่น ๆ เป็นของคุณ”

จอมพรานก้มศีรษะให้

“ครับ นั่นเป็นการถูกต้องที่สุดแล้ว”

เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่เชษฐากับไชยยันต์

“ขอเรียนให้ทราบว่า เสบียงที่เราขนมาจากภูเขานิลกาญจน์จะใช้กินกันได้ประมาณ 3 วัน เพราะฉะนั้นตลอดระยะเวลา 3 วันนี้ เราจะตั้งหน้าตั้งตาเดินทำระยะอย่างเดียวเท่านั้น เพื่อ

ตามเวลาให้มากที่สุด โดยไม่ยิงสัตว์ชนิดใดทั้งสิ้น เว้นแต่เพื่อการป้องกันตัว ภายหลังจากเสบียงหมดแล้วจึงค่อยหาอาหารไปในระหว่างทางเท่าที่จำเป็น”

“ทุกสิ่งทุกอย่างขอให้อยู่ในดุลยพินิจของคุณก็แล้วกัน แต่ถ้าเกิดลังเล หรือจำเป็นจะต้องตัดสินใจทำอะไรลงไปชนิดเปลี่ยนแผนเดิม ก็ขอให้บอกให้เรารู้ตัวด้วย เราทั้งหมดจะทำหน้าที่เป็นเพียงที่ปรึกษาหรือช่วยขบปัญหาให้เท่านั้นในกรณีที่คุณตัดสินใจเองไม่ได้ ซึ่งความจริงหลักการชนิดนี้เราก็ถือเป็นแนวปฏิบัติกันด้วยดีมาแต่ต้นแล้ว”

ท่านหัวหน้าคณะมอบความไว้วางใจแก่เขาอย่างเต็มเปี่ยม

“สามวันข้างหน้านี่ ถ้าเราสามารถผ่านทั้งสามหลุมอุกกาบาตตามที่ระบุไว้ในแผนที่ได้ก็จะดีที่สุด”

ไชยยันต์ว่า

“ผมก็อยากจะให้เป็นเช่นนั้นครับ แต่ที่ยังให้ความแน่ใจไม่ได้ก็เพราะลายแทงฉบับนี้ไม่ได้บอกระยะทางไว้แน่นอน เราเพียงแต่คาดคะเนเอาจากตำแหน่งที่วางจุดหมายไว้เท่านั้นว่าควรจะมีระยะห่างสักเท่าใด โดยการเปรียบเทียบเอาจากระยะทางที่เราเคยผ่านมาก่อนแล้วตามที่กำหนดไว้ จะอย่างไรก็ตาม เมื่อถึงหลุมแรก หรือหลุมที่หนึ่งนี่แล้ว ผมจะตรวจดูสิ่งประเทศสิ่งแวดล้อมดูอีกครั้ง ถ้าพอเห็นช่องทางที่จะลัดระยะโดยไม่จำเป็นต้องผ่านหลุมที่สอง และสามตามลำดับไป ผมก็จะใช้วิธีตัดทางเลย เพราะถึงอย่างน้อยที่สุด เราก็มีจุดหมายใหญ่คือทิวปีกครุฑเป็นหลักอยู่แล้ว ที่พูดถึงนี่ ย่อมขึ้นอยู่กับทัศนวิสัยสภาพของอากาศด้วย”

นายจ้างทั้งสาม ฟังเขาแล้วต่างก็ยังนิ่งอยู่ เพราะแต่ละคน แม้จะมองเห็นลายแทงกางแผ่อยู่ตรงหน้า ทว่าก็ยอมว่าในสารภาพว่า หากปราศจากรพินทร์เป็นผู้อ่านหรือให้คำอธิบายแล้ว ก็จะไม่มีวันแลเห็นอะไรได้กระจ่างแจ้งมากไปกว่าแผ่นหนังเก่าๆ ผืนหนึ่ง ซึ่งเขียนตัวอักษรพม่าและลวดลายอะไรไม่ยุ่งๆ เท่านั้น

ทุกคนจมดิ่งอยู่ในห้วงความคิด ซึ่งจับต้นชนปลายไม่ถูก แล้วทันใดนั้น เสียงต่ำลึกของแงซายก็ทำลายความเงียบขึ้นว่า

“ขออนุญาตให้ผมได้ออกความเห็น แม้ว่าอาจเป็นความเห็นที่ขัดแย้งและไม่ถูกต้อง”

“ความน่ารัก และความน่าไว้วางใจของเธอ จะมีขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเธอแสดงออกในด้านความเห็นเสียบ้าง ไม่ใช่นิ่งเฉยอย่างที่แล้วมาแงซาย”

ดารินพูดโดยเร็ว แต่เน้นเสียงฉะฉานชัดเจนขณะที่จ้องหน้า

“ผมอ่านภาษาพม่าออก โดยเฉพาะภาษาพม่าโบราณที่มังมหานรธาเขียนไว้ในลายแทงต้นฉบับนี้”

รพินทร์ ไพรวัลย์หันขวับไปเบิกตาจ้องเขม็ง แล้วเป่าลมออกจากปากเบาๆ

“ให้ตกนรกไปเดี๋ยวนี้เถิด! ฉันเพิ่งจะรู้ความจริงเดี๋ยวนี้เอง!!”

เชษฐา ไชยยันต์เองขณะนี้ก็ตะลึงงง แต่ดารินแย้งเขาไว้ แตะไหล่รพินทร์ไว้ กระซิบว่า

“อย่าโกรธ รพินทร์! แม้ว่าแงซายจะไม่เคยแพร่งพรายอะไรแก่คุณในเรื่องนี้มาก่อนก็ตาม แต่เดี๋ยวนี้ เขาก็กำลังพะนอกับคุณอยู่แล้ว”

พร้อมกัน หล่อนก็หันไปทางแงซาย พยักหน้า พูดเบาๆ ว่า

“พูดต่อไป แงซาย ถ้าเธอคิดว่าสิ่งที่เธอพูดมันจะเป็นประโยชน์ต่อพวกเราทั้งหมด”

เจ้าคนใช้พิเศษยิ้มเจื่อนๆ สบตาจอมพรานแวบเดียวก็เมินหลบไป

“ผมได้ทราบข่าวว่า ผู้กองได้เคยให้เพื่อนชาวพม่าขี้เมาพวงเขาคนหนึ่ง แปลลายแทงต้นฉบับนี้ให้ และจดบันทึกไว้ตามที่ได้รับบอกเล่าจากคำแปล ค่ำวันนี้เอง ที่ผู้กองกางลายแทงต้นฉบับเดิมออกมาให้ผมดู และปรึกษากับผมตามแนวความคิดที่ผู้กองเองได้รับทราบจากคำแปลที่ถ่ายทอดมานั้น มีอะไรแปลงสิ่งบางอย่าง ที่ทำให้ผมรู้สึกว่าคนแปลลายแทงให้แก่ผู้กองแกล้งแปลจากต้นฉบับเดิมให้ผู้กองไม่ครบถ้วนนัก มีข้อความที่ตกหล่น และเป็นข้อความที่ควรมีความสำคัญอย่างยิ่ง ชนิดที่ถ้าผู้กองไม่ทราบหรือมองผ่านไปเสีย ก็อาจตัดสินใจผิด”

ระหว่างที่รพินทร์ยังยืนนิ่ง เชษฐาก็ถามมาว่า

“อะไรที่แกคิดหรือเชื่อว่า การแปลถ่ายทอดจากต้นฉบับเดิมของผู้กองที่ได้รับมา ตกหล่นขาดหายไป”

“ถ้าเช่นนั้น ก็ขอให้ผมได้สอบถามผู้กองก่อน”

จอมพเนจรผู้ลึกลับ ประสานสายตากับเขาอีกครั้ง ด้วยประกายคารวะและเกรงใจอยู่ในที

“ถามมาเถอะ แงซาย เอาละ ฉันจะไม่สนใจเก็บมาคิดอยู่ละว่า ทั้งๆ ที่แกก็อ้างเดี๋ยวนี้ว่า แกสามารถอ่านภาษาพม่าโบราณได้ ซึ่งมันก็น่าจะหมายถึงว่าแกอ่านลายแทงต้นฉบับที่ปรุโปร่งกว่าฉันเสียอีก แต่ตลอดเวลาแกนิ่งเฉยเสีย ไม่ยอมระแคะระคายอะไรเลย”

“โปรดอย่าคิดว่าเป็นข้อแก้ตัว ถ้าผมจะพูดว่า ตลอดเวลามา ผักองไม่เคยกางแผนที่ต้นฉบับนี้ให้ผมดู และขอคำปรึกษาจากผมเลย เพิ่งจะครั้งนี้เป็นครั้งแรกเท่านั้น ผมจึงไม่มีโอกาสที่จะแสดงความเห็นใดๆ ได้ทั้งสิ้นสำหรับที่แล้วมา”

“ทั้งสองคนฟังนี่!”

เชษฐาแทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงกร้าวเฉียบเป็นครั้งแรก

“เราต้องการความจริง ที่เป็นประโยชน์ที่สุด เราไม่ต้องการการเหน็บแนมหรือเล่นลิ้นกันด้วยคำพูดในภาวะเช่นนี้ แงซายบอกว่าจะถามอะไรผู้กอง ก็ถามไป”

“มีคำอธิบายของคำว่า ‘ทิวปีกครุฑ’ ว่าอย่างไร ในคำแปลที่ผู้กองได้รับ?”

แงซายถาม

รพินทร์เม้มริมฝีปาก คลี่กระดาษคำแปล หรือกุญแจอ่านรหัสลายแทงอีกแผ่นหนึ่งออกดู แล้วสั่นศีรษะ

“ไม่มีคำอธิบายอะไรมากไปกว่าเทือกเขาด้านใต้สุดของขุนเขาพระศิวะ ที่เจ้าของลายแทงตั้งชื่อไว้ว่าทิวปีกครุฑ”

“ถ้าเช่นนั้นก็เป็นความจริงตามที่ผมเข้าใจ คือผู้แปลข้า

แม่มิได้แปลตกหล่นหรือผ่านความสำคัญไปเสีย คำว่า 'ทิมปีก
แมน' จากต้นฉบับเดิมกล่าวไว้ว่า **'เมื่อท่านบรรลุถึงหลุมอุกกา**
บาตหลุมที่สามหันหน้าเข้าหาทิวเขาอันยาวเหยียดที่ขวางกั้นอยู่
ทางทิศเหนือ จะแลเห็นเป็นรูปพญาครุฑกางปีกผงาดอยู่ ปลาย
ปีกซ้ายทอดลงสู่ด้านใต้ ปลายปีกขวาทอดไปสู่ด้านเหนือ จะงอย
ปากจะชี้ไปทางตะวันออก มีลักษณาการประหนึ่งจะไซร้ขนปีก ณ
หลุมอุกกาบาตตำแหน่งที่ท่านยืนพินิจเห็นภาพดังนี้แล จงบ่าย
หน้าไปตามปลายจะงอยปากครุฑที่ชี้บอกทางเป็นเส้นตรง มาตร
ว่าเห็นหลังกลับมาครั้งใด ยังเห็นสันเขาด้านหลังเป็นรูปพญาครุฑ
อยู่เช่นนั้น เส้นทางที่ท่านเดินถูกต้องแล้ว มาตรว่าสันเขาแปร
เปลี่ยนรูปผิดไป จงหาเส้นทางที่ถูกต้องใหม่ เหลียวหลังกลับมา
ครั้งใดเห็นพญาครุฑ ภายใน 3 วันท่านจะบรรลุถึงเนินพระจันทร์
ผิดจากที่กำหนดบ่งรหัสนี้แล้วไซร้ ตลอดทั้งชีวิต ท่านจะไม่มีวัน
บรรลุถึงได้เลย'"

คำพูดของแงซาย ทำให้ทุกคนที่สดับฟังอยู่ในขณะนี้
ต่างจะหยุดหายใจลงพร้อมกัน ด้วยความพิศวงงุนงงเหลือที่
จะกล่าว

"แงซาย!"

ดารินอุทานออกมาดังๆ ลืมตากว้าง

"อย่าสงสัยเลยนายหญิง แงซายอ่านและแปลความออก
มาได้ดังนี้ ความซึ่งล่วงมาผู้เคยแปลให้ผู้กองมาก่อนแล้ว ไม่ได้
แปลไว้ด้วย ดังนั้นการที่ผู้กองจะใช้วิธีย่นระยะทาง โดยเลย
จากที่หมายซึ่งระบุไว้ในลายแทงไป แม้แต่แห่งเดียวที่ลายแทง
ระบุไว้ เส้นทางจะผิดทันที เพราะในลายแทงฉบับนี้ ที่หมาย

แห่งหนึ่งจะชี้โยงบอกไปยังที่หมายอีกแห่งหนึ่งตามลำดับไป ชนิดที่จะผ่านข้ามไปเสียมิได้ ถ้าทิ้งที่หมายใดที่หมายหนึ่งไปเสีย ที่หมายอันดับต่อๆ ไปจะพลาด ค้นไม่พบ ถ้าไม่ถึงหลุมอุกกาบาตที่หนึ่ง จะค้นไม่พบหลุมที่สอง และถ้าไม่พบหลุมที่สอง ก็จะไม่พบหลุมที่สาม เมื่อไม่พบหลุมที่สาม ก็จะมองไม่เห็นทิวเขาที่เป็นรูปพญาครุฑกางปีก และแม้แต่จะเห็นรูปครุฑกางปีก หันปลายจะงอยปากชี้เส้นทางให้แล้วก็ตาม การเดินยังต้องรักษาเส้นทางเพื่อให้เหลียวกลับมาเห็นเบื้องหลังเป็นรูปครุฑอย่ตามเดิม เมื่อนั้นอีก 3 วันจึงจะถึงเนินพระจันทร์”

รพินทร์ ไพรวัลย์บัดนี้พูดอะไรไม่ออก ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้าแล้วกุมขมับนิ่งไปพักใหญ่ ระหว่างนี้เชษฐา ไชยยันต์และดารินซุบซิบหารือกันเองด้วยท่าทีอันตื่นงงไปหมด

“รพินทร์ คุณมีความเห็นยังไง เกี่ยวกับที่แงซายบอกมานี่”

ในที่สุด เชษฐาก็สะกิดไหล่ถามเขา

จอมพรานถอนใจเฮือก

“ลายแทงฉบับนี้ แทบจะหาประโยชน์อะไรให้เราไม่ได้เลยครับ นอกจากจะหลอกให้เราไปตาย ถ้าหากว่าไม่มีแงซายมาร่วมในคณะของเรานี่ และเป็นผู้แปลข้อความออกมาได้โดยละเอียด ไอ้ล่ามพม่าขี้เมาของผมมันหลอกกินเหล้าแล้วก็แปลข้อความมาให้ตกๆ หล่นๆ ซึ่งผมไม่มีโอกาสรู้เลย”

แล้วเขาก็โคลงศีรษะอยู่ไปมา

"ขอบใจมาก แงซาย ที่แกให้ความจริงเสียก่อนที่ฉะ
สาย"

"ผมจะปล่อยให้ 'สาย' ไม่ได้หรอก ผู้กอง ระยะเวลา
ของเราจำกัดตายตัวอยู่แล้ว ผมใจหาย เมื่อได้ยินผู้กองบอกกับ
เจ้านายว่า จะหาทางย่นระยะเวลา ผ่านหลุมอุกกาบาตเหล่านี้
เสีย โดยตัดตรงเข้าหาทิวปีกครุฑเลย ทั้งที่ผู้กองก็ไม่ทราบความ
ที่ระบุไว้อย่างละเอียดในลายแทงว่า ทิวปีกครุฑนั้นหมายถึงอะไร
และอยู่ในตำแหน่งไหน จึงจะแลเห็นเป็นรูปปีกครุฑ"

"โชคดีเหลือเกิน รพินทร์ โชคดีที่คุณเรียกแงซายมาให้
ดูลายแทงต้นฉบับในคืนนี้ ก่อนที่จะตัดสินใจเช่นไรลงไป"

รพินทร์พูดอะไรไม่ออกในขณะนั้น ได้แต่สั่นหัวอยู่ดิกๆ
สบถอะไรพึมฟังไม่ได้ศัพท์ในลำคอ ไชยยันต์หัวเราะหึๆ ใน
เจ้าคอ

"ให้ตายห่าเถอะ แงซาย ฉันว่า ตลอดทั้งโลกนี้คงจะหา
มนุษย์เล่ห์ลึก โกฏิเหลี่ยมล้านคมอย่างแกไม่ได้อีกแล้ว วินาที
สุดท้ายทุกครั้ง...ก่อนที่แกจะยอมปริปากให้ประโยชน์อะไรออก
มา นี่ถ้าไม่ใช่ความต้องการของแกเอง ที่จะไปให้ถึงเนินพระ-
จันทร์ทันเวลาละก็ แกคงปล่อยให้ผู้กองงมต่อไปชินะ ทั้งๆ ที่
แกรู้อะไรดีที่สุดอยู่แล้ว ไปๆ มาๆ คนที่สามารถอ่านลายแทง
ให้ปรุโปร่งดีที่สุดก็คือแกนั่นเอง หาใช่ผู้กองไม่ แต่แกก็ปล่อย
ให้เขาดิ้นจนสุดฤทธิ์สุดปัญญาเสียก่อน พอเห็นว่าจะไปไม่รอด
แล้ว จึงค่อยแย้มออกมา อีแบบนี้ถึงจะรักกันแค่ไหน ก็สมควร
อยู่หรอกที่เขาคิดอยากจะกระทืบแกอยู่วันละสามเวลา"

"ถ้างั้นก็เอาเสียอีกสักฉาดเป็นรางวัลเป็นยังไง?"

ดารินง้างมือขึ้น แต่รพินทร์คว้าข้อมือไว้เสียก่อน

“เป็นความผิดของผมเองครับ คุณหญิง ที่ไม่เคยเอาลายแทงต้นฉบับที่แท้จริงนี่มาให้แงซายดู หรือปรึกษาหารืออะไรด้วยเลย ส่วนผมก็ไม่คิดมาก่อนเลยว่าแงซายจะอ่านภาษาพม่าโบราณได้ดีเสียกว่าไอ้ล่ามจอมกะล่อนของผมเสียอีก ก็ขอพูดไว้ ณ ที่นี้เสียเลยว่า คณะของคุณชายจัดว่าเป็นโชคดีที่สุดแล้วในการที่ยอมรับสมัครให้แงซายติดตามมาด้วย ถ้าไม่มีแงซายลำพังผมคนเดียว ก็เห็นจะหมดท่าเอาในเส้นทางระยะสุดท้ายนี่เสียเป็นแน่ เพราะคำแปลที่บกพร่องตกหล่นทิ้งข้อความเดิมไปเสียทั้งกะบิแบบนี้”

“แงซาย ว่าแต่แกแน่ใจหรือว่าแกอ่านและแปลได้ถูกต้อง?” เชษฐาคาดคั้น

“ผมแน่ใจว่าผมอ่านและแปลได้ถูกต้อง นายใหญ่ แต่มันจะเป็นความจริงได้แค่ไหน ก็ยังไม่อาจรับรองได้ และอยากจะพิสูจน์ให้เห็นชัดเช่นกัน เราไปให้ถึงหลุมอกกาบาตหลุมที่สามแล้วดูไปที่เทือกเขาตามที่ลายแทงบอกไว้ว่าจะเห็นเป็นรูปครุฑผงาดปีกอยู่จริงหรือไม่ แต่เท่าที่ปรากฏมาแล้วนั้น ลายแทงฉบับนี้ไม่เคยผิดความจริงออกไปเลย...ไม่ใช่หรือ ผู้กอง?”

ประโยคหลัง แงซายหันไปถามรพินทร์ผู้ซึ่งนิ่งเฉยอยู่

“มันก็น่าจะมีเค้าความจริงตามที่แงซายพูด...”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้น

“ถึงอย่างไร ลายแทงมันก็เป็นสิ่งลึกลับ คนละอย่างกับแผนที่อยู่แล้ว แผนที่นั้น ทำกันขึ้นด้วยหลักวิชาทางภูมิศาสตร์แท้จริง แต่ลายแทง...ทำขึ้นในลักษณะแบบนั่งเทียนของผู้กระทำ

แทง คือเห็นอะไรในลักษณะไหน ก็ทำไว้เช่นนั้น ยิ่งเป็นภูมิประเทศเป็นความลี้ลับซึ่งค้นหาคำตอบแน่ชัดไม่ได้ ผู้ที่แทงเขาแทงก็ย่อมจะทำไปตามสภาพของสายตาหรือความรู้สึกนึกคิดของเขาเท่าที่ประมวลขึ้นได้ การเดินตามลายแทงฉบับนี้มาโดยตลอดเราจะเห็นได้ว่า ระยะต้นๆ นั้น เป็นแผนที่ทางภูมิศาสตร์แท้จริง แต่ระยะหลัง ซึ่งเข้าสู่ภูมิประเทศลึกลับ ลายแทงก็เริ่มจะแสดงออก ในการบอกเส้นทางอย่างลึกลับตามลักษณะของภูมิประเทศไปด้วย เพราะฉะนั้นก็มีเหตุผลในข้อที่ว่า หากเรายังไปไม่ถึงหลุมอกกาบาตหลุมที่สาม เราอาจมองไม่เห็นทิวเขารปตัวครฑผงาดปีกได้เลย มันเกี่ยวกับเหลี่ยมมุม ประกอบกับทัศนวิสัยของสถานที่นั้นๆ ด้วย ลงท้ายสุดเมื่อเราไปถึงเนินพระจันทร์แล้ว การชี้บอกของลายแทงก็ยังเป็นปริศนาที่เรามองภาพไม่เห็นในด้านของภูมิศาสตร์เลย ซึ่งยังเป็นปัญหาหนักใจอยู่นี่แหละไหนๆ เราก็ทำตามคำสั่งของลายแทงมาโดยตลอดแล้ว อย่าไปฝืนดีกว่า มาทดลองดูกันอีกครั้ง สาวจดหมายไปตามลำดับก่อนข้ามขั้น และดูซิว่าเมื่อถึงหลุมอุกกาบาตหลุมที่สามเราจะมองเห็นทิวปีกครุฑเป็นตัวครุฑผงาดปีกจริงหรือไม่”

“เอางั้นรึ ผู้กอง?” ท่านหัวหน้าคณะหยั่งความคิดท่านของพรานนำทาง

รพินทร์ ไพรวัลย์พับลายแทงเก็บอย่างแช่มช้า

“ครับ! ไม่มีทางเลือกอื่นใดที่ดีไปกว่านี้อีกแล้ว”

ทุกคนเช้าประจำที่นอน ทำมกลางอากาศที่
เริ่มจะทวีความเย็นลงทุกขณะ รพินทร์เดิน
ตรวจดูแลความเรียบร้อยในที่พักและบริเวณ
รอบ ๆ อันเป็นนิสัยรอบคอบตามปกติของเขา
สั่งให้ขยายกองไฟออกเพื่อเพิ่มความอบอุ่นล้อมรอบทางด้าน
ปลายเท้า แล้วอนุญาตให้พรานทุกคนนอนได้โดยไม่จำเป็น
ต้องจัดเวรยาม เพียงแต่เตือนให้ทุกคนนอนหูไวและระวังตัว
ไว้เท่านั้น

"ไม่ต้องกลัวหรอก นาย ถึงยังไงก็คงนอนหลับกันไม่
สนิท พอไฟมันชักจะมอด ก็คงต้องตื่นขึ้นมาสุมไฟเพราะความ
หนาว ความหนาวมันคงจะคอยปลุกพวกเราอยู่เสมอละ"

จันบอก

"แต่เธอควรจะนอนพักให้มาก ๆ นายยังไม่แข็งแรงดีนัก

เฝ่อยหน้าที่คอยระวังให้บุญคำกับไอ้พวกนี้แทนนะ จ้าวคงง่า
เฝุกนายได้ทันก่อนที่อะไรมันจะถึงตัวพวกเราทุกคน แต่บุญพ่า
พุกษ์ยามแล้ว คืนนี้ไม่มีเรื่องร้ายอะไร นอกจากหนาวเหน
หย่างเดียว”

มือขวาของเขาให้คำรับรองมาอีกคน คะหยิ่นกับส่างปา
มีวิธีช่วยแก้หนาวให้แก่พรรคพวกทุกคนอย่างฉลาดที่สุด จาก
ปัญญาชาวดอยของมัน ทั้งสองคนไปขนก้อนหินขนาดเขื่องๆ
มาหลายก้อน โยนเข้าไปหมกเผาในกองไฟที่ก่อลุกโชติ ทิ้งให้
ไฟเผาจนหินได้รับความร้อนระอเต็มที่ ก็เขี่ยออกมาเรียงราย
ไว้รอบๆ ที่นอนแทนเครื่องผิง ไอความร้อนจากก้อนหินกระจาย
แผ่ออกไปภายใต้กระโจมผ้าใบที่ขึงกั้นเป็นหลังคาเตี้ยๆ นั้น
ช่วยให้ทุกคนรู้สึกสบายขึ้น และกว่าหินแต่ละก้อนจะคลาย
ความร้อนลง ก็กินเวลานานพอสมควร

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์แลเห็นกรรมวิธีอันแยบยล
หย่างคาดคิดไปไม่ถึงโดยเจ้าลกป่าสองคนนั่น ก็ถึงกับทึ่ง อด
ไม่ได้ที่จะออกปากชมความรอบรู้จัดเจนไปสารพัดชนิด ในการ
ดำรงชีพอยู่ในป่าดงพงไพรของบุคคลเหล่านี้ เพราะไม่ว่าจะเกิด
ปัญหาชนิดใดขึ้น คนชุดนี้ดูจะคลี่คลายแก้ตกไปได้ทุกเปลาะ
หย่างน่าประหลาดใจยิ่ง

คณะนายจ้างชาวกรุงซึ่งตลอดเวลาได้พบแต่ความสะดวก
สบายจากอารยธรรมป่าคอนกรีต **เพิ่งจะได้มาเรียนรู้ซึ่งคุณค่า
ของชีวิตตามธรรมชาติอย่างแท้จริงในครั้งนี้อย่างกว้างขวาง
ไม่มีขอบเขต และนับวันก็คุ้นเคยรอบรู้ขึ้นทุกขณะโดยไม่
จบสิ้น ชีวิตขาดทุนไปในส่วนหนึ่ง แต่ก็ได้กำไรอย่างมหา-**

ศาลในอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งไม่อาจเสาะแสวงหาได้ในโลกแห่งแสงสี

ก่อนที่รพินทร์จะเอนหลัง เขาสังเกตเห็นแงซายนั่ง ทำอะไรง่วนกับกระบอกศรอยู่คนเดียว ก็เดินเข้าไปดู

"นั่นกำลังจะทำอะไร?"

"ถอดทีเอ็นทีออกจากลูกธนูครับ ผู้กอง"

จอมพรานขมวดคิ้ว

"ใครสั่ง?"

"นายทหารไชยยันต์ เขาบอกผมว่าเราไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องใช้ธนูระเบิดอีกแล้วระยะนี้ และคืนนี้เราก็นอนกันอยู่ใกล้ไฟมากที่สุด ควรจะถอดสายชนวนกับระเบิดออกเพราะมันอันตราย"

"นายทหารไชยยันต์มีเหตุผลที่ดี แงซาย แต่..."

แงซายเงยหน้าขึ้นมองดูเขา รพินทร์เม้มริมฝีปาก แผ่วเสียงลงกล่าวต่อมาว่า

"เขาไม่รู้จักภูมิประเทศข้างหน้าที่เราจะมุ่งกันไปได้ดีเท่ากับแกหรือฉันหรอก สำหรับแก คิดหรือว่า 'เรา' ควรจะถอดระเบิดออกจากธนู คันธนูที่ปลดสายออกนั้นไม่สำคัญ ขึงเมื่อไหร่ก็ได้ ใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาที แต่ระเบิดและสายชนวนที่ติดพร้อมกะเวลาระเบิดไว้เรียบร้อยแล้วตรงปลายหัวธนู เราจะใช้เวลาสักเท่าไหร่ จึงจะติดใหม่ให้เรียบร้อย ในกรณีที่เกิดความจำเป็นขึ้น?"

“ผู้กองมีความเห็นอย่างไรก็โปรดพูดกับนายทหารเสียเหมือน แต่แงซายมีหน้าที่แต่เพียงปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้านายเท่านั้นเอง”

“แกมีปากไว้ทำไม? เพื่อที่จะร้องเพลงและพูดยั่วไทสะนั้นแล่นเท่านั้นเองหรือ ทำไมแกถึงไม่บอกให้เขารู้ว่า เรายังไม่พร้อมถอดระเบิดออกจากลูกธนู”

“ปากของแงซายมีไว้ร้องเพลง หรือบางขณะอาจก่อกวนไทสะของผู้กองบ้าง ก็ยังดีกว่าที่จะมีไว้เพื่อแสดงความรอบรู้ทางดีกับคณะนายจ้างไม่ใช่หรือ?”

“แกเกรงใจพวกเจ้านายทุกคน และพยายามจะทำดีกับพวกเขาที่สุด แต่แกไม่ได้เกรงใจฉันเลย”

“ผมให้ผู้กองเสียมากมายแล้วในด้านความรักนับถือ บางขณะก็เลยไม่อยากจะเกรงใจ ถ้าผู้กองยังไม่อยากให้ถอดระเบิดออกก็ควรจะพูดกับนายทหารให้เขาเข้าใจด้วยตนเอง อย่าเกี่ยงผม เมื่อเขาสั่งให้ถอด ผมก็ต้องถอด มิฉะนั้นจะเป็นการขัดคำสั่ง”

“เอาละ ส่งกระบอกศรนั่นมาให้ฉัน ถ้าเขาถาม ก็บอกว่าฉันเอาไปเก็บไว้เอง”

แงซายส่งกระบอกบรรจุดอกศรไปให้เขาโดยดี รพินทร์เกะชากไปถือไว้แล้วหมุนตัวกลับจะเดินผละไป แต่ก็ต้องชะงักเพราะอีกฝ่ายเรียกไว้เบา ๆ

“ผู้กองครับ”

“อะไรอีก?”

เจ้าคนใช้พิเศษของคณะนิ่งไปอึดใจ

“เรามีวัตถุระเบิดมาด้วยประมาณสักเท่าไหร่?”

พรานใหญ่นิ่งไปอึดใจเช่นกัน ใช้เวลาระหว่างนี้มองหน้า
"พอจะถล่มมรกตนครของแกให้พินาศไปได้ ถ้าเมือง
นั้นมีอย่จริงและถ้าจำเป็น"
ขาดคำ เขาก็ผละมา

เชษฐากับไชยยันต์ยังไม่หลับ ขณะที่รพินทร์ทอดกาย
ลงนอนริมสุดด้านหนึ่ง โดยซ่อนกระบอกศรบรรจุดอกธนูติด
ระเบิดไว้ข้าง ๆ ที่นอนตำแหน่งอันปลอดภัยที่สุด โดยที่เปลวหรือ
สะเก็ดไฟจากกองเพลิงที่ก่อไว้รอบด้านไม่มีโอกาสจะปลิวไปถึง
พอเอนกายลง ท่านหัวหน้าคณะผู้อารีและเมตตาเขาเป็นพิเศษ
นอกเหนือไปกว่าสภาพลูกจ้างนายจ้างสามัญ ก็ขยับเลื่อนตัว
เบียดชิดพรรคพวกเข้าไปอีก แบ่งผ้าแบล็งเก็ตผืนกว้างใหญ่ที่ใช้
ห่มคลุมกันอยู่ทุกคนในแบบเรียงแถวมาให้เขา

"ผมเคยนอนแค้มป์กลางหิมะในอลาสก้า สมัยที่ยังเป็นเ
ทูตทหารครั้งนั้น เพื่อนนายทหารอเมริกันชวนไปล่าหมี ที่นั่น
มันยังไม่หนาวเย็นเหมือนที่เราเผชิญอยู่นี่"

เชษฐาเปรยขึ้นในความมืดของกระโจมผ้าคลุมเตี้ยเกือบ
จะหย่อนลงมาชิดปลายจมูก เห็นเงาสลัววับแวมของกองไฟ
ข้างนอก ส่องทาบพื้นผ้าใบเข้ามาเป็นรูปเงาต่าง ๆ เคลื่อนไหว
ไม่คงที่

"คงเป็นเพราะเราไม่ได้เตรียมตัวรับมือกับสภาพอากาศ
อย่างนี้มาก่อนล่วงหน้าก็ได้ครับ จึงทำให้รู้สึกหนาวมากเช่นนี้
กว่าบุกแดนหิมะของคุณชายในครั้งนั้น เสื้อผ้าเครื่องกันหนาว

คงจะต้องอยู่ในสภาพที่พร้อม ถึงแค้มป์ที่พักก็คงจะต้องเตรียม
ไว้อย่างถูกต้องกับสภาพอากาศ อย่างน้อยที่สุดก็ชุดเสื้อกันหนาวที่
จะสวมใส่ไปทั้งตัว แต่นี่เราไม่ได้เตรียมถึงขนาดนั้น เพราะคาดไม่ถึง
มาก่อน ผมคิดว่าอุณหภูมิของที่นี่ขณะนี้คงยังลงไม่ถึงศูนย์องศา
เซลเซียสกลางวันถ้าไม่มีพายุลูกเห็บ อากาศกำลังสบายดีที่สุด แต่
กลางคืนก็หนาวหน่อยเป็นธรรมดา”

“ดีเท่าไหร่บ้างแล้ว ที่ได้ไม้ก่อไฟผิง และได้ที่พักหลบ
ฝนกลางแจ้งอย่างนี้”

เสียงไชยยันต์สอดมาจากอีกฟากหนึ่ง

“น้อยหลับไปแล้วหรือ?”

เสียงตอบมาเบาใสว่า

“ยังค่ะ พี่ใหญ่”

“อย่าลืมคอยดูเมย์บ้างนะ นอนอยู่ชิดน้อยทางด้านริม
เปลโน่นไม่ใช่หรือ”

“ค่ะ น้อยให้ส่างปากับคะหยิ่นเผาหินเอามาวางไว้ใกล้
ตัวเขาแล้ว ให้เขานอนริมจะได้มีโอกาสใกล้ไอความร้อนได้มาก
ที่สุด ตอนนี้ยังไม่รู้สึกตัวเลย กะว่าในราวเที่ยงคืนจะปลุกให้ยา
อีกครั้ง”

“มีไข้หรือ?”

“นิดหน่อยค่ะ แต่สงสัยว่าจะถึงใกล้รอบประจำเดือน
ของเขามากกว่า เมนส์มาทีไรเมย์ไม่สบายทุกทีเป็นประจำ ยิ่งมา
เจอะกับอากาศผันผวนอย่างตั้งตัวไม่ติดแบบนี้เข้าด้วย ความ
ต้านทานตามปกติแล้ว เมย์แข็งแรงทรหดดีมาก ไม่ค่อยจะเป็นอะไร
ง่ายใครง่าย ๆ”

น้องสาวผู้เป็นหมอ ให้รายงานแก่พี่ชายและหมู่คณะทุกคนอย่างเปิดเผย เพราะไม่มีอะไรจะต้องอำอึ้งปิดบังกันอยู่ในสภาพร่วมเป็นร่วมตายกันเช่นนี้ ไชยยันต์ผงกศีรษะขึ้นนิดหนึ่งมองไปทางแม่เพื่อนใจยามยากของเขา ซึ่งบัดนี้เห็นนอนหงายเหยียดยาว สงบนิ่งไม่ติงกายอยู่ปลายริมสุดด้านหนึ่ง ใกล้แนวกองไฟและหินเผาที่นำเอาเรียงรายแวดล้อมไว้ แล้วก็อดสะดุ้งใจคิดระแวงอยู่คนเดียวเงียบ ๆ ไม่ได้ ไม่สบายเพราะ 'เมนส์' จะมานั่นก็ไม่กระไรนักหรอกแม่คุณเอ๋ย...ขออย่าให้ไม่สบายเพราะ'เมนส์'กำลังจะขาดเลย มันจะยุ่งกันใหญ่ในสภาพของการเดินทางอย่างไม่มีอนาคตแน่นอนเช่นนี้

สอบถามค้นหาความจริงอย่างไร ก็ไม่เคยได้รู้แน่นอนสักทีว่าแม่เจ้าประคุณมีการ 'ป้องกันเตรียมพร้อม' ไว้ล่วงหน้าหรือเปล่าก่อนจะบุกป่าฝ่าดงมาเยี่ยงนักสำรวจ ประเดี๋ยวก็บอกว่าควบคุมไว้แล้ว ประเดี๋ยวก็บอกว่ายัง ไม่รู้จะเชื่ออะไรได้แน่ ความรักกลางไพรของเขากับหล่อนมันก็เต็มขีดเต็มพลังทุกครั้งทุกทีไปเสียด้วย มันง่ายดายอยู่ดอกหรือ ในการที่อีกชีวิตหนึ่งจะถือกำเนิดปฏิสนธิขึ้นมา ถ้าพอดีกับจังหวะของมัน

ตัวเขาเองนั้นไม่เคยคิดรังเกียจเดียดฉันท์เลย ถ้าหากจะมีลูก 'หัวแดง' ไว้เป็นอนุสรณ์กับหล่อนสักคน โดยไม่คำนึงถึงว่าหล่อนจะอยู่ร่วมชีวิตกับเขาตลอดไปหรือไม่ แต่ที่เป็นห่วงก็เพราะรู้ว่ามันไม่เหมาะ ในการที่อะไรต่ออะไรมันจะเกิดขึ้นในขณะนี้

ว่าง ๆ เห็นทีจะต้องยอมสารภาพกับหมอดาริน และหาทางปรึกษาดูเสียแล้ว ไชยยันต์บอกกับตนเองเช่นนั้น แล้วก็คิด

ค่ำนึงไปถึงสมัยที่ตุหรัดตุเหร่หลงป่าไปด้วยกันเต็มไม้เพิ่งผ่านพ้น
นอกจากเสน่หานุภาพจากเรือนกายของแม่สาวผมทองอันเป็นรปสมบัติภายนอกแล้ว สิ่งที่ยังความประทับใจให้แก่เขาจนยากที่จะลืมเสียได้ก็คือน้ำใจอันหนักแน่นกว้างขวาง ความกล้าหาญ และความเป็นเพื่อนตายของหล่อน ซึ่งยากที่จะแสวงหาได้จากสตรีเพศทั่วไป หล่อนเป็นเพื่อนคู่ผจญภัยที่ดีที่สุดสำหรับเขาในทุกด้าน

เชษฐากับพรานใหญ่คงจะหลับไปนานแล้ว เพราะไม่ปรากฏเสียงพูดคุยอะไรกันอีกเลย นอกจากระดับลมหายใจที่สม่ำเสมอแผ่วอ่อน ไชยยันต์ยังนอนคิดอะไรอยู่คนเดียว ถ้าไม่ติดหมอดาริน ซึ่งนอนขวางกั้นเขาไว้อีกช่วงหนึ่ง และพลิกตะสับกระส่ายอยู่ตลอดเวลาในขณะนี้ เขาอยากจะขยับเข้าไปแอนตระกองกอดมาเรียไว้ตลอดทั้งคืน

แล้วไชยยันต์ก็นอนในลักษณะหลับๆตื่นๆอยู่ เป็นระยะเวลาอันยาวนาน ท่ามกลางความเงียบสงบ ซึ่งได้ยินแต่เสียงไฟประทุอยู่ในกอง เสียงกรน และเสียงขยับกายอย่างหนาวเหน็บเมื่อยขบของพวกพรานพื้นเมือง ต่อมาขณะหนึ่ง เวลาจะล่วงเลยไปประมาณสักเท่าใดแล้วไม่ทราบได้ เขาลืมตาขึ้น เห็นหมอดารินกำลังลุกขึ้นนั่งเอื้อมมือไปคลำตามหน้าผาก และเค้าคอของคนป่วย แล้วขยับตัวออกมาทางด้านปลายเท้า เปิดหีบเวชภัณฑ์ใช้ไฟฉายส่องหาอะไรอยู่ จึงฉวยโอกาสลุกตามมาตลอดชายหลังคาผ้าใบออกมาด้วย

“น้อย!”

“อ้าว! ไชยยันต์ ตื่นออกมาทำไม?”

เพื่อนชายเก่าแก่ ผ้สนิทกันจนเหมือนพี่น้องยิ้มให้ไม่สดใสนัก กวาดสายตาไปรอบๆ บริเวณ ซึ่งมีพวกพรานพื้นเมืองนอนเรียงรายอยู่รอบกองไฟที่ก่อไว้ แล้วมองหน้าหมอดารินอีกครั้ง กระซิบ

“เมย์เป็นยังไงบ้าง?”

ดารินขมวดคิ้ว จุ๊ปากเบาๆ

“อย่าห่วงไปนักเลยน่า ไม่เป็นอะไรมากหรอก ฉันก็คอยดูแลให้อย่างดีแล้ว ไปนอนเสียเถิดไป๊”

ไชยยันต์ถอนใจเฮือก

“ฉันมีอะไรอยากจะปรึกษาเธอเป็นส่วนตัวหน่อย ไหว้ทีละ อย่าหาว่ากวนใจเลยนะ เราไปนั่งพูดกันที่ริมกองไฟโน่นดีไหม เดี๋ยวเดียวเท่านั้น”

ดารินมองหน้าอย่างสงสัย

“มีอะไรจะปรึกษาหรือพูดกับฉัน ก็พูดที่นี่ได้นี่นะ ทำไมจะต้องให้ไปนั่งตรงโน้นด้วย”

“โธ่ น้อย! เรื่องซีเคร็ทน่ะ ระหว่างฉันกับหมอ เธอจะไม่คำนึงถึงจรรยาแพทย์บ้างหรือยังไง ฉันไม่อยากให้เชษฐา รพินทร์ หรือใครๆ ได้ยินทั้งนั้น”

ไชยยันต์อ้อนวอน ลงทุนยกมือไหว้ปลกๆ

หมอดารินเอียงคอมอง ชักเอะใจพิกล แล้วไม่พูดอะไรอีก ลุกขึ้นได้ก็เดินตรงไปยังกองไฟด้านปลายสุดตามที่ไชยยันต์ชี้บอก เพื่อนชายรีบจรดฝีเท้าตามมาโดยเร็ว ทั้งสองนั่งลงบน

แต่งฟืนสดที่พรานพื้นเมืองตัดมากองไว้สำหรับเตรียมใช้สุมตลอดคืน

"เอาละ มีอะไรก็ว่ามา ฉันเห็นเธอหลุกหลิกมีผ่าเผยมีนัยอย่างไรชอบกล"

อีกฝ่ายยิ้มแห้งแล้ง ถอดถุงมือหนังออกเอามือลนอังไฟแล้วเอามาประคองนาบไว้ที่ต้นคอแก้หนาว

"พูดกันอย่างตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อมนะน้อย เพราะถึงอย่างไรเธอกับฉันก็เหมือนพี่น้อง เห็นกันมาแต่เล็กแต่น้อย สิ่งที่ฉันจะถามเธอในฐานะที่เธอเป็นหมอก็คือ..."

ไชยยันต์บุ้ยปากไปทางมาเรีย ฮอฟมัน ผู้นอนสงบเป็นเงาเตะคุ่มอยู่ภายใต้โปงผ้า

"แม่นั่นไม่สบายไปเพราะอะไร? เพร็กแนนท์หรือเปล่า?"

หมอดารินชะงักกึก ลืมตาโตจ้องหน้า

"หมายความว่า..."

หล่อนร้องออกมา ไชยยันต์รีบยกมือโบก พูดละล่ำละลัก

"อย่าเอ็ดไปซิ น้อย ว้า!..."

เพื่อนสาวพยักหน้าช้าๆ นิ่งไปครู่ แล้วหัวเราะหึๆ

"เอาละ ฉันพอเข้าใจแล้ว ไชยยันต์ นี่เรียกว่าเป็นคำสารภาพกันอย่างดีทีเดียว ม่ายงั้นถามเป็นไม่ยอมรับ ฮึ! เธอนี่ไม่ไหวจริงๆ นะไชยยันต์ ไม่มีการยับยั้งชั่งใจบ้างเลย เดินป่าไม่รู้อนาคตแท้ๆ ยังจะ..."

"เห็นใจฉันเถิดน่า น้อย ถ้าเธอเป็นฉัน เธอจะเข้าใจดีที่

สุด ก็เพราะเดินป่าอยู่ด้วยกันนะซิ มันถึงเป็นอย่างนี้ เจอกันในเมืองมันจะเกิดอะไรขึ้น ต่างคนต่างไป ต่างคนต่างมีทางออก"

"อย่าเอาข้อนี้มาถือเป็นข้ออ้างเลย เธอมันคนเจ้าชู้ ฉันรู้สันดานดีมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว คนอื่นที่มีศีลธรรมคุณธรรมสูง มีใจหนักแน่นเข้มแข็ง รู้อะไรควรไม่ควร เขาก็ย่อมจะละเว้นได้ แต่สำหรับเธอ ได้โอกาสเป็นไม่ยอมละเว้น"

ไชยยันต์หน้าแห้ง เอื้อมมือไปจับแขนอย่างประจบ

"เอาเถิดๆ จะด่าว่าฉันอย่างไรก็เอาเสียให้พอ จะไม่เถียงเลยพอหมดเรื่องด่าจนพอใจแล้ว ก็ควรจะให้คำปรึกษาเสียที"

"ทำไม กลัวมีเด็กรึ?"

"เสียว"

"เอาเวลาที่ไหนนะ ไปแอบทำเรื่องเช่นนี้ขึ้น?"

"โธ่! น้อยก็ จะว่ากันไปถึงไหนนะ?"

ไชยยันต์คราง

"เขาว่าคนทำบาปกรรมอะไรไว้ ก็มักจะคิดระแวงผลแห่งบาปอย่างนี้แหละ และสิ่งอะไรก็ตามที่เผอเรอ ทำกันไปด้วยความเพลิดเพลินเพียงชั่วแล่น ไอ้สิ่งที่ไม่อยากให้เกิดขึ้นมันก็มักจะเกิดตามมาเสมอ และมีโอกาสมากเสียด้วย จากพฤติการณ์ประเภทนี้"

"นี่จะเปิดการอบรมสั่งสอนฉัน หรือว่าจะให้คำหารือปรึกษากันแน่"

"ก็เอาเสียพร้อมกันนั่นแหละ คราวหลังจะได้จดจำไว้เสียบ้าง"

หมอดารินพูดพร้อมกับค้อนอย่างหมั่นไส้

“อีกหน่อยก็คงไม่พ้นฉันจะต้องเดือดร้อน เป็นหมอตำแย ทำคลอดให้กลางป่า”

“ก็ถ้าจำเป็นหลีกเลี่ยงไม่ได้ หน้าที่ของเธอก็มีอยู่แล้วนี่ แน่เอาความลับมาเปิดเผยและขอปรึกษานี่นะ ไม่ได้ปรึกษาหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์นะ แต่ฉันปรึกษาหมอจะไม่เผื่อแผ่ความเห็นใจกันบ้างหรือยังไง”

“ไหนลองว่ามาซิ มีอะไรทำให้สงสัยอย่างนั้น?”

ไชยยันต์ย่นหน้าอย่างอึดอัดใจ ถอนใจใหญ่อีกครั้ง

“ก็มันอดหวาดไปไม่ได้ เห็นอาเจียนอยู่พักใหญ่ไม่ใช่หรือก่อนที่เธอจะให้เข้านอนน่ะ ถ้าจะว่าเป็นอาการไข้ก่อนเมนส์มาอย่างที่เขาเคยเป็นอยู่ปกติ ก็เห็นลงดิ้นพราดๆ ไปทุกครั้ง แต่นี่ไม่เห็นมีอาการปวดทุรนทุรายอย่างนั้น มีอาเจียนอ่อนเพลียอย่างเดียว”

หมอดารินเหลือบไปทางคนไข้อีกครั้ง สีหน้าฉงนแล้วเหลือบสายตาจับอยู่ที่ไชยยันต์

“ถ้าเมย์เกิดเพร็กแนนท์ขึ้นมาจริงๆ ละก็ เดือดร้อนกันใหญ่ละนะ ไชยยันต์ คนท้องจะมีอาการไม่สบายอยู่เสมอ และไม่เหมาะที่จะสมบุกสมบันอย่างนี้ นอกจากพักผ่อน หนทางข้างหน้าของเราเสี่ยงสารพัดชนิด กระทบกระเทือนหรือพลัดตกหกล้ม เรื่องเล็กของคนอื่นๆ จะกลายเป็นเรื่องใหญ่ของคนท้องไป”

“ก็นั่นน่ะซี รู้กันอยู่แล้ว”

เพื่อนชายลากเสียง สีหน้ารำคาญใจ

“เรื่องของเรื่องก็คือปล่อยให้ท้องไม่ได้โดยเด็ดขาด ฉัน

ถึงได้มาบอกให้เธอรู้ตัวเสียเนิ่นๆ จะได้ไม่สายเกินไปสำหรับ
การแก้ไข ยากินหรือยาฉีดก็ได้ จิ้มเข้าไป เอาให้ออกมาให้ได
ถ้าเกิดเรื่องอย่างว่าขึ้นจริง”

“บ้า!” หมอดารินร้องลั่น “อ้อ นี่เธอนึกหรือว่า ในฐานะ
แพทย์ประจำคณะเพื่อเดินไปมาในครั้งนี้ ฉันจะพกยาทำแท้ง
มาด้วย”

ไชยยันต์กะพริบตาปริบๆ เอามือเกาหัว

“ฮือม์ จริงซินะ ทำยังไงดีละนี่ มิต้องพึ่งยาตำรับไพ
ประลัยกัลป์ของตาบุญคำเสียแล้วหรือยังไง”

คำพูดของเขา ทำให้หล่อนอดหัวเราะออกมาไม่ได้

“ว่าอันที่จริงก็น่าจะเก็บไว้ดูเล่นเหมือนกันนะ ถ้าเราไป
มาลำบากลำบนเดินป่าเสี่ยงตายกันอยู่อย่างนี้ อยู่ในเมืองละก็
ฉันจะขอเอาไว้เอง เลี้ยงไว้ดูเล่น”

“พูดเป็นเล่นไปน่า คนยิ่งกลุ้มๆ ใจอยู่ด้วย ฉันต้องการ
ให้เธอตรวจสอบเมย์ให้ได้ผลชัดเจนออกมาว่าท้องจริงหรือเปล่า
และหาทางแก้ไขด่วน วิธีใดวิธีหนึ่งก็ได้ที่เห็นว่าสมควรที่สุด ในท
ทรรศนะแพทย์ผู้เชี่ยวชาญอย่างเธอ”

“นี่ นายไชยยันต์ ฉันเป็นผู้เชี่ยวชาญในทางสูตินะ ไม่ใช่
เชี่ยวชาญในทางทำแท้ง ช่วยให้เด็กเกิดและมีชีวิตอยู่รอดปลอด
ภัยได้ แต่ไม่เคยทำให้เด็กที่จะเกิด ต้องตายดับไปเสียก่อนที่จะ
ลืมตาออกมาเห็นโลก”

“เอาเถอะ จะเป็นอะไรก็ช่าง แต่หมอผู้เคร่งในจรรยา
แพทย์ก็ต้องรู้ในด้านความจำเป็นเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

ดารินส่ายศีรษะอย่างอิดหนาระอาใจเหลือที่จะกล่าว

“นี่เธอมาบอกอย่างนี้ ฉันก็เลยชักสงสัยขึ้นมา เป็นเหมือนกัน เพราะเห็นเค้าอยู่แต่จะอย่างไรก็ตาม เรายังไม่สามารถวินิจฉัยได้เดี๋ยวนี้ นอกจากรอดูอาการไปก่อน และที่สำคัญที่สุดฉันจะต้องสอบถามปากคำของ ‘เมีย’ เธอดูด้วย”

“ฮี้! ไม่ใช่เมีย ฮี่โธ่”

“ไม่ใช่เมีย แล้วจะท้องขึ้นมาได้ยังไง” ดารินแหว

“ฉันก็อยากจะได้เขาเป็นเมียเหมือนกันแหละ แต่เขาอาจไม่ยอมรับรองสภาพนี้ก็ได้ เมย์เองถ้ารู้ตัวว่าท้องขึ้นมา ก็คงกลัมใจแทบเป็นบ้า ฉันเชื่อว่าเขาคงไม่ต้องการหรอก ไม่ว่าในเวลานี้ หรือเวลาไหนๆ ตราบเท่าที่ไม่คิดจะมีอะไรผูกพันกันมากไปกว่าความเป็นเพื่อน

“อ้อ! เพื่อนเขาทำกันอย่างนี้รึ”

เพื่อนสาวรุกเอาอย่างไม่ยั้ง เล่นเอาไชยยันต์ตอบไม่ถูกทำหน้ามุ่ย

“ก็เพื่อนกัน แต่เขาเป็นผู้หญิง ฉันเป็นผู้ชายนี่นะ”

“ฉันก็เพื่อนกับเธอเหมือนกัน และฉันก็เป็นผู้หญิง ส่วนเธอเป็นผู้ชาย”

“แล้วกัน น้อยนี่ ไม่รู้จะพูดยังไงถูกแล้ว ก็เธอมันไม่เหมือนกับเมย์นี่ครับโว้ย! ฮึ่ม! โมโหแล้วนะ ไม่ยอมรับคำปรึกษาก็แล้วไป ไปปรึกษาตาบุญคำดีกว่า”

ว่าแล้วไชยยันต์ก็ขยับตัวจะลุกขึ้นอย่างเคืองๆ ดารินคว้าแขนไว้

“นี่! ไม่ต้องไปปรึกษาตาเฒ่าสัปดนนั่นหรอก ปรึกษาฉันก็ได้ เอาละ ฉันจะรับตรวจสอบให้ว่า เมย์ท้องจริงหรือเปล่า

ความจริงเรื่องมันง่ายนิดเดียว ถ้าอยู่ในห้องแล็ป มีเครื่องพร้อม เทสต์ปุบเดียวก็รู้แล้ว แต่นี่เราไม่มีเครื่องมือก็ต้องใช้ความสังเกต จากอาการทั่วๆ ไป รวมทั้งสอบถามอาการจากคนป่วยด้วย จะรู้ทันใจไม่ได้ เข้าใจไหม”

ไชยยันต์ค่อยมีสีหน้าดีขึ้น ยิ้มออกมาได้

“ถ้ายังไงละก็ แม่คุณเถอะ กรุณาปิดเป็นความลับก่อนนะ อย่าแพร่งพรายให้ใครรู้ เรื่องที่ฉันมาปรึกษาเธอ”

“จะฟ้องพี่ใหญ่!”

“นี่ซิ ไอ้ปากพรรค์นี้ซิ เราถึงเกิดมารักกันไม่ได้ ทั้งๆ ที่น่าจะแต่งงานไปด้วยกันนานแล้ว”

ไชยยันต์ว่า ทุบกำปั้นลงไปบนศีรษะของน้องสาวเพื่อนเบาๆ

“ถ้าฉันแต่งงานกับเธอละก็ น่าดูชม คงได้ตบซ้ายตบขวาทุกวัน วันละสามเวลา”

“ฉันก็ไม่อยากมีเมีย ที่วางอำนาจยิ่งกว่าแม่อย่างเธอหรอก ว่าแต่อย่ามัวแต่พูดเรื่องอื่นเล่น ฉันยังไม่หายกลุ้มเลย”

“ก็บอกแล้วว่าจะตรวจให้ ถ้าผลปรากฏออกมายังไงละก็ตอนนี้ไม่รับปรึกษาแล้วเชิญไปปรึกษาหมอบุญคำ เจ้าตำรับยาไฟประลัยกัลป์เอาเองเถอะ”

ดารินพูดพลางหัวเราะพลาง

“เธอยังไม่ได้ถามอาการเขาดูหรอกรึ ตอนที่เขาบอกว่าไม่สบาย”

“ก็เห็นบ่นปวดหัว ตัวร้อน อ่อนเพลีย อยากนอนพัก ฉันก็คิดว่าเขาควรจะเป็นไข้หวัดธรรมดาเพราะผิดอากาศ ถึง

เดี๋ยวนี้ก็ยังไม่อยากจะปลงเชื่ออย่างที่เธอสงสัยนัก ต้องมาดูผลการตรวจก่อน ถ้าทุกเช้าตื่นขึ้นมาขันโอ้กๆ ละก็ ซัด!"

"เธอถามเขาเรื่อง 'เมนส์' หรือเปล่า? ครบวงจรแล้วหรือยังมาแล้วยัง เกินมาแล้วบ้างไหม หรือว่าขณะนี้กำลังมีอยู่?"

"ยังไม่ได้ถาม เพราะบอกแล้วว่าแต่แรกไม่ได้สงสัยอะไร แต่ก็อย่ามาทำรู้ดีสอนฉันหน่อยเลย บอกแล้วว่าจะจัดการตรวจสอบให้เอง"

"ถามจริงๆ เถอะ เธอเป็นเพื่อนผู้หญิงด้วยกัน และสนิทกันมาก เมย์ไม่เคยบอกอะไรเธอบ้างเลยหรือ เกี่ยวกับสภาพทางร่างกายเขา ฉันหมายถึงว่า...เขาเคยเล่าให้เธอฟังบ้างหรือเปล่า ในเรื่องเบิร์ทคอนโทรลของเขากับสามี ในระหว่างคนแรมกันอยู่ในป่าน่ะ เขาน่าจะเล่าให้เธอฟังบ้างนะ หรืออย่างน้อยเธอก็ควรจะเคยถามเขาบ้าง ในฐานะที่เป็นหมอ"

ดารินสั่นศีรษะ

"ฉันไม่ชอบซอกแซกเรื่องส่วนตัวของใคร แล้วเมย์เองก็ดูเหมือนไม่มีความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องมาพูดกับฉันในเรื่องนี้ใดๆยังไง เธอถึงมาถามฉัน"

ไชยยันต์ยิ้มจืดๆ "เปล่าหรอก นึกว่าเมย์จะบอกอะไรเธอบ้างในเรื่องนี้ เพราะครั้งหนึ่งเคยบอกฉันไว้ว่าเขาใส่ห่วงทุกห่วง ในการเดินป่ารอนแรมกับสามี"

"เมย์บอกเธออย่างนั้น?"

"ใช่!"

"ก็แล้วจะต้องมานั่งกังวลอะไรอยู่อีกล่ะ ถ้าเขามีการป้องกันที่ดีแล้วถึงอย่างนั้น"

"มันไม่ใช่อย่างนั้นนะซิ วันนี้บอกว่าใส่ห่วงไว้พร้อม เซฟเต็มที่ พอมาอีกวัน แม่ก็บอกว่า "อย่านะ ประเดี๋ยวท้อง" ดูกลับกลอกรวนเรเอาแน่อะไรไม่ได้ ไม่รู้จะเชื่อยังไง ถ้าเธอถามเขาในข้อนี้ในฐานะเพื่อนผู้หญิงด้วยกันและในฐานะหมอ บางทีจะได้ความจิง เมย์คงไม่ปิดเธอหรอก ฉันอยากรู้ว่าเขาใส่ห่วงจริงหรือเปล่า ถ้าจริงก็จะได้โล่งอกหมดกังวลไปเสียที"

"จะได้ 'สะดวก' ขึ้นงั้นรึ?"

"เปล่าหรอกน่า นี่เราพูดถึงเรื่องที่แล้วมา ต่อไปว่าจะไม่ย่างด้วยแล้ว"

"อย่ามาทำตอแหลหน่อยเลย แมวใกล้ปลาย่างมันอดได้ที่ไหน เอาละ เลิกพูดกันเรื่องนี้เสียที ไว้เป็นภาระฉันเอง ฉันจะไปปลุกเอายาให้เขากิน แล้วก็จะนอนแล้ว นั่งวาดอนาคตไปคนเดียวเถอะ ถ้ายังไม่อยากนอนก็"

กล่าวจบหมอดารินก็ลุกขึ้น เดินกลับไปยังกระโจมที่นอน ปล่อยให้ไชยยันต์นั่งเอามือเท้าคางกลุ้มใจอยู่คนเดียว

ดารินลับกายหายเข้าไปอีดใจใหญ่ๆ ร่างอันนอนสู้ตะแคงห่มกระสอบป่านของใครคนหนึ่ง ไม่ห่างไกลออกไปนัก ก็ค่อยๆ ลุกขึ้นมาเคี้ยวปากจั๊บๆ บ่นอะไรงึมงำอยู่ในลำคอ แล้วก็จัดการเอาฟืนสุมเพิ่มเติมเข้าไปในกองไฟ ไชยยันต์เหลือบมองเห็นว่าเป็นตาเฒ่าบุญคำก็ไม่ใส่ใจด้วย คงนั่งเหม่อมองดูกองไฟอยู่ตามเดิม สมุนเฒ่าจอมแก่นของรพินทร์ซุนฟืนเกลี่ยไฟเงียบๆ คนเดียวอยู่ครู่ ก็ค่อยๆ คลานอ้อมกองไฟมานั่งยองๆ อยู่ตรงหน้าเขา พอไชยยันต์หันไปมองอีกครั้ง ก็เห็นแกยิ้มโชว์เหงือก

"แหะ! แหะ! นายทหารมีเรื่องกลุ้มอกกลุ้มใจหะไรหรือ แ เนั่งมองไฟอยู่คนเดียว"

ไชยยันต์ฝืนยิ้มให้ กลบเกลื่อน

"เปล่าหรอก บุญคำ มันหนาวจนนอนไม่หลับเลยออก แ เนั่งผิงไฟ"

ตาเฒ่าปิดปากหัวร่อคิกคัก มองดูไชยยันต์อย่างเท่าทัน

"อย่าปิดบุญคำหน่อยเลยน่ะ บุญคำได้ยินหมดแล้ว ที่ แ เยทหารปรึกษาอะไรกับนายหญิงนะ"

อดีตนายทหารปืนใหญ่แทบจะสะดุ้งโหยง

"ฮ้า!"

"จริงๆ บุญคำรู้หมดแล้ว ว่านายทหารเดือดเนื้อร้อนใจ เ ื่ แงอะไร"

"เอะ! นี่ไม่ได้หลับหรอกหรือ เห็นนอนกรนอยู่ครอกๆ"

"จะหลับหรือไม่หลับ บุญคำก็นอนกรนเสมอแหละ แต่ เ ื่อตะกี้ไม่ได้หลับ มันหนาวจับกระดูกอย่างว่านั่นแหละ แล้ว แ เอย่างหนึ่งบุญคำคอยตื่นสุมไฟอยู่ตลอดเวลา พรานใหญ่สั่ง ไ "

ไชยยันต์จุ๊ปากเบาๆ มองหน้าตาเฒ่ากึ่งขัน กึ่งฉิว แต่ แ เอย่างไรเขาก็สนิทชิดชอบเล่นหัวแกมากที่สุด ในบรรดาพราน พ แเมืองของรพินทร์ ถูกคอกันเป็นพิเศษอยู่แล้ว"

"อ้อ! ก็เลยได้ยินหมด ว่าฉันพูดอะไรกับนายหญิง"

"ก็ฟังได้เป็นเลาๆ แต่ก็รู้เรื่อง นายทหารกลุ้มใจเรื่อง แ ง นายแหม่มจะแพ้ท้อง ว่างั้นเหอะ"

"แหม! เรานี่มันนกรู้เสียจริงๆ พับผ่า สอดรู้สอดเห็น

สารพัดเลย ตาคำ เมื่อรู้ก็ดีแล้ว ขอปรึกษาหารือเสียเลย สมมติว่าถ้าแหม่มเกิดแพ้ท้องขึ้นมาจริง...”

บุญคำอ้าปากหัวเราะแบบไม่มีเสียง แล้วชิงพูดมาอย่างรู้ทันว่า

“เรื่องขี้ผงเลยนายทหาร โธ่ ก็รู้อยู่แล้ว ว่าบุญคำมียาดีชะงัดนักในเรื่องนี้”

“ไอ้ยามหาประลัย หรือไฟประลัยกัลป์อะไรของบุญคำนั่นนะรึ”

“น่านแหละ ขนานนั้นแหละ แต่นายทหารอย่าพูดอย่างดูถูกยังงั้น เป็นยาชั้นครูบาอาจารย์ของบุญคำทีเดียว ก่อนจะใช้ทุกครั้ง บุญคำยังต้องทูนขึ้นหัวจบระลึกถึงครู”

ไชยยันต์หัวเราะหึๆ เริ่มอารมณ์ดีขึ้น เมื่อได้บุญคำมาเป็นเพื่อนยามนี้

“ว่าแต่ศักดิ์สิทธิ์จริงหรือ โดยเฉพาะเรื่องนี้ เรื่องแก้ผ้าหนาวจับตะคริวจวนตายนะ เห็นสรรพคุณมาแล้ว”

“รับรองเลยนายทหาร ขนาด 7-8 เดือน ยังทะลักออกมา นับประสาอะไรกับใหม่ๆ อย่างนี้ เจี๊ยกเดียวเท่านั้นไหลพรูภายในไม่เกิน 3 ชั่วโมง ไม่เป็นจริงอย่างบุญคำว่า ให้ตัดหัว”

“เหรอ ถ้างั้นฉันก็อุ่นใจได้แล้วซิ”

ไชยยันต์เบิกตาโพลงอย่างยินดี จับไหล่บอบบางของบุญคำเขย่าแรงๆ

“ไปเลย ไปนอนหลับให้สบาย ไม่ต้องกลัวอะไรอีกแล้ว ขอให้แน่ๆ เถอะ ว่าแหม่มมีอาการอย่างว่าจริงๆ บุญคำว่า

จัดการเอง สำคัญบุญคำทำให้แล้ว เป็นหน้าที่ของนายทหารเอง ไปให้แหม่มกินกันเอง เรื่องนี้บุญคำไม่เกี่ยว แล้วถ้าเตียงตวัดเรื่องนี้อีกเมื่อไหร่ ก็มาเอายาบญคำไปได้เสมอ มานั่งกลุ้มใจอยู่ให้เสียเวลา”

ไชยยันต์นั้น ความดีใจทำให้แทบจะยกมือไหว้ตาพรานเฒ่า ยิ้มย่องผ่องใสออกมาได้

“เอ้อ! เจ้าประคุณเถอะ ขอให้ช่วยเหตุการณ์ครั้งนี้ให้ผ่านไปได้สักที ฉันจะไม่ลืมบุญคุณเลย บุญคำช่วยฉันช่วยแหม่มกเหมอนช่วยพวกเราทุกคนนนแหละ กรูอยู่แล้วว่าถ้าเรื่องนี้เกิดขึ้น อุปสรรคมันจะเกิดขึ้นกับการเดินทางของพวกเราทั้งหมด แล้วก็ช่วยเก็บไว้เป็นความลับด้วยนะ อย่ากระโตกกระตากเรื่องนี้ให้ใครรู้ทั้งสิ้น ขณะนี้มีนายหญิงรู้คนเดียวเท่านั้น”

บุญคำหัวร่อคิกๆ อยู่เช่นนั้น

“เอาเถิดน่า นายทหาร บุญคำไม่ปากบอนหรอก ว่าแต่นี่รู้แน่แล้วรึว่า แหม่มกำลังจะมีน้อง”

“ก็ยังไม่แน่หรอก เพียงแต่สงสัยเท่านั้น ฉันกำลังขอร้องให้นายหญิงตรวจดูอีกครั้ง ถ้ายังไงแล้ว ก็ต้องอาศัยยาวิเศษของบุญคำนั่นแหละ”

ตาเฒ่าเอื้อมมือมาบีบหัวเข่าเขาไว้

“รักสนุก มันก็ต้องทุกข์ถนัด แต่ไม่เป็นไร นายทหาร มีบุญคำอยู่ทั้งคนเป็นไม่ต้องกลัว เชื่อสีมือเหอะ แต่นายทหารเยี่ยมจริง พับผ่า...”

พร้อมกับพูด แกชูหัวแม่มือให้

“บุญคำเห็นแหม่มอยู่กับนายเคราเหลืองมาตั้งนานไม่ได้

เรื่องสักที พอมาเจอนายทหารเข้าเท่านั้น ได้การเลย มันต้องไว้สีมือยังงี้ถึงจะได้ชื่อว่าชาติชายชาญสมร”

“ก็บุญคำสอนฉันไว้ไม่ใช่รึ? ทั้งยุยง เสี้ยมสอนสารพัด ฉันเชื่อบุญคำนะซิ ถึงได้ทำท่าจะเดือดร้อนอย่างนี้”

บุญคำอ้าปากหวอ

“อ้าว! แหลวกัน โทษซัดใส่ไอ้คำซะแล้ว ไอ้คำไปยุ่งอะไรด้วย อย่างมากก็แค่เป็นคนคอยเชียร์ แล้วก็เป็นพยานรู้เห็นเท่านั้น”

ทั้งสองหยุดชะงักการพูดกันลงอย่างกะทันหัน และหันขวับไปทางกระโจมที่พักพร้อมกัน เมื่อได้ยินเสียงผิดปกติบางอย่าง!

ภาพที่เห็นท่ามกลางแสงไฟที่ลุกโชติอยู่ในกอง มา-เรีย ฮอฟมัน วิ่งถลาด้วยอาการหัวซุนออกมาจากที่นอน ไปเกาะที่หินก้อนที่ห่างจากที่พักออกไปเล็กน้อย พร้อมกับอาเจียนเสียงดังลั่น มีหมอดารินตามเข้าไปประคองลูบหลังให้อยู่ และจากเสียงอาเจียนโอกอากนั้นเอง เชษฐากับรพินทร์ก็ผงกกายขึ้นมาพร้อมกันในลักษณะพรวดพราดตกใจ

บุญคำหันไปมองหน้าไชยยันต์ตื่น ๆ กระซิบออกมาว่า

“ชัดแล้ว นายทหาร เห็นจะไม่ผิดไปหรอก”

ไชยยันต์ตะลึงมองอยู่อึดใจ แล้วถลันขึ้นยืนทันที ในขณะเดียวกันกับรพินทร์ และเชษฐาลุกออกมาจากที่นอนอย่างผลุนผลัน

บัดนี้ ทุกคนเข้ามายืนล้อมดูมาเรีย ฮอฟมันแต่ [illegible] เงียบๆ อยู่เบื้องหลัง ยกเว้นพวกพรานพื้นเมือง ซึ่งบางคนแต่ต้น ที่มาเพราะเสียงอาเจียนนั้นก็ตาม ทว่าเพียงแต่ผงกศีรษะขึ้นแลดูสังเกตอยู่กับที่นอนอย่างแปลกใจไม่ได้ลุกตามขึ้นมาด้วย

แหม่มสาวหน้าซีดเผือด กิริยาอาการอ่อนเพลียอิดโรย เต็มที่ หายใจรวยๆ ซบหน้าลงกับท่อนแขนในท่ายืนพังพาบ ที่ต้องมทับก้อนหินนั้นหลับตานิ่ง แล้วชั่วไม่ถึงอึดใจก็ทำท่าขยัก-แขย้อนผะอืดผะอม อาเจียนออกมาอีกจนแทบจะไม่มีอะไรเหลือ อยู่ในกระเพาะ นอกจากน้ำ มีอาการแพ้แรงเหมือนจะเป็นลม ในขณะที่หมอดารินลูบหลังให้อยู่เช่นนั้น

สามชายที่เข้ามายืนตะลึงงันมองดูอยู่ใกล้ๆ แลสบตาที่แสดงด้วยความรู้สึกภายในของแต่ละคน ซึ่งไม่อาจทำนายได้ ทุกๆ เชษฐาขมวดคิ้วจนเห็นรอยย่นชัด รพินทร์นิ่งขรึมด้วยแววตาที่วิงวลลึก ส่วนไชยยันต์เห็นชัดว่ากระสับกระส่ายรุ่มร้อนใจ

ขณะนั้นเอง เสียงต่ำๆ ของหมอดารินก็บงการมาว่า

“ใครก็ได้ สักคนหนึ่ง ไปที่หีบยา เอาแอมโมเนียมาให้หน่อยเร็วเข้า”

ไชยยันต์เผ่นผลุงไปในทันทีนั้นอย่างว่องไว ส่วนเชษฐากับพรานใหญ่ยังยืนนิ่งอยู่กับที่ โดยไม่ได้ปริปากเอ่ยถามอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว นอกจากสายตาที่มองจับนิ่งไปยังหมอดารินและคนป่วยเหมือนจะแสวงหาคำตอบออกมาให้ได้

“ไปนอนเสียเถิดค่ะ พี่ใหญ่ ไม่มีอะไรหรอก คงจะแสลงอาหารบางอย่าง และมีอาการผิดสำแดงขึ้นเท่านั้น”

น้องสาวหันมาบอกเรียบๆ พร้อมกับฝืนยิ้มให้นิดหนึ่ง

แต่พี่ชายย่อมจะจับได้ถึงคำพูดที่กลบเกลื่อนนั้น และไม่สามาว
จะผ่านข้อกังวลระคนกังขาไปเสียได้ ยังคงยืนดูเงียบ ๆ อยู่ต
เดิม จนกระทั่งไชยยันต์เผ่นกลับมาพร้อมกับแอมโมเนีย พิมเส
และยาหม่องพร้อม ส่งแอมโมเนียให้หมอ ซึ่งรับไปลนจ่อจมู
ให้กับคนป่วย เพื่อปลุกอาการเป็นลมเหมือนจะหมดสติให้กลั
คืนมา ตัวเองก็จัดแจงขยี้พิมเสนลงในฝ่ามือ กุลีกุจอเข้าไปเ
ผงพิมเสนนั้นละเลงตามใบหน้าของมาเรีย และควักยาหม่อง
ออกมาทาขมับให้ดูวุ่นวายไปหมด พร้อมกับเรียกชื่ออยู่ติด
กันหลายครั้งเหมือนจะปลุกเตือนให้รู้สติ จนหมอดารินรำคา
ผลักอกให้ถอยห่างออกไป

“อย่าวุ่นวายไปนักเลยน่า ไชยยันต์”

“มีอะไรที่พวกเราจะช่วยได้บ้าง น้อย?”

ในที่สุด ท่านสุภาพบุรุษหัวหน้าคณะก็เอ่ยขึ้นขรึม ๆ เป็นเ
ประโยคแรก

“น้ำร้อน กับยาไทยประเภทยาหอมแก้ลม บางทีจะช่วย
ให้ดีขึ้นค่ะ แต่เราไม่มียาประเภทนั้นติดมาด้วยเลย”

“แต่ผมมี”

พรานใหญ่บอกสั้น ๆ แล้วผละไปสั่งบุญคำ ผู้ยังนั่ง
ชะเง้อคอมองอยู่ให้จัดการต้มน้ำโดยเร็ว ตัวเขาเอง เดินลิ่วตรง
ไปที่ย่ามหลังส่วนตัว อึดใจใหญ่ก็เดินกลับเข้ามาพร้อมกับซอง
ยาหอมชนิดหนึ่งยื่นส่งให้หมอดาริน

“ผมสั่งให้บุญคำต้มน้ำแล้ว ประเดี๋ยวก็คงเดือด”

หล่อนรับซองยาไปดู แล้วเหลือบขึ้นสบตาแวบหนึ่ง อด
ที่จะคิดอยู่ในใจด้วยความชื่นชมไม่ได้ว่า ชายผู้นี้รอบคอบรัดกุม

เสมอในอาชีพที่ต้องมีชีวิตรอนแรมอยู่กลางป่าพงเขา พกพาสิ่งจำเป็นที่มีประโยชน์ทุกชนิดดูเหมือนจะบรรจุพร้อมสรรพอยู่ในย่ามหลังติดตัวใบเล็กๆ ของเขาชนิดที่คาดคิดไปไม่ถึงเสมอว่าไม่ว่าจะต้องการอะไร เจ้าย่ามเก่าๆ ใบเล็กนั้นบันดาลขึ้นมาให้ได้เสมอ ราวกับเสกด้วยเวทมนตร์

มาเรียผงกศีรษะขึ้นมาได้ด้วยยาดม ลืมตาขึ้น แล้วก็บอกด้วยเสียงแหบเครือว่า

“ฉันไม่เป็นอะไรมาก เวียนหัวนิดหน่อย แล้วก็คลื่นไส้เท่านั้น”

“เอากลับเข้าไปนอนเถอะ น้อย”

พี่ชายบอก

“เดี๋ยวค่ะ ปล่อยให้อาเจียนให้หมดเสียก่อน”

หล่อนคอยลูบหลัง เอายาดมลนจ่อจมูกให้ และปล่อยให้แม่เพื่อนสาวต่างผิวอาเจียนต่อไปจนไม่มีอะไรจะออกอีกแล้วจึงประคองให้เดินกลับเข้าที่นอน มาเรียโผเผหมดแรงเอาจริงๆ พอพยุงตัวผละจากก้อนหินที่เกาะอาเจียนอยู่ออกมาได้เพียงไม่กี่ก้าว ก็เข่าอ่อนทำท่าจะรูดลงไปกอง ไชยยันต์จึงเข้ามาช้อนอุ้มขึ้นในวงแขน พานำกลับเข้าไปในที่นอน

เชษฐาไม่ได้ตามเข้าไปด้วย หากแต่บรรจุกล้องยาเส้นจุดสูบและนั่งลงริมกองไฟคนเดียวเงียบๆ ขณะที่น้องสาวกลับออกมาเอาน้ำร้อนที่บุญคำต้มเดือด ผสมละลายกับยาหอมของรพินทร์เพื่อนำเข้าไปให้คนป่วย พี่ชายก็พยักหน้าเรียกเข้าไปหา

“ท่าทางไม่ค่อยจะดีนะน้อย ในสถานการณ์และภาวะเช่นนี้”

น้องสาวเข้าใจดีว่าพี่ชายหมายถึงอะไร รวมทั้งความสงสัยที่ลึกลงไปถึงต้นเหตุแท้จริง แต่ไม่พูดออกมาตรงๆเท่านั้น สังเกตเห็นสีหน้าเต็มไปด้วยความเคร่งขรึมหนักใจยิ่ง จึงปลอบใจไปว่า

“อย่ากังวลมากไปเลยค่ะ พี่ใหญ่ น้อยจะพยายามอย่างเต็มที่เพื่อจะไม่ให้เมย์เป็นอุปสรรคต่อการเดินทางคืบหน้าของเราพรุ่งนี้เชื่อว่าอะไรๆ คงเรียบร้อย”

ท่านหัวหน้าคณะเหลียวไปรอบกาย เห็นเขากับน้องสาวพูดกันตามลำพังโดยเฉพาะสองต่อสอง โดยไม่มีใครอื่นอยู่ด้วย จึงว่า

“ถ้าจำเป็นจริงๆ ก็ให้ยาแก้อาการ ‘แพ้’ ปะทะปะทังไว้ก่อน พี่คิดว่าน้อยคงมีติดตัวมาด้วยไม่ใช่หรือ ถึงแม้จะไม่ใช่โดยทางตรง ก็อาจเป็นยาชนิดอื่นที่ให้ผลช่วยใกล้เคียงกันก็ได้ กระมัง น้อยเองเป็นหมอคงจะรู้ดีกว่าพี่ สรุปว่าระงับอาการชนิดนี้ไว้ให้ได้ก็แล้วกัน แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อน พอให้เขาแข็งแรงเดินทางได้ โดยธรรมชาติแท้จริงของเขาเอง ก็ทรหดอยู่เป็นทุนเดิมแล้ว ถึงอย่างไรเสีย เราก็คงไม่เดินทางบุกป่าฝ่าภัยกันอยู่แบบนี้ไปจนถึงระยะ 9 เดือนหรอก นับจากนี้ไป”

หมอดารินหลบตา ไม่มีอะไรหรอก...ที่จะตบตาหรืออำพรางพี่ชายผู้สุขุมชาญฉลาดของหล่อนคนนี้ได้ในทุกกรณี เพียงแต่ว่าเขาจะพูดหรือไม่เท่านั้น จึงอ้อมแอ้มรับปากว่า

“ค่ะ น้อยจะพยายาม”

แล้วก็ไม่พูดอะไรอีก รีบผละเดินเข้าไปที่คนป่วยโดยเร็ว

ไชยยันต์นั้น ตั้งแต่อุ้มมาเรียเข้าไปในกระโจม ก็ไม่ได้โผล่ออกมาอีก เหมือนจะไม่อยากออกมาเผชิญพายุหิมะ เชษฐา คอยเป็นลูกมือช่วยเหลือหมอดารินอยู่ในนั้น ดูเหมือนว่าของแหม่มสาวดูจะสงบไปภายหลังจากตื่นขึ้นมาอาเจียนเสียอย่างขนานใหญ่ และได้รับการช่วยเหลือเยียวยาแก้ไขกันพอให้ปะทังไปได้ ส่วนรพินทร์ก็ยังยืนพูดอะไรเบาๆ อยู่กับบุญคำ ต่อมาจึงถือถ้วยพลาสติกใส่น้ำต้มค่อนข้างร้อนเดินตรงเข้ามาส่งให้เขา

"เอาน้ำร้อนสักหน่อยไหมครับ"

อดีตท่านทูตทหารบกซึ่งยังนั่งสูบกล้องอยู่ ตื่นจากภวังค์เหลือบขึ้นมองหน้าพร้อมกับยิ้มให้นิดหนึ่ง รับถ้วยน้ำร้อนไปจิบพร้อมกับถอนใจยาว ต่างคนต่างมองหน้ากันนิ่งไปครู่ เชษฐาโคลงศีรษะช้าๆ เต็มไปด้วยอาการอ่อนใจ กล่าวขึ้นพึมพำ

"มันเป็นการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของผม รพินทร์ต่อสู้กับอุปสรรคขวากหนามทุกชนิด ที่เข้ามาสกัดกั้นการเดินทางครั้งนี้ มันมาในรูปต่างๆ สารพัด ซึ่งล้วนแล้วแต่คาดคิดไม่ถึงและเตรียมป้องกันล่วงหน้าไม่ได้ทั้งสิ้น นอกจากจะแก้กันไปเป็นเปลาะๆ แทบจะไม่มีเวลาให้ได้พักหายใจเลยนี่ก็เรื่องใหญ่เกิดขึ้นอีกแล้ว ผมไม่อยากเชื่อว่าเมย์จะเดินทางได้พรุ่งนี้ เวรเสียจริงๆ!"

จอมพรานนิ่งไปครู่ใหญ่ เขารู้สึกเห็นใจสุภาพบุรุษในราชสกุลผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง ในฐานะหัวหน้าคณะเดินทางซึ่งต้องหนักสมองต่อสารพัดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อันจะเป็นการสกัดกั้นไม่ให้สำเร็จผลตามความมุ่งหมายที่เพียรพยายามไว้ ลำพังเขา

ฉบับเถื่อน
WBSWS:01
ปาโลสายป่า

เองนั้น แม้จะหนักสักเพียงใดก็หนักแต่เพียงฐานะของผู้ที่รับจ้างมาตามสัญญาเท่านั้น ไม่ได้รับผิดชอบหรือมีผลได้เสียต่อแผนการทางมหาวิบากครั้งนี้โดยตรง

อาการเจ็บป่วยของมาเรียเท่าที่ปรากฏในค่ำคืนนี้ ตลอดจนท่าทีของหมอดารินและสิ่งแวดล้อมอื่นๆ เขาเองก็พอจะเฉลียวคิดสังหรณ์รู้อยู่ว่า สาเหตุมันน่าจะมาจากอะไรเท่าๆ กับที่หัวหน้าคณะก็คงรู้เช่นกัน แต่ความเป็นสุภาพบุรุษโดยสายเลือด ประกอบกับธรรมชาตินิสัยอันดีงามของท่านผู้นี้ ทำให้ไม่พูดอะไรออกมา นอกจากแสดงความห่วงกังวลลำบากใจเท่านั้น ซึ่งน้อยครั้งนักที่เชื้อพระวงศ์หนุ่มใหญ่ผู้เพรียบพร้อมไปด้วยคุณสมบัติของผู้นำที่ดี จะแสดงให้เห็น

มันก็น่าห่วงจริงๆ ถ้ามาเรียเกิดตั้งครรภ์ขึ้นมาขณะนี้ ขณะที่ซึ่งการเดินทางมีระยะเวลากำหนดตายตัวอยู่แล้วอย่างกระดิกไม่ได้

“เราจะต้องช่วยกันในทุกวิถีทาง เพื่อให้การเดินทางพรุ่งนี้เป็นไปได้ตามหมายกำหนดการครับ สำหรับคุณชายโปรดอย่ากังวลอะไรเลย ปล่อยให้เป็นภาระของผมกับคุณหญิงตลอดจนพวกเราคนอื่นๆ เอง ผมขอรับรองว่าเราจะต้องเดินทางต่อไปโดยไม่สะดุดชะงัก”

สิ่งที่น่านับถือที่สุดอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งมีอยู่ในคุณสมบัติของนายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขาผู้นี้ ก็คือความที่ไม่ปริปากพูดอะไรให้มากความไปกว่าเหตุ ไม่เคยตำหนิบริภาษใครโดยไม่จำเป็น มีแต่ความเผื่อแผ่เห็นอกเห็นใจและการวางเฉยโดยไม่ก้าวก่ายในเรื่องส่วนตัวของใคร เป็นหัวหน้าที่ควรแก่การเคารพยำเกรงและ

ฝ่ายเทียน
WBSWS:011
ปรโลกสังคม

แรงน้ำใจยิ่ง และทุกคนผู้ร่วมคณะก็ไม่อยากจะทำให้ท่านผู้เฒ่าต้องผิดหวัง

ดังนั้น สิ่งที่รพินทร์จะเห็นได้ในขณะนี้ก็คือ เขาเผ้นเข้าไปหาท่านผู้เฒ่าถึงที่ครั้ง ดื่มน้ำร้อนจนเกือบหมดถ้วยเพื่อให้เข้าไปช่วยไล่ความหนาวเย็นภายในแล้วก็ลุกขึ้นยืนบอกเรียบๆ ว่า

"ผมเชื่อมือคุณเสมอ รพินทร์ เอาละ เรานอนกันเถอะ"

พรานใหญ่ก้มศีรษะให้อย่างคารวะ ในขณะที่นายจ้างผู้มีจิตใจสูงส่งของเขาเดินผ่านกลับเข้าไปประจำที่นอน ตนเองก็ยังนั่งอยู่ที่เดิมพร้อมกับความคิดคำนึงอันวกวน **รางกาย แม้จะอ่อนเปลี้ยเพลียแรงอยากจะพักผ่อนสักเพียงไหน แต่ตอนนี้ก็ดูเหมือนจะตาสว่างเสียแล้วในปัญหาใหม่ที่เกิดขึ้น...พรุ่งนี้ ถ้ามาเรียยังมีอาการ 'แพ้' อยู่เช่นนี้ และอ่อนเพลียจนเดินทางไม่ไหว เขาจะทำอย่างไร?**

ที่สำคัญที่สุด อาการของหล่อนมันเกิดขึ้นมาจากอะไรแน่? แพ้ท้องเพราะเริ่มตั้งครรภ์จริงหรือเปล่า?

อย่าว่าแต่คุณชายเชษฐาเลยแม้พรานนำทางเองก็ปวดขมับ

ในกระโจมที่นอน ดูจะเงียบสงบกันไปแล้วพักใหญ่ รพินทร์มวนบุหรี่ใบตองแห้งของบุญคำจุดสูบ ตั้งใจว่าหมดมวนนี้จะเข้านอน ขณะนั้นก็เห็นหมอดารินผุดออกจากกระโจมพร้อมถือถ้วยน้ำร้อนตรงเข้าไปหาบุญคำ เขาจึงลุกขึ้นสกัด ทั้งสองเผชิญหน้ากันที่กองไฟ ต่างฝ่ายต่างมองตากันด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก

"เมื่อตะกี้นี้พี่ใหญ่พูดอะไรกับคุณ?"

"คุณหญิงคงทราบดีอยู่แล้วว่า ท่านสุภาพบุรุษผู้นั้นท่านจะไม่พดอะไรโดยไม่จำเป็นเป็นอันขาด ท่านเพียงแต่บ่นเป็นห่วงเกรงว่าเราจะต้องเสียเวลาเดินทางไปเท่านั้น"

"แล้วคุณบอกพี่ใหญ่ว่าอย่างไร?"

"ผมก็เพียงแต่รับรองกับท่านว่า จะอย่างไรเสียเราก็ต้องเดินทางต่อไปให้ได้"

ดารินยกมือขึ้นเสยผม อาการของหล่อนก็อิดโรยอ่อนเปลี้ยไปเช่นกัน เพราะไม่เป็นอันพักผ่อนได้สนิทเลย ต้องคอยเป็นภาระดูแลคนโน้นคนนี้อยู่ตลอดเวลา รพินทร์พินิจเค้าหน้าอันงามเยือกเย็นดวงนั้นแล้ว ก็อดที่จะเวทนาไม่ได้ ดาริน วราฤทธิ์ ดูๆ ไปอีกทีหล่อนก็เหมือนกับมารดาของทุกคนในคณะนี้ คนที่เขาคิดว่าน่าจะเป็นภาระให้มากที่สุด กลับกลายเป็นคนที่แบกภาระของหมู่คณะมากที่สุดอย่างน่าสรรเสริญและเห็นใจยิ่ง

ระหว่างที่ยืนมองกันเว้นระยะเงียบๆ ไปอึดใจนั้น เขามีความรู้สึกอยากจะเข้าไปกอดร่างแบบบางนั้นเข้ามาประทับแนบไว้กับอกอย่างสุดเสน่หาบูชาน้ำใจ แต่ก็ไม่อาจกระทำได้ในภาวะเช่นนี้ จึงเพียงแต่เอื้อมมือไปดึงถ้วยพลาสติกมาจากมือหล่อนยิ้มให้ พร้อมถามว่า

"คุณหญิงคงต้องการน้ำร้อนๆ จะเอาไปให้คนเจ็บกระมังครับ"

หล่อนยิ้มโรยๆ

"เมย์หลับไปแล้ว มีไชยยันต์คอยปรนนิบัตินวดเฟ้นให้

ก็คงจะสบายไปได้ตลอดทั้งคืน ฉันต้องการน้ำร้อนแช่เท้าเดี๋ยวนี้เอง ฉันเหนื่อยและเพลียเหลือเกิน”

จอมพรานเดินไปรินจากหม้อที่กำลังส่งไอกรุ่นมานำมาส่งให้อย่างอ่อนโยน

“ดื่ม แล้วก็นอนพักเสียเถิดครับ คุณหญิง คนที่น่าสงสารที่สุดในคณะของเราทั้งหมดที่แท้ก็คือคุณหญิงนั่นเอง”

“ขอบใจมาก ที่นานๆ ครั้งคุณจะมีความรู้สึกที่ดีกับฉันสักทีหนึ่ง”

“ผมมีความรู้สึกที่ดีต่อคุณหญิงทุกขณะจิต เพียงแต่ไม่มีโอกาสจะแสดงให้ทราบได้เท่านั้น คุณหญิงพิสูจน์ตัวเองให้ผมเห็นอย่างชัดเจนหลายต่อหลายครั้งแล้ว ว่าเป็นบุคคลที่มีค่ามากที่สุดในคณะของเรา”

คิ้วเรียวงามข้างหนึ่งเลิกขึ้นน้อยๆ ขณะที่ปรายหางตามาจับที่ใบหน้าของผู้พูด

“เช่นนั้นรึ? ถ้าเช่นนั้น ฉันก็ยินดีมากที่รู้สึกตนเองว่า มีค่าขึ้นมาบ้างในสายตาของคุณ”

“ให้ผมเรียนถามคุณหญิงตามตรงได้ไหมครับ เกี่ยวกับเมย์?”

“คุณจะถามอะไร?”

“แพ้ท้องหรือเปล่า?”

“สงสัย แปดสิบเปอร์เซ็นต์ ในกรณีนี้มีจำเลยเข้ามายอมตัวรับสารภาพแล้วด้วยหนึ่งคน แต่ฉันยังไม่แน่ใจว่า จำเลยในคดีนี้จะมีเพียงคนเดียว หรือคุณคิดยังไง?”

รพินทร์ตะลึงงันไปพักใหญ่ อย่างพูดเช่นไรไม่ถูก เพราะ

ไม่คาดฝันมาก่อนว่า แม่ดอกฟ้าดารินของเขาจะพูดออกมาด้วย
ประโยคเช่นนี้

"โดยหลักวิชาการแพทย์ เป็นไปได้หรือเปล่า ที่การตั้ง
ครรภ์ของผู้หญิงจะเกิดขึ้นโดยผู้ชายมากกว่าหนึ่งคนขึ้นไป ในจุด
ปฏิสนธิหนึ่งเดียว...ทารกคนเดียวมีชายสองคนเป็นพ่อได้หรือ?"

"ก็คนใดคนหนึ่งนั่นแหละ สุดแต่โอกาสและจังหวะอัน
เหมาะสม ฉันไม่ได้หมายถึงว่าพ่อของเด็กจะมีสองคน แต่ฉันหมาย
หมายถึงผู้ซึ่งจะเป็นพ่อของเด็ก ย่อมมีโอกาสนั้นเท่าๆ กันเสมอ
ตราบใดก็ตามที่แม่มีผู้เกี่ยวข้องมากกว่าหนึ่ง ใครจะชิดหรือใคร
จะห่างมันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เอาละ ไหนๆ คดีนี้ฉันก็บอกแล้ว
ว่ามีคนออกรับแทนเต็มตัวอยู่แล้วอย่างเต็มใจ เรามาพูดกันถึง
ว่า เราจะทำอย่างไรกันต่อไปดีกว่า ถ้าเมย์เกิดตั้งครรภ์ขึ้นมา
จริงๆ ในเวลาเช่นนี้?"

"ถ้าไม่เป็นอุปสรรคกับการเดินทางของเรา ก็ไม่มีใครจะ
ต้องเดือดร้อนไม่ใช่หรือครับ"

"อุปสรรคของการเดินทาง คุณคงหมายถึงอาการป่วย
กระเสาะกระแสะอันเกิดจากอาการ 'แพ้' ข้อนี้คงไม่ยากอะไร
หรอก ถึงพี่ใหญ่ก็สั่งไว้แล้วว่าถ้าจำเป็นจริงๆ ก็ให้ฉันจัดการ
แก้ไขเฉพาะโรค 'แพ้' ของเขาให้หมดสิ้นไปก่อน เพราะฉะนั้น
ฉันก็อยากจะหยั่งความเห็นของคุณในฐานะผู้นำทาง และผู้ที่
จะต้องรับผิดชอบต่อสวัสดิภาพของทุกคนในการเดินทางครั้งนี้
ด้วยว่า จะเป็นการลำบากสำหรับคุณมากเกินไปหน่อยไหม ถ้า
คุณจะต้องคอยระวังดูแลหญิงมีครรภ์สักคนหนึ่ง"

ประโยคหลังหล่อนถามยิ้มๆ

WBSWS:OU

รพินทร์ยิ้มตอบ

"คุณหญิงเห็นว่า เท่าที่ผมรับภาระทั้ง ๑๑ ชีวิตอยู่ในแน่นี้ยังหนักไม่พออีกหรือครับ?"

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่คุณเป็นคนที่มีความสามารถมากนี่ เด็กที่เพิ่มขึ้นมาในท้องของผู้หญิงอีกคนหนึ่งในคณะ คุณก็คงจะรับเป็นภาระดูแลให้ได้อีกกระมัง ว่าได้หรือ เผื่อออกมาหน้าตาเหมือนคุณล่ะ จะใจไม้ไส้ระกำปฏิเสธเชียวรึ?"

"ก็ถ้าบังเอิญหน้าตาเหมือนผม คุณหญิงจะว่ายังไง?"

"ยกให้เป็นลูกบุญธรรมของฉันเสียก็แล้วกัน ถ้าพ่อและแม่ของเขาไม่ต้องการ"

อีกฝ่ายหนึ่งพูดเรียบๆ สีหน้าสงบไม่ส่ออารมณ์ชนิดใดทั้งสิ้น

"แล้วพ่อของเด็กล่ะ? ภายหลังจากเอาลูกเขาไปแล้ว?"

"ก็ให้เป็นสมบัติของแม่เด็กไป มันควรจะเป็นอย่างนั้นไม่ใช่หรือ?"

รพินทร์ขมวดคิ้ว หน้าเคร่งขรึมลง

"เราพูดจากันเรื่อยเปื่อยไร้สาระเกินไปเสียแล้ว ผมขอยืนยันให้คุณหญิงทราบอีกครั้งหนึ่งว่า ถ้าเมย์เกิดตั้งครรภ์ขึ้นมาจริงๆ ก็ไม่ใช่ผมแน่ จะเชื่อหรือไม่ก็สุดแล้วแต่ และการปฏิเสธของผม ก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะแสดงความบริสุทธิ์ต่อคุณหญิงเพื่อหวังอะไรทั้งสิ้น แต่เป็นการพูดอย่างสุจริตใจจริง และไม่มีความจำเป็นที่จะท้าคุณหญิงให้ไปถามเจ้าตัวเขาเอง หรือคุณไชยยันต์ผู้เกี่ยวข้องกับกรณีโดยตรง และไม่อ้างอิงโต้เถียงอะไรอีกทั้งสิ้น คุณหญิงจะเข้าใจอย่างไรก็สุดแล้วแต่"

“อย่าทำเป็นหงุดหงิดเกรี้ยวกราด อย่างคนกินปูนร้อนท้อง...”

หล่อนท้วงปนหัวเราะ ไม่ถือสาหรือเห็นเป็นเรื่องจริงจังในอาการขุ่นข้องนั้น

“ฉันเพียงแต่ลองใจคุณดูเท่านั้น ว่าถ้าเกิดในกรณีเช่นนี้ขึ้น คุณจะรู้สึกเช่นไร นี่เป็นอันว่าคุณมีความเห็นอย่างเดียวกับพี่ใหญ่ใช่ไหม คือให้ฉันระวังดูแลเด็กในท้องของเมย์ไว้ บำรุงให้แข็งแรง ช่วยแม่ให้สบายขึ้นหายจากอาการแพ้ เพื่อที่จะเดินทางอ้มท้องผจญภัยต่อไป”

“ก็ถ้าผมบอกว่า ให้คุณหญิงช่วยจัดการกำจัดเสีย คุณหญิงก็คงไม่ยอมไม่ใช่หรือ?”

“อ๋อ แน่นอน ฉันไม่ทำแน่ คุณเข้าใจฉันได้ดีกว่าไชยยันต์อีก”

“เข้าใจได้ดีกว่าคุณไชยยันต์ หมายความว่ายังไง?”

“ก็ไชยยันต์เขามาขอร้องฉันก่อนแล้ว ให้ช่วยเอาออก เขาเป็นตัวตั้งตัวตีเดือดร้อนเต็มที่ ในขณะที่เจ้าตัวเองยังไม่แสดงความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น ดูเหมือนขณะนี้ก็ยังไม่รู้สึกตัวเสียด้วยซ้ำว่ากำลังจะมีเด็ก ฉันก็เลยอยากจะฟังความเห็นคุณอีกคนว่าจะเอายังไง”

“คุณหญิงครับ!...”

พรานใหญ่เน้นคำพูดหนักแน่นชัดเจน

“บางทีคุณหญิงและใครๆ ในพวกเราอาจเข้าใจผิดอย่างมากในกรณีที่ผมในฐานะพรานผู้นำทาง และรับผิดชอบต่อทุกชีวิต จะมีความรังเกียจในกรณีที่เมย์มีหวังจะให้กำเนิดชีวิตใหม่

ขึ้นมา เพราะจะต้องคอยกังวล คอยรับผิดชอบ ภาระจะเพิ่มขึ้น แต่ความจริงแล้ว ผมไม่ได้มีความรู้สึกเช่นนั้นแม้แต่น้อย ขณะนี้เดียว ในฐานะผู้นำทางครั้งนี้ ผมก็เปรียบเหมือนกับเรือ ถ้าเรือของผมจะมีลูกเรือเพิ่มมาเป็นลูกเรือชนิดใหม่ที่เกิดขึ้นมาในระหว่างที่รอนแรมฝ่าฟันคลื่นอยู่ในมหาสมุทร ก็เป็นความยินดีที่จะต้องรับเขาอย่างยิ่ง เพราะเด็กคนนั้นเกิดขึ้นมาท่ามกลางความทุกข์ยากกอดคอผจญภัยร่วมกันของพวกเราทุกคน ถึงเขาจะไม่ใช่ลูกของผม ผมก็ยังอยากจะคิดว่าเขาเป็นลูกของผมเสียด้วยซ้ำ ไม่เพียงแต่คุณหญิงเท่านั้นที่อยากจะได้เด็กคนนี้ ถ้าเป็นไปได้ผมเองก็อยากจะได้เหมือนกัน คุณไชยยันต์หรือเมย์ไม่เลี้ยง ผมจะเลี้ยงเอง!”

ดารินจ้องลึกลงไปในแววตาคู่นั้น

หล่อนเห็นแต่ความสุจริตใจจริงยืนยันในคำพูด โดยปราศจากสิ่งใดเคลือบแคลง

ฉันรักผู้ชายคนนี้ไม่ผิดแล้ว ด้วยเหตุที่ว่า ธาตุแท้แก่นลึกแห่งเขาสูงด้วยมโนธรรมและคุณธรรม น่าไว้วางใจได้อย่างสนิท... ม.ร.ว.สาวคนสวยกระซิบกับใจตนเอง

เขาทั้งคู่แยกกันเข้านอนโดยไม่กล่าวอะไรอีก และตลอดครึ่งราตรีช่วงหลังก็ผ่านไปอย่างสุขสงบ ตราบกระทั่งรุ่งเช้าแห่งวันใหม่โดยไม่มีอะไรกระโตกกระตาก

มีเหตุการณ์ตื่นเต้นน่าหวาดเสียวเกิดขึ้นเล็กน้อย เมื่อทุกคนตื่นขึ้นมาในเวลาไล่เลี่ยกัน

งูเห่าเจ้ากรรม ตัวสีเผือกขาวนวล ใหญ่ขนาดข้อมือของคะหยิ่นผ่าขึ้นไปนอนขดเพื่ออาศัยไออุ่นอย่างสบายใจเฉิบอยู่บนอกของบุญคำ มันจะเลื้อยมาจากไหน และขึ้นไปขดเสียอย่างดีบนตัวบุญคำ ซึ่งนอนหงายหลับอยู่ข้างกองไฟเมื่อไหร่ไม่ทราบได้ แต่สันนิษฐานว่าคงจะหนีอากาศอันแสนจะหนาวเย็นมาจากที่ใดที่หนึ่งไม่ห่างออกไปนัก และเลื้อยผ่านมาพบบริเวณอบอุ่นพอจะอาศัยได้ ซึ่งก็คงไม่ได้เฉลียวคิดว่าบนพื้นบริเวณอันอบอุ่นน่านอนอย่างสบายของมัน แท้ที่จริงก็คืออกอันเหี่ยวๆ ของตาพรานเฒ่า

เกิดตื่นขึ้นมาและพบเห็นเข้าก่อนที่เจ้าตัวของบุญคำจะทันรู้สึกเสียด้วยซ้ำ ด้วยความตกใจ รีบสะกิดปลุกบอกพรรคพวกให้รู้ ต่างตื่นขึ้นมาเห็นด้วยความตะลึงงง ยังไม่อาจตัดสินใจอย่างไรได้ถูก เพราะเจ้าอสรพิษร้ายสีเผือกตัวนั้นกำลังนอนขดอยู่ในลักษณะตื่นพร้อม และจ้องมองดูกลุ่มมนุษย์อย่างระวังเตรียมตัวอยู่เช่นนั้น

ก้านคออันแลเห็นดอกจันทร์ลายพร้อยชัดเจน แผ่ออกน้อยๆ พร้อมกับลิ้นที่พุ่งอยู่แปลบปลาบ ส่างปาไม่กลัวงู เพราะเป็นหมอแก้พิษได้ชะงัดอยู่แล้ว มีความเห็นบอกกับพรรคพวกทุกคน ว่าจะเอาไม้เข้าไปแหย่ล่อเพื่อให้มันเลิกสนใจกับเจ้าของทรวงอกที่มันนอนขดอยู่ บางทีจะพุ่งตัวลงมาจากอกบุญคำ จะได้ตีได้ถนัดขึ้น

ระหว่างที่บึ้งเบึ้งหารือโต้เถียงกันอยู่นั่นเอง บุญคำก็รู้สึกตัวตื่นขึ้น ผงกหัวขึ้นมองเห็นมฤตยูไม่มีตีนบนทรวงอกแกเอง เข้าก็แทบช็อคอ้าปากร้องไม่ออก เสียงพรรคพวกทุกคนร้อง

เตือนให้แกนอนนิ่งเฉยอย่ากระดุกกระดิกเป็นอันขาด ซึ่งตัวแก
เองก็เข้าใจดีว่าหากไหวกายเป็นที่ผิดปกติแม้แต่นิดเดียว มหันต
ภัยจะเกิดขึ้น จึงได้แต่นอนตาเหลือกกลั้นใจจริง

ท่ามกลางความฉุกละหุก โกลาหลตัดสินใจอย่างไวกัน ไม่ถูกของพวกพรานพื้นเมืองนี่เอง คณะนายจ้างทั้งหมด และรพินทร์ ไพรวัลย์ก็ตื่นขึ้นมาพบเหตุการณ์พร้อมกันหมดด้วยความตกใจ งงทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะเช่นกัน

จังหวะนั้นเอง ที่คอของมันซึ่งแต่เดิมเอนราบอยู่ในองศาต่ำก็ค่อยๆ ชูสูงขึ้นและเจ้ากรรมเหลือเกิน บังเอิญหน้าของมันหันไปทางหน้าของบุญคำที่นอนแหงนเงยเหยียดยาวอยู่กับพื้นในระยะที่ห่างกันไม่ถึงศอก ตาทั้งคู่ของมันจ้องแลมาประสานกับดวงตาอันเหลือกลานของตาเฒ่าพอดี เหมือนจะพิจารณาอยู่ว่า มันจะจัดการกับแกอย่างไรดีหรือไม่ ระยะนั้นมันเป็นระยะที่จะฉกกัดหน้าแกได้อย่างถนัดถนี่ที่สุด ซึ่งก็ไม่มีใครทายใจของมันออก

บุญคำนอนตัวแข็งทื่อ หลับตาปี๋ จะร้องก็ไม่กล้า

“ระวัง! อย่าให้มันกัดบุญคำหรือพวกเราคนใดได้เป็นอันขาด ถึงจะมียาแก้พิษได้ แต่ก็ต้องเสียเวลารักษาไม่ใช่น้อย”

เชษฐาร้องขึ้น

พวกพรานพื้นเมือง ที่เตรียมหาไม้ยาวมาเตรียมล่อเพื่อหาโอกาสตีก็พลันหยุดชะงักยืนนิ่งกันไปหมด

“ยิงซิ ทำไมไม่ยิง!”

ไชยยันต์พูดเร็วปรื๋อ แล้วดึงปืนสั้นออกจากซองข้างเอว แต่ก็ต้องชะงักเพราะรพินทร์คว้าข้อมือไว้มั่น

“อย่าครับ คุณไชยยันต์ ถ้ายิงพลาด หรือมันไม่ตายในทันที มันจะกัดบุญคำทันทีเหมือนกัน หรือมิฉะนั้นกระสุนก็อาจพลาดไปถูกบุญคำเสียเองก็ได้ มันเสี่ยงมาก”

“แล้วจะทำยังไงกันนี่ มันไม่ยอมเลื้อยลง จ้องทำท่าเหมือนจะฉกบุญคำอยู่นั่นเอง ประเดี๋ยวตาคำก็กลั้นใจไม่ไหวขยับตัวถูกมันกัดเท่านั้น”

“นอนนิ่งๆ อย่าพยายามไหวตัวแม้แต่นิดเดียว”

รพินทร์ร้องสั่งคนของเขาเบาๆ แล้วค่อยๆ เอื้อมมือไปคว้าไรเฟิล 30/60 ของเกิดขึ้นมา ค่อยๆ ส่งกระสุนขึ้นลำ เสียงดารินร้องเตือนมาอย่างอกสั่นขวัญแขวนว่า

“ระวังนะ รพินทร์! มันลดหัวลงราบกับหน้าอกของบุญคำแล้ว ไม่มีช่องว่างให้ยิงได้โดยกระสุนไม่ถูกบุญคำเลย!”

และก็จริงดังว่า เจ้าอสรพิษร้ายดูคล้ายๆ จะรู้เชิง มันลดหัวที่ชูขึ้น ราบชิดลงไปติดกับแผ่นอกของบุญคำอีกครั้ง ทั้งๆ ที่คอยังแผ่แม่เบี้ยอยู่ อาการของมันใจเย็นและไม่ได้ตื่นกลัวกล่มนุษย์ที่จ้องมาเป็นตาเดียวใดๆ ทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม โดยทิศทางที่รพินทร์นั่งราบอยู่กับพื้น ห่างจากบุญคำออกมาประมาณ 5 วา เขาพอจะมองเห็นช่องทางที่จะส่งกระสุนไปเด็ดก้านคอของมันได้ในมุมนั้น แต่ก็หมายถึงว่าแนวกระสุนย่อมจะถากยอดอกของบุญคำไปอย่างชนิดเส้นยาแดงผ่าแปด ถ้าแนวกระสุนกินตำไปแม้แต่มิลลิเมตรเดียว อกของบุญคำก็มีหวังกระจุยไปด้วยกระสุนไรเฟิล

มาเรีย ฮอฟมัน ผู้ซึ่งตื่นมาในเช้าวันนี้ ก็พบเรื่องตื่นเต้นอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ได้ร้องเตือนเขาเสียงสั่นมาอีกคนหนึ่งในเรื่อง

เกรงกระสุนพลาดไปถูกบุญคำ แม้จะเชื่อมือกันมาแล้วเท่าใดก็ตาม

รพินทร์ประทับปืนขึ้น แล้วเล็งจ้องค้างอยู่เช่นนั้น เขาเองก็ไม่แน่ใจเช่นกัน เพราะถ้างูกัดบุญคำ ยังพอมีทางรักษาได้หาย แต่ถ้ากระสุนไรเฟิลกัดเข้าเมื่อไหร่ ก็ต้องฝังกันเมื่อนั้น และจากอาการที่พรวดพราดตื่นขึ้นมาอย่างงัวเงียในขณะนี้ เขาก็ไม่แน่ใจตนเองอยู่เหมือนกัน ว่าจะส่งไปได้อย่างเจียระไนบรรจงหรือไม่

ทันใดนั้นเอง เงาของใครคนหนึ่ง คลับคล้ายคลับคลาว่าจะเป็นแงซาย ก็เดินพรวดพราดเข้าไปทางด้านซ้ายของบุญคำ

การที่มีวี่แววของศัตรูโฉบใกล้เข้ามาโดยกะทันหันเช่นนั้น ทำให้มัจจุราชผู้มีดอกจันทร์ประดับคอ ผงาดชูหัวร่าขึ้นรับทันที ซึ่งก็พริบตาเดียวกันนั้นเอง ไรเฟิลในมือของรพินทร์ได้แผดระเบิดเข้าก้องขึ้น อาศัยจังหวะที่มันผงกชูหัวพ้นระดับอกของบุญคำขึ้นมาตัดสินใจยิงในทันที

ทุกคนเห็นทั้งขดของมัน ปลิวหลุดออกไปจากทรวงอกของบุญคำเหมือนเชือกที่ถูกตีกวาดกระเด็นไป แล้วส่วนปลายอันยาวเหยียดประดับไปด้วยเกล็ดมันวับก็ม้วนตวัดฟาดพื้นเป็นพัลวัน บิดเกลียวเข้ามาพัน ส่วนก้านคอมีเลือดแดงฉาน กระดูกก้านคอแหลกสะบั้นไปด้วยอานุภาพของกระสุนไรเฟิลตัดเข้าใจกลาง

บุญคำร้องว้ากออกมาได้ พร้อมกับตาสีตาสานเผ่นลุกขึ้นด้วยความหวาดกลัวขยะแขยงที่อดกลั้นไว้นาน ในขณะที่ทุกคนถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอก

“ทำดีมาก แงซาย”

เชษฐาร้องบอกไปอย่างยินดี

“กระสนของผ้กองห่างอกลงคำตั้งคืบ แต่ห่างจากสีข้างแงซายเพียงนิ้วเดียว”

เจ้าสหายศึกของเขาตะโกนตอบมายิ้มๆ

“เหรอ! น่าเสียดายมาก ฉันกะไว้ว่า นัดนั้นนอกจากจะตัดก้านคอของไอ้งูเจ้ากรรมตัวนั้นแล้ว มันควรจะแล่ชายโครงของแกออกไปด้วย นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันคำนวณผิด!”

รพินทร์ตะโกนตอบไป

อาหารเช้าสำหรับวันนี้ พวกพรานพื้นเมืองได้เนื้องูเห่าย่างเพิ่มขึ้นมาอีกรายการหนึ่ง เป็นอาหารสดนอกเหนือไปจากเสบียงกรังที่ขนกันมา ไม่มีคณะเจ้านายคนใดร่วมกินอาหารค่อนข้างจะวิตถารพิเรนทร์ร่วมกับพวกนั้น ในขณะที่ยังมีเสบียงอื่นๆ พร้อมมูล

มาเรียมีอาการเกือบจะเหมือนปกติสำหรับเช้าวันนี้ นอกจากร่องรอยการอ่อนเพลียอิดโรยเล็กน้อย แต่แล้วพอกินอาหารเสร็จพร้อมที่จะออกเดินทาง ทุกคนก็พบกับวี่แววของความห่วงกังวลหนักใจอีกครั้ง เพราะแหม่มสาวคายอาหารที่เพิ่งจะกินเข้าไปได้เพียงเล็กน้อยออกมาหมด!

หมอดารินไม่พูดอะไรกับใครทั้งสิ้น จิ้มยาฉีดเข้าไปเข็มหนึ่งหน้าตาเฉย แล้วก็ให้กินยาเม็ดอีกชุดหนึ่ง ประมาณแค่ไม่เกิน 10 นาที ระหว่างรอการเก็บของเพื่อเคลื่อนย้าย มาเรียก็

[WBSWS:01]

ผุดขึ้นมาเดินตัวปลิวได้ตามปกติเช่นเดิม ทำเยาไชยยันต์แยบเข้ามากระซิบถามหน้าตื่นว่า

"น้อย เธอให้ยาอะไรนะ ชะงัดดีเหลือเกิน"

ดารินซ่อนยิ้ม

"วางใจได้ ไชยยันต์ ต่อไปนี้จะไม่มีอาเจียน หรือทำท่าจะตายมิตายแหล่อีกแล้ว เชื่อมือหมอเถิดน่า เลิกกังวลได้"

"ดีจริง! ทำไมเธอถึงไม่จัดการเสียตั้งแต่เมื่อคืน ปล่อยให้ทรมานอยู่ได้"

ไชยยันต์ร้องออกมาอย่างดีใจ

"ก็เมื่อคืนนี้ยังตัดสินใจอย่างไรไม่ถูกนี่นะ"

"ตัดสินใจ เอ๊ะ! จะต้องตัดสินใจอะไรอีก"

"ก็ตัดสินใจว่าจะเอายังไงดีนะซิ"

"เอ๊ะ! งงจริงแฮะ พูดยังไงฟังไม่ค่อยจะรู้เรื่องนัก แล้วตอนนี้เธอตัดสินใจอย่างไรกันล่ะ จิ้มให้ออกหรือ?"

"เปล่า!"

"อ้าว!...แล้วเอายังไงกันล่ะ?"

"ก็จิ้มให้หมดอาการแพ้ แล้วก็บำรุงให้พร้อมเสร็จ รับรองว่าต่อไปนี้แข็งแรง กินจุ และจะอ้วนกลางขึ้นทุกวัน แต่ยิ่งอ้วนขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งอุ้ยอ้ายขึ้นเท่านั้น"

ไชยยันต์ตาเหลือกแทบจะหงายหลังทั้งยืน ตะลึงไปนานก่อนที่จะทำปากขมุบขมิบ ปล่อยคำออกมาด้วยเสียงกระซิบว่า

"น้อย! ทำไมถึงทำบ้า ๆ อย่างนี้ เธอหักหลังฉัน!"

หมอดารินหันไปจ้องหน้า ขึงตาเข้าใส่

"ฉันหักหลังอะไรเธอ หือม์ ไชยยันต์ ฉันร่วมมือทำอะไรกับเธอแล้วทรยศงั้นรึ?"

"มันก็ไอ้เหมือนๆ กันนั่นแหละ เราตกลงกันไว้แล้วว่าจะเอาออก ไม่ใช่เก็บไว้ แล้วทำไมถึงผ่าให้ยาบำรุงเข้าไปอีก"

"ฉันไม่ได้ตกลงกับเธอเลยว่าจะเอาออก หน้าที่ของฉันก็คือรักษาไม่ใช่ทำลาย ไม่เคยบอกเธอไว้หรอกรึ?"

"ถึงงั้นก็ตามเถอะ เธอน่าจะรู้เหตุผลดีอยู่แล้ว..."

"เหตุผลอะไร เหตุผลที่หญิงชายคู่หนึ่งประกอบ 'บาป' เอาไว้ แล้วฉันในฐานะเป็นหมอ จะต้องพลอยมาทำ 'บาป' ในการช่วยทำลายเด็กในท้องด้วยหรือ? เธอเป็นห่วงว่าเมียของเธอจะเกิดอาการแพ้ ไม่สบายเดินทางไม่ได้ ฉันก็แก้ให้แล้วนี่ และขอรับรองว่าต่อไปนี้เมียของเธอจะไม่มีอาการน่ารำคาญอย่างที่เธอกลัวอีก"

"โธ่ น้อย นี่ฉันนึกว่าฉันพูดกับเธอรู้เรื่องดีแล้วตั้งแต่เมื่อคืนนี้ มันกลับกลายเป็นเรื่องตรงข้ามไปเสียแล้ว ถ้าเธอปล่อยให้เมย์ท้อง ก็เท่ากับเธอฆ่าเขาทางอ้อม สมควรหรือที่เราต้องผจญภัยอยู่ทุกฝีก้าวทุกลมหายใจเข้าออก แล้วเธอก็ปล่อยให้เขาต้องอุ้มท้อง ความคล่องตัวมันจะหมดไปทันที เต็มไปด้วยภาระ"

"ช่วยไม่ได้เลยในข้อนั้น ก่อนที่จะตั้งคำถามฉันเช่นนี้ ทำไมถึงไม่ตั้งคำถามตนเองเสียก่อนที่จะทำอะไรลงไป เธอเป็นต้นเหตุเองแท้ๆ จะมาโทษอะไรได้ ความจริงเธอควรจะดีใจเสียอีกที่กำลังจะได้ลูก และพวกเราทุกคนก็ยินดีต้อนรับ อย่าทำหน้าเหมือนกับจะตายอย่างนั้นไปหน่อยเลยน่า เรื่องเมย์ตั้งท้องน่ะ

WBSWS:OIJ

ไม่ได้เป็นปัญหาหนักอะไรของพวกเราหรอก ถึงยังไงก็ยังมีหัวดูแลกันไปได้ ไม่ใช่ตัวใครตัวมันเมื่อไหร่ ฉันว่าบางที ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น จะดูแลและคุ้มครองเขาให้ใกล้ชิดกว่าที่แล้วๆ มา ไม่ต้องห่วงหรอก ขอเพียงให้เขามีสุขภาพดีและเดินไปก็ได้เท่านั้นเป็นพอ เธอน่าจะดีใจให้มากๆ ที่ทำให้เกิดพันธะผูกพันอย่างแน่นแฟ้นกับเขาขึ้นมาได้ ลูกจะทำให้เมย์ไม่ดิ้นรนพากเธอไปไหนอีกแล้ว ฉันรู้ดีว่าเธอรักเขามากทีเดียว หรือจะปฏิเสธ”

ไชยยันต์งันไปครู่ใหญ่อย่างพูดอะไรไม่ออก เต็มไปด้วยความวุ่นวายลังเลใจ ไม่สามารถจะตัดสินใจอย่างไรได้ถูก อ่านสีหน้าหมอดารินก็เห็นชื่นบานร่าเริงดี ไม่เห็นแสดงอาการเดือดเนื้อร้อนใจอะไร

“ถามจริงๆ เถิดน้อย เธอมีเจตนาอย่างนี้จริงๆ หรือ”

“เธอมีลูกมีเมียที่แน่นอนเสียทีก็ดีเหมือนกันนี่นะ ไชย-ยันต์ ฉันเองก็อยากมีหลาน”

“ในภาวะ และสถานการณ์อย่างนี้นะรึ?”

ไชยยันต์เน้นคำอย่างไม่แน่ใจ

“ก็ช่วยไม่ได้ไม่ใช่หรือ มันได้เป็นไปแล้วนี่นะ แล้วก็บอกกล่าวเสียด้วยนะ ห้ามไม่ให้แกล้งทำทารุณ-กรรมอะไรกับเมย์ เพื่อหวังจะให้แท้งเป็นอันขาด ถ้าเป็นอย่างนั้นละก็ ฉันเอาเธอตายเลย!”

เป้ายังคลุ้นไปด้วยพยับหนอกสีขาวนัว แล
ดูเหนือนปกคลุนด้วยเพดานมุกรอบทิศอยู่
เช่นนั้น ขณะที่เริ่มเคลื่อนขบวน จุดหมาย
เบื้องหน้าอันดับแรกของรพินทร์ ไพรวัลย์ที่
คือ หลุมอุกกาบาตหลุมที่หนึ่ง ตามที่กำหนดไว้ในลายแทง

เขาให้การคาดคะเนแก่คณะนายจ้างว่า น่าจะเดินเข้า
ถึงภายในเที่ยงวันหรือไม่เกินบ่ายสองโมงของวันนี้ โดย
คำนวณดูจากเส้นทางในแผนที่ และทุกคนเห็นเขาเดินคู่เคียง
ชิดไปกับแงซายอยู่ตลอดเวลา มีการซุบซิบพูดกันบ่อยครั้ง

ฝ่ายนายจ้างอยากจะเดินกระชั้นเข้าไปรวมกลุ่ม เพื่อ
รับฟังข้อคิดหรือคำปรึกษาหารือของคนทั้งสองด้วยระหว่างกาว
ออกเดินทาง แต่ก็ปราศจากผล

พรานใหญ่ใช้วิธีแบบเดิมของเขาคือเมื่อสังเกตเห็นนายจ้าง

ท่าแวลาขึ้น ก็เร่งฝีเท้าเดินนำทิ้งห่างไว้เรื่อย ๆ ชนิดที่เวละข้าเวละเท้ามาเดินเคียงไม่ได้ เว้นแต่ทั้งกลุ่มที่ต้องการเดินไปเคียงให้ทันเวละต้องใช้การวิ่งแทน ซึ่งเชษฐาเห็นว่าไม่จำเป็น ส่วนเวละข้าสัญญาณเรียกเขาให้ลดฝีเท้าลงมา เพื่อจะสอบถามอะไรบ้างก็เห็นว่ายังไม่จำเป็นอีกเช่นกัน จึงเก็บความสงสัย และปัญหาอื่นไว้ที่อยากจะทราบไว้ในโอกาสที่จะหยุดรวมกลุ่ม หรือรพินทร์เวละหย่อนฝีเท้าลงมาหาเอง

ดารินนั้นหาโอกาสมาตลอดเวลาแล้ว ที่จะพูดอะไร

ท่ามาเรีย พอการเดินทางได้ระดับ หล่อนก็ประกบตัวแหม่มเวไว้ทันที ขยิบตาทำสัญญาณกับไชยยันต์ผู้พยายามจะเดินเคียงแหม่มและพูดอะไรกับมาเรียอยู่ตลอดเวลา ให้แยกห่างออกไปเสียก่อนจึงผละไปเดินคู่กับเชษฐาเสีย ปล่อยให้สองสาวเคียงไหล่ใกล้ชิดกันไปตามลำพัง

"รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?"

หมอดารินเริ่มสอบคนไข้ของหล่อนด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มปรานี

มาเรียเริ่มสดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้น เมื่อเหงื่อเริ่มออกเพราะการออกแรงเดิน สังเกตดูหล่อนจะไม่เฉลียวคิดเลยว่าเมื่อคืนจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง หันมายิ้มตอบ

"เมื่อคืนนี้ฉันเกือบตายแน่ะ น้อย ถึงเมื่อเช้านี้ก็ผะอืดผะอมพิกล เรี่ยวแรงมันหายไปหมด แต่พอเธอฉีดยากับให้ยาแก ก็รู้สึกหายเหมือนปลิดทิ้ง ตอนนี้สบายดีแล้ว"

นิยมเถื่อน
WBSWS:OM

“เมย์?”

“อื้อหือม์?”

“เมนส์มาครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่?”

มาเรียทำหน้าคิด แต่ยังไม่ไหวทันเอะใจอะไรทั้งสิ้น อึดใจก็หัวเราะ

“จำไม่ได้แน่นอน แต่นานมาแล้ว เราเดินป่ากันเสียแทบไม่รู้วันรู้คืน มันสับสนไปหมดจำไม่ได้ แต่รู้สึกว่ามันควรจะครบรอบแล้วกระมัง”

“ขอถามอะไรหน่อยได้ไหม เกี่ยวกับสุขภาพของตัวเธอเอง”

มาเรียคงหัวเราะร่วนอยู่เช่นนั้น สีหน้าร่าเริงเป็นปกติดี

“ตายละ นี่ฉันกลายเป็นคนไข้หนักชนิดที่หมอจะต้องสอบประวัติทีเดียวหรือ”

“ก็ยังไม่แน่นัก เธอก็รู้ไม่ใช่หรือว่า พวกเราทั้งหมด ณ คนในขณะนี้ ใครจะเจ็บป่วยถ่วงเวลาเดินทางไม่ได้เป็นอันขาด และฉันมีหน้าที่รับผิดชอบในด้านสุขภาพของทุกคน แต่หมายความว่า ทุกคนก็ต้องให้ความร่วมมือกับฉันด้วย”

เพื่อนสาวต่างผิวเปลี่ยนไหล่สะพายไรเฟิล เพื่อที่จะใช้แขนอีกข้างหนึ่งเอื้อมมาโอบกอดเอวหมอดารินได้ถนัด

“โอเค. น้อย จะสอบประวัติทางด้านสุขภาพอะไรฉันก็เชิญตามสบาย”

“ในชีวิตคู่ระหว่างเธอกับดร.ฮอฟมัน เคยมีการวางแผนครอบครัวอย่างไรบ้างไหม?”

“วางแผนครอบครัว?”

อีกฝ่ายหนึ่งทวนคำ ทำหน้างง ๆ ขำ ๆ

“เธอหมายถึงอะไร?”

“การมีบตร?”

“โอ! ไอ ซี!...”

มาเรียร้องออกมาเบา ๆ พร้อมกับพยักหน้าอย่างเพิ่งเข้าใจ

“สเตเกลอยากจะมีลูกมาก เขาพยายามอยู่ตลอดเวลา มีเรื่องน่าเสียใจมากสำหรับเขาอยู่ครั้งหนึ่ง ฉันแท้งในระยะ 3 เดือน ระหว่างบุกซาฟารี รถจิ๊ปที่เขาเองเป็นคนขับกระดอนลงหลมริมฝั่งห้วยแห้ง ขณะนั้นฉันกำลังยืนเตรียมจะยิงควายป่าตัวหนึ่ง มันวิ่งตัดหน้ารถเราไปอย่างกระชั้นชิด ไม่ทันระวังตัวเลยกระเด็นหลุดลงมาจากรถ คืนนั้นเอง ฉันตกเลือด ฉันยังจำได้ว่า คืนนั้นเขางุ่นง่านสาปแช่งเป็นการใหญ่ ฉันไม่รู้ว่าเขาสาปแช่งอะไร แต่รู้ว่าขณะนั้นต่อให้ฉันตายไปเสียต่อหน้าต่อตา เขาก็คงไม่เสียดายเท่ากับที่ฉันแท้งลูกของเขา แต่มันไม่ใช่ความผิดของฉันไม่ใช่รึ?”

“ต่อไปซิ ถ้ามีอะไรจะเล่าอีกเกี่ยวกับเรื่องนี้?”

มาเรียยักไหล่

“ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ฉันก็ไม่มีวี่แววว่าจะให้แก่เขาได้อีก เราไปหาหมอด้วยกันหลายครั้ง หมอไม่โทษว่าฉันบกพร่องเท่า ๆ กับที่เห็นว่าด้านสุขภาพของเขาเองก็ไม่ได้เสื่อมอะไรลงไป บางทีจะเป็นเพราะจังหวะก็ได้ หมอบอกอย่างนั้น แล้วก็ฝากให้เขาเพียรพยายามอย่างแข็งขันขึ้น แต่ก็ไม่เห็นเกิดอะไรขึ้นสักอย่าง เพราะโดยแท้ที่จริงสเตเกลเป็นคนขี้เกียจ อายุของเขาก็มากแล้ว...”

พบเมื่อ
WBSWS:OU

หล่อนเล่าด้วยน้ำเสียงเรื่อย ๆดวงตาสีดอกผักตบแลอย่างปราศจากจุดหมายไปเบื้องหน้า

“ฉันไม่ปิดบังเธอหรอก ในฐานะที่เราสนิทสนมใกล้ชิดกันมาก อีกอย่างหนึ่งเธอก็เป็นหมอ สเตเกลไม่ค่อยจะมีความสามารถในเรื่องนี้ เขา...”

“เอาละ ไม่ต้องอธิบายถึงรายละเอียดในเรื่องนั้นหรอก”

หมอดารินรีบขัดมาโดยเร็ว เพราะนั่นมันไม่ใช่สาระที่หล่อนต้องการทราบ ถ้าขืนปล่อยให้เล่า คนไข้รายนี้ของหล่อนก็จาระไนได้จนหมดเปลือกนั่นแหละ

“ฉันอยากรู้แต่เพียงว่า ตลอดเวลาระหว่างเธอกับสามีไม่มีเบิร์ท คอนโทรลเลยใช่ไหม?”

มาเรียเบิกตามองหน้าคนถามอย่างตื่น ๆ แล้วหัวเราะเสียงดัง

“จะไปคอนโทรลหาอะไรกัน ขนาดไม่คอนโทรล เขาก็ยังทำไม่สำเร็จ ทั้งที่มันเป็นความต้องการอย่างยิ่งของเขาอยู่แล้ว”

“แม้กระทั่งในเวลาบุกดง รอนแรมกันอยู่ในป่าระยะเวลานาน ๆ”

“ใช่! ไม่เห็นจำเป็นอะไรเลย ฉันเปิดโอกาสให้แก่ความปรารถนาของเขาอย่างเต็มที่เสมอ ความปรารถนาที่จะได้มีลูก แต่เขาไม่เอาไหนเอง ก็ช่วยไม่ได้”

ดาริน วราฤทธิ์ถอนหายใจเฮือก สิ่งที่หล่อนเพียงแต่สงสัย บัดนี้ให้ผลชัดออกมาแล้ว ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม

“เมย์...”

ในที่สุด หล่อนก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงที่เรียบๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเช่นกัน

“เธอสังสัยอะไรบ้างไหม มันกำลังจะเกิดขึ้นเดี๋ยวนี้แหละนี้”

“สงสัยอะไร?”

มาเรียขมวดคิ้ว ถามเสียงสูงพร้อมกับหันมาจ้องตา

“ดร.ฮอฟมันอาจไม่มีความสามารถ แต่คนอื่นก็มีความสามารถได้นะ ตราบใดก็ตามที่สุขภาพของเธอและเขาผู้นั้นสมบูรณ์พร้อมดีทุกประการ เท่าๆ กับที่โอกาสจังหวะเวลาเหมาะสม”

แหม่มสาวชะงักกึก ลืมตากว้างขึ้น หยุดลมหายใจไปชั่วแหละ ดารินที่กำลังเดินคลออยู่พลอยหยุดชะงักด้วย เพราะมาเรียรั้งข้อมือไว้แน่นอีกอักอยู่ในลำคอครู่หนึ่ง ก็ฉุดหมอดารินเผ็กขบวนลูกหาบซึ่งเดินตามหลังมาเป็นทิวแอบเข้าข้างทาง

“น้อย!...”

หล่อนพูดเสียงสั่น

“นี่เธอหมายความว่า?”

“ใช่! อาการผิดปกติของเธอ คือมอร์นิ่ง ซิค!”

ใบหน้าอันปรากฏเลือดฝาดของมาเรีย ซึ่งแลดูสดชื่นแจ่มใสดีแล้ว ตั้งแต่หมอดารินเยียวยาให้ บัดนี้เปลี่ยนเป็นซีดเผือด ลักษณะของหล่อนตกใจมาก ตกใจเสียยิ่งกว่าเห็นแผ่นดินแยกออกไปต่อหน้าต่อตาเสียอีก ยั้งข้อมือหมอดารินตะลึงนิ่งอยู่เช่นนั้นนาน จนกระทั่งขบวนเลยผ่านล่วงหน้าไปหมด และบุคคลที่ล่วงหน้าผ่านเลยไปเหล่านั้น ยังไม่มีใคร

เฉลียวคิดหันมาสังเกตเห็นสองสาวผู้ยังยืนนิ่งอยู่กับที่ ดารินขยับจะฉุดให้แม่เพื่อนสาวออกเดินต่อ แต่มาเรียคงรั้งไว้เช่นนั้น ริมฝีปากสั่นริก

“น้อย...” หล่อนหลุดปากออกมาอย่างพูดอะไรไม่ถูก “ฉัน...ฉัน...มันเป็นไปได้หรือ?”

“ทำไมจะเป็นไปไม่ได้ เรื่องธรรมดาเหลือเกิน เธอไม่ได้เจ็บป่วยไม่สบายอย่างอื่นหรอก มันเป็นปฏิกิริยาของคนที่กำลังเริ่มจะมีเด็ก”

“โอ ก๊อด เฮลป์ มี!”

มาเรียอุทาน ทำท่าเหมือนจะขาดใจตายไปในทันทีนั้น ไม่มีครั้งใดที่หมอดารินจะเห็น มาเรียมีอาการอันน่าสงสารมากเท่ากับครั้งนี้ ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“ฉันเคราะห์ร้ายขนาดหนักเสียแล้ว น้อย ฉันไม่ได้ตั้งใจเลยและไม่อยากจะเชื่อว่ามันจะเป็นไปได้”

“มันไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์อะไรเลยนี่ เมย์ เธออาจชะล่าใจและสบประมาทฝีมือของสามีเก่าของเธอ แต่เธอจะไปดูหมิ่นหรือมองผ่านผู้ชายคนใหม่ได้อย่างไร”

“แดมน์ ไชยยันต์!!”

หล่อนแผดเสียงออกมาอย่างลืมตัว ตาลุกวาว แต่ดารินกระชากคอเสื้อไว้ ทำหน้าเคร่งขรึม

“อย่าด่าเขา! อย่างน้อย เขาก็เปรียบเหมือนพี่ชายของฉันคนหนึ่ง ถ้าจะด่า ก็ควรด่าตัวของเธอเองด้วย”

มาเรียได้สติ รู้สึกตัวจากความพลุ่งพล่านนั้น กัดริมฝีปากแน่นน้ำตาคลอ

"เธอน่าจะรู้อยู่แล้ว น้อย ครั้งหนึ่งเขาข่มขืนเธอ แต่ครั้งสุดท้ายที่สุด ฉันไม่ยอมเขาก็ทำร้ายเอาเกือบตาย ถ้าไม่มีไพร มังคีกับแมงซายเข้าไปช่วย ฉันคงถูกเขาฆ่าตายไปแล้ว เพราะฉันเกลียดขี้หน้าเขา"

ดารินยิ้มให้ เปลี่ยนน้ำเสียงมาเป็นอ่อนโยนตามเดิม

"ใช่! ครั้งหนึ่ง เขาเคยข่มขืนเธอ แต่อีกหลายๆ ครั้งที่เกิดจากอาการสมยอมปลงใจของเธอเองล่ะ แต่ป่วยการที่เธอหรือไชยยันต์จะไปโทษอะไรทั้งสิ้น ฉันเองหรือพี่ใหญ่ยังไม่โทษอะไรเลย และมันก็ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงอะไรสักนิด"

มาเรียยืนงัน พูดอะไรไม่ออกอยู่อีกพักใหญ่ ดารินเห็นแล้วอดสงสารไม่ได้ เข้ามากอดไว้

"น้อย! ฉันจะไม่โทษอะไรทั้งสิ้นตามที่เธอว่า แต่ขอโทษตัวเอง เธอจะช่วยฉันไหม?"

"แน่นอน ฉันต้อง 'ช่วย' เธอแน่ที่รัก อย่ากังวลอะไรไปเลย"

หมอดารินพูดปลอบใจด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานปรานี

แล้วโอบไหล่มาเรียให้ออกเดินตามหลังคณะทั้งหมดไป กิริยาของแหม่มสาวเศร้าซึม หมดความร่าเริงแจ่มใส เต็มไปด้วยความทุกข์กังวลแลเห็นชัด ไม่ยอมปริปากคำใดอีกทั้งสิ้น หล่อนเดินไปคิดไป จนหมอดารินต้องชวนพูดปลอบถามมาว่า

"ถามจริงๆ เถอะ เมย์ เธอไม่ได้รักไชยยันต์เลยรึ?"

"ฉันอาจจะรักเขาก็ได้ น้อย แต่...ในภาวะเช่นนี้มันไม่

สมควรจะเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นไม่ใช่รึ? ฉันพูดไม่ออกบอกไม่ถูก อยากฆ่าตัวตายเสียรู้แล้วรู้รอด”

“ไร้สาระ คิดว่นวายมากเกินไปกว่าเหต พวกเราไม่มีใคร ตำหนิอะไรเธอเลยสักคน นอกจากขอแสดงความยินดีด้วย เธอไม่อยากจะมีลูกหรอกรึ?”

“ฉันเคยคิดว่าอยากมี แต่ไม่ใช่เดี๋ยวนี้ ขณะนี้”

อีกฝ่ายพูดอย่างใจลอย เสียงแผ่วเบา

“ว่าแต่ เธอแน่ใจหรือว่า ฉันกำลังจะมีเด็ก?”

“ฮันเดรด เปอร์เซ็นต์!”

มาเรียเอามือข้างหนึ่ง ลูบหน้าท้องอันแบนราบเต็มไปด้วยกล้ามเนื้องามของหล่อนโดยไม่ตั้งใจ แล้วถอนใจยาวเยือก

“เวรกรรม!”

พึมพำกับตนเอง ถ้าจะแปลออกมาเป็นภาษาไทยก็คงได้ความหมายทำนองนั้น สายตาที่แลมายังดาริน เต็มไปด้วยประกายกลัดกลุ้มระคนวิงวอน

“ฉันรู้ ว่าเธอต้องช่วยฉันได้แน่ๆ ฉันไม่แคร์ว่าจะต้องเจ็บปวดทรมานสักขนาดไหน”

“ใจเย็นๆ เถิดน่า บอกแล้วว่า ‘จะช่วย’ มันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก แต่บอกความจริงอีกอย่างแก่ฉันได้ไหม?”

มันเป็นจังหวะแล้ว...ดารินคิดอยู่ในใจ...ในการที่หล่อนจะขู่ถามในข้อสงสัยของตนเองให้หมดเปลือกเอาจากมาเรีย ในภาวะที่แม่เพื่อนสาวต่างผิวกำลังมีจิตใจที่ระส่ำระสาย หวาดกังวลอยู่ในขณะนี้ คิดแล้วก็ซ่อนยิ้มอยู่ในสีหน้า

“ความจริงอะไรอีก?”

“ไชยยันต์แน่หรือ?”

“จะมีใครอื่นอีก...”

มาเรียตอบแค่น ๆ พร้อมกับหัวเราะอย่างประชดประชันการณ์ **หล่อนทันความคิดของหมอดารินเช่นกัน และมีความคิดบอกกับตนเองว่า ต้องการจะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ดีที่สุด เพื่ออย่างน้อย หมอดารินก็จะได้สบายใจได้ เมื่อตัวเองเลวก็ขอเลวไปคนเดียวก็แล้วกัน อย่าให้คนอื่นต้องพลอยกระทบกระเทือนไปด้วย**

“ความจริงฉัน ‘ร่าน’ กับผู้ชายทุกคนนั่นแหละในคณะทั้งหมดของเรานี่ ยกเว้นพี่ใหญ่ของเธอคนเดียวที่ฉันไม่กล้า แต่น่าเสียดายที่ผู้ชายคนอื่น ๆ เขาไม่สนใจกับฉันสักคนเดียว นอกจากสติวปิดไชยยันต์คนนั้นเท่านั้น”

“อย่าโกหกนะ เมย์”

“ไม่โกหกหรอก”

“ไชยยันต์คนเดียวเท่านั้นหรือ ที่เกี่ยวข้องกับเธอ?”

“ฉันสาบานได้”

ดารินปรายหางตามองหน้า ตัดสินใจเด็ดขาดจะคาดคั้นเอาความจริงให้ได้

“เราไม่ได้อยู่ในประเด็นที่ว่า ใครเป็นตัวการที่ทำให้เธอเกิดอาการชนิดนี้ขึ้น และฉันก็ไม่สงสัยด้วยถ้าหากว่าเธอจะยืนยันว่าเป็นไชยยันต์ ถึงเจ้าตัวเองก็ยอมรับอยู่แล้ว แต่ฉันหมายถึงบุคคลที่เข้ามา ‘เกี่ยวข้อง’ กับเธอ รับมาตามตรงดีกว่าไม่ใช่ไชยยันต์คนเดียวไม่ใช่หรือ”

“ก็ถามมาเสียตรงๆ ไม่ได้หรือน้อย ว่าเธอสงสัยว่ามิส-เตอร์ฮันเตอร์ ‘ของเธอ’ คนนั้นมีอะไรอยู่กับฉันด้วย?”

มาเรียย้อนมาอย่างกล้าหาญ

ดารินกัดริมฝีปากนิดหนึ่ง แล้วพยักหน้า

“รับไหม?”

“ฟังนี่นะ น้อย”

อีกฝ่ายหนึ่งเคร่งขรึมจริงจังลงพอๆ กัน แทบจะลืมเรื่องที่คิดเดือดร้อนวุ่นวายใจในขณะนี้เสียทั้งหมด เกือบจะมีความรู้สึกที่ไม่พอใจแต่ก็พยายามระงับเสีย คงเหลือไว้อย่างเดียวต้องการจะคลี่คลายข้อข้องใจของเพื่อนสาวผู้ที่หล่อนอยากจะถนอมน้ำใจเท่านั้น

“ถ้าฉันจะมีอะไรเกี่ยวข้องกับไพรวัลย์ละก็ คงจะเกี่ยว-ข้องผูกพันกันเสียนานแล้ว ก่อนมรณกรรมของสเตเกลเสียด้วยซ้ำ อะไรที่ทำให้เธอสงสัยเช่นนั้น และอะไรที่ทำให้เธอคิดระแวงชายผู้ที่เธอก็รับมอบความไว้วางใจให้แก่เขาแล้วถึงเพียงนี้”

ดาริน วราฤทธิ์รู้สึกตัวในฉับพลันว่า **หล่อนพลาดท่าเสียเชิงเสียแล้ว มาเรียไม่เพียงแต่จะปากแข็งเท่านั้น (หล่อนคิด) ซ้ำยังฉลาดที่จะพูดเพื่อให้หล่อนรู้สึกตัวตนเองเสียหลักด้วย แต่เมื่อถลำเข้ามาแล้ว หล่อนจำเป็นต้องเดินหน้าอย่างไม่ลดละ เป็นตายอย่างไรหล่อนจะต้องเค้นเอาความจริงจากฝ่ายผู้หญิงให้ได้**

“ฉันบอกแล้วว่าฉันต้องการความจริง เธอจะรับไหมว่าไพรวัลย์เคยมีอะไรกับเธอ ‘บ้างเหมือนกัน’ อาจไม่บ่อยครั้งนักแต่ก็ เคย!”

“ไม่!”

“ถ้ายอมรับ ฉันจะจัดการให้เธอพ้นความเป็นแม่ตามที่เธอต้องการ แต่ถ้าไม่รับฉันจะปล่อยให้เธออุ้มท้องในสภาพนี้ต่อไปจนกว่าเราจะยังเดินป่าอยู่นี่แหละ”

หล่อนวางไม้ตาย

มาเรียไม่มีอาการลังเลเลยแม้แต่น้อย มองหน้าคนขู่แล้วยิ้มให้กว้างๆ พร้อมกับส่ายหน้า

“ไม่มีประโยชน์หรอกน้อย ในการที่จะขู่ให้ฉันโยนมลทินไปให้แก่ผู้ชายคนหนึ่ง โดยที่เขาเองก็ไม่รู้เนื้อรู้ตัว ฉันกลัวในการที่จะต้องท้องกลางป่ามาก แต่ไม่กลัวเสียจนต้องทำลายความเป็นสุภาพบุรุษของผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งไม่เพียงแต่เธอเท่านั้น แม้แต่ฉันเองก็นับถือคารวะน้ำใจของเขา เพราะฉะนั้นถึงเธอจะไม่ยอมช่วยอะไรฉันเลยในเหตุการณ์ครั้งนี้ก็ได้ ฉันก็ไม่ขอร้องเธออีก”

ดารินอึ้งไปนานคอแข็ง ระหว่างสองหญิงประสานสายตากันแน่วแน่ มาเรียมองตอบโดยไม่หลบและส่ายหน้าช้าๆ พร้อมกับยิ้มให้อยู่เช่นนั้น

‘แม่นี่เป็นคนใจเด็ด น่านับถือเหมือนกัน’

ราชสกุลสาวรำพึงอยู่ในใจ

“บอกให้รู้ด้วยนะ รพินทร์สารภาพความจริงกับฉันหมดแล้ว” หล่อนไม่ละความพยายาม เปิดกลลวงต่อไป

มาเรียหัวเราะ

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงละก็ ขอให้เขาไปลงนรกเสีย ค่าที่โกหกมดเท็จที่สุด แต่ฉันไม่เชื่อเธอหรอกน้อย ไพรวัลย์จะไม่พูดอย่างนั้น”

“เพราะอะไร เพราะต้องการจะป้องกันเกียรติยศของเธอนะรึ?”

“ไม่ใช่หรอก ฉันไม่มีเกียรติยศอะไรจะให้ใครป้องกัน แต่เพราะเขาคงไม่พูดมดเท็จถึงเพียงนั้น เรื่องมันไม่จริง เธออย่าห่วงเลยน้อย ไพรวัลย์ไม่เคยมีอะไรกับฉันทั้งสิ้น นอกจากครั้งหนึ่ง...ลูกจ้างกับนายจ้างและครั้งนี้...เพื่อนของนายจ้าง”

การโต้ตอบปะทะคารมของสองสาวเผ็ดร้อนในความหมายและทันกันอย่างยิ่ง ชนิดที่ต่างฝ่ายต่างรักษาความตั้งใจของตนเองไว้อย่างแน่วแน่โดยไม่ยอมเพลี่ยงพล้ำ

“เธอเคยหลงพลัดกับพวกเรา ไปติดอยู่อยู่ในถ้ำกับเขาตลอดทั้งคืนสองต่อสองตอนที่แผ่นดินไหว”

“แล้วอะไรจะเกิดขึ้น?”

“ก็มันควรจะเกิดขึ้น ไม่ใช่รึ?”

“ถามตัวเอง น้อย เธอหลงป่าพลัดไปตามลำพังกับเขาสองต่อสองกี่คืนกี่วันและกี่ครั้งมาแล้วบ้าง มันเกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า หรือเธอจะยอมรับว่าเกิด?”

คราวนี้หมอดารินหน้าแดงก่ำ ร้องเสียงแหลม

“แน่ละ ไม่มีวันเกิดขึ้นอย่างเด็ดขาด ตราบใดก็ตามที่ฉันไม่ได้ให้ท่าเขา”

มาเรียหัวเราะหยันๆ **ในเกมนี้หล่อนจะแพ้ดารินไม่ได้เป็นอันขาด เรื่องอะไรที่จะยอมให้ผู้หญิงต่อผู้หญิงมาต้อนกันเอง หล่อนก็หนึ่งมาเหมือนกัน เรื่องจะหลวมตัวเพลี่ยงพล้ำให้แก่เพื่อนเพศเดียวกันในเหตุการณ์เช่นนี้ เมินเสียเถิด**

“ถึงไม่ให้ท่า ในป่าเปลี่ยวอยู่กันตามลำพังสองต่อสองหลาย เขาใช้กำลังเอากับเธอก็ได้ เธอจะป้องกันตัวได้หรือ พอผ่านไปแล้วมันก็แล้วกันไป ใครจะรู้เห็น”

“ระวัง เมย์ ฉันอาจตบเธอเดี๋ยวนี้ก็ได้?”

“โกรธฉันหรือ ที่พูดความจริง”

แหม่มสาวเริ่มรู้สึกเป็นต่อ ยั่วมา

“มันไม่ใช่ความจริง!”

“ฟัง! น้อย เธอยังอ้างสิทธิ์ในการที่จะยืนยันในความจริงของฝ่ายเธอเองได้ แล้วก็ทำไมถึงไม่ยอมฟังความจริงทางด้านฉันบ้างล่ะ ฉันไม่ได้กล่าวหาเธอว่าเธอจะต้องมีอะไรกับไพรวัลย์ ระหว่างที่หลงป่าอยู่ด้วยกันสองต่อสองหลายครั้ง แต่ฉันพูดว่าอาจเป็นไปได้ในสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมเช่นนั้น ทีนี้เธอก็ยืนยันว่ามันเป็นไปไม่ได้ เพราะเธอไม่ได้ให้ท่าเขาแต่ถึงไม่ ‘ให้ท่า’ ก็ตาม ถ้าเขาจะใช้กำลังกับเธอมันก็น่าจะเป็นไปได้ไม่ใช่หรือ เธอยอมรับเหตุผลในข้อนี้ไหม”

“แต่เขาไม่เคยใช้กำลังหรือทำอะไรป่าเถื่อนไร้สำนึกกับฉัน”

“ตอบซิ เพราะอะไร?”

“เขาเป็นสุภาพบุรุษที่สูงด้วยคุณธรรมและมโนธรรมที่สุด!”

มาเรีย ฮอฟมันดีดนิ้วเปาะ

“เธอก็ให้คำตอบมาเองแล้วนี่ ไพรวัลย์เป็นสุภาพบุรุษที่สูงด้วยคุณธรรมมโนธรรมมากที่สุด แล้วคนที่สูงด้วยคุณธรรมมโนธรรมชนิดนี้ เธอคิดหรือว่าเขาจะฉวยโอกาสมีอะไรเกี่ยวข้องกับฉัน ในขณะที่ลับตาคนอื่นๆ”

ดาริน วงวาเฤทธิ์สะอึก รู้สึกตัวเองอย่างแจ่มชัดว่าหล่อนแพ้เสียแล้วไม่อาจพูดอะไรต่อไปได้อีก

เสียงมาเรียกล่าวเรียบๆ มาอีกว่า

“ฉันเข้าใจเธอดี น้อย เธอรักเขามาก เธอก็เลยระแวงมาก ไม่อยากจะให้ชายคนที่เธอรักต้องมีอะไรด่างพร้อย ฉันขอรับรองว่า เธอรักคนไม่ผิดแล้ว ไพรวัลย์เป็นคนดีจริงๆ ถึงแม้ว่าเขาจะจน ฉันเองก็เกือบจะรักเขามาก่อนเธอเสียด้วยซ้ำ ติดขัดอยู่ที่ว่า ผู้หญิงประเภทฉันไม่อยู่ในข่ายความสนใจไยดีของเขาเลย เรื่องทั้งหลายมันก็เลยเกมกันเพียงแค่นั้น แต่สมมติว่าเธอได้เขาไปเป็นกรรมสิทธิ์แน่นอนแล้ว ก็ระวังหน่อยนะ บางทีฉันอาจจะแอบไปขโมยเขามาจากเธอบ้างชั่วครั้งชั่วคราวก็ได้”

ประโยคหลังแม่ผมทองกระซิบเหน็บให้เจ็บใจเล่น แล้วผละเดินแยกห่างจากหมอดารินไปเสีย โดยไม่สนใจที่จะวิงวอนขอความช่วยเหลือหรือแสดงความวิตกกังวลใดๆ ให้เห็นอีก

ดารินคิดอยู่นาน คิด และคิด...ในที่สุด หล่อนก็โกรธเมย์ไม่ลงแม้จะเต็มไปด้วยลูกไม้เหลี่ยมคูสารพัด แต่อะไรต่ออะไรหลายๆ อย่างของแม่เพื่อนสาวต่างผิวผู้มาร่วมชีวิตผจญภัยอยู่ด้วยกัน ก็ส่อให้หล่อนได้เห็นถึงสัญลักษณ์แห่งความเป็นเพื่อนแท้ พลางก็นึกโกรธตัวเองที่ไม่ควรจะคาดคั้นซักถามอะไรมาเรียเกี่ยวกับเรื่องนี้ออกไป ซึ่งทำให้พลาดท่าเสียทีไปถนัดใจ

มาเรียไม่ได้โง่ไปกว่าหล่อนเลย

ก่อนจะพ้นเขตป่าโปร่งออกสู่ทุ่งโล่งลิบลิ่วสุดลูกหู-ลูกตาอีกครั้ง พรานใหญ่หยุดยืนรอคณะนายจ้างของเขา นั่นจึง

เป็นโอกาสแรก ที่กลุ่มซึ่งเดินเข้าขบวนตาม เท่าที่เขาสั่งให้พวกลูกหาบ เดินล่วงหน้าตามแนวสายตาที่ไป พลางๆ โดยไม่จำเป็นต้องชะงักรอ แต่โบกมือให้ฝ่ายที่อยู่ทั้งหมดให้เข้ามารวมกลุ่มกัน

"มีอะไรหรือ ผู้กอง?"

"เรากำลังจะพ้นป่านี้อยู่เดี๋ยวนี้แล้วครับ คุณชาย ต่อไปก็เป็นที่ราบสูงขึ้นไปทุกขณะ ไม่ทราบว่าจะพบดงไม้ หรือป่าละเมาะแบบนี้อีกหรือเปล่า ผมยังติดใจอยู่ในเรื่องที่เราพูดค้างกันเมื่อคืน คือทำไมป่าละเมาะแห่งนี้จึงไม่มีปรากฏอยู่ในแผนที่สายแทงฉบับนี้"

เชษฐา ไชยยันต์ และดารินพลันนึกขึ้นมาได้ ท่านหัวหน้าคณะจึงแปรสายตาไปจับที่มาเรีย โดยผู้ถูกมองยังไม่อาจเข้าใจอะไรได้ในขณะนี้

"เมย์ เราต้องการอาศัยความรู้ทางด้านเทคนิคของคุณวินิจฉัยอะไรหน่อย ปรึกษากันไว้ตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว แต่บังเอิญคุณไม่สบายเข้านอนเสียก่อน เลยไม่รู้เรื่องด้วย"

"มีอะไรที่จะให้ฉันรับใช้ได้หรือคะ พี่ใหญ่"

มาเรียหน้าตื่น

เชษฐาชี้มือไปยังละเมาะไม้รอบตัว

"ช่วยตรวจจุดป่าที่เราอาศัยนอนพักเมื่อคืนนี้ และกำลังจะออกพ้นมันอยู่เดี๋ยวนี้ และคำนวณหาอายุซิ มันเกิดขึ้นนานสักเท่าไหร่แล้ว?"

นักวิชาการเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสมีสีหน้างง อย่างไม่เข้าใจความหมายในคำพูดของท่านหัวหน้าคณะ แต่เมื่อได้

รับคำสั่งเช่นนั้น หล่อนก็หมุนตัว สำรวจไปยังต้นไม้รอบด้าน
อย่างพินิจ ต่อมาก็ดึงมีดโบวี่ที่ติดเอวอยู่ เดินตรงเข้าไปถึงต้น
เปลือกที่โคนต้นขนาดใหญ่ที่สุดต้นหนึ่ง ซึ่งยืนต้นอยู่ไม่ห่างนัก
ออกไปนัก แล้วก็ทรุดตัวลงนั่งเอาปลายมีดขูดตรวจผิวดินนิ่งอยู่
ไปครู่

"น่าจะเป็นป่าที่เกิดใหม่ค่ะพี่ใหญ่ อายุคงไม่ถึง 300 ปี
มานี่เอง สังเกตจากผิวดินและแก่นไม้ต้นที่น่าจะอายุมากที่สุด
ก็บอกได้ว่าไม่เกินนี้"

คนอื่น ๆ มองตากันอยู่ในที ไชยยันต์ว่า

"ถ้างั้นก็น่าจะใช่อย่างที่เชษฐาคาดคะเนแล้ว ดงไม้บริเวณ
นี้มาโผล่ขึ้นภายหลังจากที่มังมหานรธาผ่านมาและเขียนลายแทง
ไว้ มันจึงไม่ปรากฏในลายแทง"

"คุณแน่ใจหรือ เมย์?" จอมพรานถามซ้ำ

มาเรียส่งเปลือกไม้ติดแก่น ที่หล่อนถางออกและถือติดมา
ในมือขณะนี้ไปให้ด

"คุณเอง หากินอยู่กับป่ามาตลอดชีวิต ก็น่าจะคำนวณ
เองได้โดยดูจากเปลือกไม้ และส่วนสัดของต้นไม้ต้นนี้ มันเป็น
ต้นประเภทที่เจริญเติบโตที่สุดของป่านี้ ซึ่งก็ไม่สูงใหญ่มากนัก
อายุมันควรจะเป็นสักเท่าไหร่ นอกนั้นก็เป็นพุ่มพงประเภทล้มลุก
ไม้เนื้อเบาทั้งนั้น พื้นดินบริเวณนี้ แต่เดิมเป็นที่ราบลุ่ม อุดมไป
ด้วยกรวดหินและวัชพืชเล็ก ๆ แต่มีร่องรอยของแผ่นดินไหว การ
แยกตัวของผิวดิน เป็นการปรับพรวนพื้นที่ขึ้นใหม่ เป็นที่อาศัย
ขึ้นของไม้ประเภทยืนต้นอีกสักพันปีต่อไปข้างหน้า มันก็จะเป็น
ดงทึบประเภทป่าดึกดำบรรพ์ และขยายอาณาเขตออกไปเรื่อย ๆ"

เมื่อปัญหาเกิดขึ้นในแนวทางที่หล่อนถนัดมาเรียก็สามารถแก้ไขและโยชน์ได้อย่างดีเช่นขณะนี้ ใครจะค้านผู้ชำนาญการในวิชาโบราณคดีแต่เพาะอย่างหล่อนได้ อย่าว่าแต่อายของต้นไม้เลย ต่อให้แก่ขุดของหิน หรือซากโบราณ ตลอดจนชั้นของดิน หล่อนยังสามารถคำนวณอายุของมันได้อย่างแม่นยำจากความจัดเจนเพราะศึกษาร่ำเรียนมาโดยตรง

"ถ้างั้นก็เห็นจะหมดปัญหาแล้วละครับ เดินหน้าได้"

รพินทร์บอกกับท่านหัวหน้าคณะ แล้วออกเดินต่อ แต่แม้ยังไม่วายสงสัย เพราะไม่รู้อะไรมาก่อน

"แล้วนี่จะไม่มีใครบอกฉันบ้างหรือ ว่ามันเกี่ยวข้องกับอะไร ถึงให้ฉันมาคำนวณหาอายุของดงไม้นี่"

เชษฐาจึงทำหน้าที่อธิบาย เล่าให้หล่อนฟังถึงข้อสงสัยของทั้งคณะ ที่ได้ปรึกษาหารือกันตั้งแต่เมื่อคืนนี้ อันเป็นขณะที่หล่อนเองไม่สบายเข้านอนเสีย ไม่ได้มาร่วมรับฟังอยู่ด้วย แม้กระทั่งมาเรียทราบและเข้าใจเรื่องทั้งหมด แม้กระทั่งข้อโต้แย้งระหว่างรพินทร์กับแงซาย เรื่องที่พรานใหญ่จะตัดเส้นแดงโดยไม่ยอมผ่านหลุมอุกกาบาตเป็นลำดับไปทั้งสามหลุม โดยแงซายท้วงไว้ แล้วช่วยแปลลายแทงภาษาพม่าโบราณให้ทุกคนทราบความหมายแท้จริงของเจ้าของลายแทงเกี่ยวกับทิวปีกครุฑซึ่งพรานใหญ่ไม่ทราบความนัยมาก่อน

"โชคดีมาก ที่มีแงซายมาด้วย"

"เดินไหวไหม วันนี้?"

"ไม่ต้องห่วงค่ะ พี่ใหญ่ ถ้าเดินไม่ไหว ฉันก็จะคลานไป

[WBSWS:01]

ฉันจะไม่ยอมเป็นภาระถ่วงพวกเราทั้งหมดอย่างเด็ดขาด ตาย
เสียดีกว่า”

หล่อนตอบอย่างคนใจเด็ด!

ท้องฟ้าเริ่มสว่างขึ้นเล็กน้อย เมื่อพันทิวละเมาะอก
มาสู่ทุ่งโล่งอันหาขอบเขตมิได้ ทั้งหมดรอนแรมกันไปตามท
ลาดของที่ราบสูง ซึ่งมีลักษณะเดียวกันกับบริเวณที่เคยผ่านก
มาแล้วตลอดทั้งวันของเมื่อวานนี้ก่อนจะพบป่าละเมาะอันเ
เป็นที่พักผ่อนเมื่อคืน

เวลาสายขึ้นเท่าใด อากาศอันเยือกเย็นก็แปรมาเป็น
ความอบอุ่นมากขึ้นเท่านั้น ทิวปีกครุฑอันเป็นเป้าหมายที่ตั้งเ
ไว้ เห็นๆ หายๆ อยู่ในม่านบังของเมฆหมอก บางขณะก็ปร
รูปรอยชัดเจน บางขณะก็เหลือแต่เป็นเงารางๆ ทำให้เป็นภ
ลวง หาความมั่นใจกำหนดแน่อย่างไรไม่ได้ทั้งสิ้น นอกจ
แผนที่และเข็มทิศที่รพินทร์กำหนดไว้เท่านั้น

ไชยยันต์นั้น นับตั้งแต่เริ่มต้นออกเดินทางมาแล้ว เ
พยายามจะหาโอกาสเข้าใกล้ชิดมาเรียตามลำพัง แต่ก็ไม่
ช่องเหมาะเลย ความคิดของอดีตนายทหารปืนใหญ่เริ่มร
วกวน นับตั้งแต่ได้ทราบความแน่ชัดจากปากคำของหมอ
ว่าจะรักษาสายกำเนิดในครรภ์ของมาเรียไว้โดยไม่ยอมเอา
บัดนี้เขาสองจิตสองใจ...อยากจะหยั่งความเห็นของผู้ร่วม
ทุกคนให้ทราบแน่ ถ้าไม่มีใครรังเกียจ เขาก็ต้องการให้
เลยตามเลยอยู่เหมือนกัน มันน่าตื่นเต้นยินดีมิใช่น้อย ถ้า

ทะมีลูกกับมาเรียสักคนในยามนี้ โดยไม่ทำให้ใครต้องเดือดร้อน
ทนเกินไปนัก

ยิ่งคิด ไชยยันต์ก็ยิ่งอยากจะเอาไว้เพราะความสนิทเสน่หา ที่เขามีต่อหล่อนเป็นรากฐาน แต่ก็ให้ห่วงกังวลไปสารพัด จะปรึกษากับเชษฐาเรื่องนี้ ก็ยังไม่กล้าเอ่ยปาก เพราะอ่านใจเพื่อนอาวุโสของเขายังไม่ถูก ไม่แน่ใจว่าเพื่อนจะตำหนิอะไรเขาหรือไม่ จะหารือรพินทร์พ่อก็จ้ำอ้าวไปเดินนำเป็นตามควายเขาอยู่ข้างหน้า ไม่มีเวลาที่จะมาพูดอะไรกันได้ เหลียวไปทางหมอดาริน ก็เห็นวางหน้าเคร่งขรึม ไม่อยากจะสงสิงด้วย ตั้งหน้าตั้งตาเดินเงียบ ๆ เคียงคู่ไปกับพี่ชาย

ไชยยันต์เลยกระวนกระวายใจอยู่คนเดียว

แล้วก็เหลียวไปเห็นคู่กรณี เดินอย่างใจลอยรั้งท้ายขบวนเข้าพอดี

มาเรียทำอาการเหมือนมองไม่เห็นเขา ทั้ง ๆ ที่ไชยยันต์ผ่อนฝีเท้าเข้าไปเคียงชิด อดีตนายทหารปืนใหญ่พินิจใบหน้าคนเฉยเมย ดวงนั้นด้วยความรู้สึกซาบซึ้งประทับใจ ผิดไปกว่าทุกครั้ง เมื่อสำนึกว่า...สายโลหิตของเขากำลังก่อกำเนิดอยู่ในกายหล่อน ให้บังเกิดความรู้สึกอ่อนโยนอย่างประหลาด ทั้งคู่เดินเคียงกันไปเงียบ ๆ เป็นเวลานานโดยไม่พูดอะไรกันเลย จนกระทั่งไชยยันต์อดรนทนอยู่ไม่ได้

“โกรธเคืองอะไรผมมากนักเชียวหรือ เมย์?”

หล่อนมองหน้าด้วยสายตาไม่ส่อความรู้สึกใด ๆ ให้จับได้ ตอบเนือย ๆ ว่า

“เปล่า”

“เชื่อไหม ว่าผมรักคุณ”

ไชยยันต์พูดชัดเจน ออกมาจากความรู้สึกแท้จริง และมันเป็นถ้อยคำครั้งแรกของเขา ที่พูดกับหล่อน

ดวงตาสีดอกผักตบคู่นั้น เหลือบพบตาเขาอีกครั้ง ไชยยันต์เห็นว่างามสะเทือนใจที่สุด เพราะมันแฝงไว้ด้วยประกายเศร้าลึก แล้วริมฝีปากแห้งผากคู่นั้นก็ยิ้มให้นิด ๆ

“ขอบใจมาก ไชยยันต์”

ไชยยันต์ถอนใจยาว เอื้อมมือไปจับมือหล่อนมากุมไว้

“ร้ตัวแล้วใช่ไหม ว่าคณกำลังจะมีลก ลกของเรา”

“ฉันรู้แต่เพียงว่า คุณทำให้ฉันเดือดร้อนเสียแล้ว ฉันห้ามคุณแล้วในคืนนั้น แต่คุณไม่ฟังเสียง มันเป็นระยะเฟอร์ไทล์ที่สุด”

มาเรียพูดแผ่วเบา ไชยยันต์มีความรู้สึกที่บอกไม่ถูก ยามนี้ ทั้งรักทั้งสงสาร กลุ้มใจ และดีใจระคนกันยุ่งไปหมด

“ขอย้ำอีกครั้งว่าผมรักคณ เมย์ ผมอาจตกใจในครั้งแรกเมื่อรู้ว่าคุณกำลังจะมีเด็ก คิดอยากจะกำจัดมันเสียอย่างคนเห็นแก่ตัว ประกอบกับสถานการณ์แวดล้อมรอบตัวเรานี่ด้วย แต่แล้วน้อยก็ให้สติผม ทำให้ผมคิดขึ้นมาได้ เดี๋ยวนี้ผมดีใจอย่างที่สุด ผมไม่แคร์ใครอีกทั้งสิ้น ในการที่จะประกาศให้เขาทราบว่า คุณคือเมียของผม และกำลังจะมีลูก ลูกของเราที่เกิดขึ้นกลางป่าดงพงไพร ขณะที่พ่อแม่ร่วมชีวิตเสี่ยงภัยอยู่ด้วยกัน ผมขอรับภาระทั้งหมด ไม่ว่าจะหนักสักขนาดไหน แม้ชีวิตก็ยอมแลกให้ได้ เพื่อความปลอดภัยของตัวคุณและลูกในท้อง นี่คือความจริงใจ ทีแรกผมโกรธน้อยมาก ที่ขอให้เขาเอาออก แต่

เขาไม่ยอมทำให้ แต่เดี๋ยวนี้ ถ้าใครมาทำให้คุณต้องเสียลูกของ
เขาไป ข้ามศพผมไปก่อน คุณจะรักผมหรือไม่รัก ไม่สำคัญ
เมย์ และต่อไปข้างหน้า จะอยู่ร่วมกับผมหรือไม่ ผมก็ไม่
เป็นไร ขอแต่เพียงให้ลูกของผมแก่ผมเท่านั้น นั่นเป็นสิ่งที่ผม
พอใจที่สุดแล้ว ผมจะรับเขาเป็นลูก และเลี้ยงดูเขาอย่างดีที่สุด
คุณสัญญากับผมได้ไหม เมย์ สัญญาว่าจะไม่ดิ้นรนคิดกำจัดเขา
เสีย จนกระทั่งเขาลืมตาออกมาดูโลก”

**มาเรีย ฮอฟมันนิ่ง ทอดสายตาเหม่อซึมไปเบื้องหน้า
อย่างปราศจากจุดหมาย
หล่อนกำลังตัดสินใจอะไรบางอย่าง...**

ประมาณเที่ยงของขอบฟ้าเหนือศีรษะที่สำแดงอาการ
มืดสลัวคลุมเครือมาโดยตลอด ทั้งหมดไต่ขึ้นมาถึงยอดเนินสูง
ซึ่งมีอาณาบริเวณอันกว้างใหญ่ลูกหนึ่ง ซึ่งแลเห็นขวางหน้าอยู่
เมื่อ 2 ชั่วโมงที่แล้วก่อนจะเดินทางมาถึง รพินทร์ ไพรวัลย์ผู้
เดินนำอยู่เบื้องหน้ามาตลอดระยะ โดยทิ้งช่วงห่างขบวนราว 50
เมตร หยุดยืนรออยู่ตรงบริเวณต้นไม้เล็กๆ ต้นหนึ่ง ลักษณะ
พงมันเหมือนต้นลาน สูงเพียงไม่เกินศีรษะ ปรากฏขึ้นอยู่เพียง
ต้นเดียว ท่ามกลางต้นหญ้าอันเกรียนราบติดพื้น ชื่นชอุ่มราว
กับปูไว้ด้วยพรมสีเขียว

ขณะที่ทุกคนตามเข้ามาถึง พรานใหญ่กำลังเหลียวสังเกต
ไปรอบๆ ตัว เหมือนจะค้นหาที่หมายอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้ว
ไกมือเรียกแงซายเข้าไปพูดอะไรกันเบาๆ ครั้งแรกเชษฐาเข้าใจ

ว่าจอมพรานจะมีคำสั่ง ให้หยุดพักกลางวันตรงบริเวณนั้น เพราะเห็นว่าเดินกันมาจนครึ่งวันแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นเขามีคำสั่งกับพวกลูกหาบอย่างไร นอกจากยืนพูดซุบซิบอะไรกับแงซายอยู่เช่นนั้น จึงเดินตรงเข้าไปใกล้

"เกิดปัญหาขึ้นรึ?"

"นิดหน่อยครับ บนเนินใหญ่ลูกนี้ ควรจะมีดงหินหรือหมู่หินงอกย่อย ๆ อยู่ด้วย ที่ใดที่หนึ่งตรงบริเวณสุดยอดเนิน"

"มองไม่เห็นเค้าเลยว่า มันจะมีดงหินอยู่ที่ไหนในบริเวณนี้ ก็มองเห็นกันโล่ง ๆ ตลอดหมดแล้วอย่างนี้"

ไชยยันต์ว่าขณะที่กวาดตาไปรอบ ๆ ทั้งไกลใกล้ ในภูมิประเทศอันเป็นเนินเล็กเนินน้อยสลับสูง ๆ ต่ำ ๆ อยู่ทั่วไปเหนือบริเวณอันเป็นยอดสูงสุดของที่ราบสูงกว้างใหญ่ไพศาลนั้นอีกทีหนึ่ง แล้วมองไปทางพรานใหญ่

"แผนที่ระบุไว้อย่างนั้นหรือ?"

"ครับ"

"มีความจำเป็นหรือเปล่า ที่เราจะต้องค้นให้พบดงหินที่ว่านั่นในเมื่อเรารู้แนวทางอยู่แล้วว่าจะต้องมุ่งไปด้านไหน?"

ท่านหัวหน้าคณะถาม

พรานใหญ่ยังไม่ได้ตอบในทันทีนั้น ลักษณะของเขากำลังอยู่ในระหว่างชั่งใจอยู่เหมือนกัน เหลือบตาไปทางแงซายเงียบ ๆ เจ้าคนใช้พิเศษจึงตอบแทนมาด้วยเสียงห้าวกังวานว่า

"จำเป็นมาก นายใหญ่ ข้อแรก มันจะช่วยพิสูจน์ให้เรา
แน่ใจได้ว่า เส้นทางที่แล้วมาในช่วงนี้ เราเดินได้ถูกต้องกับ
แผนที่ที่กำหนดไว้หรือเปล่า อาจขึ้นเนินผิดลูกไปก็ได้ถ้าไม่มีดง

หินเป็นเครื่องยืนยัน ประการที่สอง ตำแหน่งที่หมายป่าหินจะเป็นสถานีสำคัญที่สุด เพื่อชี้บอกไปยังหลุมอุกกาบาตหลุมที่ 1 ถ้ายังค้นป่าหินเล็กๆ นี้ไม่พบเราจะตั้งเข็มเข้าหาหลุมอุกกาบาตไม่ได้”

เชษฐามองหน้าจอมพราน

“เป็นอย่างที่แงซายบอกหรือ ผู้กอง?”

“ครับ คำอธิบายประกอบลายแทงบอกไว้เช่นนั้น”

“ถ้างั้นก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น นอกจากจับที่หมายไปทีละจุดตามลำดับไป แต่ก่อนอื่น ตอนนี้ก็เที่ยงแล้ว และเรากินเดินหน้ากันมาตลอดครึ่งวัน กินอาหารกลางวัน พักขากันก่อนเถอะ อย่างน้อยสัก 45 นาทีหรือชั่วโมงก็ยังดี”

ทุกคนกำลังอิดโรยและหิวโหย ต้องการพักเช่นเดียวกับความเห็นของท่านหัวหน้าคณะ แม้แต่รพินทร์เองก็เช่นกัน

“ผมก็กำลังจะให้พวกเราพักอยู่เดี๋ยวนี้แหละครับ แต่แถวนี้เป็นยอดสูงสุดของเนินใหญ่ลูกนี้ ลมแรงเหลือเกิน กัดฟันเดินกันอีก 10 นาที พอให้ได้อาศัยลงไปหลบลูกเนินที่เห็นอยู่ข้างหน้าใกล้ๆ นั่นจะดีกว่า”

“ถ้ายังงั้นก็อย่าชักช้าเลย รีบหาที่พักกันเร็วๆ เถอะ ขืนหยุดอยู่อย่างนี้ ฉันก็อยากจะลงนอนตรงนี้แหละ ขาแทบจะหลุดอยู่แล้ว”

หมอดารินว่า ชำเลืองสังเกตไปทางแม่เพื่อนสาวต่างผิวซึ่งยืนเช็ดเหงื่อหน้าซีดอยู่โดยไม่พูดคำใดกับใครทั้งสิ้น หล่อนรู้ว่าแม่เรียกำลังท้อถอยอ่อนเพลียลงไปกว่าปกติมาก แต่อาศัย

น้ำใจอันทรหดบึกบึนจึงไม่ยอมปริปากแม้แต่คำเดียว ก็นึกสงสารและอดเป็นห่วงอยู่ในใจไม่ได้

ต่างเคลื่อนที่ต่อโดยเร็ว ตัดลงไปตามแนวลาดต่ำ ของยอดเนินสู่ลอนคลื่นของภูเขาหญ้าที่เรียงรายสลับซับซ้อนกันอยู่ในระดับที่ต่ำลงไป ที่หมายของรพินทร์ก็คือ ที่ลุ่มต่ำในระหว่างปลายตีนเนินคู่ใดคู่หนึ่งทางด้านตะวันออก เพื่อจะได้อาศัยพักหลบกระแสลมซึ่งพัดโกรกแรงอยู่ตลอดเวลา ในเวลาพัก

ทันใดนั้นเอง ขณะที่พ้นเหลี่ยมมุมบังของยอดเนินลูกหนึ่งทางด้านตะวันออกนั่นเอง รพินทร์ก็ชะงัก ทุกคนเห็นเขาพยายามจ้องฝ่าอากาศอันครึ้มสลัวปกคลุมด้วยละอองหมอกบางๆ อยู่ตลอดเวลานั้นไปทางยอดเนินอันมีลักษณะคล้ายหลังเต่าลูกนั้น แล้วล้วงย่ามหลังควักกล้องส่องทางไกลออกมาส่องดูในทันที อาการของพรานนำทางเช่นนั้นนั่นเอง ทำให้ฝ่ายนายจ้างพุ่งความสนใจไปในจุดหมายเดียวกันหมด เชษฐา และไชยยันต์รีบเอากล้องประจำตัวออกมาส่องดูบ้าง

“เอ๊ะ! ลักษณะคล้ายๆ ยอดหินแหลม โผล่อยู่ข้างหลังเนินลูกนั้นนะ”

ไชยยันต์อุทานออกมา แล้วส่งกล้องไปให้มาเรีย แต่แหม่มสาวดูจะไม่มีแก่จิตแก่ใจสนใจกับอะไรทั้งสิ้นยามนี้ ยืนมองดูด้วยสายตาเปล่าเหม่อลอยเฉยอยู่ ดารินจึงเข้ามาฉวยเอาไปส่องดูเสียเอง

“จริงด้วย ยอดหิน!”

นักมานุษยวิทยาสาวร้องออกมาดังๆ เชษฐายังคงส่องจับด้วยความพินิจอย่อีกคร่ใหญ่ แล้วมองไปยังจอมพรานซึ่งห่างล้ำหน้าออกไปราว 10 วา ก็ยังไม่เห็นรพินทร์กล่าวเช่นไร ลดกล้องมาถือในมือ เท้าก็ออกเดินเลียบเลาะชายเนินนำหน้าต่อไป โดยบ่ายลงสู่ที่ราบต่ำทิศทางเดิม ส่วนตาก็ยังจับอยู่ยังเป้าหมายเดิมตลอดเวลา

ครู่ใหญ่ต่อมาจึงบรรลุถึงบริเวณแอ่งอันเป็นที่บรรจบของปลายตีนเนินสองลก พอจะอาศัยเป็นที่หลบลมได้ จึงทำสัญญาณให้หยุดพักปลงหาบ

“เห็นแล้วใช่ไหมครับ ทางยอดเนินด้านตะวันออกนี่ ขณะที่เรายังอยู่บนไหล่ที่สูง มองดูเหมือนมียอดหินโผล่แซมขึ้นมาให้เห็นยอดหนึ่ง ผมเห็นพวกคุณชายส่องกล้องดูอยู่ด้วย”

พรานใหญ่พูดขึ้นเรียบๆในขณะที่นั่งพักล้อมวงกินอาหารกันอยู่

“ก็เห็นคุณส่องดูอยู่ก่อน พวกเราก็เลยหันไปพบเข้าด้วย” เชษฐาบอก

“ลักษณะมันก็น่าจะเป็นยอดหิน คล้ายๆ มีป่าหินอยู่เบื้องหลังของเนินลูกนั้นนั่นแหละ แต่จะเป็นภาพลวงตาหรือเปล่าก็ไม่รู้ แม้ว่าเราจะส่องดูอยู่ด้วยกล้องก็ตาม เพราะอากาศเลวเต็มที”

“ถ้าเป็นป่าหินจริง ก็แปลว่าเราเข้าถึงที่หมายที่ต้องการแล้ว แต่น่าแปลกพิลึก ตลอดระยะทางมาภูมิประเทศมันเป็นเนินราบสูงราบต่ำของทุ่งหญ้าโดยตลอด ไม่เคยปรากฏว่าจะมี

วี่แววของก้อนหินเลย แล้วป่าหินมันจะมาผุดอยู่กลางที่แวดล้อมอย่างนี้ได้อย่างไร”

ไชยยันต์ว่า พยายามแหงนมองขึ้นไปยังยอดเนินลกนั้น ซึ่งบัดนี้ขณะที่ทุกคนลงมานั่งพักกันอยู่ในแอ่งส่วนล่าง ทำให้ไม่สามารถจะสังเกตเห็นสิ่งใดได้ นอกจากทิวของผิวหญ้าที่ปกคลุมอยู่เบื้องบนเท่านั้นสลับไปกับวัชพืชต้นเล็กๆ ซึ่งออกดอกดวงสีสันต่างๆ สลับอยู่เป็นระยะเหมือนใครเอาสีไปแต้มไม้บนผืนผ้าใบสีเขียว

“ประเดี๋ยวทานอาหารกันเสร็จแล้ว ทกคนโปรดนั่งพักรอผมอยู่ที่นี่ก่อน เพื่อไม่ให้เสียเวลา ผมจะแยกเดี่ยวไปคนเดียวขึ้นไปบนเนินลูกนั้น ถ้าขึ้นสุดยอดเนินเมื่อไหร่คงเห็นถนัดว่าต่ำจากเนินลูกนั้นลงไปฝั่งตรงข้าม เป็นป่าหินที่เราสงสัยจริงหรือเปล่า ถ้าใช่ ผมจะให้สัญญาณทุกคนตามไปทีหลัง”

รพินทร์บอกกับคณะนายจ้างของเขา และเมื่อกินอาหารกันเสร็จเรียบร้อย นั่งพักสูบบุหรี่ใบตองแห้งอยู่อีกครู่หนึ่ง เขาก็ลุกขึ้น เรียกแงซายเข้ามาซักซ้อมความเข้าใจ

“ฉันจะแยกทางล่วงหน้าไปบนยอดเนินลูกนั้นก่อน แกกับเจ้านายและทุกคนอยู่ที่นี่ก่อน คอยสังเกตฉันไว้ด้วยในขณะที่ฉันขึ้นไปยืนอยู่บนยอดเนินนั่น คอยส่องกล้องจับไว้ด้วย ถ้าเห็นฉันโบกมือเรียกให้นำคณะพวกเราทั้งหมดตามฉันขึ้นไป แต่ถ้าเห็นฉันยกไรเฟิลขึ้นชูก็ให้นำพวกเราทั้งหมดอ้อมเนินนี้ไปทางตะวันออกในแนวตรง แล้วเราจะพบกันเองในเวลาไม่เกินหนึ่งชั่วโมง ยังที่ใดที่หนึ่งในหนทางตะวันออกเบื้องหน้า ฉันจะไม่ย้อนกลับลงมาที่นี่อีกแล้ว เพื่อสงวนเวลาไว้”

จอมพเนจรก้มศีรษะรับคำอย่างง่ายๆ แต่คณะเจ้านายทั้งหมดมองหน้ากัน แล้วดารินก็สอดขึ้นต่ำๆ ว่า

“คิดดีแล้วหรือรพินทร์ในการที่จะมีการเดินเดี่ยวล่วงหน้าไปก่อนแล้วนัดไปพบกันบนเส้นทางข้างหน้าแบบนี้ ฉันมีความเห็นว่า ถ้าแม้คุณขึ้นไปบนยอดเนินนั้นแล้วค้นไม่พบว่า ต่ำลงไปซีกตรงข้างเป็นป่าหินอย่างที่เราเข้าใจ คุณก็ไม่ควรจะเดินล่วงหน้าไปก่อน แต่ควรจะย้อนกลับมาสมทบกับฝ่ายเราเสียก่อน ต่อจากนั้นจะตั้งเข็มไปทางไหนก็ค่อยพูดกันใหม่ดีกว่า มันคงจะไม่เสียเวลาอะไรนักหรอก หรือคุณขี้เกียจจะเดินย้อนกลับลงมา คอยเราอยู่บนยอดเนินลูกนั้นก็ได้ พวกเราจะตามขึ้นไปเอง”

พรานใหญ่ยิ้มให้นิดหนึ่ง เขาเข้าใจในความวิตกกังวลของนางสาวนายจ้างเป็นอย่างดี

“ก็เสียเวลาพอๆ กันนั่นแหละครับ คุณหญิง ไม่ว่าจะเดินย้อนกลับลงมา หรือว่าให้ทางฝ่ายนี้เดินตามขึ้นไป ถ้าหากว่าไม่มีป่าหินอยู่หลังเนินลูกนั้นจริง เพราะถ้าผิดเป้าหมายไปแล้วก็ไม่มีความจำเป็นอย่างใด จะต้องเสียเวลาไต่เนินชันลูกนั้นขึ้นอยู่แล้ว เดินกันตัวเปล่าๆ ก็ไม่เป็นไร แต่พวกหาบหามจะถูกกินแรงเป็นอย่างมาก”

เชษฐาเอากล้องสำรวจดูยอดเนินนั้นอีกครั้ง แล้วเอ่ยขึ้นพร้อมๆ

“ถ้าคุณขึ้นไปยืนอยู่บนยอดเนินนั่น ก็แปลว่าระยะระหว่างคุณกับพวกเราที่นี่จะห่างกันเกือบสองกิโลเมตร มองด้วยตาเปล่าจะสังเกตเห็นได้เพียงจุดเท่านั้น ในกรณีที่ค้นไม่พบป่าหิน

อย่างที่เข้าใจ แล้วคุณจะเดินล่วงหน้าไปก่อน โดยให้แงซายนำ พวกเราตามไปทีหลัง แน่ใจหรือว่าจะไม่มีการหลงพลัดกัน ทำให้เสียเวลาออกไปอีก มันไม่ใช่ดงทึบก็จริงนะ รพินทร์ แต่ผมรู้สึกว่ามันจะยิ่งกว่าเสียอีก เพราะลอนคลื่นของเนินอันมากมาย เหลือจะคณานับเหล่านี้ จะบังตาไว้ทำให้ไม่สามารถจะแลเห็นในแนวราบไปได้ไกล ลับเหลี่ยม ลับมุมกันนิดเดียวเท่านั้น มองไม่เห็นกันเสียแล้ว บอกตามตรง ผมเองเดี๋ยวนี้จะให้ชี้ทิศยังชี้ไม่ถูก เพราะตะวันก็มองไม่เห็น เว้นแต่จะเอาเข็มทิศออกมาวางเท่านั้น”

“นอกจากคุณชายควรจะวางใจผมแล้ว ก็ยังมีแงซายที่จะวางใจได้อีกทั้งคนในเรื่องนี้ ผมนัดกับแงซายไว้เรียบร้อยแล้ว โดยมอบแผนที่ไว้ให้แงซายถือชั่วคราว จะอย่างไรเสีย แงซายก็จะไปตามแนวที่แผนที่กำหนด ส่วนผมซึ่งเดินเดี่ยวเอกเทศจะเป็นฝ่ายมุ่งเข้าหาขบวนของเราเอง รับรองว่าไม่พลาด”

“แงซาย นายคิดว่านายไม่นำพวกเราหลงพลัดกับผู้กองแน่นะ?”

ไชยยันต์ย้ำถามเพื่อหาความแน่ใจอีกครั้ง

จอมพเนจรยิ้มตามแบบฉบับ

“ถ้าหลงพลัด ก็แปลว่าผู้กองเป็นฝ่ายหลงพลัดไปเอง สำหรับแงซาย จะเดินไปในเส้นทางที่ผู้กองได้กำหนดไว้ให้แล้ว”

คำพูดของเจ้าคนใช้พิเศษ คณะนายจ้างทุกคนฟังแล้วไม่สู้จะสบายใจนัก แต่เชษฐาก็จำเป็นจะต้องตัดสินใจตกลงตามข้อเสนอนั้นโดยตัดกังวลออกไปเสีย เพราะอย่างน้อยที่สุด แม่รพินทร์จะเป็นฝ่ายแยกห่างออกไป แต่ก็ยังอุ่นใจที่มีแงซายเป็น

หลักประกันอยู่ทั้งคน ตื้นลึกหนาบางอย่างไร ไอ้สองเสือนี่ย่อมจะรู้กันดีอยู่แล้ว เชษฐาบอกกับตนเอง

"โอเค ผักกอง"

จอมพรานหันไปสั่งข้อความอะไรกับบุญคำอีกสองสามคำแล้วผละออกเดินดุ่มๆ แยกจากขบวนทั้งหมดที่ยังนั่งพักกันอยู่ไปในทันที ดารินขยับปากจะทักอีกครั้ง แต่แล้วก็ระงับเสียสิทธิ์ขาดในการตัดสินใจ ทุกสิ่งทุกอย่างควรจะปล่อยให้เป็นหน้าที่ของพี่ชายหล่อน ผู้มีวิจารณญาณดีที่สุด

ทุกคนมองตามหลังเขาไป ชั่วไม่นาน ร่างแกร่งเกร็ง ของพรานใหญ่ก็ลับเหลี่ยมเนินอันซ้อนสลับสูงๆต่ำๆในทิศทางเบื้องหน้านั้นหายไปกับสายตา ทำให้ดารินพลอยรู้สึกใจหายไปด้วย หล่อนมีความรู้สึกเช่นนี้ทุกครั้งที่สุภาพบุรุษไพรผู้นี้มีความจำเป็นจะต้องแยกห่างออกไปจากหมู่คณะทั้งหมด ทั้งๆ ที่คนอื่นๆ ก็ยังอยู่กันพร้อมหน้า แต่ขาดเขาเสียคนเดียว แม้จะมีความหวังว่าจะได้พบกันที่ใดที่หนึ่งข้างหน้าในเวลาอันไม่นานนัก ก็ยังอดที่จะหวั่นไหวเปล่าเปลี่ยวเสียมิได้ เสมือนว่าความอบอุ่นปลอดภัยของคณะทั้งหมด พลอยขาดหายไปพร้อมๆ กับการจากของเขาด้วยฉะนั้น

แล้วหล่อนก็ตั้งตาเฝ้ารอดูในทิศทางเบื้องหน้าว่า เมื่อไหร่ร่างของเขาผู้นั้นจะปรากฏให้เห็น โดยพ้นจากเหลี่ยมบังที่ขวางกั้นสายตาอยู่อย่างมากมายเหล่านั้น เดินขึ้นไปสู่ยอดเนินสูงตระหง่านที่กำหนดหมายไว้

“รพินทร์จะใช้เวลาสักเท่าไหร่ กว่าจะเดินขึ้นไปถึงยอดเนินลูกนั้น” ไชยยันต์เอ่ยขึ้นลอย ๆ

“คงไม่เกินครึ่งชั่วโมง สำหรับฝีเท้าอย่างเขา”

เชษฐาตอบ แล้วหันไปทางแงซายผู้นั่งสงบอยู่ในลักษณะอาการคล้าย ๆ น้ำนิ่งที่แลลงไปไม่เห็นก้นเบื้องล่าง

“ผู้กองฝากลายแทงฉบับนั้นไว้ให้กับแกหรือ?”

“ครับ นายใหญ่”

พร้อมกับพูด แงซายล้วงเข้าไปในอกเสื้อ ดึงซองหนังบรรจลายแทง ซึ่งตลอดเวลาทกคนไม่เคยเห็นพรานใหญ่มอบส่งไว้ให้แก่ใครทั้งสิ้น นอกจากเก็บรักษาไว้กับตนเอง มาชูให้ดูทั้งหมดของฝ่ายนายจ้างมองดูลายแทงฉบับนั้นด้วยอาการครุ่นคิด

“รพินทร์ทำอะไรในครั้งนี้แปลก ๆ นะคะ พี่ใหญ่ ฝากลายแทงไว้กับแงซาย แล้วตัวเองก็แยกเดี่ยวไป เขาหมายความว่าอย่างไร”

เชษฐาหรี่ตาลง แล้วก็พยายามจะสลัดความคิดในด้านลางสังหรณ์ใด ๆ ออกไปเสีย

“ก็คงไม่มีอะไรมากไปกว่าความรอบคอบของเขานั่นแหละ ตัวเขาเองดูแผนที่เสียจนปรุโปร่งจำได้ขึ้นใจดีอยู่แล้ว และในกาวที่แยกเดี่ยวไปเช่นนี้ เขามีแผนกำหนดอยู่แล้วที่จะให้ทางฝ่ายเราเดินไปตามแนวทางของแผนที่ จึงมอบแผนที่ไว้ให้แงซายยึดถือไว้เป็นแนวนำทางเหมือนตีเส้นให้เราเดิน เพื่อว่าเขาจะได้ตามได้ถูกต้องนั่นเอง”

‘ไม่ใช่ว่า ส่งมอบแผนที่ลายแทงไว้ให้ แล้วตัวเองก็เดินหายสาบสูญไปเลยนะ’

นั่นเป็นแต่เพียงความคิดของดาริน ซึ่งไม่กล้าที่จะเอ่ยออกมาเป็นคำพูด ได้แต่เก็บไว้ในใจอันกรุ่นกังวลลึก ชำเลืองสังเกตไปยังสีหน้าอาการของสมุนทั้งสี่ของเขาผู้นั้น ก็เห็นนั่งสงบเฉยเป็นปกติ อ่านความคิดไม่ออกกันอยู่ทุกคน

แงซายมีอาการเหมือนจะส่งแผนที่ลายแทงฉบับนั้นมาให้นายใหญ่ แต่เชษฐาบอกว่า

“แกเก็บไว้เถอะ แงซาย เพราะถึงอย่างไรนอกจากผู้กองแล้ว คนที่จะอ่านแผนที่ฉบับนี้ได้ก็มีแกอยู่คนเดียวเท่านั้น ว่าแต่บอกหน่อยได้ไหม สมมติว่าเราพบดงหินแล้ว ในลายแทงมีคำสั่งไว้เช่นไร”

โดยไม่จำเป็นจะต้องคลี่แผนที่ฉบับนั้นออก นอกจากสอดเก็บเข้าไปในอกเสื้อตามเดิม แงซายตอบว่า

“ในกลุ่มดงหินนั้น จะมีหินสูงใหญ่เหนือกว่าก้อนหินอื่นใดในละแวกนั้นอยู่สองก้อน ยืนอยู่เคียงคู่ขนานกัน กำหนดไว้ว่า ‘ช่องประตูผา’ ณ ช่องประตูผานั้นให้ถือเป็นจุดเริ่มต้น หันหน้าตั้งทิศไปทางตะวันตกเฉียงเหนือโดยไม่เบี่ยงเบนออกไปเลยแม้แต่องศาเดียว ถ้าตะวันเริ่มขึ้นตรงประตูผา ระยะทางถึงหลุมอุกกาบาตหลุมที่หนึ่งก็จะเป็นเวลาตะวันอยู่ตรงศีรษะ”

เชษฐาขมวดคิ้วฉงน ในขณะที่ไชยยันต์ลืมตาโพลงอุทานเงินออกมา

“ฮ้า! นั่นมันหมายถึงการใช้เวลาเดินประมาณ 5-6 ชั่วโมงหรือครึ่งวันทีเดียวนะ แล้วนี่เที่ยงกว่าเข้าไปแล้ว เรายังไม่พบ ‘ประตูผา’ อย่างว่านั่นเลย และต่อให้พบเดี๋ยวนี้ ก็แปลว่าเราจะถึงหลุมอุกกาบาตก็มืด ซึ่งเราก็ยังไม่รู้แน่เลยว่า เราจะ

พบสถานีเริ่มต้นที่เรียกว่าประตูผาเมื่อไหร่ของวันนี้ ก็ไหนผู้กองบอกกับพวกเราไว้ว่า เราน่าจะถึงหลุมอุกกาบาตในราวบ่าย ๆ ของวันนี้"

แงซายยิ้มเห็นฟันสว่างโร่

"การคาดคะเนระยะทาง ในเส้นทางที่ไม่เคยผ่านมาก่อนย่อมผิดพลาดได้เสมอ นายทหาร ผู้กองพยายามค้นหาดงหินและประตูผามาตั้งแต่ชั่วโมงแรกของการเริ่มต้นเดินทางวันนี้แล้ว เขาเองก็รู้สึกว่า น่าจะผิดพลาดเพราะค้นไม่พบในชั่วโมงที่สาม และนี่มันล่วงเข้ามาชั่วโมงที่หกของวันแล้ว แต่เขาก็ยังค้นไม่พบ"

ทุกคนมองหน้ากันอีกครั้ง เริ่มจะนึกออกทันที ที่เห็นรพินทร์แสดงอาการลังเล และซุบซิบหารือกับแงซายอยู่ตลอดเวลา เว้นแต่คนเหล่านั้นจะอ่านภายในของเขาไม่ถูกเท่านั้น เพิ่งจะมาทราบเอาจากแงซายเดี๋ยวนี้เอง

"รพินทร์เป็นอย่างนี้เสมอ แล้วก็ไม่บอกให้เรารู้ตัวบ้างเลย"

ดารินคราง พร้อมกับถอนใจเฮือก หางเสียงของหล่อนบอกแววสงสารเห็นใจมากกว่าตำหนิ เชษฐากับไชยยันต์ก็เคร่งขรึมลง เต็มไปด้วยแววกังวล

"น่าดูละซิ คราวนี้..."

ไชยยันต์พึมพำ

"ฉันสังเกตเห็นแต่แรกแล้ว ตั้งแต่ออกจากภูเขานิลกาญจน์มาทีเดียว ไม่เคยสังเกตเห็นการเดินช่วงไหน ที่รพินทร์จะส่อความรู้สึกในด้านหนักใจเท่าช่วงนี้ เว้นไว้แต่เขาจะพยายามจะปิดบังไว้มิดชิดเท่านั้น คงไม่อยากให้พวกเราพลอยวิตก ให้

ผมเถอะ มือขนาดรพินทร์ยังงงเปะปะไปหมดอย่างนี้ ลำพังผมเราก็เสร็จกัน นับว่าเป็นความคิดผิดมาก ที่เราไม่ให้ไอ้ลิงผมนั้นช่วยนำทางให้”

“เธอช่วยผู้กองเขาบ้างหรือเปล่า แงซาย?”

ดารินถามเสียงอ่อย ๆ

แงซายประสานสายตากับนายหญิงอย่างเปิดเผย

“โปรดเชื่อเถิด นายหญิง แงซายไม่เคยมีความคิดหรือแผนการที่จะถ่วงเวลาการเดินทางครั้งนี้เลย นอกจากต้องการพะไปให้ถึงที่หมายโดยเร็วที่สด เร็วเท่าไหร่ได้ ก็ยิ่งเป็นความประสงค์ของแงซายเท่านั้น ซึ่งข้อนี้ผู้กองรู้ดีอยู่แล้ว ถ้าการผิดเพราะเหาเส้นทางครั้งนี้ผู้กองผิดพลาด ผู้กองก็ไม่ได้ผิดพลาดเพียงคนเดียว แงซายก็ผิดด้วย เพราะเราหารือกันอยู่ตลอดเวลาโดยไม่มีอะไรขัดแย้ง”

ทุกคนนิ่งอึ้งไปครู่ใหญ่

“เมย์ เธอไม่มีความคิดอะไรบ้างเชียวหรือ?”

ในที่สุด หมอดารินก็หันไปจับแขนมาเรีย ผู้ตลอดเวลาเงียบเข้าภวังค์เงียบอยู่ตามลำพัง

แหม่มสาวหันมายิ้มให้เนือย ๆ

“ไม่มีอะไรน่าวิตก...”

หล่อนพูดเบา ๆ ไม่แสดงอาการยินดียินร้าย

“วันนี้ ถ้าเรายังไม่สามารถจะถึงหลุมอุกกาบาตหลุมที่เท่าไร พรุ่งนี้หรือมะรืน เราก็จะต้องถึงได้อยู่ดี คนคนนั้น...”

มาเรียบุ้ยปากไปทางเส้นทางที่รพินทร์เดินลับตาหายไป
“กับคนคนนี้ จะต้องค้นหาออกไปจนได้นั่นแหละ”
“แต่เราก็ต้องเปลืองเวลาล่าช้าออกไป และอาจไปถึงที่
หมายสำคัญไม่ทันเวลาก็ได้”

“นั่นเป็นเรื่องที่ไม่มีใครช่วยได้ และไม่เป็นความผิดของ
ใครด้วย ในชีวิตของฉันเคยเห็นคนที่ทำงานในหน้าที่พรานนำ
ทางมานับไม่ถ้วน แต่สาบานได้ว่ายังไม่เคยเห็นพรานนำทางคน
ไหน จะมีภาระหนักและต้องเสี่ยงอันตรายเท่าพรานคนที่ชื่อ
รพินทร์ ไพรวัลย์ ฉันได้ข่าวว่าคณะเธอจ้างเขาด้วยราคาสอง
แสนบาทให้นำทางในครั้งนี้ แต่ฉันว่าสิบล้านก็ยังไม่คุ้ม”

ดารินถูกว่าใส่หน้าเอาตรงๆ แบบนั้น ทำให้นิ่งคอแข็ง
อยู่ชนิดนึกไม่ออกว่าจะตอบเช่นไร แต่เชษฐาหัวเราะออกมา
อย่างอารมณ์ดี เขาไม่ถือสามาเรียเลยที่พูดเหมือนไม่เกรงใจ
กันเช่นนี้

“เราไม่นึกไม่ฝันมาก่อนว่ามันจะลำบากยากเย็นถึงเพียงนี้
เมย์ และเดี๋ยวนี้ ระหว่างเราซึ่งเป็นฝ่ายผู้จ้างทั้งหมดนี้ก็ไม่
รพินทร์ก็ไม่ได้มาคิดถึงค่าจ้างค่าออนอะไรกันอยู่อีกแล้ว นอก
จากน้ำใจจริงซึ่งมีให้แก่กัน ซึ่งประมาณราคาไม่ได้”

มาเรีย ฮอฟมันตกใจเล็กน้อย หล่อนเจตนาจะพูดกับ
ดารินเท่านั้นนึกไปไม่ถึงว่าจะกระทบถึงท่านหัวหน้าคณะ ผู้ที่
หล่อนเคารพนับถือและไม่บังอาจแตะต้องได้ ไม่ว่าในกรณีใดๆ
รีบละล่ำละลักขอโทษว่า

“ฉันไม่ได้มีเจตนาอื่นใดทั้งสิ้นค่ะ พี่ใหญ่ จิตใจกำลัง

ฟุ้งซ่านก็พูดอะไรออกไปเช่นนั้นเอง ถ้าไม่เป็นที่ถูกหู ก็ขออภัยด้วย”

“ไม่เป็นไรหรอก เมย์ ผมเคยบอกแล้วว่าไม่เคยคิดว่าคุณเป็นใครอื่น นอกจากน้องสาวคนหนึ่ง และรู้สึกยินดีด้วยที่คุณมองเห็นคุณค่าของพรานนำทางของเราคนนี้ พวกเราเองก็หยั่งซึ้งในคุณค่าของเขามิได้ด้อยไปกว่าคุณเลย”

ขณะนั้นเอง ร่างที่อันตรธานหายไปนานของผู้ที่คณะทั้งหมดกำลังเอ่ยถึงอยู่ในขณะนี้ ก็ปรากฏเบื้องหลังให้เห็นอีกครั้ง ในระยะห่างไกลลิบ แต่ก็ยังพอสังเกตเห็นได้อย่างถนัด เพราะสีเสื้อผ้าของเขาทาบทับตัดกับพื้นหญ้าสีเขียวขจีของตีนเนินลูกที่หมายตาไว้ก่อนแล้ว กำลังไต่ทางเดินดุ่มขึ้นไป ระยะอันห่างไกลเช่นนี้ ดูเหมือนจุดสีน้ำตาลเคลื่อนที่ได้ เชษฐา ดาริน และไชยยันต์รีบส่องกล้องดูโดยเร็ว

“นั่นยังไง กำลังเดินขึ้นเนินลูกนั้นแล้ว!”

ไชยยันต์บอกอย่างยินดี

เมื่อนั้นเอง แงซายก็ผุดลุกขึ้นยืนเต็มส่วนสัด บอกหน้าตาเฉยว่า

“เราเริ่มออกเดินทางได้แล้ว นายใหญ่”

ทุกคนเงยหน้าขึ้นจ้องแงซายเป็นตาเดียว ด้วยความประหลาดใจอย่างไรพิกล ในประโยคนั้น

“เริ่มต้นออกเดินทาง?” ท่านหัวหน้าคณะทวนคำเสียงสูง และพริบตาจ้องหน้าเขม็ง

“หมายความว่ายังไงกัน แงซาย นี่แกไม่ได้รู้เรื่องตามที่ผู้กองเขาสั่งไว้หรอกรึ ว่าให้พวกเราทั้งหมดนั่งรออยู่ที่นี่ก่อนจนกว่าเขาจะขึ้นไปถึงยอดเนินนั่น เพื่อจะดูว่ามีป่าหินอยู่หลังเนินนั่นจริงหรือเปล่า แล้วให้คอยสังเกตสัญญาณจากเขา”

แงซายส่ายหน้าช้า ๆ แต่แววตามีประกายยิ้ม

“ไม่จำเป็นจะต้องรอให้ผู้กองไต่เนินขึ้นไปจนถึงยอดนั่นหรอกนายใหญ่ และไม่จำเป็นต้องรอคอยสัญญาณจากเขาด้วย เขาจะเดินไปทางหนึ่ง เราก็จะเดินไปอีกทางหนึ่ง แต่ในทางเบื้องหน้า เขาจะตามเราไปทันเอง”

“เอ๊ะ! ยังไงกันนี่!!”

ดารินร้องลั่น ในขณะที่เชษฐา ไชยยันต์ก็ทะลึ่งพรวดขึ้นยืนพร้อมกันเ แม้มาเรียเองก็ตื่นจากอารมณ์เหม่อลอยขึ้นมาในทันที ทุกคนจ้องแงซายเป็นตาเดียว

“ไม่มีป่าหินอยู่หลังเนินลูกนั้น!”

เสียงแช่มช้าชัดเจน ดังมาจากเจ้าคนใช้พิเศษของคณะ กระแสเสียงนั้นราบเรียบเป็นปกติ

ฝ่ายนายจ้างทุกคนตะลึงงันไปหมด เหลียวกลับไปดูร่างของจอมพรานซึ่งเห็นเป็นจุดเคลื่อนที่บนเนินสูงอยู่ลิบ ๆ แล้วเปลี่ยนกลับมาจับอยู่ที่หน้าแงซายอีกครั้ง ไม่สามารถจะทายสิ่งใดได้ถูกทั้งสิ้น

“แงซาย!”

ไชยยันต์แผดเสียงดังสนั่น กรากเข้ามารวบคอเขย่า แต่เจ้าคนลึกลับยกมือขึ้นโบกห้าม

“เจ้านายโปรดฟัง! ไม่ใช่ความผิดของแงซายหรอก ถ้า

เว้แต่ว่าจะมีการหลอก หรืออำพรางใดๆ ขึ้น ในกรณีนี้ผู้กองไม่ได้นัดแนะแง่ซายไว้ก่อน เขาทำของเขาไปเองตามลำพัง แต่แง่ซายรู้ทันจึงบอกกับคณะเจ้านายทุกคนว่า เราไม่จำเป็นจะต้องรอคอยให้เขาขึ้นไปจนถึงสุดเนินนั่นให้เสียเวลา เราควรจะเริ่มออกเดินทางได้แล้ว ตามทิศทางที่เขากำหนดไว้ให้ เพราะถึงจะอย่างไรเสีย เมื่อผู้กองเดินขึ้นไปจนถึงสุดยอดเนินนั่น เขาก็จะส่งสัญญาณลงมาให้รู้ว่า 'ไม่มีป่าหินอยู่หลังเนินลูกนั้น' ซึ่งเราก็ต้องเดินตามแผนที่สองของเขาอยู่แล้ว ภาพที่เจ้านายส่องกล้องดู และเห็นลักษณะคล้ายๆ เป็นยอดหินโผล่แซมขึ้นมาเบื้องหลังเนินลูกนั้น เป็นภาพลวงตาของสายหมอก ความจริงมันไม่มีป่าหินอยู่ตรงนั้นเลย 'และผู้กองก็รู้ว่ามันไม่มี'"

"ฉันไม่เข้าใจเลย แง่ซาย ทำไมผู้กองจะต้องทำอย่างนั้น"

เชษฐากล่าวขึ้นอย่างพยายามสะกดอารมณ์อันผันผวนอย่างบอกไม่ถูกในขณะนี้เต็มที่

"เขาก็ไม่ได้บอกแง่ซายว่า ทำไมเขาจึงต้องทำเช่นนั้น เขาหลอกแง่ซายด้วยเช่นกัน ในการออกคำสั่งอย่างที่เจ้านายได้ยินกันทั่วทุกคนแล้ว แต่แง่ซายคิดว่า เขามีความจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้น โดยไม่ต้องการจะบอกให้คณะเจ้านายทราบว่าเขาจะแยกออกไปตรวจค้นหาที่หมายตามลำพังคนเดียว ซึ่งคล่องสะดวก และรวดเร็วกว่าที่จะนำคณะทั้งหมดออกเดินค้นหา เขารู้ว่าโดยทิศทางที่เขากำชับสั่งให้แง่ซายนำรุดหน้าไปนั้น อาจพบที่หมายที่ต้องการได้ ยังตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งเท่าๆ กับที่ถ้าเขาแยกตรวจหาตามลำพังไปอีกด้านหนึ่งโดยอิสระ

ชนิดที่ไม่ต้องมาคอยห่วงกังวลกับคณะทั้งหมด เขาก็อาจค้นพบได้เหมือนกัน สรุปก็คือ เขาให้แงซายค้นหาไปทางหนึ่ง เขาเองแยกค้นไปอีกทางหนึ่ง ความคิดเช่นนี้ของเขาถ้าบอกตามตรงเปิดเผยออกไปคณะเจ้านายอาจขัดข้องและไม่อนุญาตให้เขาทำได้ถนัดนัก เขาจึงใช้วิธีนี้แยกตัวออกไป แงซายให้คำมั่นสัญญาไว้แล้วว่า จะไม่ปิดบังอะไรในสิ่งที่รู้ จึงบอกคณะเจ้านายตามตรงในสิ่งที่แงซายอ่านใจผู้กองได้"

แล้วเจ้าคนที่พระเจ้าส่งให้เกิดมาเป็นคู่ปรับของรพินทร์ไพรวัลย์ก็ยิ้มกว้าง ชี้มือไปยังยอดเนินลกนั้น กล่าวต่อมาว่า

"โน่นไง เขาขึ้นไปยืนอยู่บนยอดเนินโน่นแล้ว แงซายมองด้วยตาเปล่าไม่เห็นหรอกว่า เขาส่งสัญญาณเช่นไรมา นายหญิงมีกล้องส่องดูเถิด ว่าเขาโบกมือเป็นสัญญาณให้เราทั้งหมดตามขึ้นไป หรือชูไรเฟิลขึ้นเพื่อเป็นสัญญาณให้เราเดินไปอีกด้านหนึ่งที่เขากำหนดไว้ ถ้าหากเป็นอย่างแรกละก็จงตัดคอแงซายออกเสียเดี๋ยวนี้ ค่าที่อ่านใจผู้กองรพินทร์ผิด"

เชษฐา ไชยยันต์และดารินยกกล้องขึ้นส่องดูโดยเร็ว

แล้วเม้มริมฝีปากแน่น อึ้งอั้นอยู่เช่นนั้นเท่านาน

ภาพที่เห็นในกล้อง จอมพรานชูไรเฟิลขึ้นเหนือศีรษะ นั่นคือสัญญาณให้แงซายนำคณะทั้งหมดเดินทางต่อไปโดยมุ่งตะวันออก

ดารินก้มลงหยิบ .460 เวฯแม็กฯ ประจำมือของเชษฐา ซึ่งติดศูนย์กล้องขยายสี่เท่าขึ้นมา กระแทกส่งไปให้แงซายแล้วบอกเสียงหนักๆ ว่า

“เอ้า! เล็งด้วยกล้องให้ดีที่สุดนะ ส่องนัดเดียวให้คว่ำไปแผย ค่าที่ลูกไม้หลอกพวกเราทุกคน!”

แงซายส่งไรเฟิลกระบอกนั้นคืนไปให้ท่านหัวหน้าคณะแล้วตอบนายหญิงหน้าตาเฉยว่า

“ระยะขนาดนี้ แงซายยิงไม่ถูกหรอกนายหญิง ต้องให้เข้าใกล้กว่านี้อีกสักนิด!”

ความจำเป็นบีบบังคับเสียแล้ว ทั้งหลายแหล่
เกิดขึ้นด้วยอุบายของมัคคุเทศก์นำทางนั่นเอง
เพื่อให้เกิดความดีงามขึ้นในแผนของการเดิน
ทาง และทุกคนก็เข้าใจได้ดีโดยความเห็น
ประกอบคำอธิบายของแมงชาย ผู้รู้ทันรพินทร์ ไพรวัลย์ทุก
ระยะ เชษฐานั้น พูดอะไรไม่ออก นอกจากยิ้มออกมาเล็ก
น้อยพร้อมกับส่ายหน้าช้า ๆ ขณะที่ยกกล้องขึ้นส่องจับร่าง
ของจอนพราน อันแลเห็นยืนชูไรเฟิลขึ้นเหนือศีรษะอยู่บน
ยอดเนินลิบ ๆ ลูกนั้น

ไชยยันต์ครางอะไรอู้อี้อยู่ในลำคอ ส่วนมาเรียเอ่ยเบา ๆ
ว่า

“ฉันสังหรณ์แต่แรกแล้ว แต่ตอนนั้นไม่อยากจะพูด ฝ
มองเห็นกันว่าเป็นยอดหินโผล่แซมอยู่หลังเนินลูกนั้นน่ะ ถึง

ไม่ได้ส่องดูด้วยกล้องฉันก็คิดว่ามันน่าจะเป็นภาพลวงตา อันเกิดจากหมอกและแสงสะท้อนของตะวันเสียมากกว่า บอกแล้วว่าภูมิประเทศแถบนี้หลอกสายตาไปได้สารพัดต่างๆ นานา แต่ก็นึกไม่ถึงว่า ไพรวัลย์จะออกลูกไม้เพื่อแยกตัวจากพวกเราไป”

ดารินเอานิ้วจิ้มเข้าไปที่อกของแงซายอย่างฉิวๆ

“ทำไมถึงเพิ่งจะมาบอกพวกเราเอาเดี๋ยวนี้ แงซาย เธอรู้ทันผู้กองอยู่ตลอดเวลา ทำไมไม่บอกให้เรารู้ไว้เสียตอนแรกเลย ก่อนที่เขาจะแยกออกไป”

“เห็นใจแงซายเถิด นายหญิงที่เคารพ นายหญิงและเจ้านายทุกคนย่อมทราบดีอยู่แล้วว่า ผู้กองรพินทร์เกลียดความรู้ทันโดยแสดงออกมาให้เห็นซึ่งหน้า แต่ถ้ารู้ทันแล้วนิ่งๆ เฉยๆ เสียก็ไม่กระไรนัก ในกรณีนี้ ถ้าแงซายแย้ง หรือขัดคอเขาขึ้นเสียก่อน เขาก็จะโกรธแงซาย มันไม่เป็นการดีสำหรับแงซายเลย”

ราชสกุลสาวจุ๊ปากจิ๊กจั๊กอย่างขัดใจ แล้วถอนใจเฮือก คำพูดของแงซายมีเหตุผลที่หล่อนเห็นใจอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน มันจริงอย่างที่เจ้าคนใช้พิเศษของหล่อนออกตัวเสียด้วย

“ว่าแต่เธอกับผู้กองไม่ได้รู้กันอยู่ก่อน แล้วร่วมมือกันวางแผนหลอกเรานะ?”

เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามสั่นหน้าช้าๆ ยิ้มกว้าง

“หามิได้ นายหญิง แงซายเรียนแล้ว ว่าผู้กองออกอุบายขึ้นมาโดยไม่ได้บอกให้แงซายรู้หรือนัดแนะไว้ ถ้าเขาหลอกเจ้านายทั้งหมด เขาก็หลอกแงซายด้วยเหมือนกัน ถ้าแงซายนัดกับผู้กองไว้ก่อน แงซายจะเอาความจริงข้อนี้มาบอกทำไม แงซายเฉยเสีย คณะเจ้านายทุกคนก็ย่อมจะไม่สงสัยอะไรอยู่แล้ว ใน

กรณีที่ผู้กองขึ้นไปถึงยอดเนินลูกนั้นแล้วส่งสัญญาณว่าไม่มีป่าหิน อยู่หลังเนิน และให้พวกเราออกเดินทางต่อตามที่เขาสั่งไว้”

“จริงด้วย น้อย อีตานั่นคงไม่ได้นัดกับแงซายไว้หรอก นอกจากจะตีขลุมวางอุบายหลอกรวมๆ กันไปทั้งหมดเลย แงซายรู้ทันดีอยู่แล้วแต่ไม่กล้าขัดคอ จึงเพิ่งจะมาบอกความจริงกับเราตอนนี้”

ไชยยันต์ว่า เหวี่ยงไรเฟิลขึ้นไหล่พร้อมกับหัวเราะออกมาอย่างขันๆ

“อย่ามามัววิตกวิจารณ์อะไรอยู่เลย ถึงอย่างไรรพินทร์ก็ห่างเราออกไปลิบๆ โน่นแล้ว เขาจะเอายังงั้นก็ตามใจเขาเถอะไป! เราไปได้แล้ว...แงซาย ส่งสัญญาณให้ผู้กองทราบว่าเราเห็นสัญญาณของเขาแล้ว และจะออกเดินทางตามที่ตกลงกันไว้เดี๋ยวนี้”

ท่านหัวหน้าคณะตัดบทง่ายๆ ออกคำสั่งให้แงซายติดต่อกับพรานใหญ่โดยสัญญาณมือ แล้วตะโกนบอกบุญคำให้เตรียมพวกหาบหามออกเดินทาง แงซายนั้นทันทีที่ได้รับคำสั่งก็ก้าวจากหมู่คณะออกไปยืนเด่นแยกต่างหาก เพื่อให้รพินทร์สังเกตได้จากกล้องส่องทางไกล แล้วชูมือขึ้นเหนือศีรษะโบกให้เห็นว่าพร้อมที่จะเคลื่อนที่ออกเดินทาง

ร่างของพรานใหญ่ก็พลันเริ่มเคลื่อนไหวในทันทีนั้น แล้วชั่วไม่กี่อึดใจก็หายลับไปจากสายตาของทุกคน เพราะลงเนินไปยังอีกฟากหนึ่ง ทางด้านนี้ ก็เริ่มออกเดินในเวลาเดียวกัน

ไทยมีแงซายรับหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ชั่วคราว เลียบไปตามร่องไหล่เนินบ่ายหน้าสวนตะวันออกเป็นมุมตรง คณะนายจ้างทั้งหมดเข้ามาเดินรวมกลุ่มใกล้ชิดกับแงซายอย่ตลอดเวลา เพื่อปรึกษาหารือและสอบถามไปทุกระยะ ดารินนั้นหน้างอบ่นปอดแปดไปตลอดเวลา แต่พี่ชายก็ย่อมจะรู้ทันว่าเบื้องหลังของความหงุดหงิดไม่พอใจของน้องสาว มันก็เนื่องมาจากความห่วงใยต่อพรานนำทาง ไม่อยากให้เขาแยกพ้นจากคณะไปลับตาในพนะนี้เท่านั้น

“คนบ้าอะไรก็ไม่รู้ จะบอกกันตรงๆ เสียหน่อยก็ไม่ได้ ว่าจะแยกทางไปค้นหาที่หมายตามลำพัง ใครจะไปว่าอะไร นี่ต้องต้มกันด้วย”

หมอดารินขยันพูดเป็นพิเศษในตอนนี้ มันออกมาจากหัวใจที่กระสับกระส่ายห่วงถึง

“ถ้าเขาบอกตรงๆ เธอนั่นแหละจะเป็นคนแรกที่ขัดคอไม่ยอมให้เขาแยกไป”

ไชยยันต์บอก

“ฉันจะไปขัดขวางอะไร ถ้ามันจำเป็นที่จะต้องทำอย่างนั้น เล่นออกลูกไม้กันแบบนี้มันไม่ดี เห็นพวกเราโง่กว่าหรือยังไง?”

คนบ่นเถียงเสียงแข็ง

“เอาเถิดน่า น้อย ทุกสิ่งทุกอย่างที่รพินทร์ทำ ถึงแม้จะเป็นการปิดบังหรืออำพรางอะไรเราบ้าง มันก็วางรากฐานอยู่ในข้อที่ว่า เขาต้องการให้การเดินทางของเราถูกต้องดีงามที่สุดนั่นเอง รพินทร์รู้นิสัยพวกเราทุกคนดีอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

น้อยเองนั่นแหละ ถ้าเขาบอกอะไรเราตรงๆ เราอาจทักท้วงขัดขวางไว้ มัวแต่เถียงกันไปขัดคอกันมา ก็เสียเวลาเปล่า เขาจึงตัดสินใจตัดบทเสียโดยวิธีเลือกทำในสิ่งที่เขาแน่ใจแบบนี้ เขามีเจตนาที่จะแยกตัวออกไปสำรวจหาที่หมายตามลำพัง แล้วก็ไม่เกิดอะไรขึ้นเลยสักอย่าง เพราะฉะนั้นขอร้องไว้ก่อนล่วงหน้าด้วย ถ้าพบหน้ากันอีกครั้ง ก็เฉยๆ เสีย อย่าไปต่อว่าต่อขานอะไรเขาเลย ประเดี๋ยวเขาจะโมโหแงซายเสียเปล่าๆ ว่ามาบอกพวกเรา มันไม่ช่วยให้เกิดความดีอะไรขึ้นมาหรอก ดีเท่าไหร่บ้างแล้ว ที่แงซายอตส่าห์บอกพวกเราให้ทันความคิดของเขา ถ้าเจ้านี่หุบปากนิ่งเสียอีกคน เราก็ไม่รู้ พาซื่อกันอยู่นี่เอง”

เชษฐาพูดอย่างผู้ใหญ่ น้องสาวยิ้มเจื่อนๆ หล่อนกำลังมีความคิดอยู่ทีเดียวว่าถ้าเจอะหน้ากันอีกครั้ง จะต่อว่าเสียให้สาใจ แต่แล้วโดยคำพูดของพี่ชาย ก็นึกขึ้นมาได้ว่า **มันไม่ช่วยให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาจริงๆนอกจากจะทำให้แงซายเดือดร้อนโดยใช่ที่ จึงเห็นด้วยและระงับความคิดนั้นไว้เสีย แต่ก็ไม่วายที่จะมีอารมณ์ขุ่น**

“เอาเถิดค่ะ น้อยจะไม่พูดอะไรเรื่องนี้ แต่แหม! คิดแล้วมันน่าเจ็บใจ มาวางอุบายตุ่นพวกเราทั้งหมดได้ ชนิดหน้าตาเฉยๆ ซื่อๆ และเอาซึ่งหน้าเสียด้วย ทำเป็นส่องกล้องสงสัย ทำให้พวกเราพลอยหลงเข้าใจไขว้เขว นึกออกแล้ว ที่แท้อีตอนหยุดส่องตอนนั้นนั่นเอง คือการวางแผนต้มเรา จริงละ เขาหลอกเราได้ แต่ไม่นึกบ้างหรือว่าแงซายยังอยู่อีกทั้งคน ถึงอย่างไรก็หลอกแงซายไม่ได้แน่”

มาเรียสะกิด แล้วเอียงหน้าเข้ามาบอกว่า

“อย่าไปคิดอะไรให้หนักสมองเลย น้อย ไพรวัลย์ต้องรู้ว่าแงซายรู้ทัน และรู้ด้วยว่าแงซายไม่กล้าขัดคอหรือกระโตกกระตากอะไรขึ้น คนสองคนนี่ไม่ต้องพดอะไรกันก็ได้ แค่มองตากันเท่านั้น ก็รู้อะไรทันกันหมดแล้ว และในกรณีนี้สมมุติว่าเธอจะไปต่อว่าเขา เขาก็มีทางออกแก้ตัวได้อย่างสบาย ชนิดที่เธอจับผิดไม่ได้อย่างถนัดด้วย เขาเพียงแต่บอกเธอเท่านั้นว่าเขาเองก็เข้าใจว่ามีป่าหินอยู่หลังเนินลูกนั้น จึงขอแยกตัวขึ้นไปดู แต่เมื่อเข้าไปดูแล้ว มันไม่มีป่าหิน จะไปเอาผิดหรือกล่าวหาว่าเขาออกลกไม้หลอกเราได้อย่างไร อย่าเป็นห่วงเขาเลยน้อย มิสเตอร์ฮันเตอร์ของเธอกำลังร้อนใจที่ค้นหาที่หมายในแผนที่ไม่พบ เวลาล่วงเลยมาตั้ง 5-6 ชั่วโมงแล้ว แบบนี้เขาจึงต้องพยายามอย่างเต็มที่ ถ้ามัวเดินเกาะกลุ่มกันอยู่แบบนี้ก็อาจหาไม่พบ หรือมิฉะนั้นก็ยิ่งเสียเวลามากเข้าไปอีก เขาจึงต้องแยกไปค้นเดี่ยว เชื่อเถอะ ประเดี๋ยวก็เจอเองนั่นแหละ มือชั้นนั้นแล้ว”

“เขาควรจะมีใครเป็นเพื่อนไปสักคน ในภูมิประเทศเช่นนี้”

หัวใจของดารินกล่าวเช่นนั้น และมันก็หลุดปากออกมาเป็นคำพูดให้มาเรียได้ยินเหมือนรำพึงกับตัวเอง

“ที่รัก เธอแสดงความห่วงใยเขาเด่นชัดเกินไปเสียแล้ว ระวังพี่ชายของเธอจะขวางเอา”

คำเตือนเช่นนั้นเอง ทำให้ราชสกุลสาวรู้สึกตัว ฝืนหัวเราะออกมาเบา ๆ เสกลบเกลื่อนว่า

“สมมติว่า เขาค้นพบที่หมายป่าหิน แล้วด้านทางเราจะ

รู้เรื่องได้อย่างไร เพราะต่างคนต่างก็เดินแยกไปคนละทางแท้ๆ นี้ ลงท้ายที่สุดก็ต้องวิ่งมาตาม มันเสียเวลาอยู่ดีนั่นแหละ"

"ไม่มีอะไรต้องกังวลในเรื่องนั้นสักนิด คอยดูก็แล้วกัน ไพรวัลย์มีวิธีติดต่อส่งข่าวให้เราทราบเองแหละ เพราะเขาแน่ใจฝ่ายรู้เส้นทางเดินของเราอยู่แล้ว อาจไปดักหน้าอยู่ตรงไหนก็ได้ ทั้งสิ้น ห่วงอะไรไม่เข้าเรื่อง ทีเรื่องที่น่าจะเป็นห่วงกลับไม่ห่วง"

หมอดารินพาซื่อ

"เรื่องอะไร ที่เธอว่าฉันน่าจะเป็นห่วงแล้วกลับไม่ห่วง"

"ก็เรื่องที่ฉันกำลังจะท้องน่ะซิ!"

เพื่อนสาวต่างผิวกระซิบสะบัดๆ พลางตวัดหางตาผ่านใบหน้าอีกฝ่ายหนึ่งไปอย่างขัดข้องใจ ขยับจะเดินผละห่างไปเสีย แต่ดารินคว้าแขนไว้ ฉุดให้เดินเคียงไปเช่นนั้น หล่อนนิ่งไปครู่จึงพูดกับมาเรียด้วยเสียงอ่อนโยนว่า

"เมย์ ชีวิตที่กำลังปฏิสนธิในตัวเธอขณะนี้ คือเลือดเนื้อเชื้อไขของเธอเอง พวกเราทุกคนยินดีที่ต้อนรับเขา เธอเองผู้เป็นแม่ กลับไม่คิดที่จะต้อนรับเขาเลยทีเดียวหรือ"

คำพูดชนิดนั้นทำเอามาเรียงันไปนาน มองหน้าหมอดารินด้วยสายตาตรง เหมือนจะค้นหาสิ่งแอบแฝงซ่อนเร้น แต่ก็ไม่พบอะไร นอกจากความจริงใจและการุณย์

"พวกเราทุกคน? เธอหมายความว่ายังไง?"

"ก็หมายถึงฉัน พี่ใหญ่ ไชยยันต์ และไพรวัลย์ด้วย ถึงส่างปาของเธอ และพวกพรานพื้นเมืองทุกคน ถ้าเขารู้เข้าเขาก็คงแสดงความยินดีกับเธอด้วยทั้งนั้น"

“เธอรู้ได้ยังไงว่าคนเหล่านั้นจะยินดี ตรงข้าม เขาจะแสดงความชิงชังตำหนิฉันเสียด้วยซ้ำ”

“เธอคิดมากไปเอง เมย์ ไม่มีพวกเราคนใดสักคนที่จะหวังร้ายต่อเธออย่างนั้น เพราะฉะนั้น อย่าคิดที่จะทำลายเด็กในท้องเสียเลย เก็บเขาไว้เถอะ”

ดารินพูดอย่างปลอบโยน สอดแขนข้างหนึ่งโอบเอวมาเวียไว้ แหม่มสาวกัดริมฝีปากแน่น ส่ายหน้าน้อย ๆ นัยน์ตาเต็มไปด้วยแววครุ่นคิด

“ฟังดูเหมือนเธอจะเมตตาฉันงั้นแหละน้อย แต่ถึงอย่างไรเสีย ฉันก็คิดว่าเธอต้องการจะแก้เผ็ดแก้ลำ หรือมิฉะนั้นก็ทำโทษฉัน อย่างที่เธอขู่เอาไว้ เธอบังคับให้ฉันยอมรับในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง และทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นมันก็เป็นความแสลงใจของเธอเอง เธอก็ยังขู่เข็ญฉันให้พูดออกมาให้ได้ เมื่อฉันปฏิเสธเธอก็เมินเฉยต่อการร้องขอความช่วยเหลือของฉัน”

ดารินมองดูแม่เพื่อนสาวต่างผิวด้วยสายตาบริสุทธิ์ใจยิ่งให้

“การทำลายเด็กในท้องให้เธอ ไม่เรียกว่าเป็นความช่วยเหลือหรอก เมย์”

“ก็เธอไม่ได้พูดหรอกหรือ ว่าเธอจะช่วยฉัน”

“ใช่ ฉันจะช่วยเธอ แต่มันหมายความถึงว่าช่วยไม่ให้เธอต้องทรมานหรือเจ็บไข้ได้ป่วยจากอาการแพ้ต่างหาก เป็นการช่วยลูกในท้องของเธอด้วย”

มาเรียจ้องหน้าอยู่เช่นนั้น

"แต่ถ้าฉันสารภาพตามที่เธอต้องการ เธอจะเอาออกให้ใช่ไหม เธอบอกไว้อย่างนั้น?"

"ไม่หรอก ฉันข่เธอไปงั้นเอง ต่อให้เธอสารภาพในสิ่งที่ฉันต้องการให้เธอพูด ฉันก็จะไม่ทำในสิ่งที่ฝืนมโนธรรม จริยธรรมของฉันเป็นอันขาด เก็บเขาไว้เถอะ เมย์ ถ้าเป็นผู้หญิงเขาคงสวยและเก่งเหมือนแม่ และถ้าเป็นผู้ชายก็คงจะเป็นนักต่อสู้ผจญภัยที่หาตัวจับยากทีเดียว ฉันไม่ได้โหดร้ายทารุณหรือมีอคติใดๆ กับเธอเลย ในการไม่ร่วมมือกับเธอเพื่อทำลายลูกในท้องของเธอเสีย ตรงกันข้าม ฉันและพวกเราทกคนหวังดีและมีเมตตาปรานีต่อเธออย่างที่สุด"

"ฟังฉันนะน้อย..."

แหม่มสาวพยายามพูด

"เธอยอมรับไหมว่า ในคณะของเราพวกนี้ มีฉันคนหนึ่งเป็นกำลังหน่วยสำคัญที่สุดหน่วยหนึ่ง"

"อ๋อ แน่นอน เธอเก่งกล้าสามารถ และมีประโยชน์กับพวกเราทุกคนมากทีเดียว อาจจะเก่งกว่าฉันเสียอีก ในด้านกองกำลัง"

"ก็เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ทำไมเธอไม่คิดบ้างว่า ถ้าฉันพ้นภาวะนี้ได้ ฉันจะเป็นกำลังที่เข้มแข็งรับใช้หมู่คณะเหมือนเดิมได้ ทำไมจะคิดตัดทอนกำลังพวกเราเสีย โดยให้ฉันมีภาระต้องคอยระวังเด็กในท้องเช่นนี้ เกิดอะไรขึ้นฉันจะช่วยพวกเธอไม่ได้ถนัด ซ้ำพวกเธอยังต้องเป็นภาระคอยช่วยฉันเสียอีก"

"เราเข้าใจดีในข้อนั้น และเราก็พร้อมแล้วที่จะรับหรือเผชิญหน้ากับภาระนั้น"

“โธ่! โปรดเถิด น้อย...”

อีกฝ่ายหนึ่งพยายามวิงวอน

“มันเพียงแค่ระยะแรกเริ่มที่สุดเท่านั้น ยังไม่เป็นรูปร่างใดๆ ทั้งสิ้น และยังไม่สายเกินไป ไม่เกี่ยวกับมโนธรรมหรือจริยธรรมอะไรที่เธออ้างสักนิด ถ้ามันล่วงเลยไปกว่านี้จนเป็นตัวตนแล้ว ฉันก็จะไม่อ้อนวอนขอร้องเธอเหมือนกัน”

“มันจะระยะแรกเริ่มสักแค่ไหนก็ตาม แต่มันก็เป็น ‘จุดปฏิสนธิ’ แล้ว จุดกำเนิดซึ่งมีสิทธิ์ที่จะได้เกิดออกมาดูโลก นอกจากจรรยาแพทย์ตามหลักสากลแล้ว ฉันยังเป็นชาวพุทธด้วยและ เมย์ พุทธศาสนิกชนเขาถือกันมากในการทำลายจุดกำเนิดที่กำลังก่อตัวขึ้น ก็พอๆ กับฆ่าคนนั่นแหละ ใครจะรู้ได้ เด็กที่จะเกิดมานั้น อาจทำบุญคุณใหญ่หลวงให้แก่โลกนี้ก็ได้ เขาจะเกิดแล้วเรามีสิทธิ์อันใดจะกั้นไม่ให้เขาเกิด เธอเองก็เหมือนกันถ้าเพียงยามทำสิ่งใดเป็นการกำจัดหรือทำลายเสีย เธอจะบาปอย่างมหันต์ เธอเองก็ทำบาปมามากแล้ว ไม่คิดจะสร้างบุญกุศลเสียบ้างหรือ เกิดเป็นลูกผู้หญิง ไม่มีกุศลผลบุญอันใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่าการให้กำเนิดชีวิตมนุษย์ อย่างน้อยที่สุดก็ให้มนุษย์สักคนหนึ่งเรียกเราว่าแม่”

แล้วดารินก็หัวเราะเสียงใส กล่าวต่อมาว่า

“ยิ่งกว่านั้น ทัศนคติของคนไทยยังถือว่า หมู่คณะใดก็ตาม ที่มีหญิงมีครรภ์ร่วมอยู่ด้วย หมู่คณะนั้นย่อมจะมีโชคดี เด็กที่อยู่ในท้องมักจะมีปาฏิหาริย์เข้าช่วยเหตุร้ายๆ ที่จะเกิดขึ้นให้คลี่คลายไปในทางดีได้เสมอ หญิงมีครรภ์จะรอดพ้นจากวิบัติภัยได้อย่างน่าอัศจรรย์ เพราะดวงชะตาของเด็กในครรภ์มีส่วน

ร่วมเกื้อหนุนอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นควรแล้วหรือที่เธอจะคิดกำจัดเขา”

“เราเดินทางกันอย่างไม่รู้อนาคตนะ”

“ถ้าจะไม่รู้ ก็ไม่รู้เฉพาะจุดมุ่งหมายเท่านั้น ว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลว แต่ระยะเวลาฉันคิดว่าพอจะกะประมาณเอาได้ เราจะไม่บุกป่าฝ่าดงกันอยู่จนถึงกำหนดคลอดของเธอหรอก ถ้าตาย ก็ตายกันเสียก่อนเวลานี้ และถ้าจะกลับบ้านก็กลับกันก่อนหน้าเวลานี้เหมือนกัน”

“ถามจริงๆ เถอะ นี่พี่ใหญ่กับไพรวัลย์รู้เรื่องแล้วหรือยัง?”

“พี่ใหญ่น่ะเขารู้ก่อนฉันผู้เป็นหมอเสียอีก เพราะเขาสงสัยตั้งแต่เมื่อคืนที่เธอไม่สบายแล้ว ส่วนไพรวัลย์ก็รู้แล้วเหมือนกัน”

“แล้วเขาว่ายังไงบ้าง...สาปแช่งฉัน?”

“เปล่าเลย ทั้งสองคนบอกให้ฉันช่วยประคบประหงมเธอให้ดีที่สุด”

มาเรียมองดูดารินอย่างแคลงใจ ไม่อยากจะเชื่อในคำพูดนัก แล้วก็ไม่เอ่ยคำใดอีก แพทย์สาวนักมานษยวิทยาสาวพยายามพูดปลอบโยนหว่านล้อมอยู่ต่อไปเป็นเวลานาน ระหว่างการเดินเคียงคู่ไปด้วยกัน แต่แม่สาวเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสเงียบกริบ

ไม่มีใครอ่านความคิดของหล่อนออก แม้แต่หมอดารินเองแล้วก็เริ่มจะหวาดๆว่า มาเรียอาจทำอะไรแผลงๆต่อไปในเวลาข้างหน้าเพื่อหาทางให้แท้งลูกให้ได้ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นจริงละก็ เห็นจะยุ่งกันใหญ่ มันจะยิ่งเป็นอุปสรรคต่อการเดินทางขึ้นไปอีกเกี่ยวกับสุขภาพ และคนใจเด็ด

อย่างมาเรียก็น่าจะเชื่อว่ากล้าทำได้เสียด้วย ถ้าหล่อนมีเจตนาเช่นนั้นจริง

'จะเหี้ยมโหดใจร้ายได้ถึงขนาดนั้นก็ให้มันรู้ไป'

ราชสกุลสาวบอกกับตนเอง แล้วก็มาถึงคำถามตนเองอีกว่า ถ้าเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นจริง หล่อนจะทำอย่างไรในฐานะที่มาเรียอาจอ้างได้ว่า ขอร้องหล่อนแล้วไม่ช่วยจัดการให้

'ปล่อยให้ตายเสียเลย ถ้าแกล้งทำตัวเองให้แท้งลูก ไม่อยากจะช่วยให้เสียเวลา'

หล่อนถามเองตอบเองอยู่ในใจ แล้วก็ไม่วายกลุ้ม เป็นห่วงกังวลไปสารพัด ตามประสาคนช่างคิดมาก

เวลาผ่านไปชั่วโมงเต็มๆ ภายใต้การนำของแงซาย รพินทร์ ไพรวัลย์แยกหายไปอย่างปราศจากร่องรอย ดูราวกับว่าเขาอันตรธานเป็นอากาศธาตุไปแล้วฉะนั้น

บัดนี้ ทุกคนพักความคิดเรื่องอื่นใดไว้หมดสิ้น ครุ่นกังวลอยู่ประการเดียว เมื่อไหร่จะเห็นเงาของพรานใหญ่โผล่ ใครอื่นจะคิดเช่นไรไม่ทราบได้แน่ชัด แต่ดารินร้อนใจเหมือนถูกไฟเผา หล่อนออกมาเดินนำหน้าเคียงคู่กับพี่ชาย สายตาก็กวาดสำรวจไปในรัศมีครึ่งวงกลมของทิศทางเบื้องหน้า เท่าที่สายตาจะแลเห็นแนวตรงออกไปได้ หวังอยู่ตลอดเวลาว่าเขาผู้นั้นจะปรากฏกายขึ้นยังลอนโค้งใดโค้งหนึ่งของเนินสูงๆ ต่ำๆ รอบตัว แต่นาทีแล้วนาทีเล่าที่ผ่านไป ไม่มีเค้าเงื่อนเลยว่าจอมพรานจะโผล่ให้เห็น

แงซายก็คงนำต่อไปด้วยอาการปกติ ไม่แสดงท่าทีว่าจะอาทรร้อนใจใดๆ ทั้งสิ้น พรรคพวกคนอื่นๆ ก็ยังเห็นสงบเฉยกันอยู่ไม่มีใครปริปาก หล่อนจึงแข็งใจไม่เอ่ยคำใดออกไปเช่นกัน นอกจากเดินไปคิดไปคนเดียว

พอสิ้นชั่วโมงที่สอง ตาเฒ่าบุญคำซึ่งหาบของคู่อยู่กับจันก็จ้ำพรวดๆ แซงขบวนขึ้นมาจนทัน กลุ่มนายจ้างซึ่งยังสงวนท่าทีนิ่งกันอยู่

"นายใหญ่!..."

แกเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าและน้ำเสียงส่อแววกังวลชัด ไม่ดูตลกเล่นเหมือนอาการปกติของแก

"บุญคำว่ามันน่าจะมีอะไรพิกลเสียแล้วละ พรานใหญ่เงียบหายไปเลย"

เชษฐานั้นคิดเงียบๆ อยู่ในใจมาตลอดเวลาแล้วเช่นกัน ในกรณีนี้ถ้าเป็นน้องสาวของเขาหรือไชยยันต์ท้วงขึ้นเขาก็อาจรักษาความใจเย็นอยู่ต่อไปไม่ได้ แต่นี่ผู้พูดคือบุญคำสมุนมือขวาของรพินทร์เอง ซึ่งโดยปกติทั่วไปแล้วไม่เคยปรากฏว่ากลุ่มพรานบริวารของเขาจะแสดงท่าทีวิตกกังวลเช่นนี้มาก่อน คนเหล่านี้ย่อมจะเคยชินกับธรรมชาติของเจ้านายตนดีที่สุดเหนือกว่าใครอื่นทั้งสิ้น และลงได้ทักท้วงขึ้นเช่นนี้ มันก็น่าสะดุ้งฉุกใจคิดอย่างยิ่ง

ท่านหัวหน้าคณะสั่งให้ขบวนทั้งหมดหยุดชะงักลงในบัดนั้นทันที ดารินใจคอไม่ดียิ่งขึ้น เพราะหล่อนได้ยินเสียงพูดของตาเฒ่าอย่างถนัด หยุดยืนนิ่ง จ้องหน้าบุญคำเขม็ง ส่วนไชยยันต์

WBSWS:OU

กับมาเรียซึ่งเดินคุมอยู่ท้ายขบวนไม่ทราบอะไรมาก่อน เห็นพวกข้างหน้าหยุดนิ่งกันไปหมดก็รีบสาวเท้าขึ้นมาโดยเร็ว

"อ้าว! หยุดทำไม เกิดอะไรขึ้น?"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องถามหน้าตื่น

เชษฐายังไม่ตอบในทันทีนั้น พยักหน้าเป็นความหมายให้ทุกคนเข้ามารวมกลุ่ม

"บุญคำทักเราเสียแล้ว ไชยยันต์"

"ทัก? เอ๊ะ ทักอะไร?"

ก่อนตอบ เชื้อพระวงศ์หนุ่มใหญ่ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเขาสังเกตเวลาไว้ก่อนแล้ว นับตั้งแต่รพินทร์ลับกายหายแยกจากไปจนกระทั่งบัดนี้ เป็นเวลาถึง 2 ชั่วโมงกับ 12 นาที ท้องฟ้าก็มืดครึ้มลงทุกขณะ

"ฉันรู้สึกมาตั้งนานแล้วว่า รพินทร์ควรจะโผล่มาให้เราเห็นเสียที ก็ได้แต่คิดอยู่ในใจเท่านั้น พอดีบุญคำทักขึ้นอีกคน"

"น้อยก็คิดมาตั้งแต่ชั่วโมงที่แล้วค่ะ พี่ใหญ่ แต่ไม่กล้าพูด กลัวจะถูกหาว่าประสาทเสียไม่เข้าเรื่อง"

ดารินพูดเสริมโดยเร็ว หางเสียงสั่น

ไชยยันต์ขมวดคิ้ว กัดริมฝีปากมองหน้าทุกคนที่ยืนล้อมวงแลตากันไปมาอยู่แล้วเปลี่ยนไปจับที่บุญคำ คณะนายจ้างทุกคนสังเกตเห็นพรานพื้นเมืองทั้งสี่ของรพินทร์เค้าหน้าไม่สบายนก

"มีอะไรที่บุญคำสงสัยหรือ"

ไชยยันต์ถาม

ตาพรานเฒ่ายิ้มกร่อย ๆ กวาดสายตามองไปยังขอบเนิน

ที่แลเห็นล้อมอยู่รอบด้าน ขณะนั้นทั้งหมดล้อมอยู่ในแอ่งที่ราบต่ำบริเวณหนึ่ง

“บุญคำก็บอกไม่ถกเหมือนกัน ว่าบุญคำสงสัยอะไร แต่ธรรมชาติที่บุญคำอยู่กับนายมานานแล้ว บอกกับตัวเองว่า นายควรจะโผล่มาเสียที แต่นี่ก็ยังไม่มา”

“พรานใหญ่เคยแยกจากพวกเราไปนานกว่านี้ ก็เคยมาแล้วไม่ใช่หรือ?”

“แต่มันไม่เหมือนกับครั้งนี้ บุญคำบอกแล้วว่าบุญคำบอกไม่ถูก มันสาๆ อย่างไรพิกลอยู่ นายคงไม่ตั้งใจจะแยกจากเราไปนานถึงขนาดนี้ บุญคำกะว่าสักไม่เกินชั่วโมงเดียวเท่านั้น แต่นี่มันเลยมานานแล้ว ทางด้านเรานี่ ไอ้แงซายก็พาเดินจ้ำอ้าวๆ ทางด้านนายก็ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน ประเดี๋ยวก็ไปกันคนละขอบฟ้าเสียเท่านั้น”

มาเรียไม่รู้เรื่องที่คนเหล่านี้พูดกัน ถามขึ้น เมื่อไชยยันต์อธิบายให้ฟัง หล่อนก็มีอาการตื่นเต้น

“ควรรับฟังไว้บ้างนะคะ พี่ใหญ่”

หล่อนบอกไปทางเชษฐาโดยเร็ว

“อย่างน้อย บุญคำก็เป็นคนของเขาโดยตรง ตื้นลึกหนาบางย่อมจะเคยชินกันดีอยู่แล้ว บุญคำไม่เคยแสดงความห่วงใยเจ้านายของแกอย่างนี้มาก่อนเลย แกจะต้องมีสังหรณ์อะไรสักอย่าง”

เชษฐายืนครุ่นคิดอยู่อึดใจใหญ่ ถึงมาเรียจะไม่เตือนย้ำมา เขาเองก็บังเกิดความปริวิตกกังขาแทบจะทนไม่ได้อยู่แล้วเช่นกัน

ไชยยันต์ก็หันไปสอบถามความคิดเห็นของ เกิด เส่ย และจันอีกสามคนทันที ซึ่งพรานหนุ่มทั้งสามยืนยันเป็นเสียงเดียวเหมือนกันหมด

“ชอบกลเสียแล้วละ เจ้านาย พรานใหญ่ไม่น่าจะหายไปนานอย่างนี้”

มีอยู่เพียงสามคนเท่านั้น ที่ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ออกมา คือส่างปา คะหยิ่น และแงซาย ส่างปากับคะหยิ่นพูดอะไรกันเบาๆ คล้ายจะสอบถามกันอยู่ไปมา ส่วนแงซายสงบนิ่งเชษฐากระดิกนิ้วเรียวเข้ามาใกล้

“แกรู้สึกผิดปกติบ้างไหม แงซาย?”

ทุกสายตาจับไปที่คนใช้พิเศษเป็นตาเดียว

“ผมรู้จักผู้กองดี แต่คงไม่ดีไปกว่าคนของเขาเอง ถ้าลุงคำทักว่าผิดปกติ มันก็น่าจะผิดปกติไปจริง ผมเพิ่งจะมีความรู้สึกเดี๋ยวนี้เอง”

“ผู้กองนัดกับแกไว้หรือเปล่าว่า เขาจะตามมาพบหรือส่งข่าวให้เรารู้ในเวลานานสักเท่าไหร่ นับตั้งแต่ตอนแยกกัน”

ไชยยันต์ถามเร็วปรื๋อ

“ผู้กองไม่ได้กำหนดเวลาไว้”

“แล้วความรู้สึกส่วนตัวของเธอเองล่ะ คิดว่าเขาควรจะแยกจากเราไปนานสักเท่าไหร่? ไม่ว่าจะค้นพบหรือไม่พบที่หมายที่เขาต้องการ เธอคนเดียวเท่านั้นที่อ่านใจผู้กองได้อย่างแม่นยำ”

ดารินตั้งคำถามมาบ้าง

“แงซายอาจอ่านใจผู้กองได้ แต่กรณีพิเศษหรือข้อยกเว้นก็อาจเกิดขึ้นได้เช่นกัน สำหรับแงซายแต่แรกคิดไว้ว่าอย่างช้าไม่

เกินหนึ่งชั่วโมง ผู้กองควรพบหรือส่งข่าวให้เราทราบได้ และก็ไม่ได้คิดกังวลใดๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าผู้กองจะแยกจากไปนานตลอดทั้งวันหรือตลอดทั้งคืน แต่เมื่อลงคำท้วงขึ้นก็ควรจะต้องฟัง”

“นึกแล้วไม่ผิด นึกสังหรณ์ก่อนใครๆ เสียอีก เตือนแล้วด้วยซ้ำ...”

ราชสกุลสาวบ่นในเสียงคราง หน้าซีด

“เดี๋ยว! ใจเย็นๆ น้อย มันเป็นไปไม่ได้หรอก ที่คนอย่างรพินทร์จะหลงทาง”

ไชยยันต์พูดพร้อมกับฝืนหัวเราะปลอบใจ ดึงปืนสั้นจากซองข้างเอวขึ้นมา ขอความเห็นจากเพื่อนอาวุโสของเขาว่า

“ลองยิงปืนเรียกดูไหม อาจอยู่ในละแวกใกล้เคียงนี้ก็ได้ ถ้าได้ยินเสียงปืนคงจะยิงตอบให้เรารู้เอง”

ท่านหัวหน้าคณะพยักหน้า

“ยิงสามนัด ไชยยันต์ เขาจะได้รู้ว่าเราเรียก”

ไชยยันต์ชูปืนขึ้นเหนือศีรษะ กระดิกนิ้วลั่นไกสนั่นหวั่นไหวออกไปทันที เขายิงติดต่อกันสามนัดตามคำสั่งของเชษฐา โดยเว้นระยะห่างกันเป็นจังหวะ เสียงกระสุน .44 แม็กนั่มระเบิดกึกก้อง ดังสะท้อนกังวานไปทั้งทุ่งหญ้าอันสลับไปด้วยเนินสูงๆ ต่ำๆ ทั่วไปนั้น

ทุกคนเงียบกริบ สะกดใจเงี่ยหูคอยสดับฟัง เผื่อว่าจะแว่วสำเนียงใดตอบมาบ้าง

อึดใจใหญ่ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบเชียบ กังวานเสียงปืนนัดสุดท้ายของไชยยันต์ที่สะท้อนก้องอยู่ไปมาก็ขาดหายไปแล้ว

ใครจะมีความรู้สึกเช่นไรยามนี้ก็ยากที่จะเดา แต่สำหรับดาริน วราฤทธิ์ ใจของหล่อนเหี่ยวฝ่อแทบไม่มีเลือด

“เอายังไงกันดี?”

ท่านหัวหน้าคณะถามเปรยขึ้นไปยังทุกคน

บุญคำเข้าไปซุบซิบพูดอะไรกับแงซาย เป็นครั้งแรกที่ทุกคนเห็นตาพรานเฒ่าผู้มักจะตลกคะนองไม่มีวี่แววเล่นเหลืออยู่อีกเลย ครู่ใหญ่แกก็เดินกลับเข้ามาที่คณะนายจ้างซึ่งยังยืนนิ่งเพื่อรอฟังความเห็นจากกลุ่มพรานพื้นเมืองอยู่

“บุญคำ แงซาย และคะหยิ่นมีความเห็นตรงกัน นายใหญ่ เราไม่ควรเดินต่อไปอีกแล้ว เพราะยิ่งเดินก็ยิ่งไปกันใหญ่ หยุดพักรอพรานใหญ่อยู่ที่นี่แหละ ช่วยกันก่อไฟสุมหญ้าขึ้นควันจะลอยสูง เป็นที่สังเกตเห็นได้ เสียงปืนยังไม่แน่นัก มันเกี่ยวกับใต้ลมหรือเหนือลมด้วย แต่ควันไฟจะแลเห็นได้ไกล”

“ถ้าพรานใหญ่หลงทาง การก่อไฟให้เขาสังเกตเห็นควันก็ดีอยู่หรอก แต่เชื่อหรือว่าพรานใหญ่จะหลงทาง มันอาจมีอะไรเกิดขึ้นกับเขาก็ได้”

ดารินพูดโดยเร็ว แล้วหันไปทางพี่ชาย กล่าวติดต่อมาว่า

“น้อยคิดว่า เราเดินย้อนกลับไปที่เก่า แล้วเริ่มแกะรอยตามเขาตั้งแต่ตอนที่แยกจากกันนั่นจะเหมาะกว่าค่ะ”

“ไชยยันต์ แกคิดยังไง เมย์ล่ะ?”

เชษฐาฟังความเห็นของผู้ร่วมคณะทุกคน ก่อนตัดสินใจ

“เราเดินมาไกลโขทีเดียวนะ จากตำแหน่งที่แยกกับรพินทร์เป็นครั้งสุดท้าย และเราก็ยังไม่อาจเดาได้ถูกทั้งสิ้น ว่าเขาหลงทางหรือเกิดอะไรขึ้น คิดในแง่ดีก่อนดีกว่า เขาอาจเดินค้นหาที่

หมายออกเส้นทางที่จะมาบรรจบกับเรานี่ ไกลลิบออกไปทางหนึ่ง จนไม่ได้ยินเสียงปืนที่ยิงเรียกเมื่อตะกี้นี้ เราออยู่ที่นี่ และก่อไฟสุมควันอย่างที่บุญคำแนะนำดีกว่า และไม่ว่ารพินทร์จะอยู่ที่ไหน เมื่อสังเกตเห็นควันคงตามเข้ามาพบพวกเราเอง สำคัญว่าเราต้องอดใจรอคอยเขาหน่อย ไม่ต้องเคลื่อนย้ายไปไหนก่อนทั้งสิ้น ตั้งสถานีพักกันอยู่ที่นี่แหละ มัวแต่เดินย้อนกลับ ฉวยรพินทร์ไปคอยดักอยู่ข้างหน้า ก็วนหากันตายเลย เพราะเขาสั่งไว้แล้วว่าให้เราเดินทางมาทางนี้" ไชยยันต์พูดเคร่งขรึม

"เมย์?"

"มีความเห็นอย่างเดียวกับไชยยันต์ค่ะ"

"ฉันก็คิดว่าอย่างนั้นเหมือนกัน"

ท่านหัวหน้าคณะว่า แล้วแลไปทางน้องสาวซึ่งมีความเห็นแตกแยกไปเพียงคนเดียว

"เราใช้มติข้างมากเถอะ น้อย เป็นอันว่าหยุดอยู่ที่นี่และก่อไฟขึ้นก่อนก็แล้วกัน ถ้าไม่มีอะไรคืบหน้าค่อยว่ากันไหม" กล่าวจบ เขาก็หันไปบงการกับบุญคำ

ชั่วไม่นานหลังจากนั้น กลุ่มควันก็ลอยสูงขึ้นไปบนอากาศ พวกพรานพื้นเมืองช่วยกันตัดหญ้าสดๆ มาสุมเป็นกองไฟขึ้น ทั้งหมดเลือกเอาชัยภูมิที่อับลมที่สุดในบริเวณนั้นเป็นที่นั่งพักรอฟังข่าว

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ ความมืดก็ย่างกรายเข้ามาอย่างรวดเร็ว ฟ้าทางด้านตะวันตก แลบอยู่แปลบปลาบ ส่งเสียง

คำรนแว่วมาแต่ไกล กระแสลมก็ผันผวนอย่างไรชอบกล อากาศทวีความหนาวเย็นลงทุกทีเมื่อตะวันค่อย ๆ ลับเหลี่ยมโลกลงไป อีกชั่วโมงเศษ นับตั้งแต่เวลาสมไฟจากหญ้าเพื่อให้เกิดควัน ยังไม่ปรากฏวี่แววของรพินทร์ ไพรวัลย์ ไชยยันต์เสียลูกปืนสั้นอีก 1 นัด ยิงเป็นสัญญาณ ก็คงไม่ได้รับคำตอบอยู่เช่นนั้น ความรู้สึกของทุกคนเลวร้ายลงทุกขณะตามความมืดที่ยางกรายเข้ามา

"เอ ถ้าไม่ได้การเสียแล้ว"

เชษฐามองนาฬิกาข้อมือ แล้วผุดลุกขึ้นยืนอย่างอดรนทนอยู่ต่อไปไม่ได้ ขณะนั้นเอง บุญคำกับจันตรงเข้ามา

"นายใหญ่อนุญาตให้บุญคำกับจันสองคนไปตามเถอะ มันผิดปกติวิสัยเกินไปเสียแล้ว"

ท่านหัวหน้าคณะชั่งใจอยู่ครู่ แหงนมองท้องฟ้าที่ขมุกขมัวเลือนลางลงทุกที แล้วตัดสินใจเด็ดขาด เขายังไม่ตอบบุญคำในขณะนั้น แต่เรียกแงซายเข้ามา

"แงซาย แกเดินในเวลากลางคืนได้แม่นยำเท่า ๆ กับกลางวันไม่ใช่หรือ"

"ได้ นายใหญ่"

"ดีมาก"

แล้วเขาก็มองไปยังทุกคนที่นั่งล้อมวงรอฟังการตัดสินใจอยู่ประกาศขึ้น

"ทุกคน พักรออยู่ที่นี่ ให้ไชยยันต์ควบคุมขบวนทั้งหมดไว้ ให้บุญคำเป็นผู้ช่วยและที่ปรึกษาไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันกับแงซายสองคนจะออกตามรพินทร์เดี๋ยวนี้ ทางด้านนี้ ตัด

หญ้าสุมไฟไว้ตลอดทั้งคืน ในกรณีที่เกิดพายุลูกเห็บหรือฝนในเวลากลางคืน ให้ไชยยันต์ใช้ไดนาไมท์ระเบิดเป็นหลุม เพื่ออาศัยเป็นที่พักหลบ ไม่ต้องส่งใครออกไปตามอีก แม้ว่าตลอดทั้งคืนฉันกับแงซายยังไม่กลับมา อย่างช้าที่สุด ฉันกับแงซายจะกลับมาในเวลาเช้า ขอให้ทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด"

ทุกคนเงียบกริบ

ดารินกับไชยยันต์อ้าปากเหมือนจะเอ่ยอะไรออกมาในครั้งแรก แต่แล้วก็จำต้องชะงักงันไป เพราะตระหนักดีว่าสถานการณ์เข้าขั้นวิกฤตแล้ว สิ่งใดก็ตามเป็นการตัดสินใจของเชษฐา สิ่งนั้นย่อมถูกต้องที่สุด

แงซายยืนตระหง่านนิ่ง สำหรับเจ้าหมอนี้ไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้น ทุกคนรู้ดีว่าจะปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่างเคร่งครัดเท่านั้น

ท่านสุภาพบุรุษในราชสกุลหัวหน้าคณะหันมาทางแงซาย

"จัดเสบียงสำหรับกินสองคน สองมื้อ และเครื่องใช้เท่าที่แกเห็นว่าจำเป็นสำหรับสองคน ติดหลังไปได้โดยไม่เป็นภาระเกินไปนักจัดการตรวจและเปลี่ยนถ่านไฟฉายด้วย"

แงซายก้มศีรษะรับ ผละไปจัดการอย่างรวดเร็วแข่งกับเวลา ในขณะที่เชษฐาปลดเครื่องหลังของเขาออก จัดการบรรจุเลือกสิ่งของจำเป็นที่จะติดตัวไปใหม่ เพื่อให้เหมาะสมกับการแยกเอกเทศไปจากหมู่คณะส่วนใหญ่

ในระหว่างที่เชษฐากำลังง่วนอยู่กับการจัดเตรียมของอยู่นั้น ไชยยันต์ ดาริน มาเรียและบุญคำ ก็เข้ามายืนรายล้ออยู่เงียบ ๆ

แล้วแทนที่จะเป็นคนใดคนหนึ่งในกลุ่มของนายจ้าง จะเอ่ยคำใดขึ้นก่อนระหว่างที่ยืนมองดูเชษฐาอยู่นั้น กลับกลายเป็นบุญคำ ลักษณะของแกยามนี้เป็นผู้ใหญ่เหมาะสมกับวัยที่สุด

“นายใหญ่คิดดีแล้วหรือ การติดตามพรานใหญ่นั้นเป็นเรื่องจำเป็นแน่สำหรับเดี๋ยวนี้ แต่ทำไมถึงต้องเป็นนายใหญ่ด้วย แงซายนั้นเหมาะแล้ว แต่อีกคนหนึ่งที่จะไปด้วย บุญคำเห็นว่าควรจะเป็นคนอื่น คะหยิ่นก็ได้ บุญคำก็ได้ หรือใครก็ได้ทั้งสิ้นที่ไม่ใช่พวกเจ้านายทั้งหลาย”

เชษฐาเงยหน้าขึ้นมองตาพรานเฒ่า ยิ้มให้เครียดๆ เขาเข้าใจความหมายในคำพูดของแกดีที่สุด ในด้านห่วงใยปรารถนาดี และเข้าใจดีด้วยอีกว่า เมื่อคนอื่นไม่กล้าพูดท้วงขึ้น แม้แต่น้องสาวหรือเพื่อนรักของเขาเอง แกก็จำเป็นต้องพูดขึ้น

“ไม่มีใครจะเหมาะสมไปกว่าฉันหรอก บุญคำ เพราะฉันเป็นหัวหน้าคณะของทุกคน แล้วอีกอย่างหนึ่ง ฉันเชื่อว่าฉันมีการตัดสินใจที่ถูกต้องรอบคอบได้เหนือกว่าทุกคนด้วย ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ขอให้ทุกคนอย่าห่วง เพราะถึงอย่างไรฉันก็มีแงซายไปด้วย ระหว่างฉันกับแงซาย เราจะทำหน้าที่คนละอย่าง ฉันจะเป็นสมองและวิจารณญาณ ส่วนแงซายจะเป็นสายตาพลังกายและฝีมือ...”

แล้วเชษฐาก็เปลี่ยนสายตามายังคณะพรรคเขาอีกสามคน ชิงกล่าวเสียก่อนว่า

“น้อย ไชยยันต์ และเมย์ขอร้องเสียก่อนเลย อย่าได้มีการเสนอว่าจะมีใครขอร่วมทางไปกับฉันด้วย ที่ฉันสั่งไปแล้ว

ขอให้ปฏิบัติตามคำสั่งเท่านั้นเป็นพอ ฉันเข้าใจดีว่าทุกคนคิดเช่นไร แต่เราไม่มีทางเลือกอย่างอื่นอีกแล้ว สิ่งที่ทางนี้จะทำได้ก็คือพักอยู่ที่นี่อย่างสงบ หาทางปลอดภัยให้แก่ตัวเองเท่าที่จะทำได้ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น แล้วก็ภาวนาเอาใจช่วยทางด้านฉันกับรพินทร์ เท่านั้นเป็นพอ”

ดารินคงพูดอะไรไม่ออกอยู่เช่นนั้น ไชยยันต์ใจเด็ดสมชาติทหารเก่าถามมาว่า

“เอาละ เข้าใจ แต่ก่อนที่แกจะจากไป ควรนัดแนะกันให้ละเอียดอีกสักหน่อย”

“แกสงสัยอะไรอีกไชยยันต์?”

“เราหวังว่า พรุ่งนี้ แกกับแงซายจะกลับมาตามสัญญาพร้อมทั้งได้ข่าวรพินทร์ด้วย แต่ถ้าบังเอิญ แกยังไม่กลับมาทางนี้จะทำอย่างไรต่อไป?”

อดีตท่านทูตทหารบกกัดริมฝีปากอยู่อึดใจ ก็ตบไหล่สหายรักรวมตายของเขาบอกว่า

“อดใจรอให้ถึงเที่ยง หลังจากนั้นไปแล้วขอปรึกษาหารือและตัดสินใจกันเองว่าจะทำอย่างไร ขอทิ้งให้เป็นหน้าที่ของแกกับทุกคนทางด้านนี้”

ไชยยันต์พยักหน้าง่าย ๆ แต่ดวงตาหรี่ลง ซ่อนแววห่วงกังวลทั้งมวลไว้ภายในม่านตาหรี่ซึมนั้น มาเรียยืนเอามือข้างหนึ่งกอดอก อีกข้างหนึ่งยกขึ้นกัดเล็บด้วยอาการครุ่นคิดหนัก ส่วนดารินน้ำตาคลอกัดกรามนิ่ง พยายามฝืนความรู้สึกอย่างเต็มที่เพื่อจะไม่แสดงความอ่อนแอใด ๆ ออกมา ขณะนั้น แงซายจัด

เตรียมของเสร็จ ก้าวเข้ามายืนอยู่ตรงหน้าด้วยร่างอันสูงผงาดดูแกร่งฉกรรจ์ราวกับหลอมด้วยสัมฤทธิ์

"พร้อมแล้วหรือ แงซาย?"

"พร้อมแล้ว นายใหญ่"

"ดีมาก!"

เชษฐาเอื้อมมือไปจับมือไชยยันต์ ทั้งสองบีบฝ่ามือกันกระชับแน่น

"พรุ่งนี้ ฉันจะกลับมาพบแกกับพวกเราทุกคนให้ได้ ไชย-ยันต์!"

"ขอให้สวรรค์คุ้มครองแก เพื่อนยาก"

สำหรับดารินกับมาเรีย เขาเดินเข้าไปโอบกอดแน่นกระชับไว้ด้วยวงแขนซ้ายขวาอย่างรักสนิท ยิ้มให้ และจูบที่แก้มคนละที

และก่อนที่สองสาวจะสร่างจากตะลึงงัน เชษฐาผละออกอย่างรวดเร็ว สะกิดไหล่แงซายพร้อมกับพยักหน้าอย่างไม่มีพิธีรีตองอะไรทั้งสิ้น แล้วทั้งสองก็เดินออกไปจากบริเวณอันเป็นสถานที่หยุดพักชั่วคราวนั้นทันที ท่ามกลางแสงโพล้เพล้ใกล้จะมืดสนิทของสนธยาย่ำ

"แงซาย ดูแลนายใหญ่ให้ดีที่สุด!"

ดารินป้องปากตะโกนไล่หลังไปด้วยเสียงอันดังก้องสั่นสะท้าน

เชษฐานั้น ไม่ได้เหลียวกลับมาอีกเลย คงเดินด้วยฝีเท้าอันมั่นคงไปเป็นปกติ ส่วนแงซายหันหน้ามานิดหนึ่งพร้อมกับชูมือขึ้นสูงเหนือศีรษะ เสมือนจะเป็นการรับคำของนายหญิง

WBSWS:OM

ชั่วไม่นาน ร่างของบุคคลทั้งสองก็กลืนหายไปในเงามืดสลัวของต้นรัตติกาลอันแสนจะหนาวเย็น ทิ้งให้ทุกคนยืนจ้องมองตามหลังค้างด้วยความรู้สึกนึกคิดที่สุดจะบรรยายได้

ทั้งสามสะดุ้งตื่นจากภวังค์ก็ต่อเมื่อตาเฒ่าบุญคำและกลุ่มพรานพื้นเมืองทั้งหมดเข้ามารายล้อมและบอกว่า

“เตรียมตัวหาที่พักนอนคืนนี้เถอะ นายทหาร บุญคำเห็นแอ่งลึกแคบๆ ในระหว่างมูลดินสูงสองลูก ไม่ห่างจากที่นี่ออกไปเท่าใดนัก ตรงนั้นจะเหมาะกว่ากลางที่โล่ง เราย้ายไปสมหญ้าตรงนั้นดีกว่า เผื่อพาย ฝน หรือลูกเห็บมาก็จะได้ขดรหลบได้ง่ายๆ หน่อย”

จากอัตรากำลังพร้อมหน้า 12 ชีวิต ซึ่งบัดนี้เหลือกันอยู่เพียง 9 ชีวิต โดยยังไม่สามารถจะตัดสินใจหรือเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้นได้ นอกจากจะถูกกำหนดเขตให้อยู่เพื่อรอฟังข่าวอย่างทายอนาคตไม่ถูก **ทุกคนจึงตกอยู่ในภาวะเดียวกันหมด คือความกลัดกลุ้มกระวนกระวายเหลือที่จะกล่าว เพียงแต่เก็บนิ่งไว้ในใจของแต่ละคนเท่านั้น**

สำหรับตาเฒ่าบุญคำนั้น เมื่อไม่มีรพินทร์กับนายใหญ่เสียสองคน แกก็กลายเป็นผู้ใหญ่ที่สุดของคณะ ชนิดที่พอจะเชื่อถือไว้วางใจ และให้ความอบอุ่นมั่นใจได้ตามสมควร เพราะอย่างน้อยที่สุดความรอบรู้และจัดเจนสันทัดในการยังชีพกลางไพรเถื่อนตลอดจนความละเอียดรอบคอบก็ยังเป็นคุณสมบัติติดตัวแกอยู่ตามวิสัยพรานคร่ำป่า ไม่เลอะเทอะส่งเดช ดูไม่เป็นประสาเหมือนขณะที่มีพรานใหญ่อยู่ด้วย เพราะแกก็คงจะรู้ดีอยู่แล้วว่าเมื่อไม่มีรพินทร์เสียคนเดียว แกก็ต้องรับผิดชอบอย่างเต็มที่

ที่พักแรมคืน ถูกย้ายมาอยู่ในตำแหน่งที่น่าจะให้ความปลอดภัยได้มากที่สุด ซึ่งหาได้จากละแวกใกล้เคียงนั้น พร้อมทั้งทางหนีทีไล่จากศัตรู อันเป็นภัยธรรมชาติประการเดียว

มันเป็นปัญหาหนักไม่ใช่เล่น เมื่อคำนึงถึงว่าพายุหรือฝนอาจมาในตอนกลางคืนเวลาใดเวลาหนึ่งก็ได้ทั้งสิ้น กลางบริเวณที่ราบสูงอันไพศาลนี้ เพราะไม่มีขอบหรือสันเขา หรือแม้แต่ป่าเป็นกำบังคอยปะทะปะทังไว้บ้างเลย อีกประการหนึ่ง ก็ปราศจากฟืนที่จะสุมไฟ มีแต่หญ้าสดที่ระดมแรงกันไปช่วยตัดมากองไว้ ซึ่งลุกไหม้กินเวลาอย่างรวดเร็ว ชั่วประเดี๋ยวเดียวก็ดับมอด ต้องคอยสุมใส่กันอยู่ตลอดเวลาเหมือนเผาฟาง ถ้าตกดึกน้ำค้างลง อากาศชื้นฉ่ำละอองน้ำกว่านี้ ก็ไม่ต้องหวังว่ามันจะอาศัยอะไรได้ในด้านกองไฟ ไม่ว่าจะสุมเพื่อความอบอุ่นหรือเพื่อส่งสัญญาณให้เห็น

ไชยยันต์จึงสั่งให้ใช้ตะเกียงแบตเตอรี่แขวนปักไว้กับหลักไม้คาน เพื่อเป็นสัญญาณสังเกตได้กลางฉากความมืดของท้องทุ่งโล่งรอบทิศ แล้วบอกให้พวกนั้นเลิกสนใจกับการตัดหญ้าสดมาทำเชื้อเพลิงในตอนกลางคืน เพราะเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้ว รังแต่จะเสียเวลาเปลืองแรงงานเปล่า

แล้วทั้งเก้าคน ก็นั่งจับเจ่ากันอยู่ในหลุมซึ่งมีผ้าพลาสติกขึงกั้นน้ำค้างอยู่ข้างบน ท่ามกลางความมืดมิดเปล่าเปลี่ยวรอบตัว และความหนาวเย็นที่เริ่มจะทวีความทารุณทรมานขึ้นทุกขณะตามเวลาที่ล่วงผ่านไป

เสียงคล้าย ๆ ดารินพึมพำออกมาเหมือนพูดกับตนเองว่า
“ไม่น่าจะเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นเลย”

“อย่ากังวลมากนักเลยน้อย”

ไชยยันต์ทำเสียงให้เป็นปกติราบเรียบที่สุด กล่าวปลอบใจมา

“เชื่อว่าคงไม่มีอะไรหรอก อย่างมากรพินทร์ก็อาจเดินเรื่อยเจื้อยหลงผิดเส้นทางออกไป เลยยังตามมาไม่พบเรา แล้วอีกอย่างหนึ่ง เชษฐากับแงซายก็ออกไปตามแล้ว มือขนาดแง-ซาย ถึงอย่างไรก็ตามจนพบนั่นแหละ”

“เธอคิดว่าคนอย่างรพินทร์จะหลงหรือ?”

อีกฝ่ายย้อนถามมาเสียงกระชิบ ไชยยันต์ก็ถามตนเองเช่นนี้มานานแล้วเหมือนกัน แต่มันไม่ใช่วิสัยของเขา ที่จะพูดอะไรให้เกิดข้อปริวิตกกังวลแก่หมู่คณะเพิ่มขึ้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ซึ่งอ่อนอาวุโสกว่าเขา

“ก็ไม่แน่นักหรอก พรานใหญ่ของเราเคยหลงมาแล้วหลายครั้ง เพียงแต่ว่าไม่ได้หลงหายไปเลย หลงแล้วเขาก็หาเส้นทางได้เอง อาจเสียเวลาไปหน่อยเท่านั้น คนคนนั้นเอาตัวรอดได้ในทุกสถานการณ์ อย่างช้าที่สุดพรุ่งนี้คงรู้เรื่อง”

“ใช่ซิ พรุ่งนี้ก็คงรู้เรื่องแน่ว่าเขาจะกลับหรือไม่กลับ เราจะได้เห็นเขาอีกหรือไม่”

“อย่าพูดอะไรเป็นลางอย่างนั้น น้อย เกิดอะไรขึ้นกับรพินทร์คนเดียว ก็เหมือนเกิดขึ้นกับพวกเราทั้งหมดนั่นแหละ ฉันยังเชื่ออยู่เสมอว่า มันไม่ได้เกิดเหตุหนักหนาอะไรขึ้น และรพินทร์จะต้องเป็นฝ่ายตามมาพบเราได้เอง แต่เชษฐาใจร้อนมาก จะออกตามเพื่อให้รู้เรื่องให้ได้ในคืนนี้ ฉันจะท้วงแล้วแต่ก็ไม่กล้าขัด ถึงแม้จะมีแงซายไปด้วยก็ตาม แต่เชษฐาก็ไม่ควร

จะต้องไปลำบากถึงขนาดนั้น มันเสี่ยงเกินไป เดินในเวลากลาง-คืนไม่รู้ทิศทางอะไรทั้งสิ้น ใจฉันน่ะ...อยากจะให้พวกเราหยุดรอรพินทร์กันอยู่ที่นี่ทั้งหมด จนกว่าจะร่งเช้า ถ้าเขายังไม่กลับมา ค่อยออกตาม”

“เธอก็น่าจะรู้ดีอยู่แล้ว ไชยยันต์ ตามปกติแล้วพี่ใหญ่ไม่ใช่คนใจร้อน หรือตื่นอะไรได้ง่าย ๆเลย ลงถ้าคนอย่างพี่ใหญ่ได้ตัดสินใจแบบนี้ มันก็แปลว่า เขาย่อมจะรู้สึกถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับรพินทร์เป็นอย่างมาก ลำพังถ้าเป็นความคิดของฉันเอง คนอื่น ๆก็อาจเห็นได้ว่าเป็นเรื่องที่หวาดวิตกเกินกว่าเหตุ”

ไชยยันต์ฝืนหัวเราะ

“ทั้งหลายแหล่มันก็มีต้นเหตุมาจากบุญคำนั่นแหละ แกทักขึ้น เชษฐาก็เลยตกใจขึ้นมา บุญคำนั้นถึงแม้จะอยู่ใกล้ชิดเจ้านายของตนเอง อ้างว่ารู้เส้นกันขนาดไหนแล้วก็ตาม บางทีแกก็อาจประสาทเสีย ห่วงถึงนายของแกมากเกินกว่าเหตุไปบ้างก็ได้”

“ถามจริง ๆเถอะ เธอคิดยังไง คิดว่าพี่ใหญ่กับแงซายยังไม่ควรจะออกตามไปในขณะนี้หรือ?”

“แงซายหรือใครก็ตาม ที่สามารถเดินทางในเวลากลางคืนได้ และแน่ใจว่าจะกลับมาถึงที่นี่ได้อีกครั้งโดยไม่หลง ก็น่าจะออกไปตามรพินทร์ในคืนนี้ แต่ไม่ควรจะมีเชษฐาทรมานกายไปให้ลำบากด้วย เขาเองก็เดินหนักกรากกรำมาตลอดทั้งวันแล้ว แม้จะมีความทรหดอดทนและน้ำใจสู้ซักแค่ไหน เขาก็ยังไม่แข็งเท่ากับพวกลูกป่าโดยสายกำเนิดอย่างพวกนี้ แงซายนั้นไปได้อย่างสบาย แต่เชษฐาจะต้องฝืนใจทนไป และเขาก็ไม่อนุญาตให้พวกเราคนอื่น ๆติดตามเขาไปเสียด้วย ฉัน เมย์ หรือเธอ ก็

ล้วนคิดว่า ถ้าเขาจะไปตามรพินทร์ให้ได้ในคืนนี้ เราคนใดคนหนึ่ง ไม่ก็ทั้งหมดต้องการจะไปกับเขาด้วยทั้งสิ้น แต่เขาก็ดักคอห้ามไว้เสียก่อน ออกคำสั่งเฉียบขาดให้เรารอกันอยู่ที่นี่ ทีนี้แทนที่เราจะเฝ้ารอและเป็นห่วงรพินทร์เพียงคนเดียว ก็กลายเป็นสองห่วงขึ้นมาแล้ว”

ดารินถอนใจยาวเยือก ส่ายหน้าอย่างอัดอั้นตันใจ

“พี่ใหญ่มีนิสัยอย่างนี้เอง ถ้าเหตุการณ์ที่เขาพิจารณาเห็นว่าสำคัญสุดขีดแล้ว เขาจะลงมือทำเอง หรือมิฉะนั้นก็เข้าควบคุมอย่างใกล้ชิดเสมอ แต่ฉันก็เชื่อว่าเขามีเหตุผล ส่วนเรื่องที่ทางฝ่ายเราจะเป็นห่วงเขา มันก็เป็นอีกส่วนหนึ่ง...”

แล้วหล่อนก็วางมือบนท่อนแขนของมาเรีย ผู้ครึ่งนั่งครึ่งเอนเอาหลังพิงกองสัมภาระนิ่งอยู่

“เธอไม่มีความคิดอะไรบ้างเลยหรือ เมย์ ?”

“ฉันไม่มีความคิดอะไรทั้งสิ้น น้อย มีแต่คำถาม...ที่ไม่รู้จะให้ใครตอบ”

“คำถามอะไร?”

“ไพรวัลย์หายไปไหน ป่านนี้แล้วทำไมเรายังจะไม่ได้ว่ี่แววอะไรของเขาเลย พี่ใหญ่กับแงซายล่ะ จะตามเขาพบไหม และพรุ่งนี้เช้าจนถึงเที่ยง ถ้าเรายังไม่ได้ข่าวอะไรเลยจากทั้งสามคนนั่น ฝ่ายเราทั้งหมดทางนี้จะทำกันอย่างไร?”

ราชสกุลสาวหันไปทางเพื่อนชาย

“เธอคิดในสิ่งที่เมย์พูดไว้บ้างหรือยัง ไชยยันต์ โดยเฉพาะในปัญหาข้อสุดท้าย?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ยกมือทั้งสองขึ้นกุมขมับ โดย

ความจริงแล้วเขาก็มีความวิตกกังวลไม่น้อยไปกว่าดารินหรือมาเรียเลย ตลอดเวลาทั้งสามปรึกษาหารือกันเบาๆเป็นภาษาอังกฤษ ในขณะที่พวกพรานพื้นเมือง อันมีบุญคำเป็นหัวหน้าก็ซุบซิบกันอยู่อีกกลุ่มหนึ่งเป็นภาษากะเหรี่ยง

ยังไม่มีใครสนใจแตะต้องอาหารมื้อค่ำจากเสบียงแห้งเลยสักคนเดียว และไม่รู้สึกหิวด้วย...ต่างลืมกันไปหมดแม้จะล่วงเข้ามาถึงยามค่ำคืนแล้ว

“บุญคำ...”

ในที่สุด ไชยยันต์ก็เอ่ยเรียกตาเฒ่าขึ้น เพราะมองไม่เห็นใครจะเป็นที่ปรึกษาที่ดีไปกว่าแกได้ในยามนี้

“เรารอจนถึงเที่ยงวันพรุ่งนี้ตามคำสั่งของนายใหญ่ แต่ถ้าเที่ยงแล้ว พรานใหญ่ แงซาย และนายยังไม่โผล่กลับมาเลยซักคน เราจะเอากันยังไง?”

“บุญคำกับคะหยิ่นจะออกตามอีก”

แกตอบ ไชยยันต์อึ้ง มาเรียถามว่าพูดกันว่าอย่างไร พอรู้เรื่องหล่อนก็เปรยขึ้นว่า

“นั่นไม่ใช่วิธีที่ฉลาดเลย ถ้าลงมือขนาดแงซายและพี่ใหญ่หายไปอีก ขืนส่งให้ใครออกไปตามก็คงจะไปแล้วก็หายไปกันหมดนั่นแหละ ออกไปชุดละกี่คนก็คงจะสูญหายไปเท่านั้น ฉันมีความเห็นว่าพวกเราทั้งหมดนี้แหละ ออกตามพร้อมทั้งขบวนเลย เกิดอะไรขึ้นก็รู้เห็นกันต่อหน้าทั้งหมด อย่าให้ใครรับอาสาแยกไปตามอีกเลย ถึงฉันเองก็เหมือนกัน กล้ารับอาสาที่จะ

ออกตามซ้อนไปอีกได้ ไม่ว่าจะเดี่ยวหรือมีใครร่วมทางไปด้วยก็
อีก แต่ก็ไม่กล้าให้คำรับรองว่า เมื่อฉันแยกออกไปตามแล้ว ต่อ
ฉันเองจะได้กลับมาให้ใครทางด้านหลังที่รอคอยอยู่นี่พบเห็นอีกก
หรือไม่ เพราะฉะนั้น เราควรออกตามพร้อมกันหมดทั้งคณะดี
กว่า เกิดอะไรขึ้นก็ยังได้แก้ไขช่วยเหลือกันทัน นี่พูดถึงในกรณีที่
ทั้งสามคนนั่นไม่หวนกลับมาอีก”

“ผมคิดไว้อีกอย่างหนึ่ง เมย์” ไซยยันต์กล่าวอย่างตรึก
ตรองลึก “และมันก็น่าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด ถ้าหากทั้งเชษฐา แง
ซาย และรพินทร์พากันสูญหายไปหมดแบบนั้น”

“ลองบอกมาซิ ปรึกษากันไว้ก่อนล่วงหน้าตอนนี้ดีกว่า
จะได้ช่วยกันคิดหลายๆ ด้าน”

ดารินบอกมาโดยเร็ว

“ย้อนกลับไปภูเขานิลกาญจน์ บอกความจริงทั้งหมดให้
วายารู้เรื่อง แล้วขอแรงจากไอ้พวกขุนกระบี่ ไพร่พลทโมนของ
เขาเหล่านั้นให้นำเราออกติดตามค้นหา ถึงอย่างไร เจ้าลิงพวก
นั้นก็ชำนาญลู่ทางดีอยู่แล้ว คงช่วยให้เราได้ร่องรอยแน่ ดีกว่า
จะเสี่ยงตามหากันเอง เพราะพวกเราทั้งหมดทางนี้นั้น ถ้า
ขาดรพินทร์กับแงซายเพียงสองคน ใครจะเป็นคนนำแกะรอย
พอแก่การที่จะไว้วางใจได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์
เช่นนี้”

“หมายความว่าเราจะต้องเดินย้อนกลับไปที่เมืองของวายา
อีก”

ดารินกับมาเรียอทานออกมาพร้อมกัน

“เราเพิ่งจากที่นั่นมา ระยะทางเดินเพียงสองวันเท่านั้น

พวกพรานเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นใคร ก็คงสามารถพาเราย้อนกลับไปยังภูเขานิลกาญจน์ได้แม่นยำถูกต้องกว่าที่จะให้นำค้นหาสามคนนั่น เอาของที่มันแน่ๆ ไว้ดีกว่า”

“เราจะเสียเวลาไปเปล่าๆ อีกไม่ต่ำกว่า 4-5 วัน กว่าจะย้อนไปและกว่าจะหวนกลับมาอีกครั้ง” มาเรียว่า

“เสียเวลาสักแค่ไหน จะเดินทางไปถึงเนินพระจันทร์ตรงตามกำหนดหรือไม่ ไม่มีความหมายเสียแล้ว ถ้าหากเรายังไม่สามารถติดตามทั้งสามคนนั่นได้พบ ปัญหาแรกสุดที่เราจะพิจารณาในเวลานี้ก็คือ ต้องให้ได้พรานใหญ่ เชษฐา และแงซายกลับคืนมาก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง รพินทร์ทำท่าว่าจะสูญหายไปอย่างปราศจากร่องรอยทั้งคน แงซายกับเชษฐาที่ออกไปตามเราก็ยังไม่อาจเชื่อได้แน่ว่าจะกลับคืนมาเมื่อไหร่ ยังจะมีความคิดไปห่วงถึงเรื่องอื่นๆ ใดได้อีก นี่เราพูดเผื่อกันไว้เท่านั้น แต่ฉันบอกแล้วว่า สถานการณ์มันคงไม่เลวร้ายสำหรับเราถึงเพียงนั้น เราต้องเชื่อว่า ทั้งเชษฐาและแงซายจะต้องปลอดภัยและตามรพินทร์ได้พบ ถ้าเราไม่เชื่อกันอย่างนั้นเราคงไม่ปล่อยให้เขาไปไม่ใช่หรือ ทั้งหลายที่เราเอามาพูดกันไปต่างๆ นานานี่มันเนื่องมาจากความปริวิตกคิดระแวงไปเท่านั้น”

ไชยยันต์ ซึ่งในขณะนี้ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าผู้นำของทุกคนชั่วคราวให้ข้อคิดมาอย่างมีหลักเกณฑ์ ทั้งที่โดยความรู้สึกจากใจแท้จริง เขาก็เปล่าเปลี่ยวว้าเหว่และคิดหวาดระแวงไปสารพัด **เมื่อปราศจากรพินทร์ แงซาย และเชษฐาเสียแล้วเช่นนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมจะต้องขึ้นอยู่กับการตัดสินใจชี้ขาดของเขาเพียงผู้เดียว พรานเฒ่าบุญคำจะช่วยเขาได้ก็**

แต่ความชำนาญในเฉพาะด้านของแกเท่านั้น คนอื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน

ต่างเงียบงันกันไปเป็นเวลานาน ได้ยินแต่เสียงลมที่ พัดผ่านยอดหญ้าเบื้องบนครางหวิวๆ บางขณะจะเห็นผีพุ่งไต่หรือสะเก็ดดาวตกพุ่งเป็นทางสว่างแดงโร่ตัดไปในท้องฟ้าอันหนักอึ้ง ดำมืด แล้วก็ดับหายวับไป ห้วงคิดคำนึงของแต่ละคนเตลิดเปิดเปิงออกไปห่างไกลตัว

คะหยิ่น ส่างปา และพรานของรพินทร์อีกสามคนนั่งห่อตัวในลักษณะหลับนก...นิ่งเงียบไปแล้ว ภายหลังจากซุบซิบพูดกันอยู่ครู่หนึ่ง คงเหลือแต่ตาบุญคำเท่านั้น ที่จุดบุหรี่ใบตองแห้งของแกดูดแดงอยู่วาบๆ อีกสามคนของฝ่ายนายจ้าง อันมีชายหนึ่ง หญิงสาวสอง คลี่ผ้าแบล็งเก็ตออกมาห่มคลุมตัวนั่งเบียดไหล่กระทบไหล่กันอยู่

บริเวณที่พักภายใต้เพิงเตี้ยของหลังคาพลาสติกซึ่งขึงกั้นคล่อมดินอยู่เบื้องบนไม่กว้างขวางพอที่ตั้ง 9 ชีวิตจะลงนอนได้ นอกจากจะนั่งเบียดรวมกลุ่มกันอยู่เช่นนั้น

ความทารุณจากอากาศแสนหนาวเย็นที่ทุกคนได้รับมีมากเพียงไรก็ทำให้ยิ่งคิดไปถึงอีกสามคน ที่แยกไปจากหมู่คณะทั้งหมด ในขณะนี้รพินทร์...ผู้หายไปอย่างปราศจากร่องรอยตั้งแต่ตอนบ่าย กับเชษฐาและแงซาย ผู้ออกติด-ตามค้นหา

คนเหล่านั้น...ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนในขณะนี้ คงจะยิ่ง

ลำบากยากแค้นหนักขึ้นไปอีกหลายเท่านัก เพราะแยกจากหมู่คณะไปเป็นเอกเทศตามลำพัง ไม่มีอุปกรณ์เครื่องช่วยเหลือใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากสิ่งที่มีเฉพาะติดตัวอยู่เท่านั้น

"ไชยยันต์..."

เสียงดารินทำลายความเงียบขึ้นแผ่วเบา

เพื่อนชายขานตอบ พร้อมกับโอบวงแขนไปกอดไว้รอบไหล่ เขารู้สึกถึงกายอันสั่นสะท้านอยู่เป็นระลอกของน้องสาวเพื่อนอย่างแจ่มชัด

"เป็นอะไรหรือน้อย ไม่สบายหรือเปล่า"

"พวกเราคิดผิดกันหรือเปล่า ที่พากันนิ่งเงียบเฉยไว้ตอนที่พี่ใหญ่ตัดสินใจออกไปตามรพินทร์ ความจริงเราควรจะรั้งเขาไว้ไม่ใช่หรือ"

หล่อนพูดเสียงเครือไม่ตรงคำถาม

"มันสายเสียแล้ว น้อย! อย่าคิดอะไรให้มันกลุ้มหนักไปกว่านี้เลย นึกเสียว่าพี่ชายของเธอ เป็นคนที่มีฝีมือเยี่ยมยอดคนหนึ่ง แทบไม่น้อยหน้าไปกว่าพรานอาชีพอย่างรพินทร์หรือแงซาย แล้วเราจะสบายใจไม่ต้องห่วงเขาหรอก ยิ่งได้จับคู่กับแงซายอย่างนี้ละก็ ควรจะวางใจได้"

"ฉันมองไม่เห็นทางเลยว่า มืดมิดหนาวเย็นออกอย่างนี้เขาจะไปตามรพินทร์ได้ที่ไหน มันไม่มีความหวังอะไรเลยสักนิดอย่าว่าแต่จะเดินบุกบั่นค้นหาเลย ต่อให้หาที่พักหลบ เพื่อให้ตัวเองรอดปลอดภัยได้จนถึงรุ่งเช้า ก็แสนที่จะยาก ขนาดพวกเรารวมกลุ่มกันอยู่หลายๆ คน มีที่พักและอุปกรณ์พร้อมอย่างนี้ก็ยังแทบจะแย่แล้ว"

“พี่ชายของเธอเป็นคนกล้าหาญ และมีคุณสมบัติของการเป็นผู้นำที่ดี น้อย”

มาเรียกระซิบปลอบขวัญอันหวั่นไหวกระเจิดกระเจิงของดารินมาอีกคนหนึ่ง

“ลักษณะเช่นนี้ของเขานี่แหละ ที่ทำให้เขาชนะใจคนอย่างรพินทร์ ไพรวัลย์ และพวกพรานพื้นเมืองทุกคน ทำให้คนเหล่านี้ทั้งรักทั้งเกรงและเคารพบูชาเขาเป็นอย่างยิ่ง ถ้าฉันเป็นเขาฉันก็ต้องทำอย่างนี้เหมือนกัน ไม่ต้องห่วงหรอก มันจะมืดหรือมันจะหนาวเย็นสักแค่ไหน แงซายจะพาพี่ชายเธอไปอย่างปลอดภัยได้เสมอ เว้นเสียแต่ว่า...อะไรมันจะเกิดขึ้นกับแงซายเสียก่อนเท่านั้น”

“ขอให้เรามาช่วยกันพิเคราะห์ในสาเหตุกันอีกครั้ง‘รพินทร์หายไปไหน’ เราทุกคนเชื่อกันหรือว่า คนอย่างเขาจะหลง โดยหลุดพ้นจากเส้นทางไปเป็นเวลาถึง 7-8 ชั่วโมงแบบนี้ การที่เราคิดว่าเขาหลงไปชั่วขณะ และต่อมาก็จะตามมาพบเราเองได้นั่นเป็นความคิดเพียงแค่ปลอบใจเท่านั้นนะ แล้วมันจะมีประโยชน์อะไรขึ้นมา ฉันแน่ใจว่าทั้งพี่ใหญ่และแงซายไม่คิดเช่นนั้น เพราะถ้าคิดอย่างนั้นก็ไม่จำเป็นต้องกล้าเสี่ยงออกตามในเวลาเช่นนี้”

“แล้วเธอว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา?”

ไชยยันต์ถาม

“ฉันเชื่อว่าเกิด ‘อุปัทวเหตุ’ อะไรขึ้นอย่างหนึ่งแน่ๆ จะต้องไม่ใช่เพราะการหลงทางอย่างเด็ดขาด อุปัทวเหตุ ซึ่งเรายังเดาไม่ถูกว่ามันเกิดขึ้นอย่างใด ในรูปไหน ทั้งเธอและเมย์จะไม่สงสัยอย่างฉันบ้างเลยหรือ”

ไชยยันต์ฝืนยิ้มในเงามืด

“ฮือม์! คิดเหมือนกัน แต่ก็ไม่อยากจะคิด อยากหวังเพียงแค่ให้เขาหลงทางมากกว่า อาจเป็นอย่างนี้ได้ไหม รพินทร์มีโรคประจำตัวไข้จับสั่นเรื้อรังอยู่แล้ว ระหว่างเดินแยกทางห่างไกลจากพวกเราทั้งหมดไป เกิดอาการจับสั่นขึ้น ไปนอนงอ-ก่องอชิงหมดสติอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่ง โดยช่วยตัวเองไม่ได้เลย ประกอบกับอากาศอันเลวระยำของแถมนี้เข้าอีกด้วย...”

“น่าคิด!...”

มาเรียอทานออกมา ลืมตากว้างขึ้น

“มีเปอร์เซ็นต์ที่จะเป็นไปได้อย่างที่ไชยยันต์พูดนี่มากทีเดียว นอกนั้นแล้วก็ยังนึกไม่ออกว่า อุปัทวเหตุหรืออันตรายประเภทใดจะเล่นงานคนคนนั้นได้ และถ้าไพรวัลย์เกิดอาการอย่างว่านี้ขึ้นจริง โดยยังไม่สร่างจนกระทั่งล่วงเลยมาถึงเวลากลางคืนนี่ เขาจะยิ่งแย่ที่สุด”

จากความคิดที่แวบขึ้นมาเช่นนั้นเอง แทบจะทำให้ดารินไชยยันต์ และมาเรียถลันพรวดขึ้นยืน ราชสกุลสาวหันไปทางบุญคำ และบอกเร็วปรื๋อถึงสิ่งที่หล่อนสงสัยว่าจะเกิดขึ้นกับพรานใหญ่ เพื่อฟังความเห็นของแกบ้าง ตาเฒ่าไม่ตื่นอะไรนักตอบมาว่า

“ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงเถิด นายหญิง เพราะไม่กระไรหรอกถึงนายหญิงจะเป็นหมอ จะไม่ได้ตามไปกับนายใหญ่และแงซายด้วย แต่ก่อนจะออกจากที่นี่ไป แงซายก็มาขอยาแก้หนาวจากบุญคำติดตัวไปพร้อมด้วยแล้ว ถ้าพบพรานใหญ่นอนสั่นอยู่ที่ไหน หรือต่อให้ตัวแข็งทื่อไปแล้ว เพียงให้ยังไม่หมดลม

หายใจเท่านั้น กรอกยาของบุญคำให้อีกเดียว ก็เอาตัวกลับมาได้”

“ฮ้า! นี่หมายความว่านายใหญ่กับแงซายมียาไฟบรรลัยกัลป์ของบุญคำติดไปด้วยหรือ?”

ไชยยันต์ถามเสียงดังลั่น

“มีไปด้วย นายทหาร แงซายมันมาขอจากบุญคำไป เพราะถึงอย่างไร มันกับนายใหญ่สองคนออกเดินทางค้นหาพรานใหญ่คืนนี้ ก็คงต้องหนาวตายชักอยู่แล้ว ถ้าไม่มียาของบุญคำช่วย มันรู้ตัวลวงหน้าอยู่เหมือนกัน บุญคำกรูว่ามันกับนายใหญ่จำเป็นต้องใช้แน่ ถ้าเดินฝ่าหนาวออกไปคืนนี้ลำพังสองคน และก็ได้ประโยชน์ด้วย ถ้าไปพบพรานใหญ่กำลังจะหนาวตาย จะได้แก้ไขกันทัน”

“วิเศษจริง! ถ้างั้นก็พอจะหมดห่วงไปได้เปลาะหนึ่งแล้ว ที่เราห่วงขั้นแรกกันอยู่เดี๋ยวนี้ก็คือ ทั้งแงซายและนายใหญ่จะเผชิญความหนาวเย็นได้อย่างไรในคืนนี้ ลงถ้ามียาแก้หนาวของบุญคำไปด้วยแบบนี้ สองคนนั่นก็คงบุกได้ถึงไหนถึงกัน และถ้าไปเจอพรานใหญ่ก็ต้องช่วยได้อีกด้วย นี่พวกเราสามคนกำลังสงสัยกันอยู่ว่าที่พรานใหญ่หายไปอาจเป็นเพราะไปนอนสั่นหมดสติอยู่เสียที่ไหนก็ได้”

เสียงบุญคำตอบแหบๆ มาว่า

“เป็นไข้หนาวสั่น นอนอยู่ที่ไหนมันไม่สำคัญหรอก ขอให้นายใหญ่กับแงซายตามพบเท่านั้น แต่บุญคำกลัวว่าจะเป็นเรื่องอื่นนะซิ”

“เรื่องอะไร?”

ดารินกับไชยยันต์พูดเร็วปรื๋อพร้อมกัน

“บุญคำก็ไม่ทราบเหมือนกัน อันตรายที่เรามองไม่เห็นนึกไม่ถึงมันเกิดขึ้นได้เสมอ แต่ที่เจ้านายบ่นเป็นห่วงนายใหญ่กับแงซาย เรื่องที่จะทนหนาวไม่ได้คืนนี้ก็ไม่ต้องห่วงได้แล้ว สองคนนั่นจะเดินฝ่าลมหนาว หรือต่อให้พายุลูกเห็บได้อย่างสบายมาก สำคัญอย่าไปเจออะไรที่นึกไม่ถึงเท่านั้น เรื่องดินฟ้าอากาศทำอะไรนายใหญ่กับแงซายไม่ได้แล้ว”

ทั้งสามคนยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก เริ่มจะใจชื้นขึ้นมาทันทีนั้น อย่างน้อยก็หมดห่วงเชษฐากับแงซายไปได้เปลาะหนึ่งในเรื่องอันตรายจากอากาศ

“เป็นยังไง สบายใจขึ้นบ้างหรือยัง น้อย?”

ไชยยันต์หันไปถาม

“ก็มีความหวังที่ดีขึ้นนิดหน่อยที่รู้แบบนี้ ก็เหลืออยู่เพียงแต่ว่า รพินทร์กำลังรอรับความช่วยเหลือในด้านนี้อยู่จริงหรือไม่เท่านั้น เพราะบุญคำเองก็บอกอยู่เดี๋ยวนี้เองว่า แกยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเจ้านายของแกจะมีอันตรายด้านอื่นอีกหรือเปล่า”

ด้วยความหวังอันแจ่มใสขึ้น แม้จะเป็นเพียงส่วนน้อยนิดก็ยังดีกว่าสภาพอันแสนกลัดกลุ้มห่วงกังวลไปหมดทุกด้านในครั้งแรก สิ่งที่ได้รับทราบจากบุญคำทำให้ไชยยันต์ ดาริน และมาเรียนั่งหลับนกกันไปได้

มันจะเป็นเวลาสักเท่าใดไม่ทราบได้ ทั้งหมด 9 คน ในหลุมพักสะดุ้งตื่นขึ้นมาพร้อมกันหมด ด้วยเสียงกัมปนาทของไรเฟิล ที่ดังก้องกังวานมาได้ยินอย่างถนัดชัดเจน

“นาย เสียงปืน!”

เสียงพวกพรานพื้นเมืองร้องบอกมาเอะอะ ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย กระโดดลุกขึ้นจนแทบจะปะทะกัน แล้วปีนขึ้นมาจากหลุมโดยเร็ว พร้อม ๆ กับพวกพรานทุกคน ซึ่งพรวดพราดกันอย่างจ้าละหวั่น

ขณะนั้น ท้องฟ้าเริ่มปรากฏแสงขาวราง ๆ เหมือนสีมุกดา และลมกำลังสงบ แสดงว่าใกล้รุ่งเข้ามาเต็มทีแล้ว ทัศนวิสัยที่แลเห็นเลวมาตั้งแต่หัวค่ำ กระจ่างใสขึ้น เพราะแลเห็นดาวประกายพฤกษ์ทอดวงสุกปลั่งอยู่บนขอบฟ้า

ถูกแล้ว มันควรจะเป็นเสียงไรเฟิลดังขึ้นจริง ๆ มิฉะนั้นคงจะไม่ได้ยินพร้อมกันหมดทุกหู มันลั่นกังวานมาเพียงนัดเดียวซ่าไปทุกอนูของบรรยากาศตอนใกล้รุ่ง แล้วก็จางหายสนิทไป

“พี่ใหญ่กับแงซายแน่ ๆ คงกลับกันมาแล้ว”

ดารินดีใจแทบเต้น แล้วชักปืนจากซองข้างเอวขึ้นมาขยับจะลั่นไกขึ้นฟ้าเป็นการตอบรับ แต่ไชยยันต์คว้าข้อมือไว้ บอกเร็วปรื๋อ

“เดี๋ยว ฉันจัดการเอง เราไม่ควรจะยิงรับเขาเฉย ๆ แต่ควรจะแจ้งตำแหน่งด้วย เขาอาจลังเล คลำหาที่ตั้งของเราไม่พบ เลยยิงถาม”

ว่าแล้ว อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็กระโจนไปที่หีบกระสุนคว้าได้ลูก .30/06 หัวแดง แบบส่องวิถีของราชการทหารที่มีติดมาด้วย ออกมานัดหนึ่ง แล้วร้องสั่งให้เกิด...ผู้มีไรเฟิลขนาดเดียวกันประจำมืออยู่ให้ส่งมาให้ เปิดลูกเลื่อนออก ดึงกระสุนล่าสัตว์ที่บรรจุพร้อมอยู่ในรังเพลิงออกมา ยัดกระสุนแบบส่อง

วิถีเข้าไป แล้วเงยลำกล้องขึ้นฟ้าเหนี่ยวไกลั่นตูมออกไป แสงจากลูกส่องวิถีวิ่งเป็นเส้นแดงโร่ แลเห็นชัดขึ้นไปบนอากาศอันยังมืดสลัวของปลายราตรีนั้น ซึ่งเชื่อว่าในละแวกหนึ่งกิโลเมตรรอบด้าน ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด คงจะสังเกตเห็นแนวแสงนั้นได้อย่างชัดเจน

ภายหลังจากกังวานเสียงของลูกปืนไชยยันต์สุดสิ้นลงไปแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าจะมีการยิงตอบมาอีก อันน่าจะหมายถึงว่าอีกฝ่ายหนึ่งคงจะได้ยินเสียงและสังเกตเห็นแนวแสงจากลูกส่องวิถีนั้นแล้ว แต่ไม่ต้องการจะยิงโต้ตอบให้เปลืองกระสุนโดยเปล่าประโยชน์ ทั้งคณะ 9 คน ก็เฝ้ายืนรอคอยกันอยู่บนปากหลุมที่พักนั่นเอง พร้อมทั้งช่วยกันฉายไฟไปรอบ ๆ ทิศ ประกาศให้ทราบถึงที่หมาย

มิช้ามินาน เกิดผู้กำลังส่องไฟกราดอยู่ยังอีกด้านหนึ่งก็จี้ลำไฟฉายไว้พร้อมกับร้องโวยวายบอกลั่น

“โน่น โผล่มาโน่นแล้ว แต่เอ๊ะ! ทำไมมาคนเดียว!!”

ทุกคนหันขวับ จ้องไปยังทิศทางนั้นเป็นตาเดียวอย่างตื่นเต้นยินดี

เช้าตรู่ของวันนี้ มีหมอกเพียงบาง ๆ เท่านั้น ทำให้ลำไฟฉายสามารถพุ่งตัดไปได้ไกลพอสมควร ร่างหนึ่งปรากฏเป็นเงาราง ๆ อยู่บนยอดเนินเตี้ยไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก กำลังบ่ายหน้าเดินดุ่มตรงเข้ามาอย่างรีบร้อน

เห็นลักษณะเดินเข้าเท่านั้น ทุกคนก็อุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

“พรานใหญ่!!”

แบบเดียว
WBSWS:OIJ
ป.โลกล้วน

รพินทร์ ไพรวัลย์!!

หรือมิฉะนั้นสายตาของทุกคนก็คงจะฝาดไปพร้อม ๆ กัน หมด

ที่น่าประหลาดใจที่สุดก็คือ เขากลับมาแล้ว กลับมาเพียงคนเดียว ไม่มีเงาของเชษฐา หรือแงซายเลย!

ร่างนั้นเคลื่อนตรงใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งมาถึงตัวของทั้ง 9 คน ที่ขณะนี้พากันจ้องมองอย่างตะลึงพรึงเพริดกันอยู่ทั้งหมด โดยยังไม่มีใครสามารถเอ่ยคำใดออกมาได้ในขณะนั้นเหมือนมีอะไรมายึดลิ้นไว้

ลักษณะของบุคคลที่หายไปตลอดทั้งครึ่งวันกับอีกคืนหนึ่งเต็มๆ มีอาการโผเผอิดโรยเล็กน้อย แต่ก็ยังดูปราดเปรียวคล่องแคล่วอยู่เหมือนเดิม ใบหน้าขะมุกขะมอมไปด้วยดินปนทราย และละอองน้ำจากสายหมอก เสื้อผ้าเปียกชื้นมอมแมมไปหมด เขายิ้มกร้านๆ ให้แก่คณะทุกคนที่ยืนออรอรับอยู่เมื่อใกล้อีก 4-5 ก้าวจะถึง แต่เมื่อมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าแล้วเช่นนี้ ยังเห็นทุกคนพากันยืนจ้องเงียบนิ่งเฉยก็ออกพิศวงอยู่ครามครัน

“ผมต้องขอโทษ ที่ผิดเวลานัดไปนาน อาจทำให้ทุกคนทางนี้เป็นห่วง”

พรานใหญ่ผู้เพิ่งโผล่กลับมา เอ่ยห้าวๆ ขึ้นเป็นประโยคแรก ทำลายความเงียบงันนั้นขึ้น

เสียงพูดของเขานั่นเอง ปลุกให้ทุกคนตื่นจากตะลึง

“รพินทร์! คุณหรือนี่...”

ไชยยันต์ก้าวพรวดเข้ามารวบต้นแขนทั้งสองของจอมพรานบีบแน่น เหมือนจะไม่เชื่อสายตา หลุดปากออกมาด้วยเสียงตื่นเต้น

รพินทร์ ไพรวัลย์โยนไรเฟิลในมือไปให้จันผู้ยังยืนอ้าปากจ้องเขาค้างรับไว้ แล้วยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดหน้า หัวเราะออกมาเบาๆ

“ทุกคนคงนึกว่าผมตายไปแล้วกระมัง”

เขาพูดพร้อมกับกวาดสายตามองผ่านสีหน้าของทุกคน

“ผมไม่ได้เป็นอะไรมากนักหรอก เกิดอุปัทวเหตุขึ้นเลยทำให้ผิดเวลานัดไปมาก ทางนี้เรียบร้อยดีไม่ใช่หรือครับ”

“ฉันอยากจะรู้ ว่าคุณหายไปไหนตลอดทั้งครึ่งวัน กับอีกคืนเต็มๆ!”

ดารินเพิ่งจะหลุดปาก ร้องถามเสียงสั่นออกมาได้จ้องหน้า และสำรวจตลอดทั้งกายพรานใหญ่เขม็ง

“ผมเรียนแล้วว่ามีอุปัทวเหตุเกิดขึ้น เกือบจะแย่เหมือนกัน โชคดีที่รอดมาได้ประเดี๋ยวผมจะเรียนให้ทราบโดยละเอียด ขอพักสักเดี๋ยวเถอะเหนื่อยเหลือเกิน”

พูดจบ เขาก็กระโดดลงไปในหลุมที่พัก ทอดกายเหยียด

ขายาวเอาหลังพิงกองสัมภาระหลับตาลง มีอาการเหมือนจะนอนหลับไปในทันทีนั้น ดาริน มาเรียและไชยยันต์มองหน้ากันแล้วกระโจนตามลงไปทันที แหม่มสาวเป็นคนเขย่าปลุกเขาให้ลืมตาขึ้น

“เดี๋ยวก่อน ไพรวัลย์ นี่คุณไม่รู้เลยหรือว่า...”

ยังไม่ทันจะจบประโยคของแหม่มสาว พรานใหญ่ก็ร้องออกมาเหมือนเสียงตวาดว่า

“ผมรู้ว่า ทำให้ทุกคนเป็นห่วง แต่ผมก็กลับมาแล้ว ที่หมายที่ต้องการก็ค้นพบแล้ว อยู่ไม่ห่างจากที่นี่เท่าไหร่นัก ขอพักสักเดี๋ยวเดียวเท่านั้น”

เขาพูดโดยไม่ยอมลืมตา มาเรียทำท่าจะเขย่าคอถามอะไรอีก แต่ดารินรั้งไหล่ออกมาเสียก่อน ขยับตัวเข้าไปประชิดเขาแทนที่

“รพินทร์!...”

หลอนพูดละล่ำละลัก

“พวกเราทั้งหมด ไม่มีใครหลับนอนกันเลย รอฟังข่าวคุณอยู่ตลอดทั้งคืน และยิ่งกว่านั้น พี่ใหญ่กับแงซายยังออกติดตามคุณตั้งแต่พลบค่ำ ป่านนี้ก็ยังไม่กลับมา”

ตาคู่ที่ปิดอยู่นั้น เปิดโพลงขึ้นในทันที สีหน้างุนงงเหมือนจะฟังไม่ชัด

“คุณหญิงว่ายังไงนะครับ?”

“พี่ใหญ่กับแงซาย ออกไปตามคุณเมื่อพลบค่ำนี้ ป่านนี้ยังไม่กลับ คุณไม่พบสองคนนั่นหรอกหรือ?”

ราชสกุลสาวพูดเกือบจะเป็นตะโกนกรอกหู

รพินทร์โดดผางเดียว ขึ้นยืนเต็มตัวราวกับถูกอะไรดีดเขางันไปขณะจิตหนึ่ง งุนงงและไม่อยากจะเชื่อต่อสิ่งที่ได้ยินกับหู บัดนี้ ทั้งดาริน มาเรีย ไชยยันต์ และพรานพื้นเมืองอื่นๆ ที่แวดล้อมอยู่ จ้องมาที่เขาเป็นจุดเดียว

"คุณชายกับแงซาย ออกไปตามผม?..."

พรานใหญ่ทวนคำอย่างไม่แน่ใจ มองละไปตามใบหน้าของแต่ละคนที่มุงแวดล้อมอยู่

"คุณได้ยินที่น้อยบอกเมื่อกี้นี้ถูกต้องแล้ว ผู้กอง เชษฐากับแงซายออกตามคุณตั้งแต่พลบค่ำเมื่อวานนี้ แล้วก็หายไปตลอดทั้งคืนเหมือนกัน ป่านนี้ยังไม่เห็นกลับ ทั้งๆ ที่คุณเองเป็นฝ่ายกลับคืนมาแล้ว"

ไชยยันต์พูดต่ำๆ น้ำเสียงเคร่งเครียด

จอมพรานคงยืนจ้องประสานสายตากับคนเหล่านั้นค้างเติ่งอยู่เช่นนั้น อาการของเขาคล้ายจะพยายามปรับสติสัมปชัญญะให้กลับคืนมาสู่สภาพสำนึกอันแท้จริง ขณะนี้ความอ่อนเปลี้ยละเหี่ยโหยหายไปราวปลิดทิ้งจากข่าวที่ได้รับทราบโดยไม่คาดฝัน

ระหว่างที่เขายังยืนงัน ทำอะไรไม่ถูกอยู่นั้น ดารินก็ถามโดยเร็วต่อมาอีกว่า

"นี่แปลว่าคุณไม่พบ ไม่ได้สวนทางกับทั้งสองคนนั่นเลยซิ ใช่ไหม?"

"ผมไม่ได้พบ หรือได้ระแคะระคายอะไรของคุณชายกับ

แงซายเลย และไม่ได้คิดด้วยว่าจะมีใครออกติดตามผมในเวลากลางคืนเช่นนี้ ผมนึกไปไม่ถึงเลย”

รพินทร์ตอบเสียงแหบ

“เสร็จกัน! นึกแล้ว...นึกอะไรไม่ผิดสักอย่าง!...”

ดารินร้อง ทิ้งมือทั้งสองลงข้างกายอย่างกลัดกลุ้มท้อแท้เหลือที่จะกล่าว อยากจะร้องไห้เสียให้ได้

“คนหนึ่งโผล่กลับมาได้ อีกสองคนกลับเป็นฝ่ายหายไปให้มันได้ยังงี้ซิเหตุการณ์หนอเหตุการณ์...”

มาเรียยืนนิ่ง โคลงศีรษะอยู่ไปมาไม่มีใครอ่านความรู้สึกของหล่อนได้ถูก ส่วนไชยยันต์หน้าแห้งคอตก ฝืนหัวเราะออกมาหึๆ

“ถ้าอย่างนั้น ฉันก็พูดไว้ถูกต้องแล้ว ฉันมีความเห็นว่ายังไม่จำเป็นที่จะต้องออกตามรพินทร์ ให้เสียเวลาเหนื่อยแรงเปล่าสำหรับคืนนี้ เพราะถึงอย่างไร เขาก็จะต้องกลับมาจนได้นั่นแหละ แต่เชษฐาใจร้อนเกินไป นี่คงจะไปกันคนละทิศเลยไม่ได้พบกัน เล่นเอาเถิดเจ้าล่อกันอยู่นี่เอง เวรกรรม!”

“เดี๋ยวครับผมยังไม่เข้าใจอะไรเลย โปรดบอกให้รู้เรื่องหน่อยเรื่องราวมันเป็นอย่างไร”

รพินทร์ขัดขึ้นโดยเร็ว

“เรื่องมันจะเป็นยังไง”

ดารินสวนมาเร็วปรื๋อ น้ำเสียงเหมือนจะต่อว่าเขา

“ก็เพราะคุณหายสาบสูญไปตลอดครึ่งวัน โดยไม่ส่งข่าวหรือโผล่มาตามนัดหมายนะซิ ทางนี้เห็นมืดลงเต็มทีแล้ว พี่ใหญ่เป็นห่วงคุณมาก ทนรออยู่ไม่ไหว เลยชวนกันสองคนกับ

แงซายออกไปตาม ให้พวกเราหยุดพักรอฟังข่าวกันอยู่ที่นี่ ทั้งสองคนนั่นออกตามคุณไปตั้งแต่หกโมงเย็น หายไปทั้งคืนป่านนี้ยังไม่มา อยากรู้นักว่าคุณเองน่ะหายไปไหนไม่ทราบ ไปแวะอาบอบนวดหรือว่านั่งที่สะแนคบาร์แห่งไหนเสียกระมัง ถึงโผล่กลับมาป่านนี้ ทำให้ทางนี้ยุ่งกันจะตายอยู่แล้ว”

รพินทร์ ไพรวัลย์ไม่สนใจกับถ้อยคำประชดประโยคหลังของน้องสาวนายจ้าง เพราะมีเหตุการณ์สำคัญที่เขาจะต้องพะวงถึงมากกว่า มองไปทางไชยยันต์กับมาเรียพึมพำออกมา

“ไม่น่าเลย ที่คุณชายจะต้องเสี่ยงออกตามค้นหาผมในเวลากลางคืนเช่นนี้ ถึงแม้จะมีแงซายไปด้วยก็ตาม คุณไชยยันต์เมย์ และคุณหญิงก็อยู่กันพร้อมหน้าทั้งสามคน นี่ไม่มีใครห้ามปรามเหนี่ยวรั้งคุณชายไว้บ้างเลยหรือ?”

สีหน้าและแววตาของเขาขรึมเครียดเช่นกัน หน้าผากเต็มไปด้วยริ้วรอย

“พวกเราอยากจะห้ามกันทั้งนั้นแหละ ผู้กอง แต่เรารู้ว่าในสถานการณ์เช่นนี้ ไม่มีใครจะทักท้วงเชษฐาได้ ทั้งหลายแหล่ก็มาจากที่เขาร้อนใจเป็นห่วงคุณนั่นแหละ ก็กลัวจะไปเกิดเรื่องได้รับอันตรายอยู่ที่ไหน และกลัวว่า ถ้ามัวรอให้รุ่งเช้า อาจสายช่วยคุณไม่ทัน”

“ก็ไม่น่าให้ใครเขาเป็นห่วงหรอกหรือ เล่นหายต๋อมไปแบบนี้ ฉันนึกว่าคุณเสร็จไปแล้วเสียอีก คุณคนเดียวทำให้พวกเราอลหม่านเดือดร้อนกันไปหมด”

ดารินโวยวายมาอีก **บัดนี้ ยามที่หล่อนเห็นชัดแล้วว่า รพินทร์ ไพรวัลย์กลับมาได้โดยสวัสดิภาพ ไม่ได้มีอันตราย**

ใดๆ ให้เห็นชัด และตรงข้ามพี่ชายของหล่อนเองกับแง-ซายผู้ออกไปตามกลับเป็นฝ่ายเงียบหายไป หล่อนก็พาลโกรธเขาที่เป็นต้นเหตุ

“น้อย! เรายังไม่ได้ถามไพรวัลย์ให้รู้ชัดเลยว่า เกิดอะไรขึ้นกับเขา ฉันคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยทีเดียว และเราควรจะยินดีแล้วที่เขากลับมาได้คนหนึ่ง ส่วนพี่ใหญ่กับแงซายค่อยพิจารณากันเป็นปัญหาขั้นต่อไป พูดกันเป็นเรื่องๆ ดีกว่า อย่าให้ปนยุ่งกันไปหมด”

มาเรียสอดแทรกมาอย่างให้สติ

“เอาละ คราวนี้บอกได้หรือยัง ว่าเกิดอะไรขึ้น ถึงได้มาเอาป่านนี้หรือว่าจะขอหลับสักตื่น แล้วค่อยตื่นขึ้นมาเล่าแจ้งแถลงไข”

ดารินพยักหน้าถามเขา ด้วยอารมณ์ยังไม่วายขุ่นมัว

“คุณหญิงจะด่าผมยังไงก็ได้ แต่มันเป็นเรื่องเหลือวิสัยจริงๆ ผมไม่ได้มีเจตนาจะทำให้ทางนี้ต้องยุ่งยากขึ้นเลย พอตั้งสติ รวบรวมกำลังได้ ผมก็รีบออกเดินทางค้นหาที่ตั้งแค้มป์ของพวกเราโดยไม่ได้หยุดเลย ก็เพราะความเป็นห่วงเรื่องนี้แหละทั้งๆ ที่ผมอยากจะหาที่นอนพักเอาแรงก่อน และค่อยมาตอนรุ่งเช้าผมก็ยังไม่กล้าหยุดพัก”

เขาเว้นระยะคำพูดไว้แค่นั้น รีบผลุนผลันปีนปากหลุมขึ้นไปยืนอยู่ข้างบนอีกครั้งหนึ่งโดยเร็ว หมุนตัวสำรวจมองไปรอบๆ ทิศเบื้องหน้า ซึ่งบัดนี้ ท้องฟ้าเริ่มสางขึ้นมาอีก ต่างสังเกตเห็นพรานใหญ่มีอาการอันกระวนกระวายอย่างบอกไม่ถูก พอหันมาเห็นไชยยันต์ก็ถามว่า

“ก่อนไป คุณชายสั่งทางนี้ไว้อย่างไรบ้างครับ?”

“ให้พวกเราทั้งหมดรออยู่ที่นี่ จนกว่าจะถึงเที่ยงพรุ่งนี้ หลังจากนั้นไปแล้ว ก็มอบหน้าที่ให้ผมตัดสินใจเอาเองว่าจะจัดการอย่างไรต่อไป”

“พอจะทราบแนวทางของคุณชายบ้างไหมครับ ว่าจะไปตามผมอย่างไร ทางจุดหมายไหน”

“เขาไม่ได้บอกอะไรทั้งสิ้นในเรื่องนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็คงจะมอบหน้าที่ไว้ให้กับแงซายนั่นแหละ พวกเราเห็นแงซายนำเขาบ่ายหน้าข้ามเนินลกข้างหน้านี่ไป”

พร้อมกับพูด ไชยยันต์ชี้มือไปที่ยอดเนินทางด้านตะวัน-ตกเฉียงเหนือ กล่าวต่อมาว่า

“ผมก็เดาไม่ถูกเหมือนกัน ว่าทั้งสองคนนั่นจะใช้หลักเกณฑ์อะไรในการมุ่งตามหาคุณ ไม่รู้แงซายจะย้อนกลับไปทางเก่าที่เราเดินมาแล้วหรือเปล่า แต่ผมคิดว่า...ทางด้านเชษฐากับแงซายไม่น่าจะห่วงอะไรนักหรอก คุณเองที่หายไปตั้งแต่เย็นวานน่าจะเป็นห่วงมากกว่า สำหรับสองคนนั่น ถ้าตามไม่พบถึงอย่างไรเสียก็ต้องย้อนกลับมาที่นี่เองก่อนเที่ยงวันนี้ คุณกลับมาถึงก็ดีแล้ว โล่งอกไปที พักผ่อนเสียเถอะ เชษฐากับแงซายถ้าค้นตัวคุณไม่พบ ก็ต้องกลับมาพบกันที่นี่เองแหละ”

จอมพรานกัดริมฝีปาก ชั่งใจอยู่ครู่หนึ่ง ก็สั่นศีรษะ

“ไม่ได้หรอกครับ คุณไชยยันต์ เราจะรอคุณชายกับแง-ซายอยู่ที่นี่เพื่อทราบผลในตอนเที่ยงโดยไม่ทำอะไรเลยสักอย่างเดียว ย่อมไม่ได้แน่ ผมไม่กลัวว่าแงซายจะนำคุณชายหลงเปิดเปิงไปทางอื่น แต่กลัวว่าแงซายจะนำไปถูกทาง และเผชิญ

กับสิ่งที่ผมเผชิญมาแล้ว ซึ่งมันหมายถึงอันตราย ถ้าไม่รู้ตัวล่วงหน้าหรือแก้ไขไม่ทันจะยุ่งกันใหญ่เพราะผมเองก็แทบจะไม่ได้กลับมาพบหน้าพวกเราทกคนอย่แล้ว ยังโชคดีที่ตะเกียกตะกายหนีออกมาพ้นรัศมีมาได้ ประกอบกับที่ลมเปลี่ยนทิศ... พัดอ่อนลง”

ทุกคน จ้องเขาในลักษณะตะลึง

“หมายความว่ายังไง รพินทร์ คุณเจออะไรเข้า?”

จอมพรานชี้ไปทางด้านเหนือของแค้มป์ที่พักในขณะนี้เป็นมุมตรง บอกเสียงแหบพร่าว่า

“ห่างจากที่นี่ ออกไปทางทิศนี้ ระยะประมาณ 5 กิโล ป่าหินที่หมายในแผนที่ซึ่งผมพยายามค้นหามาตั้งแต่เมื่อตอนบ่าย ซ่อนตัวอยู่ในระหว่างหุบเนินล้อมรอบ ผมหลงทางเสียหลายชั่วโมง กว่าจะไปค้นพบก็เป็นเวลาเกือบค่ำแล้ว ขณะที่รี่ตรงเข้าไปสำรวจว่ามันเป็นป่าหินที่ระบุไว้ในแผนที่จริงหรือไม่ ผมก็ได้กลิ่นหอมเอียนๆ ชนิดหนึ่งลอยตามลมมา ทิศทางที่ผมไต่ไหล่เนินขึ้นไปนั้น เดินสวนทางลมอย่างถนัดถนี่ที่สุด”

เขาหยุดพูดชั่วขณะหนึ่ง มีอาการผะอืดผะอมเหมือนจะอาเจียน

“ความรู้สึกที่ผมได้รับ ในขณะที่สูดกลิ่นนั้นเข้าไปตามลมหายใจก็คือ ความคลื่นเหียนมึนงง และอ่อนกำลังลงอย่างประหลาด ยิ่งเดินใกล้เข้าไป ก็ยิ่งหมดแรงเหมือนจะล้มลง คล้ายถูกรมด้วยยาสลบ ผมสำนึกได้ทันทีว่า มันจะเป็นกลิ่นอะไร มาจากไหนก็ตามที แต่มันเป็นกลิ่นที่กำลังจะฆ่าผม ถ้า

ขึนหายใจเอาอากาศที่ระงมไปด้วยกลิ่นนั้นต่อไปอีก สังเกตดู
ทางลม ก็รู้ได้ทันทีว่าผมไม่มีทางจะหลีกหลบกลิ่นนั้นไปทางด้าน
ใดได้ทันท่วงทีทั้งสิ้น เพราะอยู่ใต้ลมเต็มที่ ผมจึงหันหลังกลับ
ออกวิ่งสุดฝีเท้า เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ วิ่งตัดลงเนินโดยเบน
ออกทางทิศใต้ สิ่งที่ผมจำได้เป็นครั้งสุดท้ายในขณะนั้นก็คือผม
วิ่งลงเนินมาได้ไม่กี่ก้าวเท่านั้น ก็ล้มลง...หมดสติไประยะหนึ่ง
มารู้ตัวอีกครั้งประมาณเที่ยงคืน ความหนาวเย็นและละออง
หมอกปกคลุมความรู้สึกของผมขึ้นมา ขณะนั้นอากาศรอบตัว
บริสุทธิ์ ผมไม่ได้กลิ่นหอมเอียนๆ ชนิดนั้นอีกเพราะทิศทางลม
เปลี่ยนไป ผมนั่งงงอยู่พักใหญ่พยายามลำดับภาพความจำ
แล้วคลำทางเข้าหาป่าหินนั้นอีกครั้งเพื่อจะตรวจดูให้รู้แน่ว่าใช่
ที่หมายหรือเปล่า ก็ปรากฏว่าใช่จริงๆ สังเกตได้จากยอดหินสูง
ชะลูดสองยอด ที่ยืนเคียงกันอยู่ ตรงตามที่แผนที่ระบุไว้ว่าเป็น
'ช่องประตูผา' ใต้จากป่าหินบริเวณนั้นลงมาเล็กน้อย แวดล้อม
ไปด้วยดงว่านประหลาดชนิดหนึ่งออกดอกสีม่วงสะพรั่งไปหมด
กลิ่นของไอ้ดอกว่านมหาวายร้ายนั่นเอง ที่ลอยตามลมไปให้ผม
สูดหายใจจนหมดสติในเวลาอันรวดเร็ว มันเป็นดอกว่านพิษ...
ที่มีกลิ่นจากเกสรดอกในลักษณะยาสลบ หรือมิฉะนั้นก็ทำลาย
ประสาทอย่างเฉียบพลันรุนแรงที่สุด และลอยตามลมไปได้ไกล
ไม่น้อยกว่ารัศมีครึ่งกิโลเมตร ลมพัดถึงไหน กลิ่นของมันไปถึง
นั่น ผมมารู้ภายหลังว่า เท่าที่รอดตายมาได้ ก็เพราะล้มกลิ้งลง
มาตามส่วนลาดชัดของไหล่เนิน ตกลงไปติดค้างอยู่ในแอ่งดิน
บริเวณหนึ่ง พ้นจากกระแสทางลมที่พัดสวนมา ขณะที่ผมเข้าไป
สำรวจดูมันอีกครั้ง ผมพยายามเข้าไปใต้ทางลม แต่ถึงงั้นก็ยัง

ต้องรีบผละออกมาโดยเร็ว พอดูรู้แน่ว่าอะไรเป็นอะไรแล้วผมก็รีบเดินค้นหาบริเวณที่พักของพวกเรานี่แหละ”

สิ่งที่ได้รับการบอกเล่าจากพรานใหญ่ ทำให้ทุกคนลืมตัวแข็งกันไปหมดด้วยความตกใจ

“รพินทร์ นี่คุณสลบไปครึ่งคืน เพราะกลิ่นดอกว่านนั่นหรือ?”

ไชยยันต์อุทานออกมาด้วยเสียงเกือบจะเป็นกระซิบ ลืมตาโพลง

“อาจนอนตัวแข็งทื่อไปแล้วก็ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะบังเอิญล้มกลิ้งลงมาตามเดิมนั่นเสียก่อนตอนตะเกียกตะกายหนี พ้นจากทางลมออกมาได้อย่างหวุดหวิด เพราะมันรวดเร็วเหลือเกิน เพียงแต่ได้กลิ่นชั่วไม่ถึงสองสามนาทีเท่านั้น ก็รู้สึกว่าจะแย่แล้ว แก๊สพิษเราดีๆ นี่เอง คุณชายกับแงซายถ้าตามผมไปไม่ถูกทางก็แล้วไป เพราะอย่างมากก็แค่เดินหลงเท่านั้น ตะวันขึ้นเมื่อไหร่แงซายก็พานำกลับมาถึงที่พักที่นี่ได้เอง แต่ถ้าเดินตามถูกทางโดยมุ่งเข้าหาป่าหินนั่นละก็ จะเจอะเหตุการณ์อย่างที่ผมเจอะมาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าไม่รู้ตัวล่วงหน้ามาก่อนจะหลบไม่ทันทีเดียว”

“ตายละ แล้วจะทำยังไงกันดีนี่!”

ดารินแทบเต้น หน้าซีดเผือด

“ก็มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น อย่างที่ผมบอกเมื่อตะกี้ คือเราจะรอจนถึงเที่ยงไม่ได้ ออกตามดูให้รู้แน่เดี๋ยวนี้แหละ เราไม่ต้องตามไปที่อื่นทั้งสิ้น แต่มุ่งตามไปที่ป่าหินนั่นอย่างเดียว ถ้า

คุณชายกับแงซายไม่ได้มุ่งไปที่นั่น ก็รู้แล้วรู้รอด โล่งอกไปที เพราะอันตรายมีอยู่ที่นั่นแห่งเดียวเท่านั้น”

ไชยยันต์ในขณะนี้ ก็ใจร้อนแทบเป็นไฟ หมุนตัวอยู่ไปมาอย่างกระสับกระส่าย

“ไปกันเดี๋ยวนี้เลยหรือ?”

“เราไม่ต้องการให้อะไรมัน‘สาย’เกินแก้ไม่ใช่หรือครับ?"

“ไพรวัลย์ คุณเองก็เพิ่งมาจากที่นั่นไม่ใช่หรือ”

มาเรียสอดมาโดยเร็ว เต็มไปด้วยความกังขา

“สมมติว่า ถ้าพี่ใหญ่กับแงซายม่งไปป่าหินนั่น ก็น่าจะพบกับคุณไม่ใช่หรือ?”

“ก็ไม่แน่ว่าจะต้องพบ อาจคลาดเวลา หรือคลาดเส้นทางกันก็ได้ บริเวณนั้นมันกว้างขวาง และสามารถจะเดินไปถึงรอบทิศ ไม่ใช่มีทางจำกัดไว้ให้เดินไปทางเดียวเมื่อไร อีกอย่างหนึ่ง ก่อนที่ผมจะคลำมาพบที่พักของเราที่นี่ ก็กินเวลางมอยู่ในความมืดไม่น้อยกว่า 3-4 ชั่วโมงมาแล้ว ระยะเวลาระหว่างนี้ไม่มีอะไรมาเป็นประกันได้ว่า คุณชายเชษฐากับแงซายจะไม่ไปถึงที่ป่าหินนั่น ภายหลังจากเดินคลำทางวนเสียเวลาอยู่เหมือนกัน บอกแล้วว่าเราไม่กลัว ถ้าทั้งสองคนนั่นไปทิศอื่นเสียแต่เรากลัวเขาจะไปกันที่นั่น”

“จริงด้วย”

ดารินพูดแทบไม่หายใจ ขณะนี้หล่อนมีความเป็นห่วงพี่ชายจนบอกไม่ถูก

“เราไม่ควรจะเสียเวลาเลยแม้แต่นิดเดียว ใครจะรู้ได้ว่าในตอนใกล้รุ่งนี่ พี่ใหญ่กับแงซายจะไม่เฉียดใกล้ป่าหินนั่นเข้า

ไป ถ้าสมมติว่าตลอดครึ่งคืนเขาไปเสียเวลาอยู่เสียที่อื่นก่อน เราควรจะต้องตามไปที่จุดหมายสำคัญนั่นแหละเพื่อให้รู้ชัดออกไป ถ้าเขาพลาด ไปนอนสลบอยู่เหมือนรพินทร์ ก็จะได้แก้ไขกันทัน หรือถ้ายังไปไม่ถึง ก็จะได้ไปรอคอยดักหน้าเขาไว้เสียก่อน”

แล้วหล่อนก็หันมาทางรพินทร์ ความขุ่นข้องใจหายไปหมด เหลือไว้แต่ความห่วงกังวล ขณะที่พิจารณาดูสารรูปจอมพรานของเขา

“ว่าแต่คุณเถอะ ยังเดินไหวหรือ?”

“ถ้าจำเป็น ก็ไม่มีคำว่า ‘ไม่ไหว’ สำหรับรพินทร์ ไพร-วัลย์ เว้นแต่จะตายเสียก่อนเท่านั้น”

“เราจะไปกันยังไง เคลื่อนย้ายกันไปทั้งหมดเลยหรือ”

ไชยยันต์ถามมาอย่างคิดอะไรไม่ออก เพราะพะว้าพะวังห่วงหน้าระวังหลังไปหมด

“ใจผม อยากจะขอไปตามลำพัง หรือมิฉะนั้นก็มีคนของผมไปด้วยอีกสักคนเดียวก็พอ แต่คุณหญิงกับคุณไชยยันต์ก็คงอยากจะไปด้วยแน่ ส่วนถ้าจะเคลื่อนย้ายจากที่นี่ไปกันหมดทั้งขบวน เผื่อฉวยคุณชายกับแงซายไม่ได้ไปที่ป่าหินอย่างที่เราเกรงกัน และย้อนกลับมานี่อีกครั้ง ไม่พบพวกเราก็จะหลงไม่รู้ข่าวกัน เอางี้แล้วกันครับ คือใครจะไปกับผมเดี๋ยวนี้ก็ไป ส่วนพวกพรานพื้นเมืองทั้งหมด จะให้รอคอยอยู่ที่นี่ก่อนเพื่อดักรอคุณชายกับแงซายด้วย หากจะย้อนกลับมา เป็นกรณีเผื่อสำหรับป้องกันไว้”

“ตกลง เอางั้นก็ได้ เป็นอันว่าผม น้อย และเมย์จะไปกับคุณด้วย ทิ้งพวกนี้ให้รอดักอยู่ที่นี่ก่อน”

นนมเกียน
WBSWS:OIJ
ปาโลกสิงปป

อดีตนายทหารปืนใหญ่ตัดสินใจในทันทีนั้น

รพินทร์เรียกคนของเขาเข้ามารวมหัว สั่งการนัดแนะโดยเร็ว ทำความเข้าใจให้ทราบว่า คนเหล่านี้จะต้องปฏิบัติเช่นไรบ้าง

ไชยยันต์ ดาริน และมาเรียเตรียมตัวอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะดาริน ไม่ลืมหีบเวชภัณฑ์อันเป็นปัจจัยสำคัญ

“ขอพวกนี้ไปด้วยอีกสักคน ให้แบกหีบเวชภัณฑ์ของฉันเพราะไม่แน่ว่าเราจะต้องใช้หรือเปล่า”

หล่อนบอกกับพรานใหญ่ รพินทร์เพิ่งนึกขึ้นมาได้ เรียกคะหยิ่นเข้ามามอบหน้าที่ให้

แล้วโดยไม่ยอมให้เวลาผ่านไปอีกเลยแม้แต่นาทีเดียว พรานใหญ่กลุ่มนายจ้างอีกสาม พร้อมด้วยคะหยิ่นก็ออกเดินอย่างเร่งรุด ฝ่าสายลมแรกรุ่งอันเย็นเยือกไปในทันทีนั้น ทิ้งให้บุญคำ จัน เกิด เส่ย และส่างปา รวม 5 คนอยู่เฝ้าที่พัก

เหตุการณ์อันฉุกเฉินและสภาพอันตื่นเต้นฉุกละหุกชนิดที่จะต้องอาศัยความฉับพลันต่อเวลา ทำให้ทุกคนไม่รู้สึกถึงความอิดโรยโหยละเหี่ยเลยจนนิดเดียว แม้จะไม่ได้พักผ่อนกันมาตลอดทั้งคืน

ขณะนั้น ท้องฟ้าสางขึ้นเป็นลำดับ พอจะมองเห็นภูมิประเทศรอบด้านได้รางๆ รพินทร์นำตัดข้ามเนินลูกที่ทุกคนเห็นเขาโผล่ขึ้นมาเมื่อครู่นี้ลงสู่ทุ่งหญ้าอันไพศาล ซึ่งเปียกชุ่มไปด้วยน้ำค้าง บ่ายหน้าเข้าหาทิวเนินอันเหลี่ยมสลับซับซ้อนที่

เห็นเป็นเงาอยู่เบื้องหน้า ดาริน ไชยยันต์ เลขมาเรีย เดินเรียงเป็นหน้ากระดานเคียงข้างเขามาอย่างกระชั้นชิด

“เรื่องมันจะถึงคราวซวย...”

ไชยยันต์อุบอิบในลำคอ ระคนไปกับอาการสบถสาปแช่งเหตุการณ์

“ไม่ใช่ความผิดของเชษฐาหรือพวกเราทุกคนเลยที่เป็นห่วงคุณ และก็ไม่ใช่ความผิดของคุณด้วย ที่ไปเจอเอาเหตุร้ายเข้าจนตัวเองก็เกือบเอาชีวิตไม่รอด ทำให้พลาดเวลานัดไป ทั้งหลายแหล่มันเกิดขึ้นเพราะเราไม่สามารถจะเดาเหตุการณ์ได้ถูก แต่ถ้าเชษฐาสงบใจรอคุณอยู่พักในคืนนี้ และคุณกลับมาได้แล้วเช่นนี้ ก็คงไม่เกิดเรื่องยุ่งต้องตามหากันให้ควั่กไปหมดแบบนี้ อันที่จริงพวกเราทั้งหมดก็จะขอไปกับเขาด้วย แต่เขาห้ามไว้เอง”

“ผมก็พูดอะไรไม่ถูกเหมือนกัน และซาบซึ้งในน้ำใจของคุณชายเชษฐาได้ดีที่สุด ว่าท่านมีความห่วงใยต่อผมเช่นไร จะห้ามไม่ให้ท่านห่วงก็ไม่ได้ด้วย เพราะรูปการณ์ที่ผมหายอย่างปราศจากร่องรอยไปจนค่ำ ทำให้ท่านเห็นผิดวิสัยปกติ แต่ก็นั่นแหละถ้าหากเจ้านายของผมทุกท่าน มอบความไว้วางใจแก่ผม คิดเสียว่า จะอย่างไรเสีย ผมก็เอาตัวรอดได้เสมอ บางทีต่อไปข้างหน้า ถ้าเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นอีกจะได้เลิกห่วงผมเสียที ขอให้ทุกคนอยู่ในแนวทางที่ผมกำหนดไว้เท่านั้น ไม่ว่าผมจะแยกไปไหน ผมจะต้องกลับมาพบจนได้ ไม่เร็วก็ช้า การติดตามผมจะไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย นอกจากเสี่ยงโดยใช่ที่ ขอให้รู้ไว้เถิดว่า ถ้าผมมีอันเป็นไปอย่างใด ถึงจะตามไปก็แปลว่าสายไปเสียแล้ว แต่ถ้าผมไม่เป็นอะไร ผมก็จะกลับมาได้เอง”

"แล้วนี่คุณสั่งคนของคุณไว้อย่างไร ในกรณีที่ระหว่างที่เรามุ่งไปทางป่าหินนั่น สมมติว่าทางด้านหลังเรา บังเอิญเชษฐากับแงซายกลับมาถึงที่พัก"

"ผมบอกบุญคำไว้แล้วครับ ถ้าคุณชายกับแงซายกลับมาถึง ให้นำออกเดินทางตามหลังเรามาได้เลย บุญคำรู้ดีอยู่แล้วว่าจะต้องมาทางด้านไหน ผมบอกแกไว้อย่างละเอียด ระยะทางมันก็ไม่ไกลกันเท่าไหร่นัก เป้าหมายที่เราจะไป อยู่ระหว่างกลุ่มเนินซ้อนกันอยู่หลายลูกที่เห็นอยู่ข้างหน้าในแนวตรงนี่เอง"

"ก็ไม่น่าจะไกลเกินกว่า 5-6 กิโลอย่างที่คุณบอก แต่ทำไมคุณถึงกลับมาถึงที่พักเอาตอนใกล้รุ่งนี่ ไหนว่ารู้สึกตัวขึ้นมาตอนเที่ยงคืนหรือราวๆ นั้นไม่ใช่หรือ?"

ดารินถาม

"คุณหญิงโปรดอย่าลืมว่า ในขณะที่ผมเดินไปทางด้านหนึ่ง ทางฝ่ายนี้ก็เดินไปอีกด้านหนึ่งเหมือนกัน เราสองฝ่ายต่างเป็นจุดเคลื่อนที่ซึ่งไม่อาจกำหนดที่หมายได้แน่นอนเลยว่าระยะเวลาที่ล่วงผ่านไปนั้น ฝ่ายหนึ่งควรจะอยู่จุดไหนก็ได้ แต่อาศัยการคาดคะเนเอาเท่านั้น โดยถือหลักว่า ผมได้สั่งแงซายไว้แล้วให้เดินมุ่งหน้าไปในเส้นไหน ผมต้องอาศัยการคำนวณอีกด้วยว่า เวลานับจากที่เราแยกกันนั้น ทางฝ่ายนี้ควรจะเดินไปได้ไกลสักเท่าไหร่ และหยุดพักบริเวณไหนในตอนค่ำ ซึ่งมันเป็นการคำนวณที่เลื่อนลอยเหลือเกิน การค้นหาของผม ก็ทำในระหว่างกลางคืนด้วย จนถึงกับต้องลงทุนยิงปืนขึ้นเป็นการส่งสัญญาณถาม ก็โชคดีที่ขณะที่ยิงปืนเรียกนั้น ผมเข้ามาอยู่ในรัศมีใกล้เคียงที่พักพอดี และทางนี้ยิงตอบ จึงค้นหาได้ถูกถ้าทางฝ่าย

คุณหญิงไม่ได้ยินเสียงปืน และไม่ให้สัญญาณตอบมา ป่านนี้ผมก็ยังบอกไม่ถูกว่าจะเดินเวียนหลงไปทางไหนอีก ระยะเวลาที่มันเสียเปล่าไปนั้น เป็นระยะเวลาที่ผมคลำหา ครั้งแรกผมยังคิดเสียด้วยซ้ำไปว่า ผมคงหมดโอกาสที่จะค้นหาพวกเราทั้งหมดได้ก่อนตะวันขึ้น แต่ก็ต้องลองเสี่ยงดู”

ราชสกุลสาวฝืนหัวเราะแปร่งพร่า

“ความจริงคุณก็ช่างสามารถเหลือเกินนะ อย่าว่าแต่กลางคืนที่มืดมิดไปหมดเลย ต่อให้กลางวันแท้ๆ ภูมิประเทศบริเวณนี้ยังน่าจะหลงกันตายอยู่แล้ว คุณยังอุตสาห์ตามมาจนพบ น ก็พี่ใหญ่ทำเป็นบุคคลชั้นซูเปอร์แมน ออกเดินค้นหาคุณในเวลากลางคืนด้วย ฉันไม่เชื่อว่าเขาจะเก่งเหมือนคุณหรอก”

“ก็ทำไมคุณหญิงถึงไม่ห้ามไว้”

อีกฝ่ายย้อนมาเสียงกระด้างๆ

ดารินอึ้งอย่างจำนน อึดใจต่อมาก็ถามข้อข้องใจมาตรงๆ ว่า

“นี่ ถามจริงๆ เถอะ รพินทร์ คุณแกล้งลูกไม้หลอกพวกเราทุกคนใช่ไหม ตอนที่ก่อนจะแยกจากกันตรงเนินสูงลูกนั้น”

“ผมลูกไม้อะไร?”

“ก็ลูกไม้ว่าเห็นยอดหินโผล่ขึ้นมาทางด้านหลังเนินนั่นนะซิ แล้วว่าจะขึ้นไปตรวจดู ฉวยโอกาสตอนนั้นแยกตัวไปเสียจนถึงได้เกิดเรื่องยุ่งขึ้นแบบนี้ ความจริงมันไม่ได้มียอดหินอยู่หลังเนินนั่นเลย หมอกมันลงทำเป็นภาพลวงตาขึ้น คุณได้ทีก็เลยหลอกเราว่าเป็นยอดหิน”

ขณะที่พูดหล่อนจ้องที่เค้าหน้าขรึมกระด้างปานหินดวงนั้น

เพื่อจะจับพิรุธค้นหาความจริงออกไปให้ได้ แต่ก็ไม่พบวี่แววอะไรทั้งสิ้น

“น้อย! เธอสัญญากับเชษฐาไว้แล้วไม่ใช่หรือว่าจะไม่ต่อว่ารพินทร์เรื่องนี้”

ไชยยันต์ขัดขึ้นเบา ๆ

“ใช่ ฉันสัญญากับพี่ใหญ่ไว้แล้วว่าจะไม่พูด ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดี แต่นี่มันไม่เรียบร้อยขึ้นมาเสียแล้ว เหตุการณ์มันเปลี่ยนแปลงไปหมด ผลสืบเนื่องมาจากที่เขาแยกตัวไปจากคณะพวกเรานั่นแหละ ก็เลยจะขอถามกันซึ่ง ๆ หน้าให้รู้ชัดไปเสียเลย”

“คุณหญิงรู้ได้อย่างไรว่าผมออกลูกไม้ลวง หรือหลอกอะไรอย่างที่ว่า ทุกคนก็ส่องกล้องมองเห็นอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ว่ามันมีลักษณะเหมือนอย่างที่ผมเข้าใจแต่แรกจริง ๆ แต่เมื่อผมขึ้นไปถึงยอดเนินลูกนั้นแล้ว ปรากฏมันไม่ใช่ จะว่าผมหลอกได้อย่างไร ว่าแต่ใครให้ความคิดเช่นนี้แก่คุณหญิง ถึงได้มาว่าผมลูกไม้?”

จริงดังเช่นที่เชษฐาปรามหล่อนไว้ไม่มีผิด ลงถ้าหล่อนถามเขาขึ้นเช่นนี้ รพินทร์ก็ย่อมจะแสดงความกังขาขึ้นอย่างแน่นอน และมันต้องพาดพิงไปถึงแงซายอย่างไม่มีปัญหา

“ฉันไม่ใช่คนปัญญาอ่อนนี่ จะได้รอให้ใครมาให้ความคิดทำไมจะรู้เท่าทันคุณไม่ได้ทีเดียวหรือ ในเมื่อมารู้คราวหลังว่าไอ้ที่คุณอ้างว่าเป็นยอดหินโผล่ขึ้นหลังเนินนั้นนะ ที่แท้มันเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติชั่วขณะเท่านั้น พอเห็นแบบนั้นฉันก็นึกออกว่าคุณจะต้องหาอุบายพูดให้เราหลง เพื่อแยกตัวไป

โดยอ้างว่าจะขึ้นไปดูให้ชัด สายตาอย่างคุณรึ จะไม่รู้แต่แรกว่ามันเป็นภาพลวงตา”

พรานใหญ่สั่นศีรษะ

“ไม่มีความจำเป็นอะไร ที่ผมจะต้องมาออกอุบายอะไรอย่างที่คุณหญิงว่าเลย ผมเห็นอย่างนั้นจริงๆ เจ้านายของผมทุกคนก็ช่วยกันส่องกล้องดูอยู่ด้วย และมีความเห็นอย่างเดียวกับผม การที่ผมแยกตัวขึ้นไปดูก็ได้รับอนุญาตจากคณะเจ้านายแล้ว”

นึกแล้ว จับไม่ได้ไล่ไม่ทันก็ไม่มีวันที่จะยอมรับ ดารินบอกกับตัวเอง พร้อมกับชำเลืองค้อน แล้วยุติปากคำลงเพียงแค่นั้น

ฟ้าสว่างขึ้นทุกที จนกระทั่งแลเห็นหน้ากันได้ชัด ขณะนั้นเองรพินทร์ผู้เดินนำไปอย่างรีบรุดก็ชะลอฝีเท้าลง จนกระทั่งหยุดยืนสนิทนิ่ง ดวงตาแลจ้องอย่างพินิจใคร่ครวญไปยังกลุ่มเนินหลังเต่าที่เห็นซ้อนสลับกันอยู่หลายลูก ราวกับใครมาแกล้งทำไว้ห่างออกไปเพียงระยะไม่เกิน 2 กิโลเมตร

“ป่าหิน อยู่ในระหว่างเนินสองลูกที่แลเห็นเหมือนหลังเต่าแฝดติดกันนั่น”

เขาบอกแผ่วต่ำ พร้อมกับสังเกตทิศทางลม จากยอดหญ้าที่ขึ้นอยู่รอบตัวอย่างระมัดระวัง แล้วปัจจุบันทันด่วนนั้นก็เบิกตากว้างขึ้นจ้องตะลึงไปที่บริเวณพื้นเบื้องหน้าไม่ห่างออกไปนัก

“ดูนั่น!”

“อะไร ทำไมหรือ?”

ไชยยันต์ ดารินและมาเรียมองตามชี้บอก ร้องถามออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

“คุณชายกับแงซายแน่ๆผ่านมาก่อนเราแล้วไม่เกินชั่วโมงนีเอง!!”

ดารินแทบช็อค...

พื้นหญ้าเตี้ยๆ เบื้องหน้า ปรากฏรอยเท้าเดินย่ำไปเป็นทางเป็นรอยที่พอจะสังเกตเห็นได้จากตำแหน่งที่ยืนจ้องกันอยู่ในขณะนี้ว่ามาจากทางทิศตะวันตก คนละด้านกับการมาของทุกคน แล้วตัดเป็นเส้นตรงมุ่งเข้าหาเนินใหญ่สองลูกอันเป็นเป้าหมายที่พรานใหญ่ชี้ให้ทุกคนดูแต่แรก

มาเรียถลันพรวดเข้าไปก้มสำรวจดูเป็นคนแรก ในระหว่างที่ไชยยันต์กับดารินยังยืนจ้องตะลึงอยู่ ทุกคนเห็นหล่อนเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วในบริเวณร่องรอยที่ปรากฏอยู่นั้นอย่างนักชำนาญการแกะรอย แล้วอึดใจเดียวก็ก้มลงหยิบอะไรชนิดหนึ่งจากพื้นชขึ้น ร้องบอกมาว่า

“ชัดแล้ว! พี่ใหญ่แน่นอน!”

ไชยยันต์กับดารินเผ่นเข้าไปอย่างตื่นเต้น

สิ่งที่แหม่มสาวส่งให้ดู ก็คือก้นของซิการ์อันหนึ่งเหลือกุดสั้นเพียงไม่เกินนิ้วครึ่ง ขณะนี้ดับสนิท ตรงปลายที่เคยติดไฟมีรอยเหยียบด้วยพื้นรองเท้า ไชยยันต์รับไปพิจารณา แล้วส่งต่อไปให้ดาริน อีกฝ่ายหนึ่งกัดริมฝีปากแน่นไม่ได้รับไปดูเพราะเห็นชัดอยู่แล้ว บอกเสียงเครือว่า

“ก็ไม่มีอะไรจะต้องสงสัยเลย ถ้าไม่ใช่พี่ใหญ่จะเป็นใครเสียอีก ว่าแต่ควรจะกะระยะเวลาให้แน่ซิ แล้วดูรอยของแงซายด้วยว่ามาพร้อมกันหรือเปล่า”

“ก็อย่างที่ไพรวัลย์ว่านั่นแหละ หยกๆ ก่อนหน้าเราไม่เกินชั่วโมงนี่เอง รอยเท้าเป็นของทั้งสองคน”

แหม่มสาวบอก ระหว่างที่ตายังกวาดไปรอบๆ แล้วมองตามรอยเท้าทั้งคู่นั้นไปอย่างพินิจ ขณะนั้นเอง รพินทร์กับคะหยิ่นซึ่งพูดอะไรกันอยู่เบาๆ ก็ก้าวเข้ามา สีหน้าและแววตาของพรานใหญ่บอกชัดถึงความไม่เป็นสุข ไชยยันต์และดารินมองหน้าเขาเหมือนจะถาม และแทนคำพูด รพินทร์ชี้มือเป็นเครื่องหมายให้นายจ้างทั้งสองของเขาดูไปทางด้านที่เชษฐากับแงซายเดินเหยียบย่ำมา แล้ววกมือวนไปตามรอยเท้าที่ตัดเข้าหาเนิน

“ถ้างั้นที่เราหวาดระแวงกันไว้ ก็ไม่ผิดไปเลย รพินทร์...”

ไชยยันต์พึมพำแหบๆ เต็มไปด้วยสังหรณ์ร้าย

“ว่าแต่ว่า ขณะนี้ทั้งสองคนนั่นอยู่ที่ไหน ผมคิดว่าถ้าเขาปกติเรียบร้อยดี เขาก็น่าจะค้นพบป่าหิน แล้วย้อนกลับไปที่ตั้งแค้มป์ของเราแล้ว ควรจะเดินสวนกับเราในระหว่างที่ออกตามมานี่ด้วย เพราะเส้นทางกลับที่พัก มันก็ควรจะเป็นเส้นทางเดียวกัน”

จอมพรานป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดหน้า อาการเช่นนี้ทั้งไชยยันต์และดารินเคยชินและอ่านออกมานานแล้ว มันหมายถึงความมึนงง อัดอั้นตันใจและอยู่ในระหว่างการตัดสินใจของเขาในปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้น

“แงซายเก่งเกินไป ที่นำคุณชายเข้ามาถึงที่หมายสำคัญจนได้ ผมคิดว่า...”

เขาเว้นระยะไปนิดหนึ่ง แล้วกล่าวต่อมาด้วยเสียงเกือบเป็นกระซิบว่า

“เราคงจะพบทั้งสองคนนั่นในละแวกใกล้ๆนี่แหละครับ”

คำพูดของรพินทร์ทำให้ดารินฟังแล้วใจหายวูบ

‘พบในละแวกใกล้ๆ’...รพินทร์บอกเช่นนี้...พบในลักษณะไหนกันแน่? หล่อนอยากจะถามแต่ก็ไม่กล้าขยับปาก ได้แต่ยืนใจสั่นระทึกอยู่

รพินทร์ส่งภาษาซุบซิบกับคะหยิ่นอีกครู่ใหญ่ ฝ่ายนายจ้างทั้งสามที่ยังยืนนิ่งอย่างทำอะไรไม่ถูก เห็นอดีตนายตำรวจตระเวนชายแดนกับเจ้านักเลงโตหล่มช้างช่วยกันตรวจทางลมอย่างระมัดระวังถี่ถ้วนที่สุด ราวกับว่าพระพายยามเช้าอันสดชื่นนี้ จะเป็นมหาศัตรูมหันตภัยตัวฉกาจที่จะต้องระวังทุกฝีก้าวย่างซึ่งความจริงมันก็เป็นเช่นนั้น เพราะถ้าผิดเส้นทางลมแม้แต่นิดเดียว ปล่อยให้กลิ่นดอกว่านมฤตยูนั่นลอยมาปะทะฆานประสาทเข้าเมื่อใด วิบัติกาลก็ย่อมจะมาถึงเมื่อนั้น

ที่สำคัญที่สุดก็คือ จะต้องแกะสาวรอยเชษฐาและแงซายเข้าไปเพื่อดูให้เห็นชัดแน่นอนว่า บุคคลผู้ล่วงหน้าเข้าไปก่อนทั้งสองมีจุดหมายปลายทางอยู่ที่ไหน อย่างไร **ปัญหามันจึงอยู่ที่ว่าทั้งหมดห้าคนที่ตามมานี้ จะสามารถตามเข้าไปได้ถึงแค่ไหนโดยไม่พลอยได้รับอันตรายจากกลิ่นมรณะนั่นเข้าด้วย**

และถ้าพบจะเข้าช่วยเหลือได้ทันท่วงทีอย่างใดหรือไม่ ทุกคนดูจะมืดมนไปหมด

พรานใหญ่ก้าวออกมานำเป็นคนแรก พร้อมทั้งให้สัญญาณเคลื่อนที่

“ระวังให้ดีนะ ผักกอง ตรวจทางลมให้แน่ใจที่สุด”

ไชยยันต์ร้องเตือนมาเบาๆ ขณะที่ทุกคนเคลื่อนตามที่โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อดีตนายทหารปืนใหญ่ก้าวขึ้นไปเดินเรียงเป็นหน้ากระดานเคียงคู่กับรพินทร์

“ตอนนี้ กระแสลมพัดโชยเอื่อยๆ ในอัตราปกติ ผ่านจากด้านซ้ายของเราไปทางด้านขวา ดงว่านพิษอยู่ข้างหน้าเราในแนวตรง สังเกตดดินฟ้าอากาศก็ยังไม่มีอะไรจะผันผวนขึ้นอย่างกะทันหันในระยะชั่วโมงข้างหน้านี้”

จอมพรานตอบแผ่วเบา อาการของเขาส่อให้เห็นชัดว่าระวังตัวแจอยู่เหมือนกัน โดยไม่ประมาทเลย สังเกตเห็นได้จากการเคลื่อนที่เข้าไปอย่างแช่มช้า และคอยมองยอดหญ้าที่ขึ้นสูงอยู่เทียมหน้าแข้งอยู่ตลอดเวลา

“เราจะเอายังไง แกะตามรอยเท้าเขาเข้าไปจนถึงที่สุดเลยหรือ”

ดารินถามอย่างใจคอไม่ดี

“ครับ ก็เห็นรอยชัดให้เราตามได้อยู่นี่แล้ว แต่ถึงอย่างไรก็ต้องขึ้นอยู่กับลมด้วย ว่าจะอำนวยให้เราตามเข้าไปได้ไกลสักแค่ไหน ถ้ารอยเท้านี้อยู่ในทิศทางที่สวนกับลมเมื่อไหร่ เราก็ต้องเบนหลบและหาลู่ทางอื่นที่ปลอดภัยสำหรับพวกเราต่อไป ตอนนี้ผมก็ยังคิดไม่ออกว่า ถ้ามันเป็นแบบนั้น เราจะทำยังไงดี”

คำตอบนั้น ประกาศให้ทราบถึงความหนักใจชัด

“คุณคิดยังไงทางลมกลางที่โล่งแจ้งแบบนี้ เปลี่ยนแปลงได้อยู่เสมอหรือเปล่า?”

“เอาแน่กับมันไม่ได้หรอกครับ คุณหญิง ตามปกติแล้วมันจะเปลี่ยนไปตามกาลเวลาและสภาพของอากาศ ซึ่งมีอุณหภูมิเป็นตัวดลบันดาลอยู่ หัวค่ำมันพัดไปทางหนึ่ง ดึกอากาศเย็นลงก็พัดไปอีกทางหนึ่ง ใกล้รุ่งก็เปลี่ยนไปอีก ในตอนกลางวันก็ผันแปรไปตามแต่ว่าตะวันจะขึ้นสูงต่ำแค่ไหน”

พรานใหญ่บอก พร้อมกับชี้มือไปยังปลายเนินเบื้องหน้า

“ตรงไหล่เนินด้านซ้าย ลกข้างหน้าที่เห็นอยู่นั่นแหละครับ เป็นบริเวณที่ผมปะทะกับกลิ่นของมันอย่างเต็มเหนี่ยว เมื่อหัวค่ำของวานนี้จนหล่นกลิ้งลงไปสลบถึงครึ่งคืนอย่างที่บอกแล้ว เวลานั้นเป็นเวลาทางลมพัดสวนหน้ามาโดยตรง แต่ขณะที่เรากำลังเดินเข้าไปนี้ ลมพัดไปอีกทางหนึ่ง กะเวลาว่า ขณะที่คุณชายและแงซายเดินตัดตรงเข้าไปนั้น คงอยู่ราว 5 นาฬิกาของวันนี้ อาจเป็นเวลาเดียวกับที่ผมกลับไปถึงแค้มป์ก็ได้ในขณะที่ทั้งสองคนผ่านมาถึงที่นี่ ซึ่งระยะเวลาระหว่างนั้น ผมก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกันว่าลมพัดทางด้านไหนอย่างไร แต่การที่รอยเท้าของทั้งสองเดินตรงเข้าไปเรื่อยๆ เท่าที่เราเห็นอยู่นี้ ก็น่าจะแปลได้ว่า ทั้งสองยังไม่ได้กลิ่นมรณะนั่นเลย”

“ใช่ซิ ยังไม่ได้กลิ่น ถึงได้เดินอยู่ได้ตามรอยที่เห็นนี่ แต่ถ้าเราไปพบนอนกองอยู่ตรงไหน ก็แปลว่าเจอะเข้าให้แล้ว...คุณต้องการจะหมายความอย่างนั้นใช่ไหม?”

ดารินว่า

รพินทร์ไม่ตอบ เพราะไม่รู้จะตอบอย่างไร **ทุกคนย่อม**

จะตระหนักซึมซาบในสถานการณ์ยามนี้ดีอยู่ที่สุดแล้ว การตามรอยเท้าของเชษฐาและแงซายมีความหวังอันระทึกใจอย่อย่างเดียวกันหมดว่า จะไปพบเอาเจ้าของรอยเท้าทั้งสอง นอนกลิ้งกันอยู่ที่ใดตำแหน่งไหน ในหนทางข้างหน้าใกล้ๆ นี่เอง

“ฉันมีความเชื่อมั่นอยู่อย่างหนึ่ง...”

ในความเงียบ นอกจากเสียงฝีเท้าทั้ง 5 คู่ ที่ย่ำเหมือนอาการย่องไปเบาๆ บนพื้นหญ้านั้น เสียงใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้นเบาๆ

“อะไรก็ตาม ไม่ว่าจะเลวร้ายเสี่ยงอันตรายสักแค่ไหน ถ้าไพรวัลย์ไหวทันและหลบหลีกมาได้ แงซายก็น่าจะไหวทันและหลบหลีกได้เช่นกัน ไม่วิธีใดก็วิธีหนึ่ง”

ผู้พูดคือมาเรีย

“ภาวนา ขอให้เป็นเช่นนั้นเถอะ”

ไชยยันต์คิดอยู่ในใจ

ทั้งห้าคน เดินตามรอยเท้าที่ปรากฏเหยียบย่ำไว้บนพื้นหญ้าเป็นทางนั้นไปเป็นลำดับ โดยไม่พูดคำใดกันอีกเลย เป็นการเดินอย่างจดๆ จ้องๆ คอยตรวจทิศทางลมอยู่ทุกระยะด้วยลมหายใจที่ไม่ทั่วท้อง รอยของท่านหัวหน้าคณะกับแงซายเห็นได้ชัดว่า นำตัดขึ้นเนินทางด้านซ้ายมือลูกเดียวกับที่รพินทร์ประสบอุปัทวเหตุเมื่อเย็นวานนี้ อย่างไม่มีอะไรเคลือบแคลงเลย

“ถ้ามันไม่ชอบกลแน่แล้วแฮะ สองคนนั่นทำท่าเหมือนจะเดินเข้าหาดงว่านพิษจริงๆ ด้วย”

ไชยยันต์อุทานออกมาเป็นประโยคแรก ภายหลังที่เงียบงันไปนาน

รพินทร์หยุดชะงัก มองตามรอยเท้าที่เห็นไต่ขึ้นขอบเนินไปอย่างใคร่ครวญ เหมือนจะตัดสินใจไม่ถูกว่าจะเสี่ยงตามเข้าไปจนถึงที่สุดดีหรือไม่ และถ้าไม่ตามไป จะหาทางอ้อมเลี่ยงไปทางด้านไหน เพื่อจะให้เห็นได้ว่าทั้งสองคนบ่ายหน้าไปทางใด ระหว่างนี้เองฝ่ายนายจ้างทุกคน ที่รอการเคลื่อนไหวนำของเขาก็หันมามองหน้าเหมือนจะถาม

ขณะนั้น คะหยิ่นผู้เดินแยกห่างออกไปทางด้านซ้ายมือและยืนหมุนตัวตรวจหาร่องรอยไปรอบ ๆ ก็ร้องเรียกพรานใหญ่ขึ้นด้วยเสียงอันดัง รพินทร์สาวเท้าเข้าไปโดยเร็วในขณะที่คนอื่น ๆ ก็หันขวับไปทันที

“อะไรหรือ ผู้กอง?”

ไชยยันต์ถาม ระหว่างที่นำดารินกับมาเรียเดินตรงเข้ามาสมทบอย่างรับด่วน

“คะหยิ่นค้นพบรอยเท้าสองคนนั่น ย้อนลงทางด้านนี้ครับ”

พร้อมกับพูด จอมพรานชี้ให้ดูร่องรอยของเชษฐาและแงซายที่เดินหวนกลับลงจากเนิน อันไม่อยู่ห่างจากรอยเดินขึ้นเท่าไหร่นัก เป็นทางของพื้นรองเท้า และรอยไถลลื่นเห็นถนัดตัดผ่านบริเวณที่คะหยิ่นกับรพินทร์ยืนอยู่ในขณะนี้ ลงไปสู่ปลายเนินซีกตะวันตกซึ่งอยู่ซ้ายมือของทุกคนในขณะนี้

“หมายความว่ายังไงกันนี่ สองคนนั่นเดินขึ้นทางรอยที่เราเห็นแล้ววกกลับลงอีกงั้นหรือ”

“รูปการณ์มันก็น่าจะเป็นทำนองนั้น แต่เรายังไม่ทราบว่าคนทั้งสอง เดินไต่ขึ้นไปถึงจุดไหนจึงย้อนลง และมีอะไรมาดลใจให้หวนกลับลงมาเช่นนี้ จะว่ากะสากลิ่นอันตรายก็ใช่ที่ เพราะถ้าได้กลิ่นเข้าเมื่อไหร่ผมเชื่อเหลือเกินว่า ทั้งสองคนนั่นจะไม่มีโอกาสถอยหนีทันเลย”

พรานใหญ่พูด ระหว่างที่กวาดตาตามรอยเท้าที่เดินย้อนลงไปยังอีกซีกหนึ่งอย่างครุ่นคิดใคร่ครวญ แล้วออกเดินตรวจตามรอยลงไปอีกระยะหนึ่ง พยายามสังเกตที่รอยการเหยียบย่ำก้าวเดินอย่างถี่ถ้วนที่สุด บอกต่อมาว่า

“เป็นการเดินอย่างปกติ ไม่ได้แสดงว่าได้รับความตื่นตกใจ หรือต้องการจะผละวิ่งหนีโดยเร็วเลย ผมคิดว่าคงเกิดการเปลี่ยนใจที่จะผ่านขึ้นไปบนยอดเนิน แล้วเดินเลี่ยงอ้อมเสียมากกว่า”

ดารินกับไชยยันต์นั้น ได้แต่พยายามเพ่งด แต่ก็ไม่อาจคาดคะเนอะไรได้ทั้งสิ้น ฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในข้อวินิจฉัยไว้กับมัคคุเทศก์ผู้นำทางคนเดียวเท่านั้น แต่มาเรีย ฮอฟมันสำรวจตรวจตราร่องรอยเหล่านั้น ด้วยสายตาและพิจารณาของผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากพรานใหญ่แห่งกาฬทวีป ประกอบกับความจัดเจนช่ำชองที่ตนมีอยู่แล้วพอตัว

หลอนถามขึ้นว่า

“บนเนินลูกนี้ไม่ใช่หรือ ที่คุณกลิ้งหล่นลงมา ตอนที่ปะทะเข้ากับกลิ่นนั้น?”

“ใช่!”

“จำได้ไหม บริเวณไหนที่คุณได้กลิ่นเป็นครั้งแรก แล้วถอยจนกระทั่งหมดสติล้มกลิ้งลงไปนอนสลบอยู่”

รพินทร์แหงนหน้ากลับขึ้นไปมองบนเนินลกนั้นอีกครั้ง ทำท่าขบคิด

“ผมจำไม่ได้แน่นอน ว่ามันเป็นตรงไหน เชื่อว่าคงจะอยู่ทางบริเวณร่องไหล่ซ้าย ส่วนใดส่วนหนึ่งข้างบนที่เห็นอยู่นั่นแหละ แล้วผมก็วิ่งลงเนินลาดนี้ลงมา ล้มกลิ้งหลายตลบ ไปนอนอยู่ในหลมข้างล่างโน่น”

เขาชี้มือประกอบคำอธิบาย

“ถ้างั้นก็ลองมาช่วยกันวินิจฉัยในสิ่งที่ฉันจะพูดนี่...”

แหม่มสาวกล่าวช้า ๆ หรี่ตาลง

“มันจะเป็นไปได้ไหม ในกรณีที่แงซายกับพี่ใหญ่ไต่เนินเดียวกันกับคุณลูกนี้ขึ้นไป ความตั้งใจของเขาก็คือจะข้ามตัดยอดเนินเพื่อมุ่งเข้าหาป่าหินที่อยู่ด้านหลัง แต่แล้วทันทีนั้นเอง เขาก็ไปพบเข้ากับร่องรอยของคุณเข้า อาจเป็นรอยเท้าของคุณเองที่เดินไป รอยที่คุณเตลิดวิ่งหนีกลิ่นแล้วล้มกลิ้งลงมา ซึ่งนั่นแปลว่าเขาได้ร่องรอยของคุณแล้ว จึงทำให้เดินวกกลับตามรอยของคุณลงมา ขณะนี้เราเป็นฝ่ายตามเขามาอีกทีหนึ่ง เรามุ่งแต่จะค้นหารอยของเขาเท่านั้น แต่ทำไมเราจึงมองข้ามความจริงข้อหนึ่งไปเสีย ทั้งสองคนนั่นก็ตามรอยของคุณที่ผ่านมาในครั้งแรกเหมือนกัน คุณพบรอยเท้าตัวเองที่ผ่านมาในครั้งแรกบ้างไหม ไพรวัลย์ และแยกออกจากรอยเท้าของทั้งสองคนนั่นด้วยหรือไม่ เขาทั้งสองอาจเดินสาวทับรอยครั้งแรกคุณไปก็ได้”

พรานใหญ่ลืมตาโพลงขึ้น มาเรียให้ความคิดที่เป็นประ-โยชน์อย่างยิ่ง ท่ามกลางความมืนงงต่อสถานการณ์

“ถ้างั้นเราลองตามรอยที่ย้อนกลับลงของเขาไป หาก เป็นอย่างที่คุณว่าจริง รอยของทั้งสองคนจะต้องตรงไปที่หลุม ข้างล่าง ตรงที่ผมไปนอนหมดสติอยู่โน่น”

กล่าวจบเขาก็ตะโกนบอกคะหยิ่นซึ่งล้ำหน้าไปก่อนแล้ว ราวกับหมาล่าเนื้อ ให้บ่ายหน้าลงไปยังแอ่งข้างล่าง แล้วพยักหน้าชวนฝ่ายนายจ้างทั้งสามให้ตามลงไปทันที

ก่อนที่รพินทร์กับอีกสามคนจะลงมาถึง คะหยิ่นผู้ครึ่ง วิ่งครึ่งเดินไปถึงแอ่งดินปนทรายเบื้องล่างก่อนแล้ว ก็ตะโกนโวยวายบอกความอะไรขึ้นมา

มันจริงอย่างที่มาเรียคาดคะเนไว้ทุกอย่าง ณ พื้นที่บริเวณแคบ ๆ ลักษณะเป็นหลุมอันปราศจากหญ้าขึ้น เสมือนรอยแหว่งของพื้นพรมธรรมชาติสีเขียวอันกว้างใหญ่รอบด้านนั้น รอยต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่บอกเหตุการณ์ได้ชัดพอควร และพอจะอ่านออกได้แม้ในสายตาที่ไม่ชำนาญนักอย่างไชยยันต์และดาริน

รอยของใครคนหนึ่ง ลงมานอนคลุกฝุ่นอยู่ตรงนั้น พร้อมทั้งตะเกียกตะกายไต่ปากขอบหลุมขึ้นไป อันคงจะเกิดขึ้นภายหลังจากที่ได้สติรู้สึกตัว

นั่นคือ รพินทร์ ไพรวัลย์เมื่อเวลาเที่ยงคืนที่ผ่านมา

อีกสองรอยเท้า ซึ่งพื้นรองเท้าปรากฏชัดเจนที่สุดเพราะประทับไว้บนดินทรายร่วน เข้ามาเหยียบย่ำและหยุดยืนอยู่เหนือ

บริเวณนั้นก็เป็นใครอื่นไปไม่ได้ นอกจากท่านหัวหน้าคณะและแงซาย เมื่อตอนเช้าตรู่ไม่เกินชั่วโมงครึ่งนี้

มีรอยทรดตัวลงนั่ง พิจารณาดบริเวณนั้นด้วยอย่างพิเคราะห์ในเวลานานพอสมควร เห็นได้จากน้ำหนักตัวที่กดลึกตรงปลายรองเท้าตลอดจนรอยเข่าที่ยันพื้น

“หมายความว่ายังไงนี่ แงซายกับเชษฐาตามรอยมา จนกระทั่งพบบริเวณที่คุณนอนสลบแอ้งแม้งอยู่ตรงนี้แล้วไม่ใช่หรือ?”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นน้ำเสียงตื่นๆ

“ชัดแล้วครับ คุณชายกับแงซายตามมาจนพบร่องรอยครั้งแรกของผมเข้าจนได้ เมย์สันนิษฐานได้ถูกต้องที่สุด ขณะบ่ายหน้าขึ้นเนินไป คงจะพบรอยที่ผมกลิ้งหล่นลงมา จึงเปลี่ยนทิศทางเดิมสาวรอยลงมา จนกระทั่งพบบริเวณที่ผมนอนสลบอยู่นี่”

“ถ้างั้นเราก็น่าจะสันนิษฐาน หรือคะเนความคิดอ่านของเขาในขณะนั้นได้ต่อไป”

ดารินตาสว่างขึ้นในทันทีนั้น พูดเร็วปรื๋อ

“เมื่อเขาพบรอยคุณมานอนแอ้งแม้งอยู่ตรงนี้ และเข้ามาตรวจพิจารณา เขาต้องถามตัวเองและช่วยกันขบคิดในระหว่างสองคนในขณะนั้นว่า คุณโดนอะไรเข้าจึงหล่นลงมานอนอยู่ในแอ่งน้ำ แงซายจะต้องให้ความสว่างแก่พี่ใหญ่ได้พอสมควรว่าคุณมานอนหมดสติอยู่ที่นี่นานสักเท่าไหร่ แล้วรู้สึกตัวฟื้นขึ้นในตอนไหน ภายหลังจากรู้สึกตัวแล้วคุณก็ไต่ขึ้นจากหลุมนี้ ซมซานไปทางไหนอีก ซึ่งเขาจะต้องช่วยกันตามรอยคุณต่อไปอีกเช่นนั้นไม่ใช่หรือ”

"เอาละครับ คราวนี้ก็เห็นจะไม่ยากแล้ว ตรวจรอยกันต่อไปเดี๋ยวนี้เถอะ มันจะช่วยให้เราเข้าใจความรู้สึก หรือความคิดของทั้งสองคนนั่นได้ทกระยะ"

พรานใหญ่ออกแกะรอยต่อไปทันที เขาคลำไปตามรอยเท้าที่เปื้อนดินและปรากฏไว้บนพื้นหญ้าเขียวสด ซึ่งมองเห็นได้ง่ายในระยะใกล้ๆ ปากหลุม มีรอยย่ำวนเวียนอยู่รอบๆ แอ่งเปรอะไปหมด แสดงว่าทั้งสองคนคงเดินตรวจ และปรึกษาหารือกันอยู่นาน ก่อนจะบ่ายหน้าอ้อมไปทางตะวันออกเฉียง-เหนือของเนินลูกนั้น

ทุกก้าวย่างที่สาวรอยไป รพินทร์บอกได้ในทันทีว่า ทั้งแงซายและเชษฐาเดินตามรอยของเขาภายหลังจากที่ได้ไต่ขึ้นจากหลุมนั่นเอง ขณะที่เขาฟื้นขึ้นและพยายามมุ่งเข้าหาป่าหิน มีเส้นทางเดินอย่างไร เส้นทางเดินของท่านหัวหน้าคณะ กับเจ้าองครักษ์พิเศษก็ทับไปตามรอยนั้นทุกระยะ ตะวันเริ่มสาดลำแสงอันอบอุ่นลงมาฉายพื้นหญ้าชุ่มฉ่ำ น้ำค้างกระทบแดดยามเช้า ระเหยเป็นไปอยู่ทั่วไป

รอยของตัวเขาเองบัดนี้ ไม่ปรากฏให้เห็นเสียแล้วจากกาลเวลาที่เนิ่นนานออกไป แต่รอยของผู้ตามมาภายหลังทั้งสองคน ยังพอจะหลงเหลืออยู่บ้างเพราะเป็นเวลาที่ล่วงเลยมาแต่แล้วชั่วไม่นานนัก ร่องรอยทั้งหมดก็ถูกกลืนหายไปในพื้นหญ้าอันกว้างใหญ่ไพศาล ไม่สามารถจะจับสังเกตได้อีก เมื่อผ่านเข้าบริเวณพื้นหญ้าอันขึ้นอยู่ปุกปุยนุ่มหนาบริเวณที่ราบตอนหนึ่ง

ไชยยันต์ ดารินและมาเรีย เริ่มกระสับกระส่ายลังเลอีกครั้ง

“ทำยังไงดี รอยหายไปเสียแล้ว”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องออกมา

“ไม่จำเป็นที่จะต้องค้นหารอยอีกแล้วครับ ยอดของป่าหินโผล่ให้เห็นชัดอยู่โน่น ถึงอย่างไรเสีย คุณชายกับแงซายก็จะต้องไปที่นั่นแน่ๆ เราตัดไปที่นั่นได้เลย ไม่ต้องคำนึงถึงว่า จะต้องแกะตามรอยเท้าอีกแล้ว สองคนจะต้องนึกรู้ว่าผมไปที่นั่นในตอนดึกที่แล้วมานี้เหมือนกัน”

ชั่วไม่นานในการเดินกันอย่างเร่งรีบ พรานใหญ่ก็นำทุกคนล่วงเข้าสู่บริเวณป่าหินลักษณะประหลาด ที่ซ่อนอยู่ในวงล้อมของเนินภูเขาหญ้ารอบทิศเป็นป่าหินย่อมๆ ที่โผล่ยอดสูงๆ ต่ำๆ ขึ้นมาจากพื้นดินทั่วไป ลักษณะผิวของแต่ละก้อนเกลี้ยงเกลาราวกับมีใครมากลึงไว้ ปราศจากรอยขรุขระ สิ่งที่กลึงมันไว้อย่างงดงาม ก็คือกระแสลมที่พัดผ่านอยู่ชั่วกัปชั่วกัลป์ นานแสนนานจนเกินกว่าที่จะคะเนกาลได้ถูกต้อง เป็นป่าหินที่งดงามเหนือกว่าทุกแห่งซึ่งทุกคนผ่านพบมาแล้ว ทะเลหญ้าที่ปกคลุมอยู่ทุกหนทุกแห่ง ไม่ได้ล่วงล้ำกินแดนเข้ามาในบริเวณดินลูกรังปนทรายของดงศิลาแห่งนี้ นอกจากมวลวัชพืชบางประเภท ที่กระจายขึ้นอยู่เป็นหย่อมๆ

หินสูงชะลูดสองก้อน ยืนตระหง่านเคียงกันอยู่ตรงบริเวณปากทาง เป็นเป้าหมายที่แลเห็นได้ชัด เพราะมันสูงเด่นผิดไปกว่าหินบริวารทุกก้อนที่โผล่ผุดอยู่ทั่วไป

และนั่นคือ ‘ช่องประตูผา’ ของมังมหานรธา!

ณ ที่พื้นดินปนทรายของป่าหิน รอยเท้าของเชษฐากับแงซายจึงปรากฏให้เห็นอีกครั้ง พร้อมทั้งรอยเท้าเดิมของรพินทร์ด้วย

“สองคนนั่นเข้ามาพบที่หมายในแผนที่อย่างตรงเผงโดยการตามรอยคุณดิกมา แต่ที่แน่นอนที่สุดก็คือเขาไม่พบคุณ เพราะคุณย้อนกลับไปยังที่พักของเราเสียก่อนแล้ว ปัญหาตอนนี้มันจึงเหลืออยู่แต่เพียงว่า ทั้งสองคนนั่น ขณะนี้ไปอยู่เสียที่ไหน จึงไม่กลับไปที่พัก ซึ่งความจริงก็ไม่ห่างจากที่นี่เท่าไหร่นัก”

มาเรียถามขึ้นเสียงแผ่วต่ำเกือบเป็นกระซิบ

รพินทร์มึนงงไปหมด เขามีคำถามอยู่กับตัวเองก่อนที่มาเรียจะเอ่ยขึ้นเสียอีก และยังหาคำตอบไม่ได้ กำลังคิดระแวงอยู่ว่า เมื่อทั้งสองคนตามรอยเขามาจนถึงที่นี่แล้ว บางทีอาจสะกดตามต่อไปโดยรองเท้าของเขาที่เด่นชัดอยู่บนพื้น ซึ่งเป็นรอยที่เขาเดินตัดป่าหินเลาะเลียบเข้าไปสำรวจในดงว่านพิษที่กำลังออกดอกสะพรั่งอยู่...**คนทั้งคู่ถ้ายังขืนติดตามเขาไปโดยไม่ไหวระแวงหรือเฉลียวคิดถึงอันตรายต่อกลิ่นดอกว่าน หากลมเปลี่ยนทาง โดยพัดสวนหน้าเข้าเมื่อไหร่ ก็คงจะพบกับวาระสุดท้ายอยู่ตรงนั้นเอง**

เมื่อตรวจพิจารณาตามพื้น ก็แปลกใจอยู่ครามครัน มันมีแต่รอยเท้าของเขาเองตามลำพังคนเดียวเท่านั้น...ที่บุกป่าหินลึกเข้าไป รอยของแงซายกับเชษฐา มีอาการเหมือนจะตามไป

ในช่วงแรกเหมือนกัน แต่ไม่ไกลนักก็วกกลับ ไปย่ำสับสนอยู่ตรงโคนหิน ประดุจเสาหลักสองก้อนนั้น

จอมพรานใช้สมองอย่างหนัก ระหว่างที่ทั้งสามกำลังพูดปรึกษาหารือกันเองอยู่ เขาก็เดินช้าๆ ตรงเข้าไปที่หินชะลูดทั้งสองก้อน ยืนเคียงคู่ห่างกันเป็นช่องประมาณ 10 เมตร เชษฐากับแงซายจะต้องมายืนพิจารณา และพูดอะไรกันอยู่ตรงนี้อีกนานจากรอยหยุดยืน แล้วก็ตัดผ่านช่องนั้นออกไป รพินทร์ก้าวตามไปเป็นลำดับ ครั้นแล้วก็หยุดชะงักนิ่งลงอีกครั้ง เมื่อสายตากวาดละไปกระทบกับอะไรชนิดหนึ่งบนพื้นทรายเบื้องหน้า

“คุณไชยยันต์ครับ!”

น้ำเสียงของเขาที่เรียก ฟังดูร้อนรน

ทั้งสามกรูเข้ามาทันที แล้วเห็นในสิ่งที่จอมพรานบุ้ยปาก

“อะไรกันนี่ มันแปลว่ายังไง?”

ดารินกับไชยยันต์อุทานออกมาอย่างตื่นๆ พร้อมกัน

ตำแหน่งนั้น ห่างออกมาจากช่อง ‘ประตูผา’ ราว 4-5 เมตร มีรอยมีดขีดลงไปกับพื้นทรายเป็นร่องลึกเห็นชัด เส้นยาวประมาณ 1 วา ปลายด้านหนึ่งทำเป็นแฉกของปลายดอกศรชี้ไปทางด้านหนึ่ง และห่างจากปลายศรเล็กน้อย มีรอยขีดเป็นรูปวงกลมศรชี้ไปทางรูปวงกลมนั้น!

รพินทร์ยังไม่พูดอะไรในขณะนั้น หัวคิ้วของเขาขมวดย่นแหงนขึ้นมองท้องฟ้าหาทิศทางของตะวันตก แล้วควักเข็มทิศออกมาเปิดฝาออกเทียบ พอได้ที่ก็ส่งเข็มทิศที่ถือในมือไปให้ไชยยันต์ดู

“โปรดสังเกตให้ดี เห็นไหมครับ ดอกศรชี้ไปทางไหน?”

“ตะวันตกเฉียงเหนือ!”

“แล้วพอจะเข้าใจอะไรหรือยังครับ”

“ผมงงไปหมด ผู้กอง ผมไม่เข้าใจอะไรเลยสักอย่าง เชษฐาหรือแงซายเขียนลูกศรกับวงกลมนี่ไว้เพื่ออะไร เดาไม่ออกเลย”

“ไม่ใช่คุณชายหรอกครับ ที่เขียนลูกศรนี้ไว้...”

จอมพรานพูดต่ำๆ ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มเครียดขรึมขึ้นเป็นครั้งแรก

“คนเขียนก็คือเจ้าแงซาย ผมเชื่อว่าคุณชายคงไม่รู้ตัวเสียด้วยซ้ำ ที่แงซายเขียนอะไรทิ้งไว้ ลูกศรชี้ไปทางตะวันตก-เฉียงเหนือ คือสัญญาณที่มันทิ้งไว้ แทนความหมายบอกว่าขณะนี้มันนำคุณชายมุ่งไปทางด้านนี้ ส่วนวงกลมนั่น แทนหลุมอุกกาบาต ที่หมายอันดับต่อไปของเรา ถ้าจะให้ผมแปลความให้ตลอดก็คือ มันเอาคุณชายเดินล่วงหน้ามุ่งทิศนี้เพื่อไปรอเราอยู่ที่หลุมอุกกาบาตก่อนแล้ว เมื่อเราตามมาพบก็ให้ตามไปได้เลย”

ดาริน ไชยยันต์ และแม้แต่มาเรียเองก็อ้าปากค้างตะลึงงงไปหมดอย่างยังไม่เข้าใจอะไรนัก

“เดี๋ยว ! รพินทร์!! คุณพูดอะไรฉันฟังไม่รู้เรื่องเลยสักนิด...

น้องสาวคนสวยของนายจางละล้าละลังพินกัน มองหน้าเขาอย่างประหลาดใจขีดสุด

“คุณว่า แงซายพาพี่ใหญ่มุ่งหน้าไปหลุมอุกกาบาตแล้วงั้นรึ”

“ถ้าผิดไปจากผมว่า ยอมให้ตัดคอ”

พรานใหญ่บอกห้วนๆ **สีหน้าอันเคยส่อความปริวิตกทั้งมวล บัดนี้แปรเป็นความเดือดดาลหงดหงิด ฝืนหัวเราะออกมาหึๆ อย่างไรก็ตาม มีความโล่งอกสบายใจขึ้นพอจะสังเกตเห็นได้ชัดเจน เป็นตรงข้ามกับคณะนายจ้างบัดนี้ซึ่งมีแต่ความสนเท่ห์เป็นล้นพ้น ในสิ่งที่เขาพูด**

“ไพรวัลย์ คุณมีเหตุผล หรือหลักฐานอะไรที่จะเชื่ออย่างที่คุณว่านั่น พวกเรายังมองไม่เห็นเค้าเงื่อนอะไรเลยจนนิดเดียว”

“ก็เห็นตำตาทนโท่อยู่นั่นยังไง!”

รพินทร์บอกโพล่งออกมาด้วยเสียงกระด้าง พยักหน้าไปยังสัญญาณบนพื้นทรายนั่นอีกครั้ง แล้วเตะก้อนกรวดเล็กๆ ที่อยู่เบื้องหน้ากระจายไปด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน

“ใช่! เราเห็นละ ว่าพี่ใหญ่ หรือมิฉะนั้นก็แงซายเขียนลูกศรชี้ทางไว้”

ก่อนมาเรียจะพูดจบ รพินทร์ก็ตะคอกมาว่า

“ไม่ใช่คุณชายเชษฐา! ก็บอกอยู่นี่ยังไงว่าคุณเขาต้องไม่รู้เรื่องอะไรเด็ดขาด นี่มันฝีมือและแผนการของเจ้าแงซายคนเดียวเท่านั้น มันอาจลอบเขียนทิ้งไว้โดยไม่ให้คุณชายเห็นในขณะที่มันนำคุณชายไป เพราะถ้าคุณชายรู้ก็คงไม่ยอมไปกับมันแน่ๆ มันหลอกพาเอาคุณชายไปโดยไม่ให้รู้ตัว พนันเอาอะไรกันก็ได้”

“เพื่ออะไร?”

ดารินร้องมาเกือบจะเป็นเสียงตะโกน

“ก็เพื่อมันจะได้ไม่ต้องเดินย้อนกลับไปยังที่พักให้เสียเวลา

นะซิ ไปนอนรอคอยเราทั้งหมดที่หลุมอุกกาบาตนั่น โดยไม่ต้องแบกของให้หนักด้วย เพราะมันรู้อยู่แล้วว่า ถึงอย่างไรพวกเราก็ต้องตามมันไปอยู่แล้ววันยังค่ำ”

รพินทร์ตอบมาด้วยเสียงเอ็ดตะโรพอ ๆ กัน

“นี่ ขอที อย่าทะเลาะกัน พูดกันดี ๆ ก็ได้!...”

ไชยยันต์เข้าห้ามเสียงหลง

ดารินชะงัก พยายามจะข่มอารมณ์ลง รพินทร์เองก็เงียบกริบ ทุกคนสังเกตเห็นความพลุ่งพล่านหงุดหงิดของเขาโดยพยายามที่จะระงับลงเช่นกัน ไชยยันต์หันไปบอกดารินให้สงบปากคำลงเสียก่อน ดูเหมือนเขาจะเข้าใจความรู้สึกของพรานใหญ่ได้ดีเหนือกว่าทุกคนยามนี้ พลางหันมาพูดด้วยน้ำเสียงเงียบ ๆ ปกติว่า

“เอาละ ผู้กอง ไหนลองอธิบายให้เคลียร์หน่อยซิ ในสิ่งที่คุณเข้าใจ”

“ทุกท่านคงเห็นแล้ว ว่าแงซาย พาคุณชายมาจนพบร่องรอยของผม...”

เขาฝืนใจพูด พยายามจะทำเสียงให้ปกติเช่นกัน แค่นหัวเราะแปร่ง ๆ ออกมาอีกครั้ง

“หลักฐานที่ผมทิ้งไว้ และแงซายค้นพบ มันจะต้องรู้ในทันทีว่าผมเจออะไรเข้าบางอย่าง จนถึงกับกลิ้งลงไปนอนสลบอยู่ในหลุมนั่น แล้วก็รู้ด้วยว่าผมยังไม่ตายซมซานตะเกียกตะกายขึ้นจากหลุม เดินเข้ามาค้นพบที่หมาย ‘ประตูผา’ นี่ มันเองตามรอยผมมา ก็เลยพบเข้าด้วย มันต้องแน่ใจด้วยว่าจะอย่างไรเสียผมก็จะต้องย้อนกลับไปยังที่พักของพวกเราทุกคนจนได้ ทีนี้

ทางด้านมัน...ได้นำคุณชายมาถึงที่หมายสำคัญในแผนที่นี้อยู่แล้ว การที่จะเดินย้อนกลับไปยังที่พักอีกเสียเวลาสำหรับมันโดยใช่ที่ มันก็เลยถือโอกาสพาคุณชายล่วงหน้าไปยังหลมอกกาบาตเสียก่อนเลย โดยการคาดหมายไว้แล้วว่าเมื่อมันและคุณชายไม่กลับไป ทางฝ่ายเราก็ต้องออกตามและตามมาตรงจุดหมายนี้แหละ เมื่อตามมาถึงก็จะเห็นสัญญาณที่มันเขียนทิ้งไว้ แล้วก็ต้องเดินตามมันไปอีกอยู่ดี เพราะมันรู้ทิศทางเป้าหมายที่กำหนดไว้ในลายแทงอยู่แล้ว ลายแทงขณะนี้ก็อยู่ที่มัน”

ทั้งสามฟังอย่างมึนงงพิศวง

“แล้วคุณว่า เชษฐาไม่รู้เรื่องด้วยงั้นรึ?”

“ต้องไม่รู้อย่างแน่นอนครับ ลองคิดดู ถ้าคุณชายเชษฐารู้ มีหรือจะยอมปฏิบัติตามแผนการเจ้าเล่ห์ของมัน จะอย่างไรเสีย คุณชายก็จะต้องย้อนกลับไปยังที่พักของเราก่อนแน่ๆ เพื่อดูให้รู้ชัดว่า ผมกลับไปถึงที่พักแล้วหรือยัง ปลอดภัยเพียงไหน ก่อนที่จะคืบหน้าต่อไป แต่แงซายมันรู้ดีกว่าคุณชายอยู่แล้ว ว่าผมจะต้องไม่เป็นอะไรมาก แล้วระหว่างคุณชายกับแงซาย ซึ่งมาด้วยกันตามลำพังแบบนี้ คุณชายก็เปรียบเหมือนเด็กที่เดินตามหลังมันอยู่ต้อยๆ นั่นแหละ สุดแต่มันจะเอาไปทางไหน เพราะคุณชายไม่รู้ทาง มันหลอกว่าง่ายนิดเดียวว่าตามผมต่อไปหรือจะมุ่งกลับที่พัก คุณชายก็จะไปรู้อะไร นอกจากตามมันไปถ่ายเดียวเท่านั้น กว่าจะรู้ตัวอีกทีก็ถึงหลุมอุกกาบาตแล้ว และเมื่อถึงที่นั่นแล้ว ก็คงไม่รู้ตัวอยู่นั่นเองว่า เป็นแผนการนำล่วงหน้าไปรออยู่ก่อนของมัน เพราะมันแก้ตัวได้ง่ายนิดเดียวว่า นำหลงไป แล้วฟลุ๊กเจอเอาที่หมายนั้นเข้า ส่วนทางด้านเรานั้นก็

ต้องตามไปสมทบอยู่แล้ว มันพาคุณชายเดินสบายใจเฉิบ ไม่ต้องมาคอยเป็นภาระแบกหามอยู่ในช่วงระยะนี้ ปล่อยให้พวกเราที่เหลือ รับภาระของมันไป”

คำอธิบายของจอมพราน ทำให้ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย เริ่มจะตาสว่าง มองเห็นอะไรรำไรขึ้นอย่างที่เขาพูด แต่ก็ยังไม่หมดข้อสงสัย หันดูหน้ากันเอง กะพริบตาอยู่ปริบ ๆ

“เอ ถ้ามันจะจริงอย่างที่รพินทร์ว่านี่เสียแล้วแฮะ เจ้าแงซายของเธอ ปล่อยลวดลายเหนือเมฆเข้าอีกแล้วหรือยังไงน้อย”

เพื่อนชายหันมาพูดอ่อย ๆ ด้วย ดารินเองขณะนี้ถึงกับยืนคอแข็ง

“ก่อนที่เราจะคิดว่า แงซายมีลูกไม้อะไรอย่างที่รพินทร์ปลงใจเชื่อเช่นนี้ เราควรจะค้นให้ได้คำตอบในสิ่งที่เราสงสัยให้ตลอดเสียก่อน”

“คุณหญิงสงสัยอะไรอยู่อีก?”

“คุณแน่ใจหรือว่า แงซายมีความเชื่อมั่นว่าคุณไม่เป็นอะไรและไม่สนใจจะติดตามคุณต่อไปอีก มุ่งพาพี่ใหญ่ไปคอยอยู่หลุมอุกกาบาตเลย โดยฝากความหวังไว้ว่าคุณจะย้อนกลับไปถึงที่พัก และนำพวกเราทั้งหมดตามไปเอง”

“ไม่มีใครรู้สันดานของแงซายดีไปกว่าผมหรอก”

“ฉันเชื่อในข้อนั้น แต่มันต้องการรู้ว่าคุณมีเหตุผลอะไรจึงอ่านแงซายไปในทำนองที่คุณอธิบายมาให้ฟังนี่”

“โธ่ คุณหญิง หลักฐานมันก็ปรากฏให้เห็นอยู่ทนโท่ประกาศความคิดอ่าน ความรู้สึก ตลอดจนแผนการของเจ้า

คนใช้พิเศษของคุณหญิงอยู่แล้วถ้ามันไม่เชื่อว่าผมไม่ได้เป็นอะไร และจะต้องนำพวกเราย้อนกลับมายังช่องประตูผานี่อีกครั้ง ทำไม มันถึงจะเขียนสัญญาณเป็นลูกศรชี้บอกทิศทางไปล่วงหน้าของมันให้เราเห็นอยู่นี่"

"มีรอยเท้าของคุณ เดินตัดป่าหินไปทางด้านเหนือ ซึ่งก็เป็นรอยที่คุณบอกกับเราว่า คุณอ้อมเข้าไปสำรวจที่ดงว่านพิษนั้น แงซายตามไปดูหน่อยหนึ่งโดยรอยเท้าของเขาที่เราเห็น ทีนี้คุณบอกได้ไหม แงซายเดินตามไปแล้ว ทำไมถึงไม่ตามไปให้ตลอด เขาย้อนกลับมาที่นี่ทำไม"

"ก็ย้อนกลับมาเพื่อจะตั้งต้น ตั้งทิศเพื่อจะตัดไปยังหลุมอุกกาบาตตามที่ระบุไว้ในลายแทงนะซิ"

รพินทร์พูดอย่างหัวฟัดหัวเหวี่ยง น้องสาวของนายจ้างของเขาบางทีก็ถามอะไรเหมือนเด็กๆ ที่ไร้เหตุผลเหมือนกันอันเนื่องมาจากเข้าข้าง และหาทางป้องกันเจ้าองครักษ์พิเศษจอมกะล่อนของหล่อนตะพึดตะพือไป

"มันตามผมไปหน่อยหนึ่ง เพื่อจะดูผมมุ่งไปด้านไหน แล้วก็เลิกความสนใจ เพราะเชื่อว่าอย่างไรเสียผมก็ปลอดภัยแล้ว ขืนตามผมไปอีก ก็เท่ากับย้อนกลับไปที่พักเท่านั้น เมื่อโอกาสของมันมาถึงที่นี่แล้ว มีคุณชายเป็นหลักประกันตามมันมาด้วยทั้งคน มันพาคุณชายเดินล่วงหน้าไปคอยเราก่อนไม่ดีกว่าหรือ"

"แล้วพี่ใหญ่โง่ยังไง จึงไม่เท่าทันแงซาย?"

"คุณชายไม่ใช่คนโง่ แต่คุณชายไม่มีความชำนาญหรือรอบรู้ในเส้นทางเท่ากับมัน ในเรื่องการนำทางแล้ว จะให้คุณ-

ชายไปคัดง้างโต้เถียงหรือแสดงความฉลาดกับมันอย่างไร ก็บอกแล้วว่า มันนำไปทางไหน ก็ต้องเดินตามมันอยู่ต้อยๆ นั่นแหละ ถึงคณหญิงเองก็เหมือนกัน ลงตกอยู่ในภาวะเดียวกับคุณชาย ถึงไม่โง่ ก็เหมือนโง่อยู่ดี มันจะไปทางนี้ กล้าเถียงมันหรือว่า 'ควรจะไปทางโน้น' เรื่องนี้ถ้าไม่เชื่อผมในเรื่องกะล่อนของแงซาย มาพิสูจน์กันก็ได้"

"ฉันก็อยากพิสูจน์เหมือนกัน ว่าแต่จะพิสูจน์กันยังไง?"

"ง่ายนิดเดียว..."

พรานใหญ่พด พยายามขจัดความฉนเฉียวออกไป

"ประมาณเที่ยง หรือบ่ายวันนี้แหละ พวกเราทั้งหมดจะตามไปทันมันกับคุณชายที่หลุมอุกกาบาตที่หนึ่ง พบหน้ากันเมื่อไหร่ คุณหญิงลองถามคุณชายดูเถอะว่า มันเรื่องอะไร ที่คุณชายถึงเดินล่วงหน้ามาก่อนแบบนี้ ถ้าคุณชายตอบว่าไม่รู้ตัวเลย เดินหลงมากับแงซายโดยเจตนาจะกลับที่พักละก็ มันก็แปลว่าเจ้าตัวดีของคุณหญิงหลอกพี่ชายของคุณหญิงอย่างที่ผมบอกไว้นี่ แต่ถ้าคุณชายบอกว่า เจตนาจะเดินล่วงหน้ามาคอยอยู่ก่อน เพราะเชื่อว่าพวกเราจะต้องตามไปถูก ก็แปลว่าแงซายมันยอมบอกความจริงในแผนการของมันกับคุณชาย"

ดารินเม้มริมฝีปากคิด แล้วพยักหน้าช้าๆ

"อือม์! ก็น่าคิดนะ ถ้างั้น 'เจ้าตัวดี' ของฉันก็เห็นจะได้รางวัลอีกสักฉาดแล้วซินี"

"ผมจะบอกคุณหญิงไว้ล่วงหน้าก็ได้ ถ้าคุณหญิงไปถามแงซายในเรื่องนี้ มันก็จะต้องบอกคุณหญิงว่า มันพาคุณชายหลงไปเหมือนกัน แล้วถ้ามันบอกอย่างนี้คุณหญิงจะเชื่อไหม"

“ฉันจะไปเชื่อได้อย่างไร ว่าคนอย่างแงซายจะหลง ในเมื่อขนาดร่องรอยของคุณ หรือที่หมายช่องประตูผานี่ มันยังตามจนพบ”

“ดีแล้ว ถ้างั้นเก็บคำถามนี้ ไว้ถามและรอคำตอบจากมันด้วยจะได้รู้เสียทีว่า ผมพูดไว้จริงหรือเปล่า”

“ความจริง ถึงจะเป็นเช่นนั้น แงซายก็ไม่ได้มีความผิดอะไรนักไม่ใช่หรือ?”

มาเรียเปรยขึ้นยิ้ม ๆ

“ก็ไม่ผิดหรอก!”

รพินทร์กระแทกเสียงขุ่น ๆ

“แต่ทะลึ่งรู้มาก เอาเปรียบเพื่อนฝูงลูกหาบด้วยกันไปหน่อยหนึ่งเท่านั้น แล้วก็ปฏิบัติการนอกเหนือคำสั่ง ระยะทางเดินครึ่งวันจากนี่ไปถึงหลุมอุกกาบาต ใครจะหาบของแทนให้แก่มัน ถ้าไม่ใช่เจ้าส่างปาของคุณ เพราะเจ้าตัวดีฉวยโอกาสเดินตัวเปล่าไปรอคอยอยู่ก่อนแล้วนั่นประการหนึ่ง **อีกประ-การหนึ่งแทนที่จะไปส่งข่าวให้พวกเรารู้เสียก่อน กลับบังอาจพานายใหญ่เดินล่วงหน้าไปตามลำพัง ซ้ำหลอกนายใหญ่ไม่บอกให้รู้ตัวเสียด้วย จะต้องให้ออกประ-กาศนียบัตรให้อีกไหมว่า นี่แหละ เจ้าแงซาย!”**

เหตุผลตามคำพูดของพรามใหญ่ประการหนึ่ง และความเชื่อมือว่าไม่มีใครสามารถหยั่งรู้เท่าทันเล่ห์กลของแงซายได้เหนือไปกว่าเขา ผู้เคยชิมสัญชาตญาณกันมาแล้วเป็นอย่างดีอีกประการหนึ่ง ทำให้ทั้งสามไม่อาจคัดง้างหรือนอบข้ามไปเสียได้

"เด่ำกับตะเข้ รู้ทันเล่ห์กันเสมอ"

นักมานุษยวิทยาเลือดราชสกุลพีมพ่ำออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง แล้วกอนใจเฮือก

"เอาละ อื่นใดก็ไม่สำคัญหรอก นายพราน ว่าแต่คุณบอกให้พวกเราสบายใจไปได้สักขั้นหนึ่งไหมว่า พ่อใหญ่ แงซายปลอดภัยจากย่านอันตรายนี้ออกไปแน่นอนแล้ว"

"ถ้าผมอ่านไม่ผิด ตามที่บอกมาแล้วนี่ ป่านนี้ไอ้ตัวดีของคุณหญิงก็พาคุณชายไปไกลลิบจากที่นี่แล้ว โดยไม่แผ้วพาน

กับกลิ่นมฤตยูที่ผมโดนมาแล้วนั่นเลย ก็นับว่าเป็นโชคดีของคุณชายและมันด้วย”

จอมพรานพูดพลาง ขยี้ปลายจมูกแรงๆ ถอนฉิว ไชยยันต์กับมาเรียพลอยโล่งอก ยิ้มกันออกมาได้

“ฉันทายล่วงหน้าไว้ก็ไม่ผิดไม่ใช่หรือ ไพรวัลย์ ว่าถึงอย่างไรแงซายก็เอาตัวรอดได้เสมอ ถ้าไม่ใช่เพราะความสามารถโดยตรง ก็โดยดวงชะตาประจำชีพของเขา ซึ่งมักจะมีปาฏิหาริย์เข้าช่วยอยู่เสมอ ทีนี้เมื่อรู้ชัดกันอย่างนี้แล้ว เราจะทำยังไงกันต่อไป?”

“การเดินทางของเรา จะเริ่มต้นที่นี่ เพื่อติดตามคุณชายไปให้เร็วที่สุด แต่ไหนๆ เราก็มาถึงที่นี่กันแล้ว ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะเดินย้อนกลับไปยังที่พักอีก เราสี่คนรอกันอยู่ที่นี่ก่อน ผมจะให้คะหยิ่นย้อนกลับไปบอกพวกที่เหลือทางโน้นทุกคนให้มาสมทบที่นี่ พวกนั้นมาถึงเมื่อไหร่เราก็ออกเดินทางทันที”

รพินทร์บอก และโดยไม่จำเป็นจะต้องขอความเห็นใดๆ จากใครอีกทั้งสิ้น ก็เรียกคะหยิ่นเข้ามาสั่งความอย่างรีบด่วนสองสามประโยค คะหยิ่นพยักหน้าอย่างเข้าใจ จัดแจงวางหีบเวชภัณฑ์ที่สะพายติดหลังมาด้วยลงกองไว้ แล้วตัวเองซึ่งมีแต่ตัวเปล่าๆ นอกจากปืนประจำมือก็ออกห้อแนบผละไปโดยเร็ว แม้จะฟังไม่รู้เรื่องว่าจอมพรานสั่งเช่นไรกับคนของเขา แต่ฝ่ายนายจ้างทั้งสามก็เข้าใจได้ดี

“คุณแน่ใจหรือว่าคะหยิ่นจะไม่หลง?”

ดารินผู้ห่วงกังวลไปในทุกสิ่ง อดไม่ได้ที่จะแสดงความรู้สึกนั้นออกมา

“รับรองได้ไม่มีวันหลงอย่างเด็ดขาด ระยะทางเพียงแค่นี้เอง แล้วก็เป็นเวลากลางวันด้วย”

เขาบอกหางเสียงขุ่นๆ แล้วคว้าแขนน้องสาวของนายจ้างรั้งไว้เมื่อหล่อนทำอาการเหมือนจะหย่อนตัวลงนั่งพัก กล่าวต่อมาด้วยสีหน้าบูดๆ ว่า

“อย่าเพิ่งครับ ยังนั่งพักตรงนี้ไม่ได้ ระหว่างที่เรารอคอยการมาสมทบของพวกนั้น เราจะต้องหาที่พักรอให้แน่ใจที่สุดว่าปลอดภัย ไม่มีอะไรมาเป็นหลักประกันว่าทางลมจะเปลี่ยนเมื่อไหร่ ขณะนี้เราอยู่ใกล้ดงว่านพิษห่างไม่เกิน 4-5 ร้อยเมตรเท่านั้น ถ้าหากหวนกลับมาวูบเดียวเท่านั้น จะหมอบกันทั้งหมด ลงไปรอที่ปลายเนินข้างล่างโน่นปลอดภัยกว่า”

ดารินยิ้มเจื่อนๆ กำลังอยากจะหาที่พักขา เพราะแสนเหนื่อยแสนเพลีย ก็เลยต้องแข็งใจต่อไป เพราะหวาดผวาในสิ่งที่พรานใหญ่บอก ทั้งหมดพากันย้อนกลับลงมายังปลายเนินอีกครั้ง เพื่อให้แน่ใจที่สุดว่าอยู่เหนือทางลมของดงว่านพิษนั้น

“หงุดหงิดมากนักหรือ รพินทร์”

หล่อนกระซิบถามเขา ขณะที่เดินลงมาด้วยกันน้ำเสียงอาทร

ลูกจ้าง ผู้ยอมรับใช้ตามสัญญาจ้างด้วยชีวิต ทำเลืองมองหน้าเริ่มจะรู้สึกตัวฝืนยิ้มให้

“โปรดอภัยให้ผม ถ้าหากพูดหรือแสดงอะไรที่ไม่สมควรออกไป แงซายทำผมพื้นเสียทุกที ทั้งๆ ที่ปฏิญาณไว้กับตัวเองตลอดเวลาแล้วว่าจะไม่สนใจอีกแล้วเป็นแน่”

“อย่างน้อยที่สุด คุณไม่ดีใจหรือนึกโล่งอกหรอกหรือที่แงซายนำพี่ใหญ่เอาตัวรอดไปได้จากสิ่งที่เรากลัวกัน”

“นั่นมันเป็นเรื่องหนึ่งครับ คุณหญิง ผมดีใจที่มันเอาคุณชายพ้นอันตรายที่เราเกรงกันไปได้ แต่ที่ถูกมันควรจะเอาคุณชายย้อนกลับไปยังที่พักของเราทุกคนก่อนไม่ใช่หรือ ไม่ควรจะนำบุกบั่นเดินทางไปข้างหน้าโดยพลการตามลำพังอย่างนี้จริงอยู่ ถึงอย่างไรพวกเราก็ต้องตามไปพบอยู่แล้ว แต่อะไรจะมาเป็นหลักประกันในความปลอดภัยของคุณชายได้ ในระหว่างที่มันบุกเดี่ยวไปตามลำพังแบบนี้”

“เพราะคุณ ‘รู้ทัน’ ในลูกไม้ที่จะย่นเวลาเดินไปรอคอยอยู่ข้างหน้าก่อนของแงซาย คุณก็เลยเดือดดาลใช่ไหม? ถ้าไม่รู้เสียอย่างเดียวคุณก็จะไม่ฉุน อย่างน้อยเขาก็ยังอุตส่าห์ทำเครื่องหมายบอกไว้ให้คุณรู้ไม่ใช่หรือ ว่าเขาขอเดินล่วงหน้าไปก่อน”

รพินทร์หัวเราะแค่นๆ

“ถ้ามันไม่ทำสัญญาณบอกไว้ โทษของมันถึงขั้นฝังทั้งเป็นเลยทีเดียว เพราะผมจะรู้ได้อย่างไรว่ามันเอาคุณชายไปไหน คงเข้าใจผิดคิดว่ามันหลงเตลิดเปิดเปิงผิดทิศทางไปไหนเสียแล้ว และคงจะต้องตามกันแย่โดยไม่รู้เป้าหมาย การทำสัญญาณทิ้งไว้ให้เห็น เป็นความฉลาดแกมโกงของมัน ที่จะบังคับทางอ้อมให้พวกเราทั้งหมดเดินตามไปนั่นเอง มันก็กลัวอยู่เหมือนกันว่าเราจะไม่รู้และไม่ตามไป นี่ก็เพราะมันเอาคุณชายไปกับมันด้วย ผมถึงต้องร้อนใจรีบตามมันไปอย่างนี้ ลำพังถ้ามันแยกเดี่ยวไปคนเดียว ผมจะแกล้งทิ้งหรือเปลี่ยนเส้นทางเสียรู้แล้วรู้รอด เอา

เสียให้เข็ด ให้มันเป็นฝ่ายวิ่งตามหาพวกเ าบ้าง ผมรู้ดีว่าแง-ซายไม่กล้าแยกทางกับพวกเราหรอก”

ทั้งสามคนเดินลงมาถึงปลายเนิน และนั่งพักรอ พรรคพวกทุกคนที่ให้คะหยิ่นไปตามอยู่ที่นั่น ต่างอยู่ในภาวะสะบักสะบอมและอิดโรยเต็มที่เพราะไม่ได้พักผ่อนมาตลอดทั้งคืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรานใหญ่ แต่เหตุการณ์อันฉุกเฉินทำให้ต้องฝืนทน นำพลังงานส่วนพิเศษของร่างกายออกมาใช้

“คุณคิดยังไง ผู้กอง ในเมื่อความจริงที่หมายซ่องประตูผานี่ก็ห่างจากที่พักของเราเมื่อคืนนี้ไม่มากนัก แทบจะเรียกว่าแค่ปากจมูกเท่านั้น แล้วทำไมแงซายกับเชษฐาจึงมาพบที่นี่เอาในเวลาใกล้รุ่ง ทั้ง ๆ ที่เขาก็ออกจากที่พักไปตั้งแต่พลบค่ำ”

“ก็คงจะเสียเวลางมควานหาอยู่นั่นแหละครับ เพราะแงซายเองก็คงไม่รู้ที่หมายแน่นอนมาก่อน ผมสันนิษฐานว่าทั้งสองคนคงมาพบร่องรอยของผมเข้าในเที่ยวขากลับนี่เอง สังเกตดูจากรอยที่วกย้อนใกล้ที่พักเข้ามา ถ้าไม่พบรอยของผมและไม่พบช่องประตูผา ทั้งสองคนก็อาจกลับไปที่แค้มป์แล้ว”

“ตอนที่คุณแยกจากพวกเราเมื่อบ่ายวานนี้ เวาเถางมแง ซายว่า มีความจำเป็นอย่างใดที่คุณจะต้องค้นหาที่หมายเบาะตู ผา อันเป็นหินสูงชะลูดสองก้อนนี้ให้ได้ก่อนที่จะมุ่งเข้าหลุมอุกกาบาตที่หนึ่ง แงซายบอกก็บพวกเรา ในเสายแทงระบุประตูผาไว้เป็นหลักในการตั้งทิศ คือให้เดินเป็นเส้นตรงมุ่งตะวันตกเฉียงเหนือ ใช้เวลาเดินประมาณ -6 ชั่วโมง ก็จะถึง

หลุมอุกกาบาต คุณเองไม่ได้บอกเราไว้ละเอียดนักในเรื่องนี้จึงอยากถามว่า มันเป็นความจริงตามที่แงซายบอกเราไว้นี่หรือเปล่า?”

พรานใหญ่หันมองหน้าไชยยันต์ แล้วรับว่า

“เป็นความจริงครับ ลายแทงกำหนดไว้อย่างนั้น ผมจึงมีความจำเป็นที่จะต้องค้นหาประตูผาให้ได้ก่อน ไม่งั้นก็ไม่รู้จะตัดทางไปหลุมอุกกาบาตหลุมแรกได้อย่างไร แงซายเขียนลูกศรลงกับพื้นดินชี้ทางบอกไว้ให้กับพวกเรา ก็แปลอยู่แล้วว่า มันจะไปรอเราอยู่ที่หลมอกกาบาตนั่น อันที่จริงผมก็วางเส้นเดินทางของพวกเราทั้งสองฝ่ายได้อย่างถูกต้องแม่นยำดีที่สุดแล้ว ถ้าไม่บังเอิญสลบไปเพราะกลิ่นดอกว่านพิษนั่นเสียก่อน เมื่อเย็นวานนี้ ผมก็ได้มาถึงที่หมายช่องประตูผานี่ อันเป็นเวลาเดียวกับที่พวกคุณทุกคน ก็ได้มาถึงตรงตำแหน่งที่หยุดพักพอดีระยะทางมันไม่ห่างกันเลย ผมใช้เวลาว่างอีกไม่เกินครึ่งชั่วโมง ภายหลังที่ได้พบช่องประตผาแล้ว เดินย้อนไปยังตำแหน่งที่พัก พวกเราทั้งหมดก็พบและรู้เรื่องกันโดยตลอดเมื่อตอนเย็นวานนี้เอง ซึ่งมันก็ไม่ผิดเวลาอะไรออกไปมากนัก อุปัทวเหตุที่เกิดขึ้นทำให้คลาดเวลาและอลเวงกันไปหมด”

“แงซายเคยบอกคุณไว้ ต่อหน้าพวกเราทุกคนไม่ใช่หรือว่าเขาอ่านภาษาพม่าโบราณออก และอ่านลายแทงต้นฉบับของคนตายเมื่อ 400 ปีก่อนนี้ได้ ซึ่งบางข้อความ เขายังได้บอกไว้เลยว่า ล่ามของคุณแปลถ่ายทอดไว้ตกหล่น โดยไม่ได้ถอด-ความออกมาครบหมดทุกข้อความนัก”

ผู้เอ่ยขึ้นเบาๆ คือมาเรีย แม้จะเป็นคำพูดด้วยเสียง

เรียบ ๆ แต่ก็มีอะไรบางอย่างสะกิดขึ้นมาในความรู้สึกของรพินทร์ อย่างไรพิกล หันขวับไปประสานตาสีดอกผักตบคู่นั้นโดยเร็ว

“ใช่! มันอมความลับนี้ไว้นานทีเดียว จนกระทั่งเห็นแน่ว่าผมจะเข้าใจไขว้เขวไป จึงยอมบอกให้ ว่าแต่มีอะไรหรือเมย์ที่คุณพูดขึ้นเช่นนี้”

“มันเป็นแต่เพียงความคิดที่แวบขึ้นมาเท่านั้น”

แหม่มสาวกล่าวอย่างระมัดระวัง มองหน้าเขายิ้ม ๆ

“แต่ฉันอาจเข้าใจผิดไปก็ได้ ผ่านสิ่งที่ฉันพูดถึงนี่ไปเสียก่อนเถอะ แต่ลองมาพิจารณากันถึงข้อที่ว่า ทำไมแงซายจึงสามารถนำพี่ใหญ่เข้ามาจนถึงที่หมายช่องประตูผานี้ได้โดยปลอด-ภัย ในขณะที่คุณเป็นฝ่ายเข้ามาก่อนแล้ว ยังโดนกลิ่นมันเสียย่ำแย่ ถึงกับสลบไปครึ่งคืน แงซายกับพี่ใหญ่กลับปลอดภัยไปได้ มันเกิดขึ้นเพราะความฟลุ้กโชคดีของทั้งสองคนนั่นหรือ?”

รพินทร์ ดาริน และไชยยันต์ฉงนอย่างแรง ในคำพูดของมาเรียต่างชันตัวขึ้นในทันทีนั้น

“พูดให้ชัดเจนกว่านี้ซิ เมย์ เธอเข้าใจอย่างไร?”

“ให้ฉันถามอะไรไพรวัลย์ก่อนดีกว่า”

มาเรียว่า แล้วมองไปทางจอมพราน

“ในลายแทง บอกเส้นทางหรือรายละเอียดไว้ว่าอย่างไรก่อนที่จะเข้าถึงช่องประตูผา เท่าที่คุณรู้ หรือว่าเข้าใจไว้ก่อนแล้วจากต้นฉบับคำแปล”

รพินทร์ชอยเปลือกตาถี่ ๆอย่างมึนงง อึ้งไปครู่หนึ่ง

“เท่าที่ผมจำได้ ก็ไม่มีอะไรสลับซับซ้อนมากนัก ลายแทงบอกทิศทาง โดยเริ่มต้นจากแอ่งการะเวกที่เราค้นพบแห่งแรก

สุดให้มุ่งตะวันออกเฉียงเหนือโดยตลอด แล้วบอกว่า ช่องประตูผาเป็นหินสูงใหญ่เรียงชะลูดสองก้อนยืนอยู่เคียงกันในบริเวณป่าหินเล็กๆ ในวงล้อมของเนินเขาหญ้ารอบด้าน ก่อนจะถึงป่าหินดังกล่าวนี้ จะต้องไต่ที่ราบสูงกว้างใหญ่ขึ้นมาก่อน”

“เท่านั้นเองหรือ?”

“ก็เท่านั้น”

“ไม่ได้บอกถึงรายระเอียดของภูมิประเทศใกล้เคียงกับป่าหินด้วย?”

“ก็ไม่เห็นบอกไว้”

“ถ้าเช่นนั้น...” ยิ้มของมาเรียกว้างออกไปอีก

“จะเป็นไปได้ไหม ในกรณีที่ต้นฉบับคำแปลของคุณมันไม่ละเอียดพอ แต่ในลายแทงตัวจริง บอกไว้ละเอียดกว่านั้น โดยอาจบอกไว้ด้วยว่า ป่าหินที่หมายนี้ติดต่อกับดงว่านพิษ ซึ่งมีเกสรกลิ่นพิษอันตรายต่อมนุษย์และสัตว์ทุกชนิด ให้ใครก็ตามที่จะมุ่งเข้าหาป่าหินนี้ จงเลือกดูทิศทางลมเสียก่อน อย่าได้เข้าทางใต้ลมเป็นอันขาด คุณอ่านลายแทงต้นฉบับไม่ออก และไม่รู้ความลับที่ลายแทงระบุไว้เช่นนี้ คุณก็เลยเกือบจอดไป ส่วนแงซายนั้น...”

แล้วหล่อนหัวเราะ

“จะต้องให้ฉันอธิบายอะไรมากความไปอีกไหม? ขณะที่เปิดลายแทงดู แงซายก็เห็นลายแทงต้นฉบับอยู่ด้วยไม่ใช่หรือ?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ นั่งอ้าปากค้าง เขาเข้าใจความหมายที่มาเรียพูดโดยตลอด ดารินกับไชยยันต์ก็เช่นเดียวกัน

“สงสัยเสียแล้ว ผู้กอง!...”

ไชยยันต์ร้องออกมาเสียงดังๆ

“แงซายเห็นจะต้องรู้ความนัยที่ระบุอยู่ในลายแทงอย่างเมย์ว่านี่แน่ๆ ทีเดียว มันถึงเอาเชษฐาผ่านบริเวณนี้มาได้อย่างปลอดภัย พูดง่ายๆ ก็คือรู้ล่วงหน้าอยู่แล้วว่าจะต้องระวังอย่างใดบ้าง ส่วนคุณไม่รู้มาก่อน เลยเจอะเข้าให้เต็มที่”

จอมพรานบัดนี้ พูดอะไรไม่ออก ได้แต่กรอกหน้า ดารินเองก็หน้าเครียดลงในทันทีนั้น

“เดี๋ยว รพินทร์...ตลอดเวลาระยะหลังๆนี่ ฉันเห็นคุณปรึกษาหารือกับแงซายเสมอในแผนการเดินทาง รวมทั้งศึกษาลายแทงและร่วมตีความอยู่ด้วยกัน แงซายไม่ได้แพร่งพรายให้คุณรู้ ในสิ่งที่เมย์ตั้งข้อสงสัยนี่บ้างเลยหรือ”

รพินทร์ดึงผ้าขนหนูที่พันคอไว้ขึ้นมาซับหน้า ยอมสารภาพกับตนเองว่า สมองของเขามันตื้อไปหมด **อันไหวพริบปัญญาและเล่ห์เหลี่ยมของเจ้าคนที่ชื่อ ‘แงซาย’ นั้น แม้เขาจะรู้เส้นเห็นเชิงกันมาดีอยู่แล้ว รวมทั้งคอยจับอยู่ตลอดเวลาชนิดที่ไม่ได้มองข้ามหรือประมาทเลยแม้แต่น้อย บางขณะก็ยังไม่อาจตามมันได้ทัน ต้องใช้พลังสมองสติปัญญาของพรรคพวกอีกหลายๆ คนช่วยกันจับ จนกระทั่งได้เค้ารำไรขึ้นมาตามข้อคิดของมาเรีย**

มันน่าจะเป็นจริงอย่างที่แหม่มสาวว่าเสียแล้ว โดยเขาเองคาดไม่ถึง!

“ข้อความในลายแทงต้นฉบับ จะมีบอกไว้อย่างที่เมย์ว่านี่หรือเปล่า ผมก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันครับคุณหญิง แต่ที่แน่ๆ ก็คือ แงซายไม่เคยบอกผมในเรื่องนี้เลย”

“สมมติว่ามีบอกไว้ในลายแทง และแงซายอ่านออก มันจะเป็นไปได้หรือ ที่แงซายแกล้งนิ่งเฉยไว้ ปล่อยให้คุณเสาะแสวงหาที่หมายเข้าไปโดยไม่รู้ตัวจากอันตราย ซึ่งเท่ากับแกล้งปล่อยให้คุณตายชัดๆ”

พรานใหญ่นิ่ง เพราะตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก แต่มาเรียย้อนถามดารินว่า

“แปลว่าเธอไม่ยอมเชื่อหรือว่า แงซายจะต้องรู้เรื่องว่านพิษจากลายแทงล่วงหน้ามาก่อนแล้ว ถึงได้พาพี่ใหญ่เดินผ่านโดยปลอดภัยไปได้”

“ฉันอยากจะถามพวกเราทุกคนให้ช่วยกันค้นคำตอบให้ได้ว่า หากแงซายรู้ ทำไมถึงไม่บอกรพินทร์ไว้ เขาเจตนาจะฆ่ารพินทร์งั้นหรือ?”

มาเรียสั่นศีรษะ

“คงไม่ถึงขั้นนั้นหรอก ถึงฉันเองก็ไม่เชื่อว่าแงซายจะมีแผนการร้ายถึงเพียงนั้น เขาอาจ ‘ลองดี’ พรานใหญ่ของเราก็ได้ โดยคอยดูเงียบๆ ว่า ไพรวัลย์จะมีปัญญาเอาตัวรอดได้หรือไม่อย่างไร จึงแกล้งเฉยเสีย”

“ก็แล้วถ้ารพินทร์พลาดท่า เสียชีวิตลงล่ะ?”

“ก็ใครจะมารับรองได้ว่า แงซาย เจ้าคนลึกลับที่สุดของเราคนนั้นจะไม่อมความลับอะไรไว้อีก เขาอาจมีวิธีแก้หรือช่วยเหลือไพรวัลย์ได้ภายหลังก็ได้ ซึ่งเขาจะต้องมีความมั่นใจแน่นอนว่า จะอย่างไรเสียไพรวัลย์ก็ไม่ถึงตาย อย่างมากก็คางเหลืองแล้วเขาก็ค่อยช่วยทีหลัง มันเป็นเรื่องของการ ‘ลองฝีมือ’ กันอย่างที่ฉันบอกแล้ว เธอก็ดี ไชยยันต์ก็ดี หรือแม้แต่ตัวไพรวัลย์

เองก็ตาม รู้กันดีอยู่ทุกคนแล้วว่าแงซายร้ายกาจขนาดไหน ในด้าน ‘ลองเชิง’ พรานใหญ่ของเรา อย่างไรก็ตามที่ฉันพูดขึ้นนี่ก็เป็นแต่เพียงข้อคิดเท่านั้นนะ ไม่ใช่ว่าฉันจะปรักปรำแงซายว่ามีเจตนาเช่นนั้น แงซายอาจไม่รู้เรื่องดงว่านพิษมาก่อนเลยเหมือนไพรวัลย์ก็ได้ แต่เปอร์เซ็นต์การเชื่อในข้อแรกสำหรับฉันมีมากกว่า หรือคุณคิดอย่างไร ไพรวัลย์?”

“เธอจะยุให้สองคนนี้ฆ่ากันตายหรือยังไงนะ?”

ดารินพูดดังลั่นออกมา ทั้งๆ ที่ใจจริงหล่อนก็คล้อยตามเห็นด้วยกับเหตผลของแม่เพื่อนสาวต่างผิว

รพินทร์ ไพรวัลย์ฝืนยิ้ม เอ่ยขึ้นด้วยเสียงเรียบปกติว่า

“ไม่ต้องกังวลหรอกครับ คุณหญิง ผมไม่ได้โกรธเคืองอะไรแงซายมากมายอย่างที่คุณหญิงกลัวถึงเพียงนั้น ต่อให้แง-ซายรู้ความลับข้อนี้อย่างที่เมย์ว่า และปิดเงียบไม่บอกให้ผมรู้ก็ตาม ผมเองก็ไม่เชื่อว่าแงซายมีเจตนาจะแกล้งให้ผมไปตาย ส่วนเรื่องการลองเชิงหรือลองดีนั้นก็ไม่มีวันจะหายไปจากสันดานของแงซายได้ตามที่เมย์ว่าเหมือนกัน ตราบใดก็ตามที่ทำงานอยู่เคียงข้างผม”

แล้วก็หันไปตอบความมาเรียว่า

“เมย์ ผมอยากจะคิดในแง่ดีว่า สมมติว่าเรื่องที่เราพูดนี้เป็นความจริง การที่แงซายไม่ได้บอกให้ผมทราบเสียก่อนก็คงเป็นเพราะคิดไปไม่ถึงว่าผมจะแยกตัวไปอย่างกะทันหัน ทุกท่านคงจำได้ดี ขณะที่เราจะแยกจากกันครั้งแรกนั้น ผมบอกกับทุกคนว่าผมจะขึ้นไปบนยอดเนินเพื่อดูให้เห็นชัดว่ามีป่าหินซ่อนอยู่หลังเนินลูกนั้นหรือเปล่า ซึ่งถ้ามีป่าหินอยู่จริง ทั้งหมด

ก็จะตามขึ้นไปสมทบกับผมบนนั้น ในกรณีนั้นแงซายก็คงจะบอกความลับเรื่องนี้แก่ผมก่อนที่เราจะเข้าป่าหินก็ได้ แต่นี่เราแยกจากกันไปเลย จึงไม่มีโอกาสจะบอกได้ ว่าแต่เมื่อตอนที่ผมเงียบหายผิดเวลาไป จนกระทั่งคุณชายตัดสินใจออกตามแงซายพูดหรือแสดงปฏิกิริยาอย่างใดบ้าง”

สามคนของฝ่ายนายจ้างนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อบ่ายวันวาน นับตั้งแต่จอมพรานแยกตัวออกไป ซึ่งมันไม่มีอะไรสับสนนัก ต่างจำได้อย่างดี ลำดับภาพถูกหมดทุกระยะ

“แงซายไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไรทั้งสิ้น นับตั้งแต่คุณแยกจากไปตรงเนินลูกนั้น...”

ไชยยันต์เป็นคนพูดช้าๆ

“รู้สึกคล้ายๆ กับว่า มันจะมีความมั่นใจอย่างเต็มที่ว่าคุณจะไม่หายไปไหน และจะต้องได้พบกันตามเวลานัดในหน-ทางข้างหน้า มันรักษาเส้นทางนำพวกเราทั้งหมดไป ตามที่คุณสั่งโดยเคร่งครัดอย่างเดียวเท่านั้น ทีนี้เวลามันเย็นลงทุกทีจนกระทั่งเกือบค่ำ คุณก็ยังไม่โผล่มา พวกเราเริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติ แต่ก็ไม่มีใครปริปากพูดขึ้น แงซายก็เฉย มันเอาแต่พาเดินรุดหน้าท่าเดียว ในที่สุดบุญคำเป็นคนทักขึ้นบอกว่าผิดปกติไปเสียแล้ว คงจะเกิดอะไรขึ้นกับคุณ ก็อันเนื่องมาจากบุญคำทักขึ้นคนเดียวนั่นแหละ เชษฐาจึงสั่งให้พวกเราทั้งหมดหยุดการเดินทางทันที ซึ่งมันก็โพล้เพล้พอดี ครั้งแรกบุญคำจะไปตามหาคุณเอง แต่เชษฐาสั่งให้อยู่แค้มป์ที่พัก ตัวเขาลงมือเอง โดยสั่งให้แงซายไปด้วย พวกเราถามความเห็นมันเหมือนกันว่ารู้สึกอย่างไร ที่คุณหายไปป่านนั้นแล้วยังไม่โผล่มาให้เห็นสักที มันก็

บอกว่าถ้าบุญคำทักแล้วแบบนั้นน่าจะผิดปกติเหมือนกัน แล้วก็ไม่แสดงความวิตกหรือพูดอะไรอีกทั้งสิ้น พวกเราอ่านไม่ออกจริงๆ ตรงข้ามกับคนของคุณ คะหยิ่นหรือส่างปา พวกนั้นกระสับกระส่ายร้อนใจกันหมดทุกคน”

“แงซายไม่ทักท้วงคุณชายบ้างหรือครับ ว่าไม่สมควรจะตามผมไปในเวลากลางคืนเช่นนั้น”

“ก็ไม่เห็นท้วงหรือห้ามปรามอะไร แต่บางทีจะเป็นเพราะไม่กล้าก็ได้ เพราะพวกเราทั้งสามคนนี่ ก็ยังไม่มีใครกล้าทัดทานไว้ได้ นายใหญ่สั่งให้มันจัดเตรียมของ มันก็ไปเตรียมพอพร้อมก็ออกเดินไปด้วยกัน พวกเราทางแค้มป์ไม่มีโอกาสรู้เลยว่า ทั้งสองคนนั่นจะไปเดินตามหาคุณในเวลากลางคืนและในภูมิประเทศแบบนี้ได้ที่ไหน แต่ก็ฝากความหวังทุกสิ่งทุกอย่างให้กับแงซายมัน เพราะเชื่อฝีมือมันอย่างเต็มที่อยู่แล้วว่าถึงอย่างไรมันก็คงจะไม่พาเชษฐาไปสู่อันตราย และมันก็รอบคอบพอใช้ เรามารู้จากบุญคำทีหลังว่า มันเอายากันหนาวจากบุญคำติดตัวไปด้วย”

แล้วไชยยันต์ก็ถอนใจยาวอีกครั้ง เอนกายลงนอนหงายเหยียดยาวกับพื้นหญ้าอย่างเมื่อยล้า กล่าวต่อมาว่า

“พวกเราครุ่นคิดกันไปต่างๆ นานา ว่าคุณหายไปไหนเกิดอะไรขึ้น และยิ่งพะวักพะวงห่วงซ้อนห่วงขึ้นมาอีก เมื่อเชษฐากับแงซายออกไปตาม ไหนจะห่วงคุณ ไหนจะห่วงเชษฐา ผม น้อย เมย์ แทบจะบ้าตายกันทีเดียวเพราะต้องอยู่โยงได้แต่รอฟังข่าว เรานึกทายกันว่าคุณคงไปเกิดอาการไข้จับสั่นนอนหมดสติอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่ง แล้วก็ภาวนาขอให้เชษฐากับ

แงซายไปตามพบ จะได้ช่วยกัน แต่แล้วเหตุการณ์ก็กลับตาล-ปัตรผิดคาดไปหมด พอใกล้รุ่ง คุณโผล่กลับมา สองคนนั่นเป็นฝ่ายหายไปแทน เพิ่งจะมาได้เค้าความจริงเอาเดี๋ยวนี้ค่อยโล่งใจนิด ทางผมนะคิดไว้แล้วทีเดียว ถ้าทั้งคุณ เชษฐา และแงซายพากันหายเงียบกันไปหมด ก็เห็นจะต้องถอยกลับไปภูเขานิล-กาญจน์ขอแรงลูกน้องวายาให้มาช่วยค้นเสียเป็นแน่"

พรานใหญ่หัวเราะออกมาเบาๆ

"คงไม่ถึงกับขนาดนั้นหรอกครับ คุณไชยยันต์ จะอย่างไรเสียถึงผมพลาดพลั้งเป็นอะไรลงไป แงซายก็ยังอยู่ทั้งคน คงไม่เคราะห์ร้ายพร้อมกันทั้งสองคนหรอก นี่เห็นจะไม่ได้หลับได้นอนกันเลยซิ"

"ใครจะไปหลับลง"

ดารินว่า ใช้ปลายมือทั้งสองข้างแตะขยี้เปลือกตา

"จะตกอยู่ในสถานการณ์ร้ายสักขนาดไหนก็ตาม ขอให้อยู่กันพร้อมหน้าทุกคน ก็ยังอุ่นใจได้บ้าง นี่ต้องพลัดแยกจากกันไป ยังไม่รู้ด้วยว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร ที่พักของเราเมื่อคืนนี้คุณก็เห็นแล้ว ขุดรูลงไปนั่งจับเจ่าเบียดกันอยู่เหมือนตัวตุ่นงั้นแหละ ไม่อยากจะโทษคุณหรอกนะ แต่มันเป็นความจริงในข้อที่ว่า ความผิดอยู่ที่คุณคนเดียวเพราะแยกทางไป ถ้าไปพร้อมๆ กันก็คงไม่เกิดเรื่องยุ่งยากสับสนอลหม่านแบบนี้"

"เอาละครับ ผมยอมรับผิดโดยดี ก็ไม่คิดเหมือนกันว่ามันจะเกิดเรื่องยุ่งยากขึ้น ทุกท่านถึงแม้จะลำบากไม่ได้หลับนอนก็ยังดีกว่าผม คุณชายและแงซายมากนัก เพราะยังมีที่พัก พวกเราสามคนที่แยกออกไปนี่ กรำหนักกันตลอดทั้งคืน ไม่ได้พัก

เลยแม้แต่นิดเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผม อาหารเย็นเมื่อวานนี้ก็ยังไม่ได้ทานเลย ได้แต่อาศัยน้ำกลั้วท้องเท่านั้น”

พรานใหญ่พูดยิ้มๆ ดารินเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ หันมาจ้องหน้า ความรู้สึกอื่นใดที่มีอยู่ในขณะนี้ เหือดหายไปหมดสิ้น เหลือไว้แต่ความห่วงใยเวทนา

จริงซิหล่อนลืมคิดเสียอย่างสนิทว่า เมื่อคืนที่ผ่านมานั้น สุภาพบุรุษไพรของหล่อนผู้นี้ต้องเผชิญกับความทุกข์ยากทรมานสักปานใด เห็นหน้าเขาโผล่กลับมาได้ ก็เกิดมีความห่วงกังวลเฉพาะพี่ชายขึ้นมาแทนที่อย่างกะทันหัน ทำให้เกิดความหงุดหงิดเดือดดาลและโทษซัดว่าเป็นความผิดของเขา

บัดนี้หล่อนก็พอจะรู้แน่แล้วว่าพี่ชายปลอดภัยจากอันตรายอย่างที่ห่วงไปได้แล้ว ยังก็เพียงแต่จะเดินทางไปให้พบดังจุดนัดหมายเบื้องหน้าเท่านั้น

ทำไมตัวเองจึงมัวแต่พรรณาถึงความเดือดร้อนยากลำบากในการเป็นฝ่ายรอฟังข่าวเมื่อคืนนี้ **ทำไมไม่คิดถึงบ้าง ว่าเขาผู้นี้เลือดตาแทบกระเด็นเพียงไหนในเวลาระหว่างนั้น ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างมันก็เป็นผลจากการทำงานอย่างเสียสละของเขานั่นเอง**

พิศดูใบหน้าดวงนั้น ก็เห็นชัดแล้วว่า บอบช้ำอิดโรยเพียงใด ผิวหน้าซีดคล้ำปราศจากสีเลือด ขอบตาลึกโหลเขียวช้ำ ดวงตาทั้งคู่ก็แห้งผากแทบจะปราศจากแวว เห็นแล้วก็บังเกิดความสงสารจับใจ ถ้าไม่กีดขวางไชยยันต์กับมาเรียในขณะนี้ หล่อนอยากจะประคองเขาให้นอนหลับลงกับตัก

“ประเดี๋ยวคะหยิ่นตามพวกนั้นมาถึงที่นี่ คุณกินอาหาร

เสีย แล้วจะนอนพักเสียก่อนสักสองสามชั่วโมงก็ได้นะ ไม่มีอะไรจะต้องรีบร้อนแล้วในเมื่อเรารู้ที่หมายแน่นอนของพี่ใหญ่กับแงซายแล้วเช่นนี้" ดารินพดแผ่วเบา

"ไม่ต้องหรอกครับ คุณหญิง ขอเพียงให้ได้รองท้องเสียนิดหน่อยพอได้แรง แล้วเราออกเดินทางเลยดีกว่า เพราะถึงอย่างไรผมก็หลับไม่ลงเหมือนกัน ตราบใดที่ยังไม่พบคุณชายกะว่าเราจะถึงหลุมอุกกาบาตที่หนึ่ง และพบคุณชายที่นั่นในตอนเที่ยงของวันนี้ ให้พบกันพร้อมหน้าเสียก่อนแล้วค่อยหยุดพัก"

"ฉันดท่าว่าคุณจะไปไม่ไหวแล้วนะ รพินทร์ อย่าฝืนเลยพี่ใหญ่คงไม่คืบหน้าไปไหนต่อไปอีกหรอก ถึงอย่างไรก็ต้องรอคอยพวกเราอยู่ที่นั่น จนกว่าเราจะไปถึง ไม่มีความจำเป็นอะไรที่คุณจะต้องหักโหมเร่งเดินเดี๋ยวนี้ ถ้าเกิดเจ็บป่วยเพราะร่างกายทนไม่ไหว จะยิ่งลำบากขึ้นไปอีก"

จอมพรานไม่ตอบ และดูเหมือนจะไม่สนใจกับอะไรอีกทั้งสิ้น ทอดกายลงนอนเหยียดยาวใช้หมวกปิดคลุมหน้าไว้ลักษณะเหมือนจะผล็อยหลับไปอย่างง่าย ๆ

ในระหว่างสามคนที่เฝ้าพิจารณาดูอยู่ ไม่มีใครรบกวนเขา นอกจากจะปรึกษาหารือกันเองเบา ๆ พักใหญ่ต่อมาพอแดดเริ่มแรงขึ้น คะหยันกนาขบวนของพวกลูกหาบทั้งหมดแบกข้าวของสัมภาระมาถึง รพินทร์ก็ผงกกายลุกขึ้นมาในทันทีที่คนเหล่านั้นถึงตัวโดยไม่จำเป็นต้องมีใครปลุก

ทุกคนของพวกลูกหาบ หรืออีกนัยหนึ่งพรานพื้นเมือง

หัวเห็ดทั้งหลาย คงจะได้ทราบอะไรต่ออะไรจากการบอกเล่าของคะหยิ่นก่อนแล้ว ต่างแสดงความประหลาดใจและเดือดดาลต่อการกระทำของแงซายเป็นอย่างยิ่ง แม้กระทั่งส่างปาเจ้าต่องสู่ผู้ไม่เคยมีปากมีเสียงกับใครทั้งสิ้นก็ยังสบถด่าพึม

“มันควรจะเอานายใหญ่กลับไปที่พักของเราก่อน ทุด! ไอ้ชิบหายแงซายนี่”

เจ้าลูกศิษย์ของมาเรียว่า และทุกคนก็เพิ่งจะเห็นมันแสดงความรู้สึกอันเกี่ยวข้องกับคณะทั้งหมดเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่ร่วมทางกันมาในระยะอันยาวนาน ซึ่งมีแต่ภาวะตายด้านเป็นสากกะเบือดินไม่รู้ร้อนของมัน

บุญคำนั้นไม่ต้องพูดถึง พอมาถึงก็แล่นขึ้นไปดูยังช่องประตูผาตรงที่แงซายเขียนลูกศรสัญญาณทิ้งไว้ ตลอดจนร่องรอยอื่นๆ พอกลับลงมาก็ด่าโขมงโฉงเฉงชนิดเอากระบุงโกยไม่ไหว จนรพินทร์เองต้องทำความเข้าใจกับคนเหล่านั้นว่า

“อย่าไปว่าอะไรแงซายเลย มันทำถูกแล้ว ทีเอานายใหญ่ล่วงหน้าไปก่อน จะได้ไม่เสียเวลาเดินย้อนกลับไปกลับมา ประเดี๋ยวพวกเราทั้งหมดก็ตามไปพบเอง จุดนัดพบรออยู่ข้างหน้าแล้ว”

“เหลี่ยมจัดนัก ไอ้เปรตนี่”

จันอุบอิบในลำคอ สาปแช่งเจริญพรให้แงซาย

“หลบมุม แอบหลอกพานายใหญ่ล่วงหน้าไปก่อน เรื่องที่มันจะทิ้งให้เราแบกของโดยตัวมันเดินสบายนะ ไม่กระไรนักหรอก มันเอานายใหญ่ไปตามลำพังอย่างนี้ เกิดอะไรขึ้นกับนายใหญ่ ชีวิตของมันทั้งชีวิตก็ใช้ค่าแทนนายใหญ่ไม่ได้”

พวกพรานพื้นเมืองเหล่านี้มีความรักและห่วงใยต่อเชษฐาเคารพนับถือเสมือนพ่อบังเกิดกล้าด้วยกันทุกคน

ไชยยันต์และดารินมองดคนเหล่านั้นอย่างรักใคร่สนิทใจแล้วบอกว่า

“นายใหญ่ไปกับแงซายไม่เป็นไรหรอก เชื่อใจได้เสมออย่าห่วงไปเลย”

บุญคำส่ายหัวดิกๆ ถ่มเศษใบกระท่อมออกจากปากแล้วหันไปมองเจ้านายของแก

“ก่อนนายจะแยกทางเมื่อวานนี้ บุญคำเห็นนายเอาลายแทงให้ไอ้แงซายถือไว้ไม่ใช่หรือ”

“ใช่”

“ฮึ! เส้นทางอยู่ในมือของมันแล้วแบบนี้ ดีไม่ดีจะไม่หยุดรอเราอยู่ที่หลุมนั่น พานายใหญ่เปิดลิบไปไกลอีกเป็นได้ยุ่งกันละ มันมีของประกันอยู่ในมือมันสองอย่างเลย สำคัญที่สุดเสียด้วย หนึ่งคือตัวนายใหญ่ อีกหนึ่งคือลายแทง”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ฉุกใจคิดอยู่อึดใจหนึ่ง ก็ฝืนยิ้มตบบ่าคนของเขาบอกเรียบๆ ว่า

“แงซายคงไม่กล้าทำถึงขนาดนั้นหรอก บุญคำ”

พรานเฒ่าคู่ใจของเขาขมวดคิ้วนิ่วหน้า เหลียวมองไปรอบๆ ตัวพอสังเกตว่าไม่มีใครทันจะหันมาสนใจแกกับรพินทร์ในขณะนี้ ก็ฉุดข้อมือพรานใหญ่ลากไปลับตาตอนหนึ่งแผ่วเสียงลงเป็นกระซิบ

“บุญคำว่านายคิดผิดเสียแล้ว ที่เอาลายแทงฉบับนั้นให้แงซายถือไว้”

คำพูดของบุญคำ ทำให้รพินทร์เครียดขึ้นในทันทีนั้น สองบ่าวนายมองประสานสายตากันอยู่นาน แล้วเขาก็เริ่มจะมองเห็นเค้าอะไรได้รางๆ จากความคิดระแวงของสมุนมือขวา จะชั่วๆดีๆ ดูไม่เป็นประสาสักเพียงไหน บทจะรอบคอบขึ้นมา ก็ไม่มีใครเกินตาเฒ่าได้เหมือนกัน และแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว บุญคำเปรียบเสมือนคู่คิดของเขาตลอดเวลามา ไม่ว่าด้านงานหรือด้านส่วนตัว

"ไหนลองบอกมาซิ บุญคำคิดยังไง?"

เสียงของเขาแผ่วลงเป็นกระซิบเช่นกัน

บุญคำมองไปรอบๆ ตัวอีกครั้ง ไม่ต้องการให้คำพูดของแกแพร่งพรายไปถึงหูใดอีกทั้งสิ้น

"นายลืมเสียแล้วหรือ ว่าแงซายมันติดตามมากับพวกเราในครั้งนี้เพื่ออะไร...แล้วอะไรที่นายเฝ้าคอยระแวงไม่ไว้ใจมันสนิทอยู่ตลอดเวลาแล้ว"

จอมพรานเม้มริมฝีปากแน่น ดวงตาทั้งคู่หรี่ลง

"ฮือม์ พูดต่อไปซิ บุญคำ"

"แงซายมันไม่สนใจหรอก ว่าพวกเราจะไปติดตามค้นหาคนหายสาบสูญที่ไหน จะพบหรือไม่พบไม่ใช่ธุระของมัน แต่ธุระของมันเท่าที่เรารู้กันอยู่ก็คือ มันจะต้องไปให้ถึงที่หมายของมันให้ได้โดยไม่ยอมให้อะไรมากีดกั้นเป็นอุปสรรค และไม่คำนึงถึงด้วยว่าจะเกิดอะไรขึ้น เป็นผลเสียหายแก่พวกเราส่วนใหญ่หรือไม่ บุญคำรู้ว่านายหวาดระแวงมันอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่ยังค้นไม่พบคำตอบแน่นอนเท่านั้น ที่ว่ากลัวมันจะทรยศนั้น มันจะทรยศในเรื่องอะไร ยังงี้ใช่ไหม นาย?"

“พูดน่าคิดมาก บุญคำ ต่อไปซิ”

“บุญคำสังหรณ์...สังหรณ์ว่าบางทีคำตอบ หรือสิ่งที่นายเฝ้าจับดอาจจะเกิดขึ้นแล้ว ลายแทงแผนที่สำคัญในการเดินทางของเราแต่ไหนแต่ไร นายถือมาได้คนเดียว แม้แต่คณะเจ้านายนายก็ยังไม่เคยมอบให้ไว้ แต่มาคราวนี้ไม่รู้อะไรมาบังตาเราไว้กลับส่งให้แงซายมันถือไว้นั่นเรื่องหนึ่ง ส่วนอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญพอ ๆ กัน ก็คือนายใหญ่ของเราตกอยู่ในกำมือของมันแล้ว ฐานะของนายใหญ่ในขณะนี้เปรียบไม่ผิดอะไรกับเด็กบริสุทธิ์ซื่อ ๆ คนหนึ่ง สดแต่ว่ามันจะพาไปไหนก็คงต้องยอมไปกับมันโดยไม่คิดไหวระแวงอะไรเลย เนื่องมาจากความเชื่อมั่นไว้วางใจแก่กัน ทั้งนายใหญ่และลายแทงน่าจะกลายเป็นตัวประกันสำหรับไอ้แงซายไปเสียแล้ว!”

รพินทร์ ไพรวัลย์เหงื่อผุดเต็มใบหน้า ทั้ง ๆ ที่อากาศยามนี้เพิ่งจะเริ่มอบอุ่นเท่านั้น

“สมมติว่าเป็นอย่างที่บุญคำพด แงซายจะเอาตัวนายใหญ่ไปเป็นประกันเพื่ออะไรกัน”

“อ้าว! แล้วกันนาย นายก็ฉลาดออกสารพัด มาคราวนี้ทำไมถึงอับจนคิดอะไรไม่ออกไปอย่างนี้นะ มันหนีจากเราไปเพื่อที่จะเดินทางไปให้ถึงที่หมาย ตามลำพังมันตัวมันเองไม่สนใจไยดีอะไรกับพวกเราทั้งหมดอีก แผนที่ลายแทงก็อยู่ในมือของมันแล้ว มันอ่านลายแทงปรุโปร่งกว่านายเสียด้วยซ้ำ ระยะทางก็เหลือเพียงชั่วอีกนิดเดียวเท่านั้น มันไม่จำเป็นจะต้องพึ่งพาพวกเราอีกเลย ทีนี้เมื่อมันจะมุ่งหน้าไปตามลำพังแล้วเช่นนั้น มันก็ต้องรู้ว่านายจะต้องตามล่ามันจนถึงที่สุด ไม่พบก็

แล้วไป ถ้าพบเมื่อไหร่ก็แหลกเมื่อนั้น มันถึงต้องเอานายใหญ่ไปเป็นตัวประกันด้วย นายพอเห็นแจ่มแจ้งบ้างหรือยัง ตามที่บุญคำพูดนี่”

จอมพรานตะลึงนิ่งไปนาน

“บุญคำ...”

เสียงของเขาแหบพร่า

“ฉันยอมรับว่า เหตุผลของบุญคำมีน้ำหนัก แต่อยากจะขอถามอีกสักคำเถอะ ไม่มีใครในโลกนี้หรอกที่ฉันจะเชื่อมั่นและไว้วางใจไปกว่าบุญคำอีกแล้ว สิ่งที่ฉันจะถามก็คือบุญคำแน่ใจหรือว่าแงซายจะทรยศ?”

“บุญคำก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ที่พูดกับนายเพียงแต่บอกถึงความรู้สึกที่เสียวๆ ไปเท่านั้น ตามสิ่งที่บุญคำเห็นบุญคำรู้ดีว่า ทั้งๆ ที่ไม่ไว้วางใจหวาดระแวงมันอยู่ตลอดเวลา นายก็รักแงซายมาก พวกเราทุกคนก็ล้วนรักมันทั้งนั้น เพราะตลอดเวลามันทำให้เรารัก มันเสียสละ และทำทุกสิ่งทุกอย่างในลักษณะรวมเลือดรวมเนื้อกับเรา เป็นคนสำคัญที่สุดในคณะของเรานี่ไม่ได้ด้อยไปกว่าตัวนายเองเลยในสายตาของเจ้านายทั้งหลาย มันสละเลือดกู้ชีวิตนายใหญ่ไว้ มันช่วยชีวิตพรานใหญ่รพินทร์ไว้หลายครั้ง งานใดก็ตามที่มันได้รับมอบหมายไม่เคยพลั้งพลาดทำอย่างได้ผลเสมอ แต่นายไม่เฉลียวคิดบ้างหรือว่า ทั้งหลายแหล่ที่มันทำไปแล้วก็เพื่อจะลวงพวกเราให้ตายใจสนิท เพื่อจะได้หักหลังในบั้นปลายอย่างถนัดถนี่ที่สุด และก็ได้ผลด้วย พอบุญคำเห็นนายส่งมอบลายแทงให้มันถือไว้ บุญคำก็รู้ทันทีว่ามันชนะใจนายแล้ว โดยการที่นายไว้ใจมันอย่างชนิดที่สุด ตอน

นั้นก็ไม่ทราบว่ามีอะไรมาอุดปากบุญคำไว้ ว่าจะท้วงแล้วแต่ก็อ้าปากไม่ออก”

“นี่แปลว่า บุญคำสงสัยว่าแงซายจะไม่รอพวกเราทั้งหมดอีกแล้ว แต่จะมุ่งหน้าบุกเดี่ยวไปตามลำพัง โดยทิ้งพวกเราทั้งหมด อย่างนั้นรึ”

“ใช่ นาย บุญคำสงสัยอย่างนั้น เพียงแต่สงสัยรูปการณ์มันไม่เข้าทีอยู่นาตามที่บุญคำพูดมานี่ มันห่วงอยู่ตลอดเวลาแล้ว ว่าเราจะเดินไปไม่ถึงทันเวลา ทำให้มันเสียผลประโยชน์ไปด้วย ลำพังตัวมันถ้าเดินคนเดียว และมีลายแทงอยู่ในมือแล้วแบบนี้ก็แสนที่จะสบาย พวกเราซิ! ถ้าไม่มีลายแทงอันนั้น อาจหลงตามมันไม่ถูก หรือตามไปถูกทางก็อาจสายไปเสียแล้ว ระยะทางช่วงนี้เป็นช่วงปลายสุดท้ายแล้ว มันไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องหวังพึ่งคณะส่วนใหญ่ของพวกเราอยู่อีกให้เสียเวลาการบุกป่าฝ่าดง นายก็รู้อยู่แล้วว่าไอ้แงซายมันมือขนาดไหนจังหวะมันเหมาะที่สุดแล้ว ถ้ายังไม่ถึงระยะสำคัญสุดท้ายช่วงนี้มันก็คงยังไม่กล้าผละแยกจากเราไปก่อนหรอก ตลอดเวลามันอาศัยติดสอยห้อยตามเรามา หวังเราเป็นที่พึ่งด้วย พอถึงบั้นปลายเห็นทางไปได้โดยสะดวกมันก็หันหลังปลีกแยกไปคนเดียวโดยทิ้งเราเลย มันอาจมีเจตนาที่จะให้เราทั้งหมดหลงทาง ไปไม่ถึงที่ที่มันจะไปด้วยก็ได้”

เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ เขาปลงใจคิดเช่นเดียวกับคนของเขา...เห็นจะไม่มีปัญหาแน่ รพินทร์ ไพรวัลย์ เสียรู้แงซายเสียแล้วอย่างเจ็บแสบที่สุด! เป็นการพลาดท่าเสียทีทั้งๆ ที่ตลอดเวลาก็ไม่ได้เผลอเลย!!

แงซายหนอ แงซาย...จอมพรานรำพึง...ฉันคิดระแวงอยู่ตลอดเวลาแล้ว ว่าแกจะต้องทรยศหักหลังในวันหนึ่ง และวันนั้นก็คือวันนี้ โดยรปการณ์เช่นนี้เอง

พรานใหญ่สะกดกลั้นความขมขื่นเจ็บช้ำไว้ภายใน โดยไม่ให้คนของเขาเห็น ยิ้มให้บุญคำอีกครั้งแล้วพูดเรียบที่สุดว่า

“เก็บเรื่องนี้ไว้ให้มิดชิดที่สุด บุญคำ อย่าให้เจ้านายของเราหรือคนอื่นๆ รู้เป็นอันขาด”

“แล้วนายจะเอายังไงต่อไป”

“เดินไปที่หลมอกกาบาต เราจะได้ดใจแงซายกันที่นั่น!!”

ทุกคนพร้อมที่จะคืบหน้าได้ทันที เมื่อบรรจุกระเพาะมื้อเช้ากันอย่างรีบด่วนพอให้เกิดพลังงาน ประทังความหิวมากกว่าจะคำนึงรสชาติใดๆ ทั้งสิ้น ฝ่ายนายจ้างและพรานพื้นเมืองอื่นๆ ทุกคน ไม่มีใครเฉลียวคิดหรือระแวงอะไรในการเจรจาหารืออันเป็นความลับโดยเฉพาะ ระหว่างพรานใหญ่กับบุญคำ

แล้วรพินทร์ก็มีคำสั่งให้เคลื่อนที่ทันที โดยไม่สนใจกับถ้อยคำของหมอดาริน ซึ่งพูดมาเป็นเชิงการุณย์เป็นห่วง อยากจะให้เขาพักก่อนสัก 2-3 ชั่วโมง แต่เดิมทีนั้นเขาเองก็มีความร้อนใจ อยากที่จะตามไปให้พบท่านหัวหน้าคณะกับแงซายเสียโดยเร็วอยู่ก่อนแล้ว ยิ่งเมื่อมาสะดุ้งใจจากข้อคิดของบุญคำเข้าให้อีกเช่นนี้ หัวเด็ดตีนขาดเขาก็จะประวิงเวลาต่อไปไม่ได้แม้แต่นาทีเดียว

ถูกแล้ว...**ที่หลุมอุกกาบาตหลุมที่หนึ่ง** อันเป็นเป้าหมาย

เบื้องหน้านั่นแหละ ความจริงทั้งหลายมันจะพิสูจน์ชัดออกไป มันหมายถึงแก่นแท้กลางใจของแงซาย เจ้าคนลึกลับคนนั้นด้วย

อย่างไรก็ตาม บัดนี้รพินทร์ ไพรวัลย์ เต็มไปด้วยสังหรณ์ร้าย ความรู้สึกชนิดนั้นแสดงออกโดยท่าทีอันกระสับกระส่ายร้อนรนของเขาอย่างที่ไม่อาจซ่อนเร้นไว้ได้ จนกระทั่งดารินสังเกตเห็น

“ทำไมถึงเดินอย่างรีบร้อนนัก รพินทร์?”

หล่อนถาม ขณะที่เร่งฝีเท้าเป็นวิ่งเหยาะๆ ขึ้นมาทันเขาผู้ซึ่งจ้ำอ้าวนำขบวนไปเบื้องหน้าจนลืมเสียอย่างสนิทว่า เขาเองขณะนี้ไม่ได้เดินอยู่ตามลำพังคนเดียว หากแต่มีขบวนแบกหามของหนักติดตามมาด้วย

จอมพรานรู้สึกตัวฝืนยิ้มให้ บอกกับตนเองว่า จะอย่างไรเสียเขาก็จะต้องปิดงำข้อสงสัยในเหตุการณ์ที่รอคอยอยู่เบื้องหน้าไว้ก่อน จนกว่าเหตุการณ์นั้นจะพิสูจน์ชัดแน่นอนออกมา เพราะมิฉะนั้นมันจะเกิดปัญหาขึ้นอย่างมากมาย รวมทั้งการเสียขวัญของคณะนายจ้างทุกคนซึ่งก็ดีไปอย่างหนึ่ง ที่ทั้งสามคนคือไชยยันต์ ดารินและมาเรีย ไม่มีใครคิดระแวงลึกไปถึงท่าทีตลอดจนพฤติการณ์ของแงซาย เหมือนเช่นบุญคำกันสักคนเดียว ก็เนื่องมาจากความไว้วางใจในตัวแงซายเสียจนหมดระแวงโดยสิ้นเชิงนั่นเอง

“ผมอยากจะไปให้ถึงที่หมายช่วงนี้เสียโดยเร็วครับ ใจร้อนอยากพบคุณชายกับแงซาย เห็นคุณไชยยันต์บอกว่าคุณชายสั่งให้แงซายเตรียมอาหารติดตัวไปเพียงสองมื้อเท่านั้นไม่ใช่หรือครับ ป่านนี้ขาดเสบียงหิวกันแย่”

“คุณเดินเหมือนวิ่งงั้นแหละ”

หล่อนเตือน

พรานใหญ่ผ่อนฝีเท้าลงเล็กน้อย เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการสงสัย ถ้าไม่คิดถึงคณะทั้งหมดที่เดินตามมาเป็นขบวนในขณะนี้ เขาคงจะออกวิ่งไปแล้วด้วยซ้ำ

สิ่งที่ทุกคนคาดหมายไว้ล่วงหน้า ก็จำต้องเป็นไปตามรูป-การณ์ของมัน คือคะหยิ่น ผู้แต่เดิมทำหน้าที่แบกหามคู่กับแงซายนั้น เมื่อเจ้าตัวดีผละทิ้งล่วงหน้าไปก่อนแล้วเช่นนี้ ส่างปาซึ่งโดยปกติจะเดินเคียงคอนสัมภาระส่วนตัวของมาเรียตามลำพัง ก็จำต้องมาประจำเป็นคู่หาบแทนให้ แต่มันก็ไม่ได้ปริปากบ่นแม้แต่คำเดียว

และบัดนี้ในภูมิประเทศอันเป็นทุ่งโล่งลิบลิ่วสุดลูกหูลูกตา สามารถมองเห็นอะไรได้ชัดเจนในรัศมีไกลรอบตัว ไชยยันต์กับมาเรียมองไม่เห็นความจำเป็นอย่างใดที่จะต้องคอยเดินคุมขบวนเพื่อเป็นหน่วยคุ้มกันภัย จึงเร่งฝีเท้าขึ้นมาเดินนำหน้าเรียงเป็นแถวหน้ากระดานเกาะกลุ่มกับพรานใหญ่ทั้งหมด

ทุกคนกะปลกกะเปลี้ยเพลียแรงและอ่อนระโหยเต็มที เพราะไม่ได้พักผ่อนกันเลยตลอดทั้งคืนที่ผ่านมา **ยกเว้นรพินทร์คนเดียวเท่านั้น แต่เดิมเขาอาจอ่อนเพลียยิ่งกว่าทุกคน แต่บัดนี้ความห่วงใยต่อเหตุการณ์ทำให้ความรู้สึกนั้นไม่มีเหลืออยู่เลย!**

“แข็งใจหน่อยนะครับ เราจะไปพักนอนกันที่หลุมอุกกา-บาตข้างหน้านั่น ขอให้พบคุณชายกับแงซายเสียก่อนเท่านั้น จะได้โล่งอกสบายใจกันได้ ต่างฝ่ายต่างแยกกันออกไปเช่นนี้ มัน

ไม่เหมาะ คอยคิดกังวลอยู่นั่นเอง ถ้าพบพร้อมหน้ากันแล้ว วันนี้เราพักผ่อนกันทั้งวันเลยก็ได้ ไม่ต้องเดินต่อไปอีก”

เขาพดปลอบใจนายจ้างทั้งสาม ซึ่งทกคนก็พยักหน้ารับอย่างเข้าใจ หารู้ไม่ว่าในใจของพรานใหญ่กำลังคิดกลัดกลุ้มกังวลอะไรอยู่ในขณะนี้ เขาพูดกลบเกลื่อนกับบุคคลเหล่านั้นไปเช่นนั้นเอง ในขณะเดียวกันก็เฝ้าถามตนเองอยู่ตลอดเวลาว่า ถ้าไปถึงหลุมอุกกาบาตแล้วไม่พบเชษฐากับแงซายรอคอยอยู่ที่นั่น เขาจะทำอย่างไรต่อไป?

“ป่านนี้ ไม่ร้เชษจาร้ตัวหรือยัง ว่าถกเจ้าแงซายมันหลอกนำล่วงหน้าไปเพื่อคอยเราก่อนแล้ว”

ไชยยันต์บ่นอย่างเป็นห่วง

“ผมคิดว่าคงไม่รู้หรอก จะรู้ได้ก็ต่อเมื่อแงซายยอมบอกความจริงเท่านั้น อย่างที่ได้เรียนไว้แล้ว และถ้าแงซายบอกคุณชายเมื่อใด คุณชายก็คงไม่ยอมไปกับมันเมื่อนั้น นอกจากจะสั่งให้มันนำกลับ ถึงอย่างไรคุณชายก็คงไม่ยอมทำอะไรอย่างประมาทแบบนี้ ส่วนเจ้าแงซายมันไม่คิดอะไรมาก มันคิดแต่เพียงว่าเชื่อมือตัวเองและเก็งใจผมได้ถูกเท่านั้น”

“คุณว่าสองคนนั่นล่วงหน้าไปก่อนเรานานสักเท่าใดบนเส้นทางนี้?” มาเรียหยั่งความเห็น

“ไม่เกิน 2 ชั่วโมง หรือราวๆ นั้น”

“ถ้างั้น ในการไล่หลังไปอย่างกระชั้นเวลาของเราแบบนี้ เราก็ควรจะตามไปทันเขาในระยะเว้นห่างขนาดเดียวกันนี้เหมือนกันซิ ใช่ไหม?”

ดารินขอความมั่นใจ

“ผมเชื่ออย่างนั้น เราควรจะตามไปให้ทันในระหว่างที่ทั้งสองคนนั่นนั่งพัก ไม่นานเกินไปนัก ขณะที่เราเดินกันอยู่นี่สองคนนั่นก็กำลังเดินอยู่เหมือนกัน เพียงแต่ล่วงหน้าไปก่อนเท่านั้น ผมจึงพยายามจะทำเวลาขึ้นอีก เพื่อจะได้ตามไปทันในเวลาไล่ๆ กัน ตัดปัญหาความห่วงกังวลทั้งสองฝ่ายด้วย ถ้ามัวแต่เสียเวลาช้าอยู่ ประเดี๋ยวแงซายไปถึงที่นั่นแล้ว เกิดเอะใจยังไม่เห็นเราตามไปในเวลาอันควร เดินย้อนกลับมาดูอีกก็จะยิ่งเสียเวลากันไปใหญ่”

เขาพยายามพดไม่ให้เกิดข้อสงสัยแคลงใจอย่างใดทั้งสิ้นแก่ฝ่ายนายจ้าง เสียงไชยยันต์พึมพำเหมือนจะกล่าวกับตนเองว่า

“คิดๆ ดูมันก็น่าเตะจริงๆ เจ้าแงซายนี่ มันเอาเชษฐาเดินมาตลอดทั้งคืนยันสว่างแล้ว แทนที่จะให้พักกลับลากให้เดินอีกต่อไปอย่างน้อยๆ ก็อีกครึ่งวันเพื่อหวังอย่างเดียว จะล่วง-หน้าไปถึงหลุมอุกกาบาตก่อนพวกเราทุกคนให้ได้ เป็นห่วงอยู่ว่าเพื่อนเราจะเอาเรี่ยวแรงความทรหดมาจากไหน จะไปเปรียบกันได้ยังไงกับมัน ป่านนี้น่าจะเอะใจบ้างแล้วว่าเจ้าแงซายพาเตลิดเปิดเปิงไปใหญ่ มีอย่างหรือเดินมาทั้งคืนแล้ว จะถึงที่พักเดิมของเราก็ไม่ถึง จะพบรพินทร์ก็ไม่พบแบบนี้”

“ก็พบร่องรอยของไพรวัลย์ตรงป่าหินเมื่อตอนใกล้รุ่งนั่นยังไง และรอยชนิดนั้นแหละเป็นเครื่องมือให้แงซายหลอกพี่ใหญ่ได้อย่างสนิท ในการที่จะให้เดินคืบหน้าต่อไปชนิดพักไม่ได้ การหลอกก็คือต้องเร่งเวลาเดินเพื่อให้พบตัวไพรวัลย์ให้ได้”

มาเรียคาดคะเนตามเหตุผลของหล่อน

โดยทิศทางที่มุ่งตะวันตกเฉียงเหนือเป็นเส้นดิ่ง ตามที่ทราบล่วงหน้าก่อนแล้วจากลายแทง รพินทร์ ไพรวัลย์ยึดถือเข็มทิศเป็นหลัก ไม่สนใจกับภมิประเทศแวดล้อมอื่นใดอีกทั้งสิ้น ไม่สนใจมองด้วยว่าทิวปีกครุฑอันเป็นฉากภูมิหลังแลเห็นลิบๆจรดขอบฟ้าแสนไกลเบื้องหน้า จะแปรเปลี่ยนสัณฐานรูปร่างไปอย่างใด ผิดจากแนวทางที่คาดการณ์ไว้ก่อนเพียงไหน

เขานำคณะรุดหน้าอย่างเร่งรีบไปอย่างเดียว ไม่ยอมอ้อมผ่าน แม้จะเห็นเนินสูงขวางกั้นอยู่เบื้องหน้าลูกแล้วลูกเล่า โดยบุกข้ามเป็นเส้นตรงตลอด ไม่มีใครพูดกับใครอีกแล้ว เพราะความเหนื่อยหนักที่จะต้องก้มหน้าก้มตาเดินถ่ายเดียว และพรานใหญ่ยามนี้ก็ทิ้งขบวนออกไปถึง 50-60 เมตร ไม่ยอมให้ใครติดตามเขาเข้ามาใกล้ชิดอีก เป็นการเร่งให้เดินโดยตรง

ประมาณบ่ายโมงครึ่ง ฟ้าเหนือศีรษะมืดครึ้มไปทุกทิศในรัศมีกว้างไกล อันเป็นสัญลักษณ์เมฆฝนตามที่ทุกคนหวั่นระแวงและเกรงกันอยู่ตลอดเวลา ร่างของรพินทร์ ไพรวัลย์ขึ้นไปประดิษฐานยืนเด่นอยู่บนยอดเนินรูปกรวยฝาชี ในขณะที่คนอื่นๆ กำลังกะปลกกะเปลี้ย ค่อยๆ ไต่ตามขึ้นมาทางเบื้องหลังในระยะห่าง มาเรียและดารินล้มลุกคลุกคลาน เกาะพยุงกันเองอยู่นัวเนียระหว่างไต่ทางสูงชันนั้น โดยมีไชยยันต์คอยเป็นพี่เลี้ยง ทั้งฉุดทั้งจูงสองสาวอยู่ ทันใดนั้นดารินผู้นั่งพับเพียบหอบอยู่บนพื้นหญ้า ก็เงยหน้าขึ้นสลัดผม สายตาของหล่อนแลไปยังมัคคุเทศก์จอมพรานที่อยู่สูงขึ้นไป ด้วยความฉงนแปลกใจ ไชยยันต์กับมาเรียจึงแหงนหน้าขึ้นไปมองตาม

พรานใหญ่กำลังหยุดยืนนิ่ง ใช้กล้องส่องทางไกล ยกขึ้นจรดกับสายตา ส่องกวาดไปยังภูมิประเทศที่ต่ำลงไปยังฝั่งตรงข้าม เหมือนพบกับสิ่งที่สะดุดใจเข้าบางอย่าง และยืนส่องสงบนิ่งเหมือนจะรอคอยทุกคนอยู่บนนั้น

“มีอะไรน่าสนใจสำหรับไพรวัลย์แล้ว เรารีบตามเขาขึ้นไปเร็วๆ เถอะ”

มาเรียบอกอย่างรีบร้อน พยายามรวบรวมกำลังฉุดแขนดารินขึ้น แล้วทั้งสามก็ไต่ทางขึ้นไปโดยเร็ว

เมื่อต่างตะเกียกตะกายขึ้นมาถึงในระดับเดียวกับรพินทร์ และทิ้งตัวลงนั่งราบไปกับพื้นด้วยความเหนื่อยอ่อนแทบขาดใจ พลันก็มองเห็นในสิ่งที่รพินทร์กำลังส่องกล้องอยู่ในขณะนี้ ทำให้ต้องจ้องตะลึงกันไปชั่วขณะ อุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

“หลุมอุกกาบาต!!”

ต่ำกว่ายอดเนินนั้นลงไป ห่างไม่เกิน 800 เมตร เป็นพื้นที่ลาดต่ำลงไปสู่บริเวณแอ่งดินอันกว้างใหญ่ไพศาลแอ่งหนึ่ง ลักษณะของมันราวกับใครมาขุดเป็นหล่มไว้เหมือนทำเหมืองสัณฐานเกือบจะเป็นหลุมกลม มีเส้นผ่าศูนย์กลางไม่ต่ำกว่า 1 กิโลเมตร ขอบปากหลุมซึ่งแลเห็นจากภูมิประเทศสูงกว่า ขรุขระเว้าๆ แหว่งๆ เต็มไปด้วยชั้นของตลิ่ง ริมปากขอบยื่นและเว้าไปตามแง่มุมต่างๆ ไม่เสมอกันคล้ายฝั่งตลิ่งของลำห้วยสูงก้นบ่อจะลึกลงไปอีกสักเท่าใดไม่สามารถจะแลเห็นได้ในมุมที่ยืนดูกันอยู่ขณะนี้ แต่รู้สึกว่าจะลึกลงไปมากไม่ผิดกับเหว เพราะโดยเฉพาะแต่ละฝั่งของขอบหลุม ก็ยังแลเห็นลึกต่ำลงไปในแผ่นดิน

เบื้องล่างราวหน้าผา รอบปากหลุมเรียงรายระเกะระกะไปด้วยก้อนหินใหญ่น้อย ท่ามกลางภูมิประเทศอันเป็นดินทรายปนกรวดสีแดง มีเส้นทางคดเคี้ยวหลายสาย ปรากฏจากบริเวณทุ่งหญ้าที่แวดล้อมรอบด้าน เลี้ยวลัดเข้ามาสู่ปากหลุมยักษ์นี้

และนั่นคือเส้นทางระบายของน้ำที่จะไหลจากแผ่นดินสูงลงไปสู่ก้นเบื้องต่ำของหลุมมหึมานี้ตามกฎของธรรมชาติ

หลุมอุกกาบาตที่หนึ่ง ของมังมหานรธา สงบเงียบปราศจากวี่แววของสิ่งมีชีวิตใดๆ ทั้งสิ้น ลักษณะของมันอยู่ในความอ้างว้างโดดเดี่ยวชั่วนิรันดร์กาล!

ดารินและไชยยันต์ เมื่อตื่นจากตะลึงก็แทบจะลืมความเหน็ดเหนื่อยหมดสิ้นด้วยความตื่นเต้นยินดี รีบงัดกล้องส่องทางไกลประจำตัวขึ้นมาปรับเลนส์กวาดดูโดยเร็วอย่างพินิจ ส่วนรพินทร์ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น ส่งกล้องของเขาไปให้มาเรียซึ่งหล่อนก็รับไปอย่างกระหาย

“นี่หรือหลุมอุกกาบาตที่หนึ่ง ตามที่ระบุไว้ในแผนที่”

ดารินร้องออกมาด้วยเสียงตื่นๆ

พรานใหญ่ไม่ตอบ ดวงตาทั้งคู่หรี่ลง ขณะที่ทรุดกายลงนั่งกอดเข่าทอดมองลงไปด้วยตาเปล่าเช่นนั้น มาเรียเม้มริมฝีปากแน่น หล่อนปรับเลนส์ในกล้องให้เข้ากับสายตาของตนเองอย่างถนัดที่สุด แล้วส่องสำรวจพินิจถี่ถ้วนไปยังบริเวณที่ปรากฏชัดเจนอยู่ในเลนส์ย่นระยะนั้นตรวจดูลักษณะของปากหลุมสิ่งแวดล้อมใกล้เคียงและแม้กระทั่งพื้นดินก้อนหิน แล้วบอกมาต่ำๆ ว่า

“คนเขียนลายแทงไม่ได้ตั้งชื่อหลุมนี้ไว้อย่างปราศจาก

เหตุผลเลย เขาจะต้องมีความรู้ในด้านภูมิศาสตร์ดีที่สุดคนหนึ่ง ไม่ว่าเขาจะเป็นคนในสมัยไหนก็ตาม”

“หมายความว่ายังไง เมย์?”

ไชยยันต์หันขวับมาถาม

แหม่มสาวยิ้มแค่นๆ ยักไหล่นิดหนึ่ง ตายังไม่ห่างกล้องที่กวาดช้าๆ ไปมา

“หลุมที่เราเห็นอยู่นี่ เกิดขึ้นเพราะสะเก็ดดาวตกจริงๆ นั่นแหละ!”

“ฮ้า! สะเก็ดดาวตกอะไร ทำไมมันจึงใหญ่โตมโหฬารถึงขนาดนี้”

“มีอะไรมาขีดคั่นหรือกำหนดได้ว่า สะเก็ดดาวที่ตกลงมากระทบผิวโลกพระเคราะห์ดวงนี้ จะต้องเล็กหรือใหญ่ขนาดไหน...”

มาเรียตอบมาด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมจริงจัง

“มันอาจเล็กน้อยเสียจนกลายเป็นธุลีเถ้า ถูกเผามอดไหม้ในชั้นบรรยากาศก่อนที่จะลงมาถึงพื้น หรือมันอาจใหญ่โตกว่าโลกนี้เองก็ได้เพียงแต่ว่ามันจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่เท่านั้น หลุมอันเกิดจากสะเก็ดดาวตกที่เราเห็นอยู่นี่ ความจริงมันไม่ได้มีขนาดที่ใหญ่โตอะไรเลยจนนิดเดียว เมื่อเปรียบเทียบกับขนาดและอายุของโลกพระเคราะห์ดวงนี้ ทะเลสาบหรือที่ราบลุ่มกว้างใหญ่ไพศาลทุกแห่งที่เราเคยรู้จัก ถ้าจะสืบประวัติของมันย้อนหลังขึ้นไปจนถึงสมัยการก่อกำเนิดของโลก บางแห่งมันก็เป็นอิทธิพลมาจากสะเก็ดดาวตกลงมาหรือวิ่งเข้าชน จนเกิดรอยบุบเว้าลึกลงไปนั่นแหละ เพราะฉะนั้น เชื่อเถิดว่านั่นคือหลุมจากสะเก็ด

ดาวตกจริงๆ แต่นานเท่าไหร่แล้วไม่ทราบได้ อาจหลายพันล้านปีนับย้อนหลังขึ้นไป”

“ก็แปลว่า ผู้เขียนลายแทงไม่ได้โมเมตั้งชื่อขึ้นเองอย่างส่งเดชนะซิ?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่คร่างอย่างสุดพิศวง

“ฉันก็บอกแล้วยังไงว่า มิสเตอร์อะไร ชื่อเรียกยากของไพรวัลย์ จะต้องเป็นนักภูมิศาสตร์โลกโบราณที่เชี่ยวชาญคนหนึ่งทีเดียว ในการตั้งชื่อหลุมนี้ไว้อย่างถูกต้องเป็นจริงทางหลักวิชาว่า ‘หลมอกกาบาต’ ไม่น่าเชื่อเลยว่าเขาจะรู้ว่าหลมนี้เกิดขึ้นเพราะสะเก็ดดาวตกลงมากระแทกโดยแรง จนกลายเป็นบ่อกว้างใหญ่กลางพื้นที่ราบสูงเช่นนี้ และนี่เป็นอีกสิ่งหนึ่งของความมหัศจรรย์ที่เรามาพบเห็นด้วยตา”

ขณะนั้นเอง พวกพรานพันเมืองกพากันแบกหามสัมภาระตามขึ้นมาถึง พอเห็นเข้าก็ปลดหาบลงจากป่าในทันที ชี้มือบอกกันเสียงเอ็ดอึงไปหมด ด้วยความตื่นเต้นต่อภาพของหลุมอุกกาบาตที่เห็น บุญคำนั้นถลันปราดเข้าไปหาพรานใหญ่ทันทีอย่างร้อนรน ลักษณะของแกอ้าปากเหมือนจะถามอะไรออกมา แต่รพินทร์ใช้สายตาปรามไว้ แกจึงชะงักอยู่เพียงแค่นั้น ได้แต่จ้องเขาเขม็ง พร้อมกับหันไปมองทางหลุมใหญ่เบื้องล่าง

“รพินทร์ หลุมนั่นห่างจากเราลงไปไม่ไกลนัก เกือบจะพูดได้เลยว่ามันอยู่ใต้จมูกเราแค่นี้แล้ว ผมเองก็มัวแต่ตื่นเต้น

สนใจกับมันเสียจนลืมเสียอย่างสนิทไปชั่วขณะว่าแท้จริงนั้น เราควรจะค้นหาอะไรก่อนเป็นจุดแรก...”

ไชยยันต์หันมาพูดโดยเร็วกับพรานใหญ่ ดารินก็เพิ่งจะสำเหนียกขึ้นมาได้ ถามเร็วปรื๋อ

“จริงด้วย พี่ใหญ่กับแงซาย!...ทำไมเราไม่เห็นวี่แววของเขาเลย เราหวังไว้ว่าเขาจะต้องมารอเราก่อนแล้วไม่ใช่หรือ?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ นั่นใจฝ่อเหลือนิดเดียวอยู่ก่อนแล้ว ในขณะที่ส่องกล้องสำรวจ ก่อนที่คณะนายจ้างจะตามขึ้นมาถึง และบัดนี้ **เมื่อเผชิญกับคำถามกึ่งขอความเห็นนั้น กำลังใจของเขาก็แทบจะสลายไปหมดสิ้น**

๙๙ เปอร์เซ็นต์ ที่เขาหวั่นระแวงไว้ตามข้อคิดของบุญคำบัดนี้มันเพิ่มขึ้นไป ๙๙.๙๙ แงซาย ทรยศ!!

บุญคำกลอกหน้า ขยับริมฝีปากหมุบหมิบอยู่ไปมา รอดูอยู่เหมือนกันว่าเจ้านายของแก จะบอกแก่คณะนายจ้างอย่างไร ส่วนคนอื่นๆ ยังไม่อาจไหวทันความนึกคิดภายในของเขา และบุญคำได้ในขณะนี้

ระหว่างที่พรานใหญ่ยังนั่งวางหน้าเฉยอยู่ โดยยังไม่ส่ออะไรพิรุธ ทั้งสามคนหันไปปรึกษาหารือกันเองเบาๆ ดารินชักปืนสั้นจากซองข้างเอวขึ้นมา ขยับจะยิงขึ้นฟ้า เพื่อเป็นสัญญาณเรียกโดยเข้าใจว่าทั้งแงซายและเชษฐา อาจนั่งพักหลบอยู่ยังซุ้มไม้หรือโขดหินลับตาส่วนใดส่วนหนึ่งบริเวณปากหลุมนั้น โดยที่ยังไม่ทันจะมองเห็นการมาของคณะทุกคน เมื่อนั้นเองเขาจึงเห็นว่า ไม่ควรจะสิ้นเปลืองกระสุนเสียเปล่าๆ โดยใช่ที่ คว้าข้อมือไว้ก่อนที่หล่อนจะทันเหนี่ยวไก

"ไม่ต้องหรอกครับ ความจริงมันก็ห่างไม่เกิน 800 เมตร ลงไปนี่เอง เราเดินลงไปให้ถึงบริเวณปากหลุมนั่นกันเถอะ"

"พี่ใหญ่กับแงซายอยู่ไหน? ก็คุณบอกว่าเขาจะต้องมารอเราอยู่ที่นี่ยังไงล่ะ"

หล่อนร้องออกมาด้วยความฉงนฉงาย

"เราอาจมาถึงที่หมายนี่ก่อนก็ได้..."

นั่นเป็นคำตอบที่เรียบปกติที่สุด ตรงข้ามกับหัวใจที่แห้งเหือดหมดหวังยามนี้

"เอ๊ะ! ยังไงกัน เราจะมาถึงก่อนสองคนนั่นได้อย่างไรในเมื่อคุณก็บอกอยู่แล้วว่าเขาล่วงหน้ามาก่อนเราตั้งสองชั่วโมง"

"มีอยู่หลายกรณี ที่เราจะมาถึงที่นี่ได้ก่อน ทั้งๆ ที่ออกตามมาทีหลัง เพราะเราตัดเป็นเส้นตรงไม่มีการอ้อมเลย แง-ซายอาจหาทางเดินอ้อมเนินต่างๆ ทำให้เสียเวลาไปก็ได้ และอีกอย่างหนึ่งคุณชายกับแงซายก็อาจหยุดพักระหว่างทาง"

เขาตอบตัดบทเพียงแค่นั้น ก็ผุดลุกขึ้นยืนโดยเร็ว ให้สัญญาณทุกคนเคลื่อนลงจากยอดเนิน ตรงเข้าหาหลุมอุกกาบาตที่หมายในลายแทงนั้นโดยไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายนายจ้าง หรือตาเฒ่าบุญคำได้ซักถามอะไรอีก ชั่วไม่ถึง 10 นาที ต่างก็บรรลุถึงบริเวณซุ้มไม้เตี้ยในระหว่างก้อนหิน ใกล้ริมปากหลุมอันกว้างใหญ่ราวกับหุบเหวมหายักษ์นั้น รพินทร์สั่งปลดหาบพักลงทันทีเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น บอกด้วยอาการปกติธรรมดาแก่คณะนายจ้างของเขาว่า

"เราถึงที่หมายที่เราต้องการแล้วครับ ผิดหวังนิดหน่อยเพียงคุณชายกับแงซายยังมาไม่ถึง แต่เดี๋ยวก็คงได้พบกันที่นี่

เอง ขออย่ากังวลไปเลย ตอนนี้ผมอยากจะให้พวกเราพักผ่อนกันให้สบายเสียก่อน ใครอยากจะนอนหลับให้สมกับที่ได้กราก-กรำมาทั้งคืน กับอีกครึ่งวันก็เชิญได้เราจะไม่เคลื่อนย้ายไปไหนอีกแล้วจนกว่าจะพรุ่งนี้”

กล่าวจบ เขาก็ถอยห่างออกมาจากกลุ่มที่ลงนั่งนอนกันอย่างหมดเรี่ยวแรงนั้น แล้วพยักหน้าเรียกบุญคำเข้ามาใกล้ ดารินเห็นท่าพิกลอยู่ก็ชิงถามมาว่า

“อ้าว! แล้วนั่นคุณทำท่าจะไปไหน?”

“ผมกับบุญคำจะออกสำรวจรอบ ๆ บริเวณปากหลุมนี พลาง ๆ ก่อนครับ ประเดี๋ยวจะกลับมา เผื่อบางทีอาจพบสองคนนั่นกำลังมุ่งตรงเข้ามาที่นี่ ทางทิศใดทิศหนึ่งของบริเวณหลุมอุกกาบาตนี่ก็ได้ จะได้ดักรับตัวพามาสมทบกับเราที่นี่เลย”

เขาอำพรางได้สนิทที่สุด จนไม่มีใครสงสัยต่อไป และสั่งความกับพวกพรานพื้นเมืองอีกสองสามคำ กำชับให้รวมกลุ่มกันอยู่โดยไม่ให้ใครแยกเดินออกไปไหนทั้งสิ้น จากนั้นก็สะกิดไหล่บุญคำ ออกเดินบ่ายหน้าเลาะลัดไปในระหว่างก้อนหินและซุ้มไม้เล็ก ๆ ที่งอกขึ้นอยู่เป็นหย่อม ๆ เหล่านั้น

พอลับตาของคนอื่น ๆ บุญคำซึ่งกระวนกระวายแทบจะระเบิดก็ฉุดชายเสื้อของเขาไว้

“นาย...”

เสียงของแกเกรียม เค้าหน้าเป็นทุกข์หนัก

“ชิบหายแล้วไหมล่ะ เป็นอย่างที่บุญคำว่าจริง ๆ นั่นแหละไอ้แงซายหักหลังเราเข้าให้แล้ว”

“ฮือม์ เจ็บปวดมาก...ไม่น่าเชื่อเลย...มันไม่น่าจะเป็นไปได้!”

เขาครางในเสียงคำราม

“บุญคำไม่เข้าใจเลยว่านายมีแผนยังไง ถึงพยายามปิดพวกเจ้านายทั้งหลาย ยังไม่ยอมบอกให้เขารู้”

“ฉันยังไม่ต้องการให้เขาขวัญเสียในตอนนี้ ทุกคนอิดโรยอ่อนเพลียมาก ประเดี๋ยวก็คงหลับกันทั้งหมดนั่นแหละ ปล่อยให้เขาพักกันให้เต็มอิ่มเสียก่อน เอาไว้ตื่นขึ้นมาค่อยบอก”

บุญคำถอนใจเฮือก ส่ายหน้าอย่ไปมาอย่างอัดอั้นตันใจ

“แล้วนายจะคิดยังไงต่อไป ตอนนี้มีนายกับบุญคำสองคนเท่านั้นที่รู้ว่าไอ้แงซายทรยศ”

จอมพรานหยุดชะงัก หันมาจ้องตาสมุนเฒ่าคู่ใจ อึ้งไปครู่

“ฉันยังคิดอะไรไม่ออกทั้งสิ้น บุญคำ แต่ก่อนอื่นเรามาช่วยกันออกตรวจรอยดีกว่า เราต้องการรู้ว่า แงซายมันพานายใหญ่มาถึงที่นี่ทางด้านไหน? เมื่อไหร่? และบ่ายหน้าออกจากที่นี่ไปทางไหน หลังจากนั้น ค่อยปรึกษากันใหม่ ถึงอย่างไรมันก็คงเอานายใหญ่ไปได้ไม่ไกลหรอก เพราะมันก็คนเหมือนอย่างเราเหมือนกัน เราหมดแรงได้มันก็หมดแรงได้ อีกอย่างหนึ่งเราได้เปรียบกว่าเสียด้วยซ้ำ เพราะเรามีเสบียงพร้อม มันไม่มี ซ้ำนายใหญ่ยังเป็นอุปสรรคถ่วงอยู่ทั้งคน ป่านนี้นายใหญ่อาจรู้ตัวแล้วว่าถูกมันทรยศ”

บุญคำมองหน้าเขา แววประหวั่นพรั่นใจปรากฏชัดในดวงตาทั้งคู่ แผ่วเสียงลงเป็นกระซิบ

"พูดถึงนายใหญ่ ป่านนี้ไม่รู้ว่าจะเป็นยังไงบ้างแล้ว ลูกไก่อยู่ในกำมือของมันทีเดียว ดีไม่ดีถ้านายใหญ่ขัดขืนมันอาจจะ..."

"นายใหญ่เป็นคนฉลาดและมีฝีมือคนหนึ่ง ไอ้แงซายคงเคี้ยวเล่นไม่ได้ง่าย ๆ นักหรอก"

เขาเองก็ประหวั่นเช่นกัน แต่พูดเพื่อปลอบใจตนเองกับบุญคำไปเช่นนั้นเอง แล้วสั่งมาโดยเร็วว่า

"เราแยกทางกันเดี๋ยวนี้แหละ บุญคำไปทางด้านซ้ายของหลุมอุกกาบาตนี่ ฉันจะไปทางด้านขวา เชื่อว่าคงจะได้ร่องรอยมันอย่างแน่นอน เพราะถึงอย่างไรมันก็จะต้องตรงเข้ามาตั้งหลักที่นี่ก่อน เราจะเดินเลาะไปตามปากขอบหลุมวงกลมนี่แล้วจะวกมาบรรจบกันเอง"

บุญคำรับคำอย่างง่าย ๆ แล้วผละแยกไปตามคำสั่งของเขาทันที

รพินทร์ ไพรวัลย์ สูดลมหายใจลึก เรียกพละกำลังและสติสัมปชัญญะตลอดจนพลังสมองให้กลับคืนมาอีกครั้ง **ร้อยหมื่นปัญหาที่เขาเผชิญมาแล้วในการเดินทางมหาวิบากครั้งนี้ ไม่มีปัญหาใดจะหนักเกินไปกว่าปัญหาที่กำลังพบกับมันอยู่ในขณะนี้อีกแล้ว**

แผนการเดินทางทั้งหมด กำลังจะพังพินาศ ทั้ง ๆ ที่ใกล้จุดหมายปลายทางเข้ามาเต็มทีแล้ว อันเนื่องมาจากไอ้คนที่เขารักมันอย่างที่สุด ทรยศ!

และอะไรก็ไม่ร้ายเท่ากับชีวิตของท่านสุภาพบุรุษในราชสกุลผู้เป็นนายจ้างโดยตรง ซึ่งบัดนี้ตกอยู่ในเงื้อมภัยอันใหญ่ยิ่งที่สุด อันตรายเสียยิ่งกว่าคาอยู่ในปากเสือ

เขาจะทำอย่างไร?
นี่คือสิ่งที่ถามตัวเอง...และยังคิดไม่ออก!

มาตรว่า แงซาย ไอ้คนลึกลับผู้สำแดงธาตแท้แห่งความทรยศผู้นั้นยื่นเสนอเงื่อนไขต่อเขา...คืนตัวเชษฐาให้แลกเปลี่ยนกับลายแทงแผนที่เดินทาง และสั่งให้ทุกคนเลิกล้มการเดินทางเพียงแค่นี้ โดยถอยหลังกลับเสีย อย่าได้ติดตามมันต่อไปอีก... รพินทร์ ไพรวัลย์จะทำอย่างไร?

ก็เห็นจะต้องจำนนเสียแล้ว ถ้าหากไม่มีทางเลือกหรือโอกาสที่ดีกว่านั้น ชีวิตของ ม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์ ย่อมจะสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น

ในขณะเดียวกัน ถ้ายินยอมเช่นนั้น คนอย่างพรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ กลับไปถึงหนองน้ำแห้งเมื่อไหร่ ก็ควรจะกระโดดหน้าผาตายเสียรู้แล้วรู้รอด เห็นจะอยู่ทนดูหน้าใครต่อใครไปอีกไม่ได้แน่นอน

อดตนายรอยตารวจเอกตระเวนชายแดนกดกรามแน่นตันตื้อไปหมดทั้งสมอง มโนภาพในอดีตต่างๆ ผุดขึ้นในห้วงคิดเป็นเหตุการณ์ร่วมเป็นร่วมตายร่วมชีวิตกัน ฟันฝ่าสรรพอันตรายสารพัดชนิด ฝากชีพไว้ให้แก่กัน ระหว่างเขากับไอ้คนคนนั้นคิดแล้วยิ่งขมขื่นเจ็บแค้นตำหนิตัวเองว่าเขาใจอ่อนเกินไป ทั้งๆที่ระแวงแคลงใจในพฤติการณ์ของแงซายมานานแล้ว แต่ก็ยังอดที่จะรักและเผลอไว้วางใจมันไม่ได้ ทั้งหลายแหล่ที่แงซายเคยกู้ชีวิตเขามาแล้ว ความจริงก็คือ...มันต้องการจะเก็บเขาไว้เป็นเครื่องมือในแผนเดินทางของมัน จนกว่าจะถึงวาระสุดท้ายนั่นเอง

ไอ้คนคนนั้นมันเลือดเย็น และเหี้ยมโหดที่สุด! มีแผนการที่วางไว้อย่างรัดกุมยาวนาน และแน่วแน่ที่สุด! ในโลกนี้คงจะไม่มีใครอำพรางธาตแท้ของตัวเองได้สนิทแนบเนียนเกินมันไปได้อีกแล้ว

รพินทร์ ไพรวัลย์ เปิดลูกเลื่อนไรเฟิลในมืออย่างแช่มช้า ขยับแง้มดูกระสุนที่บรรจุอยู่ในรังเพลิง เพื่อให้แน่ใจที่สุดแล้วตบก้านลูกเลื่อนลงตามเดิม

ต่อไปนี้ไม่ใช่เสือสางหรือสำสัตว์อันตรายที่ไหนอีกแล้วที่เขาจะล่า! หากแต่เป็นเจ้าสัตว์รปงาม หน้าสวยราวกับผู้หญิงตัวนั้น แงซาย!!

จอมพรานสะกดอารมณ์ลงอย่างราบคาบ เริ่มเคลื่อนที่สำรวจตรวจค้นไปตามพื้นดิน ซุ้มไม้และก้อนหินอันขึ้นอยู่สลับซับซ้อนเหล่านั้นด้วยความระมัดระวังและรอบคอบที่สุดยิ่งกว่าครั้งใด ไทรันโนซอรัสที่เคยผจญมาแล้วนั้น ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาสัตว์ดิรัจฉาน แต่สัตว์มีสมองอย่างแงซาย ยิ่งใหญ่กว่านั้นหลายร้อยเท่า เพราะมันมีคุณสมบัติทุกอย่างเช่นเดียวกับเขา ไม่ว่าไหวพริบ สติปัญญา ชั้นเชิงเล่ห์เหลี่ยม

มีปืนเช่นเขา ซ้ำยังยิงแม่นเป็นจับวางเท่ากันเสียด้วย

ชั่วไม่นานของการเดินตรวจรอยอย่างถี่ถ้วนระแวด-ระวัง ม่านตาของเขาก็ขยายกว้าง พร้อมกับหัวใจที่เต้นแรงเมื่อกวาดไปพบรอยอะไรชนิดหนึ่ง ปรากฏอยู่ในระหว่างเส้นทางด่านแคบๆที่ทอดคดเคี้ยวอยู่ในระหว่างพุ่มพงสลับไปกับโขดหิน

รอยเท้า!!

จะมีของใครอื่นถ้าไม่ใช่แงซาย ที่เพียงแต่ชำเลืองเขาก็บอกได้!

เป็นรอยที่ใหม่เหลือเกิน ใหม่เสียจนถ้าไม่เกิดจากอุปาทาน ก็น่าจะกล่าวได้ว่า มันมาประทับเอาไว้เมื่อหยกๆ ก่อนหน้าที่เขาจะเข้ามาถึงเพียงไม่กี่อึดใจนั่นเอง รพินทร์จรดฝีเท้ากริบเข้าไปด้วยดวงตาอันเบิกโพลง แล้วก็ยิ่งใจหายวูบเพราะเห็นว่ามันเป็นรอยเท้าของแงซายเพียงคู่เดียวโดดๆ เท่านั้น ไม่มีของเชษฐาปะปนหรือปรากฏอยู่ใกล้เคียงด้วยเลย

ท่านหัวหน้าคณะของเขาไปอยู่ที่ไหนเสียแล้ว ขณะที่เจ้าคนทรยศเดินผ่านมาทางนี้ตามลำพัง!

พรานใหญ่กัดริมฝีปากแทบจะห้อเลือด เกือบจะระงับความรู้สึกบางสิ่งบางอย่างที่กดดันแทบระเบิดอยู่ภายในไม่ได้อีกต่อไป เขาสาวรอยของแงซายไปอย่างแช่มช้า ชนิดก้าวต่อก้าวด้วยวิญญาณของจอมพรานและวิญญาณของอดีตหัวหน้าวัยล่าสังหาร สมัยที่เคยโรมรันกับกองโจรกะเหรี่ยง สัญชาตญาณและความจัดเจนต่อร่องรอยเตือนให้ทราบในทันทีว่า แงซายไม่ได้อยู่ไกลจากรอยเท้าที่เขาค้นพบนี่เลย มันจะต้องป้วนเปี้ยนแอบซุ่มตัวอยู่ในละแวกใกล้เคียงนี้อย่างแน่นอน

สิ่งที่จะตัดสินก็คือ ระหว่างเขากับมัน ใครจะได้กลิ่นใครก่อนกันเท่านั้น และสมิงร้ายอย่างแงซาย มีหรือ ที่จะไม่ระแคะระคายต่อการตามแกะรอยเข้ามาของเขา

สังหรณ์วูบที่ส่งสัญญาณขึ้นสมองเช่นนั้นเอง รพินทร์ไพรวัลย์เผ่นจากกลางที่โล่งของทางด่านเข้าหาก้อนหินใหญ่

อย่างกะทันหัน กระชับไรเฟิลพร้อมที่จะระเบิดกระสุนออกไปได้ในทันที ตาลุกวาวกราดอย่างรวดเร็วไปรอบ ๆ เท่าที่รัศมีจะแลรอดไปได้

บัดนั้นเอง หูก็แว่วเสียงหัวเราะแผ่วนุ่ม กังวานมาจากที่ใดที่หนึ่งเบา ๆ มันดังอยู่ไม่ห่างออกไปนั่นเอง

“แงซาย!”

รพินทร์คำรามลอดไรฟันออกมา

“ครับ...ผมเอง...ผู้กองของผมรวดเร็วและฉับไวเสมอ”

เสียงกังวานลึกกลั้วไปกับอาการหัวเราะนั้น ดังมาโดยไม่เห็นตัว

“ไอ้คนทรยศ! ออกมา...ถ้าแกแน่จริง...วันนี้เป็นวันที่จะตัดสินแล้วว่าแกหรือฉัน...”

“ผมตัดสินให้ก็ได้ครับ ว่าเป็นผู้กองเสียมากกว่า เพราะตั้งแต่ก้าวแรกที่ผู้กองเหยียบย่างเข้ามาที่นี่ เข้าทางปืนของผมมาโดยตลอดแม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ ขณะที่ผู้กองแอบกำบังอยู่ที่แง่หินนั่น ก็อย่านึกว่าจะพ้นทางปืนของผม...เพราะฉะนั้น...วางปืนเสียก่อนดีไหมครับ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ถ่มปาก เบิกตาจ้องเขม็ง นิ้วแตะอยู่ที่ไกเตรียมพร้อม

“ไอ้หมาจิ้งจอก! แกรู้จักฉันดีแล้ว ไม่น่าจะออกอุบายโง่ ๆ กับฉันแบบนี้เลย ถ้าแกเห็นฉันจริง แกยิงฉันได้เลย!”

“ก็ทำไมจะต้องยิงด้วยล่ะ”

“แกก็รู้อยู่แล้วว่าฉันกำลังจะฆ่าแก!”

เสียงหัวเราะทุ้มกังวานดังมาอีกครั้งเหมือนยั่ว

“ขอเตือนอีกครั้ง ผู้กองอยู่ในทางปืนของผมนะ ในขณะที่ผู้กองมองไม่เห็นตัวผมเลย”

“ไม่มีประโยชน์อะไรที่แกจะเห่าข่ฉันอยู่ในที่กำบังอย่างนั้นโผล่ออกมาดีกว่า แงซาย แลกกันคนละนัดก็ได้”

“แลกกันไม่ได้หรอกครับ ผู้กองที่รัก เพราะถ้าผมยิงเอาก่อน ผู้กองก็จะไม่มีโอกาสอีกแล้ว ผมบอกให้ผู้กองวางปืนเสีย ผู้กองก็ไม่ยอม เพราะฉะนั้น ผมเป็นฝ่ายวางให้ผู้กองดีกว่ากระมัง เอ้า! นี่ครับ ปืนผม!!”

ขาดคำ ไรเฟิล 30/06 กระบอกหนึ่ง ก็ลอยข้ามก้อนหินอันสลับซับซ้อนในทิศทางด้านซ้ายมือของเขา มาตกอยู่ตรงที่พื้นดินตรงหน้า ห่างประมาณ 3 วา รพินทร์จ้องที่ปืนกระบอกนั้น แล้วตวัดตาอย่างรวดเร็วไปยังตำแหน่งที่ลอยมาของปืน รู้สึกตัวได้ทันทีว่า ตำแหน่งที่เขาหลบซุ่มอยู่ ไม่ได้เป็นตำแหน่งที่อับกระสุนจากฝ่ายตรงข้ามเลยถ้าหากฝ่ายนั้นจะยิง จึงกลิ้งตัวอย่างรวดเร็ว หลบไปยังหินอีกก้อนหนึ่งถัดไปพร้อมกับจ้องปืนไปทางนั้น เสียงแงซายที่มองไม่เห็นตัวดังปนหัวเราะเบาๆ มาอีก

“ก็ยังไม่พ้นอยู่ดีแหละครับ ไม่ว่าผู้กองจะพลิกไปหลบอยู่ด้านไหนผมมองเห็นชัดๆ อยู่นี่”

“ไอ้ผี! นี่แกจะมาไม้ไหนกับฉัน?”

เสียงของเขาเกือบจะเป็นตะโกน ร่ำๆ จะลั่นกระสุนสุ่มเข้าไปยังตำแหน่งที่มาของเสียงอยู่รอมร่อ แต่คนอย่างรพินทร์จะไม่ยิงอะไรที่มองไม่เห็นตัวเป็นอันขาด

“ผมโยนปืนให้ผู้กองแล้ว!”

“ไม่สำเร็จหรอก แงซาย ที่แกจะล่อฉันแบบนี้ ยังมีไรเฟิลและปืนสั้นของนายใหญ่อยู่ที่แกอีกสองกระบอก ถ้าฉันออกไปเก็บปืนที่แกแกล้งโยนมาให้เมื่อไหร่ แกก็ยิงฉันเมื่อนั้น...เอาละนะ ระวังตัวให้ดี ฉันจะบุกเข้าหาแกละ ถ้าถลกหนังหัวของไอ้คนชื่อแงซายไม่ได้ จะไม่มีคนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์อยู่ในโลกนี้อีกต่อไป!!”